

Cầm Thú Đại Chiến

Contents

Cầm Thú Đại Chiến	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	55
22. Chương 22	58
23. Chương 23: Chương 23	61
24. Chương 24	63
25. Chương 25	66
26. Chương 26	69
27. Chương 27	69
28. Chương 28	72
29. Chương 29	75
30. Chương 30	78
31. Chương 31	82
32. Chương 32	85
33. Chương 33	88
34. Chương 34	91
35. Chương 35	93
36. Chương 36: Chương 36	97
37. Chương 37	100
38. Chương 38: Chương 38	103
39. Chương 39	106
40. Chương 40	110
41. Chương 41	113

42. Chương 42	115
43. Chương 43: Chương 43	118
44. Chương 44	121
45. Chương 45	124
46. Chương 46	128
47. Chương 47	132
48. Chương 48	134
49. Chương 49	137
50. Chương 50	141
51. Chương 51	144
52. Chương 52	146
53. Chương 53	149
54. Chương 54	153
55. Chương 55	157
56. Chương 56	160
57. Chương 57	164
58. Chương 58	168
59. Chương 59	172
60. Chương 60	175
61. Chương 61	178
62. Chương 62	180
63. Chương 63	184
64. Chương 64	187
65. Chương 65	191
66. Chương 66	194
67. Chương 67	198
68. Chương 68	203
69. Chương 69: Khổng Tước Thắm Ngọc	208
70. Chương 70: Nhật Ký Của Cha Ngốc	210

Cầm Thú Đại Chiến



Giới thiệu

Đọc truyện Cầm Thú Đại Chiến của tác giả Tư Đồ Yêu Yêu bạn đọc sẽ được tham gia vào một câu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-thu-dai-chien>

1. Chương 1

Thư Tâm vươn tay nhìn đồng hồ, đau khổ nhìn chăm chăm vào kim giờ đã sắp chỉ sang số 10, thực sự cũng chẳng có cách nào, chỉ đành gõ cửa phòng Boss dưới ánh mắt cầu nguyện của “Tiểu La nhiều chuyện”

- Vào đi!

Cho dù đã tăng ca thêm gần bốn tiếng đồng hồ mà giọng nói của người đàn ông bên trong vẫn chẳng hề có chút mệt mỏi nào, thậm chí còn như có sức hút, vô cùng dễ nghe.

Thư Tâm ghen ghét thì ghen ghét nhưng sau đó vẫn hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nhìn Tiểu La nhiều chuyện đang không ngừng đưa tay lên cửa cổ, cuối cùng vẫn mang tâm tình tráng sĩ tự chặt đứt tay mà đẩy cửa bước vào

- Có việc gì?

Boss ngồi sau bàn làm việc ngẩng đầu lên nhàn nhạt hỏi

Mặc dù khuôn mặt kia chất lượng tuyệt đối tốt, mặc dù đã cùng hợp tác hơn hai năm nhưng người Thư Tâm vẫn mất tự chủ mà đứng thẳng, thậm chí là cứng ngắc người.

- Boss, giờ đã muộn, tôi có chút chuyện, có thể...

Boss liếc mắt nhìn khiến lông tơ toàn thân Thư Tâm dựng đứng, vội thềm tự chữ công lực chống lạnh của mình sao không có tí tiến bộ nào?

- Chuyện gì?

Thần sắc Boss vẫn rất bình thường, lại cúi đầu xuống làm việc, bút trong tay soạt soạt không dừng.

Thư Tâm nhíu mày: Biến thái! Ngày nào cũng tăng ca còn không nói nhưng đến ngay cả việc riêng của nhân viên cũng hỏi! Quá biến thái!

Nhưng miệng lại cực kì nhanh chóng, cực kỳ vang dội mà đáp:

- Báo cáo Boss! Phải đến bệnh viện lấy giấy xét nghiệm!

Thư Tâm vì phản xạ có điều kiện của mình mà lệ rơi đầy mặt, đúng là quen với việc báo cáo mất rồi.

Người đàn ông đối diện như thoáng cười, Thư Tâm mở to mắt nhìn lại, quả nhiên phát hiện mình bị hoa mắt.

- Giấy xét nghiệm? Người không khỏe?

Người đàn ông đối diện cúi đầu như vô tình mà hỏi

Thư Tâm có phần khó mở miệng. Chẳng lẽ bảo cô nói với người đàn ông xa lạ là mình đi xét nghiệm mang thai?

Được rồi, thực ra cũng không hẳn là lạ lắm, dù sao cũng là Boss của mình, còn đã được 2 năm rồi

Hai năm.....

Thư Tâm trừng mắt nhìn, đột nhiên có chút phản ứng với độ dài hai năm này

Hai năm cũng đủ cho tiền lương của Thư Tâm tăng từ mức ba ngàn đến 7,8 ngàn. Tuy trong đó chủ yếu là Thư Tâm dốc sức vì nhà cửa, xe cộ, chuyện con cái nhưng gần ấy thời gian quả thực cũng không thể tính là ngắn

Cô quay đầu nhìn người đàn ông trước mặt đầy dò xét. Khoảng chừng 30 tuổi, tốt nghiệp quản trị kinh doanh tại trường đại học ở Stanford của Mỹ. Nghe nói lúc còn đang đi học ở nước ngoài đã ký được hai hợp đồng lớn, còn giành được giải thưởng lớn gì gì đó, Tập đoàn AC lúc này mới mời anh về nước làm với mức lương cao chót vót

Lúc mới đến ai cũng nghĩ anh sẽ chỉ ở đây khoảng nửa năm hoặc một năm rồi sẽ được quay về tổng công ty, không ngờ lại gần ngơ ở đây đã hai năm có lẽ...

Thư Tâm phát hiện ánh mắt của mình có hơi quá khích, vội xấu hổ mà chuyển hướng nhìn:

- Vâng! Có một chút ạ!

Chiếc bút trên tay Boss thoáng dừng, như thể gặp phải vấn đề gì khó khăn mà khẽ a một tiếng, thuận miệng hỏi:

- Bệnh viện nào?

Anh đảo mắt rồi lại bồi thêm một câu:

- AC cũng rất quan tâm đến sức khỏe của công, nhân viên.

Fuck! AC thực sự quan tâm đến chúng tôi như vậy thì sao không thấy có ai đứng ra lấy lại công bằng cho chúng tôi mỗi khi bị anh nô dịch? Còn không ngừng nói chúng tôi kiếm được nhiều tiền, có thể học được nhiều điều từ anh? Ồm, được rồi, quả thực là kiếm được tiền, ít nhất là tiền lương tăng ca của công ty rất cao.

Lòng Thư Tâm lại rơi lệ: Tiền tăng ca! Rất nhiều huynh đệ tỷ muội thà chết cũng không chịu khuất phục mà cũng phải khom lưng vì nó!

Đợi Thư Tâm phản ứng lại thì cô đã đứng ở cửa ra vào công ty, nghĩ cẩn thận một hồi, hình như ngoài việc mình phải đi xét nghiệm thai thì cũng không nói gì thêm

Thư Tâm thở dài rồi cúi đầu: Ai dà, đây là sức ảnh hưởng quá lớn mà!

Sau đó cô lại nắm chặt tay tự nhủ: Không sợ! Trong công ty có thể pk lại Boss về căn bản là chẳng có ai! Cho tới giờ cũng không chỉ có mình cô là bị mất mặt.

Thư Tâm cầm giấy xét nghiệm mà ngẩn người

Bác sĩ kia khoảng 40 tuổi, đúng là thời điểm nóng tính, nói nhiều nhất của phụ nữ. Vừa nhìn thấy Thư Tâm thì đã chỉ vào mũi cô mà chỉ trích cô một hồi

Cái gì không biết thương tiếc bản thân, cái gì mà quá mệt mỏi sẽ không tốt cho em bé, cái gì mà cứ thế này thì sẽ rất khó có thai? Mỗi câu nói xong Thư Tâm đều vội vã gật đầu lấy được.

Thư Tâm vuốt bụng mình nghĩ: Có phải là nên xin nghỉ phép để dưỡng thai?

Trong đầu hiện ra thái độ làm việc kiểu “tam lang bán mạng” của Boss, Thư Tâm dùng lương tâm mà nói, cho dù như thế Boss hẳn là rất nhân quyền, hẳn là... sẽ cho cô nghỉ phép...?

Đây đã là đứa con thứ ba của cô và Trần Gia Lạc, hai đứa trẻ trước đều vì công việc quá mệt mỏi mà đúng lúc cô không chú ý đã bỏ đi, lần này... Thư Tâm quyết định nhất định phải giữ nó lại.

Cô đã 26 tuổi, sản phụ tuổi càng lớn càng không ổn, với mẹ hay con đều là không ổn.

Huống chi, Thư Tâm biết rõ, Trần Gia Lạc thật sự rất muốn có con

Tuy Thư Tâm chưa bao giờ là loại phụ nữ sống phụ thuộc vào đàn ông nhưng Thư Tâm cũng chưa bao giờ phủ nhận, sinh con là thiên chức của phụ nữ, đồng thời cũng là trách nhiệm!

Thư Tâm nắm chặt giấy xét nghiệm mà có chút vui mừng, đang nghĩ làm sao để nói tin tức này cho Trần Gia Lạc, không ngờ vừa ra khỏi cửa, rẽ phải đã đụng ngay phải gương mặt lạnh lùng của Boss

Thư Tâm có chút nghi hoặc quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào ba chữ “Khoa phụ sản” trên cửa, ngất ngây vài giây rồi mới đứng thẳng lại, người đứng nghiêm, như quân nhân mà gào lớn:

- Chào Boss!

- Ồ!

Boss vẫn giữ nguyên khí thế mạnh mẽ của mình, khẽ gật đầu nhưng cũng không nhúc nhích.

Thư Tâm mở to mắt nhìn, không thể cứ cùng một người đàn ông nhìn nhau mãi thế này trước cửa khoa phụ sản được, những người bên cạnh đang bắt đầu xì xào vì tình trạng quý quái của hai người

Thư Tâm cuối cùng đành phải thừa nhận, sở dĩ mình không thể lên làm Boss không chỉ vì thể lực không đủ mà cũng vì mình có lẽ mãi mãi không bao giờ có được khí thế mạnh mẽ, núi Thái Sơn đổ cũng không thêm biến sắc được như Boss. Cô chỉ đành xê dịch đôi chân cứng ngắc, ngượng ngùng hỏi:

- Boss đưa phu nhân tới kiểm tra sức khỏe sao? Boss đúng là người chồng tốt. Haha, trước kia còn không nhìn ra được!

Đột nhiên phát hiện mình có hơi cà chớn, Thư Tâm khó xử gãi gãi đầu

Lúc này, Boss đứng đối diện đột nhiên híp mắt lại, đẩy đẩy gọng kính viền vàng nơi sống mũi, lạnh lùng nói:

- Trợ lý Thư! Tôi còn chưa kết hôn!

Ồi chào? O___O”

Có lẽ biểu hiện kinh ngạc của Thư Tâm hơi quá nên mắt Boss càng híp lại. Thư Tâm còn nghĩ đây rốt cuộc là thói quen của anh hay là tật cận thị?

- Khó tin đến thế sao?

- Không không không! Những người thành tích cao luôn thích kết hôn muộn mà. Tổ quốc hoan nghênh! Hahaha!

Thư Tâm tranh thủ thời gian mà nịnh nọt, gỡ gạc lại lỗi lầm không quan tâm đến thủ trường rồi lại bắt đầu chân trước chân sau chuẩn bị chạy

Vừa đi một bước, phát hiện Boss không ngăn cản nên Thư Tâm quyết định tăng tốc độ.

Đến cửa bệnh viện, Thư Tâm vẫy taxi, Boss lạnh lùng nói:

- Có cần tôi đưa cô về không? Trợ lý Thư?

Ánh mắt anh nhìn chăm chú vào tờ giấy xét nghiệm trên tay Thư Tâm, mắt hơi híp lại.

Thư Tâm vội lắc đầu, có chút lúng túng nói:

- Không cần đâu ạ! Muộn thế này rồi, cùng người khác phái về nhà, tôi sợ sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của Boss! Haha!

- Ồm!

Boss đồng ý gật đầu, anh đợi đến khi Thư Tâm lên xe taxi thì mới đi về phía bãi đậu xe.

Thư Tâm thở phào nhẹ nhõm, hơi đóng cửa lại, nói địa chỉ cho lái xe. Lúc này lại chợt thấy Boss cách đó không xa xoay đầu lại, nghiêm túc đẩy cặp kính:

- Thực sự không nhìn ra được à?

Thư Tâm nghi hoặc nhìn qua, mắt tròn xoe. Boss cuối cùng đại từ đại bi mà bỏ thêm một câu:

- Nhìn ra tôi là người chồng tốt

- Ó!

Mặt Thư Tâm như xoắn lại: Cái này rõ ràng chính là bẫy ngôn ngữ mà.

Chú lái xe tốt bụng lại rất hiểu lòng người mà đạp chân ga. Lúc này trái tim bé bỏng của Thư Tâm mới quay về vị trí, cô ra sức lau trán: Quả nhiên là thế! PK với Boss đúng là PK với cầm thú, người bình thường đâu làm được chuyện này

Nhìn bóng Boss dần khuất xa qua cửa sổ xe, Thư Tâm thoải mái dựa vào ghế, sau đó nghi hoặc nghĩ: Ó! Boss đến bệnh viện làm gì? Lại còn đến khoa phụ sản?

Thư Tâm ra sức quăng ý nghĩ điên cuồng, quái dị đến mức mình còn không thể tin được ra ngoài. Cô lại đưa tay vuốt bụng, mỉm cười ngọt ngào nghĩ: Trần Gia Lạc sẽ rất vui đây.

2. Chương 2

Thư Tâm về đến nhà, bật đèn, kiểm tra điện thoại nhà, vừa nghe lời nhắn lại rất đúng giờ của Trần Gia Lạc vừa chạy thẳng về phòng ngủ

Trong điện thoại là giọng nói dịu dàng của Trần Gia Lạc, anh cẩn thận dặn dò Thư Tâm đừng tăng ca quá muộn, tối trước khi đi ngủ nhớ xuống dưới nhà mua đồ ăn khuya nhưng đừng ăn quá nhiều. Tối ngủ phải đắp chăn cẩn thận, điều hòa đừng để quá lạnh nếu không sẽ bị cảm lạnh, anh về sẽ tết mồng cô vân vân...

Cuối cùng, Trần Gia Lạc thấp giọng nói: “Thư Tâm, ngày mai anh về rồi, chờ anh nhé. Ngủ ngon!”. Sau đó là tiếng thơm chụt ngượng ngùng như bột khí vỡ tan trong không khí.

Thư Tâm hơi mỉm cười.

Trần Gia Lạc ấy à, đừng vì anh cùng tên với nhân vật võ hiệp nổi tiếng của Kim Dung mà hiểu nhầm. Tính cách anh dễ xấu hổ, Thư Tâm và anh kết hôn sắp năm năm mới khiến anh chịu thêm một cái hôn qua điện thoại.

Nghe xong những lời nhắn của Trần Gia Lạc thì Thư Tâm cũng đã tươi cười xách túi rác lớn đi xuống nhà.

Cảm giác ngọt ngào lan tràn, Thư Tâm vuốt bụng, đi đến bên điện thoại bấm nút tua lại, vì vậy giọng nói dễ nghe của Trần Gia Lạc lại vang lên

Nói đi nói lại vài lần, tin nhắn của Trần Gia Lạc đã nghe đến lần thứ 5,6 gì đó, mọi thứ đồ nguy hiểm cũng đều được dọn dẹp xong, mà đến ngay cả góc bàn cũng được Thư Tâm lấy vải bọc lại.

Lúc này Thư Tâm mới đi đến bên bàn học, vuốt ve “Tiểu Hắc” đã dùng nhiều năm, lưu luyến nói: “Tội ày quá! Chẳng có cách nào cả, phóng xạ từ máy tính không tốt cho thai nhi!”.

Vì vậy máy tính cũng được dọn cất vào tủ.

Bận rộn hơn tiếng, căn nhà đã trở nên rộng rãi hơn nhiều

Thư Tâm thoải mái nằm duỗi tay duỗi chân trên giường, tay bắt đầu nghịch nghịch điện thoại di động. Đồng hồ trên tường sắp chỉ vào số 12, đã là nửa đêm hoặc có thể gọi là rạng sáng. Ánh đèn bên ngoài chiếu lên, cả thành phố sáng bừng như ban ngày.

Thành phố này rất phồn hoa náo nhiệt nhưng cũng rất lạnh lùng. Biết bao người đến rồi lại đi, bon chen nhau đến đầu rơi máu chảy. Thư Tâm cũng coi như may mắn, là dân gốc ở đây, tổ tiên cắm rễ ở đây được vài đời khiến cô cũng bớt được không ít phiền phức.

Thư Tâm nhìn chăm chăm vào hai chữ “Ông xã” trên màn hình di động, cuối cùng hét một tiếng rồi xoay người, tự vui đầu xuống gối rồi lẩm bẩm giải thích: “Phải gặp mặt nói cho Trần Gia Lạc được bắt ngờ mới được!”

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại bên ngoài vang lên, giữa nửa đêm, chuông điện thoại nghe thật chói tai

Thư Tâm sợ làm phiền hàng xóm nên vội ngồi dậy, xỏ chân vào đôi dép con gấu rồi lạch bạch chạy ra nghe, điện thoại đặt bên tai, vừa alo một cái đã nghe thấy đầu bên kia là một giọng nữ ngọt ngào vang lên: “Chào chị, xin hỏi chị là chị Thư đúng không?”. Không đợi cô trả lời, đối phương đã lại bổ thêm một câu: “Tôi là bạn gái của Trần Gia Lạc, có thể mời Thư tiểu thư ra ngoài trò chuyện không?”

Lỗi tai Thư Tâm lung bùng, lại nghe bên kia khê cười: “Đương nhiên, giờ có hơi muộn, nếu Thư tiểu thư không tiện cũng không sao”.

Thư Tâm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng mỉm cười nụ cười công nghiệp.

Thư Tâm nhìn chiếc gương trên bàn trang điểm, khuôn mặt trái xoan trẻ măng, đôi mắt hạnh xinh đẹp, trông rất giống mẹ cô. Mà ngay cả mẹ cô cũng thường nói, đây là điểm tiêu chuẩn của mỹ nhân cổ điển, Thư Tâm nhất định được đôi mắt này của bà khiến cho cô có thêm hai phần quyến rũ

Đồ trang sức trang nhã cô chưa kịp tháo, đôi môi phấn hồng vẫn trong suốt đáng yêu. Tuy không phải là mỹ nhân tuyệt sắc nhưng tuyệt đối không phí hai từ xinh đẹp. Cho dù lúc làm việc bận rộn mà mỉm cười thì hai má lúm đồng tiền cũng ẩn hiện, có chút ngại ngùng ngây thơ, không hề giống một trợ lý giám đốc 26,27 tuổi chút nào. Nhưng ngược lại, Boss lại thường khen cô rằng, công ty AC như chúng ta vốn thuộc về những người trẻ tuổi, chính là cần luôn phải giữ vững sự trẻ trung này.

Chỉ là, khi Thư Tâm cúp máy, lần đầu tiên cô cảm thấy, có lẽ mình đã già rồi.

Hơn 12h đêm, Thư Tâm đi vào cửa hàng xinh đẹp, cô quét mắt nhìn tên quán “Lại một mùa xuân”

Thư Tâm không nhận được mà mỉm cười, cô quét mắt nhìn quanh một vòng thì đã thấy ở bên cửa sổ, sau một bình hoa lớn có một cô gái trẻ đứng lên nhìn cô mỉm cười rồi vẫy vẫy tay.

Đây là Vương Hiểu Hân trong điện thoại?

Thư Tâm hơi dừng bước, trong thoáng chốc đánh giá đối phương mà cảm thấy quá khứ đang quay về.

Nói là cô gái trẻ thực ra cũng không đúng, hẳn là dùng từ cô bé có lẽ là hợp hơn.

Thư Tâm đi đến vị trí bên cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống, ánh đèn nhấp nháy ánh lên mặt rồi lại tắt đi.

Khi còn đi học, Thư Tâm cũng rất mê bói toán này nọ, những cô gái thích ngồi ở vị trí đó thì luôn rất muốn được biểu hiện bản thân, làm việc khó tránh khỏi xúc động. Có lẽ, chuyện cũng không nát bét như cô nghĩ

Thư Tâm bắt đầu thay đổi tâm tính như “người già”, đây thực ra cũng là một kỹ năng sống.

Người phục vụ mỉm cười đi tới hỏi Thư Tâm cần gì, Thư Tâm mở menu, liếc nhìn qua mấy loại đồ uống rồi cuối cùng chọn một đĩa hoa quả thập cẩm

Thư Tâm nhìn về phía cửa sổ thủy tinh, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy một cô bé đang ngồi đó – một cô gái dám nửa đêm gọi điện thoại đến nhà người ta nói mình là bạn gái của chồng người khác.

Đúng là cô bé con

Sau khi cô đến, cô bé kia mời cô ngồi rồi rất phối hợp mà cười cười, tay mân mê chiếc điện thoại màu hồng phấn, hai tay tí toáy nhắn tin nhanh thoăn thoắt, cứ như gà mổ thóc vậy.

Móng tay đối phương mài giữa cấn thận, sơn lớp sơn móng tay màu hồng phấn, ngón út có vẽ thêm một bông hoa nhỏ màu trắng. Khuôn mặt đang cúi kia vô cùng thanh tú, mũi hơi tẹt nên trang điểm rất cẩn thận, dọc mũi dùng phấn sáng, hai cánh mũi dùng phấn tối màu, tận lực che đi khuyết điểm nhỏ đó

Đối phương ngồi đó, cả người tỏa ra sức sống thanh xuân mà Thư Tâm đã mất từ khi đi làm cho dù cô cũng có khuôn mặt trẻ măng và cả tâm hồn cũng được cho là trẻ trung.

Thư Tâm cũng chẳng lo lắng, cô hơi dựa về phía sau, quay đầu nhìn ra ngoài đường.

Cô bé đối diện quả nhiên mất kiên nhẫn, như là có chút bất an mà để di động xuống bàn, nhút nhát, e dè nhìn Thư Tâm mà nói:

- Thư tiểu thư, xin... rất xin lỗi chị! Em biết chị trách em, hận em, ghét em nhưng mà...

Cô cấn cấn đôi môi hồng, đôi mi được uốn cong chớp chớp, đôi mắt to tròn long lanh nước, dưới ánh đèn yếu ớt trông như hai viên thủy tinh đen thuần mỹ

- Nhưng mà em thật lòng với Gia Lạc, từ lần đầu tiên gặp anh ấy em đã bị sự nhẹ nhàng, phong độ của anh ấy mê hoặc. Khi anh ấy mỉm cười, nhún mày, từng chi tiết nhỏ, chỉ cần nhắm mắt là em có thể hình dung ra.

Thư Tâm nghĩ, lúc Trần Gia Lạc nhú mảy quả thực trông rất đẹp, nói hoa mỹ một chút thì chính là “sự u buồn mê người”. Chỉ là, không biết có phải cố ý hay không, cô bé này vừa khách khí gọi cô là “Thư tiểu thư” mà lại vừa thân thiết gọi thẳng tên Trần Gia Lạc.

Thư Tâm mỉm cười nhìn cô nàng, nhìn vẻ yếu ớt, lẫn cả sắp khóc của nàng ấy.

Như là hốt hoảng vì sự trấn định của Thư Tâm, nước mắt Vương Hiểu Hân cuối cùng cũng rơi xuống, những giọt nước mắt từ khóe mắt lăn dài, trong suốt, từng giọt từng giọt long lanh chảy qua gò má ửng hồng của cô nàng khiến cô nàng trông thật dịu dàng

- Xin lỗi! Xin lỗi! Em cũng không muốn như vậy! Em thực sự, thực sự là chỉ muốn thăm thích Gia Lạc, nhớ nhung nụ cười, lời nói, thậm chí chỉ là một ánh mắt thoáng qua của anh ấy là đủ. Chỉ cần một chút là đủ rồi, như vậy đã là trời cao ban ân cho em rồi.

Cô nàng hoảng sợ, bị thương mà mở to mắt nhìn Thư Tâm, có phần mơ hồ nói:

- Nhưng mà, chị Thư à, em không thể nào tự khống chế bản thân! Không thể nào khống chế ánh mắt mình, càng không thể nào khống chế tim mình! Chị nhất định là hiểu đúng không? Nếu tình cảm có thể khống chế thì nó đã chẳng còn là tình cảm.

Đôi mi cô nàng khẽ run run, giọng cũng run run:

- Xin lỗi, em biết em rất có lỗi với chị, chỉ là, chị Thư, Gia Lạc rất nhiều lần ca ngợi về chị với em, chị cao quý, chị xinh đẹp, lần nào cũng khiến em rất đau đớn.

Thư Tâm thoáng nhú mảy, Vương Hiểu Hân đột nhiên lại nắm lấy tay Thư Tâm, Thư Tâm thoáng rút tay về, Vương Hiểu Hân luống cuống nói:

- Thư tiểu thư, em gặp chị rồi thì mới hiểu, Gia Lạc nói rất đúng. Chỉ là, chị xinh đẹp như vậy, giỏi giang như vậy, cho dù rời khỏi Gia Lạc thì nhất định vẫn sẽ sống rất tốt đúng không? Thư tiểu thư, xin chị tác thành cho em và Gia Lạc, tác thành cho tình yêu của chúng em

Cô nàng ngẩng đầu lên, giọt nước mắt vương trên mi muốn rơi nhưng không rơi, vẻ mặt đau đớn nhưng đôi môi mím lại rất kiên nghị.

Thư Tâm thở sâu, cười một cách công nghiệp – nếu chỉ là đùa nhóc như này mà còn không đối phó được thì cô làm trợ lý giám đốc làm gì nữa. Thư Tâm khẽ nói:

- Vậy...Vương tiểu thư đúng không? Có thể xin cô trả lời một số câu hỏi của tôi trước được không?

Vương Hiểu Hân vội gật đầu, bàn tay nhỏ bất an đặt trước ngực như con thỏ non nhút nhát.

Thư Tâm nói:

- Đầu tiên, bất kể tôi có tác thành cho cô và Gia Lạc hay không thì giờ Trần Gia Lạc vẫn là chồng tôi. Cô có biết gọi anh ấy là “Gia Lạc” là quá thân mật không?

Mặt Vương Hiểu Hân tái mét, cô nàng vội bưng miệng, hoảng sợ lắc đầu, bắt đầu nức nở:

- Không phải, không phải...

Thư Tâm vươn tay ngăn lại, bình tĩnh nói tiếp:

- Thứ hai, tình cảm không thể khống chế nhưng con người phải biết khống chế hành vi của mình, đây là điểm khác biệt giữa người và súc sinh.

Nhìn sắc mặt tái mét và nước mắt rùng rùng của đối phương mà lòng Thư Tâm thoáng chút vui vẻ, sau đó cô mỉm cười đưa khăn giấy qua.

Vương Hiểu Hân nhận lấy, nhẹ nhàng lau lau trên mặt hai cái, lớp trang điểm không hề bị ảnh hưởng

Thư Tâm lại tiếp:

- Thứ ba, Trần Gia Lạc là chồng hợp pháp của tôi, anh ấy có trách nhiệm của người làm chồng như là bảo vệ, động viên tôi, điều này có thể giúp tình cảm vợ chồng thêm gắn bó. Chỉ là làm vợ, tôi lại không có

nghĩa vụ tác thành chuyện tình bên lề của chồng. Cho nên dù tôi rất “cao quý” hay rất “xinh đẹp” thì cũng không thể dùng nó để cấu thành lý do tôi phải tác thành cho hai người. Về phần tim cô có đau hay không càng không phải do tôi chịu trách nhiệm. Cô đã chọn con đường làm kẻ thứ ba để người người phỉ nhổ thì cũng nên tỉnh táo một chút mới được.

Cô nàng đối diện kinh ngạc nhìn Thư Tâm, hai mắt tròn tròn như không tin rằng Thư Tâm trông dịu dàng mà lại nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

Dần dần, từng giọt từng giọt nước mắt cứ như vậy mà lăn dài xuống từ cặp mắt mở to kia, rơi lên mu bàn tay đang nắm chặt của cô nàng,

Thư Tâm chẳng hề bận tâm, người lặn lội trên thường trường như cô cho dù vẻ mặt trông non nớt lừa tình nhưng lòng dạ cũng rất sắt đá.

Cô hơi nghiêng người về phía trước, hai tay đặt lên bàn, Vương Hiểu Hân như hoảng sợ vội rút người về phía sau

- Thứ tư, nếu cô thực sự chỉ là thầm ngưỡng mộ Trần Gia Lạc thì tôi sẽ cảm kích cô, bởi vì cô gián tiếp ca ngợi mắt nhìn người của tôi. Nhưng thật sự là thế thì tôi nghĩ chắc hẳn đã không có cú điện thoại đêm nay, chúng ta sẽ không ngồi đây mà nói chuyện đêm khuya. Cô nói có đúng không hả Vương tiểu thư?

Thư Tâm vẫn cười, hai má lúm nhô nhỏ đáng yêu hiện rõ:

- Cuối cùng, tôi muốn hỏi, những lời cô vừa nói là ý của cô hay ý của Gia Lạc? Nếu là ý của Gia Lạc thì mời anh ấy nói thẳng với tôi. Vấn đề giữa vợ chồng tôi không cần người thứ ba chuyển lời. Cũng xin Vương tiểu thư tự trọng một chút, đừng tự biến mình thành kẻ thứ ba như vậy. Chuyện này luôn chẳng hay ho gì cho phụ nữ cả.

3. Chương 3

Sắc mặt Vương Hiểu Hân tái mét, nước mắt cứ thế tuôn rơi như mưa, thân thể nhu nhược run rẩy.

Thư Tâm sớm đã phát hiện có rất nhiều khách hàng đều nhìn về phía này với ánh mắt không đành lòng và ý chỉ trích Thư Tâm. Chỉ tiếc không đành lòng, trách móc hay nước mắt phụ nữ càng khiến Thư Tâm mất kiên nhẫn, vì vậy cô chẳng buồn để ý, chỉ chậm rãi thưởng thức đĩa hoa quả sang chảnh kia.

Cầm chiếc đĩa thủy tinh nhỏ bé thiết kế cầu kì cầm một miếng trái cây rồi khẽ cắn, cảm nhận vị ngọt của trái cây thấm vào đầu lưỡi, Thư Tâm nhàn nhã nhìn ra bên ngoài.

Đối diện, Vương Hiểu Hân đang khóc nức nở, tiếng khóc ầm ịch trong cổ họng, chỉ có bờ vai run run, bất kể là từ góc nhìn nào cũng thấy cô nàng như con vật nhỏ bé đáng thương

Mười ngón tay thon run rẩy nắm chặt chiếc điện thoại màu phấn hồng, ngồi nửa ngày, đến khi Thư Tâm sắp mất kiên nhẫn mà muốn đi thì bên kia lại vang lên tiếng kéo ghế, Vương Hiểu Hân nhanh nhẹn hơn Thư Tâm nhiều, cô nàng bắt đầu liên tục cúi đầu với Thư Tâm:

- Xin... xin lỗi Thư tiểu thư, em... em biết rõ hôm nay em hẹn chị ra ngoài là em sai, là em đường đột, từ nay về sau em không dám nữa. Em... em chỉ xin chị, xin chị đừng nói lại chuyện này cho Gia Lạc. À không không! Giám đốc Trần! Xin chị đừng nói cho giám đốc Trần! Anh ấy bận rộn, em không muốn khiến anh ấy bận lòng

Cô nàng vội vã ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thư Tâm, mười ngón tay xoắn lại, tranh thủ thời gian vội đổi giọng:

- Nếu không... nếu không anh ấy nhất định sẽ đuổi em đi. Anh ấy yêu chị như vậy, yêu chị như vậy...

Cô nàng nói như thể rất khó khăn, chỉ có mấy câu mà cả người đều run rẩy, phải vịn vào bàn mới có thể đứng vững.

Thư Tâm để ý đã có người nhìn về phía này, không khỏi càng thấy nực cười: Quả nhiên, nước mắt của phụ nữ và sự nhu nhược, yếu đuối mới là vũ khí bách chiến bách thắng? Chỉ tiếc cô không giả bộ nổi.

Nước mắt của cô chỉ có người cô yêu mới có thể nhìn thấy. Nước mắt của cô là dành cho sự tiếc thương chứ không phải sự tổn thương.

Vương Hiểu Hân còn đang khép nép giải thích:

- Xin chị, em chỉ có... chỉ có nguyện vọng nho nhỏ như vậy thôi. Chị xinh đẹp, dịu dàng như vậy, nhất định sẽ hiểu cho em đúng không?

- Em, em... em cam đoan! Em cam đoan từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt chị nữa

Thấy Thư Tâm vẫn không có phản ứng gì, người Vương Hiểu Hân lảo đảo như sắp ngã, cô nàng lùi về phía sau hai bước, cả người như dựa cả vào bàn, run rẩy lắc đầu nói:

- Em... em cuối cùng cũng chẳng có yêu cầu xa vời gì, người... người như em sao có thể mong có được hạnh phúc? Em... em chỉ muốn nhìn anh ấy từ xa là được rồi. Chị Thư, chị cho phép em được giữ lại chút nguyện vọng nho nhỏ này đi!

Thư Tâm vẫn bình tĩnh ăn hoa quả chẳng nói chẳng rằng, Vương Hiểu Hân thở dốc, cô nàng hoảng hốt nhìn Thư Tâm, đột nhiên chân mềm nhũn mà quỵ xuống, khàn giọng nói:

- Chị nhất định phải nhẫn tâm như vậy sao? Nhất định là chỉ chút nguyện vọng nho nhỏ này cũng không thể giúp em sao? Em đã... cái gì cũng cho chị cả, kể cả Gia Lạc, sự tôn nghiêm của em, em đã chẳng còn đường lui nữa rồi mà.

Cô nàng bưng mặt, nước mắt rơi qua kẽ tay:

- Em xin chị, giờ em xin đền tội với chị! Chị muốn đánh mắng em thế nào cũng được, chỉ xin chị, xin chị đừng cướp đi quyền lãng lãng yêu Gia Lạc của em.

Lúc này Thư Tâm mới kinh ngạc đẩy ghế đứng dậy, bỏ qua ánh mắt khó chịu của đám khách kia đang bắn thẳng vào mình mà kéo Vương Hiểu Hân dậy, giọng cũng lạnh xuống:

- Vương tiểu thư đang làm gì thế? Đây chẳng phải khiến mọi người hiểu nhầm tôi bắt nạt cô sao? Vương tiểu thư còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, sao cứ cố chấp dây dưa với Gia Lạc? Huống chi cho dù dây dưa cũng đừng dây đến người vô tội như tôi? Một cô gái, tôn nghiêm của cô chỉ đáng để quỵ xuống với một người phụ nữ khác vì tình yêu không đủ quang minh chính đại của mình sao?

Vương Hiểu Hân không quan tâm, vẻ mặt càng khổ sở, hai mắt rưng rưng nhìn cô, giọng khàn khàn:

- Không phải! Không phải! Chị vốn có được tình yêu của giám đốc Trần thì sao có thể hiểu được nỗi đau khổ của em. Chị xinh đẹp như vậy, hạnh phúc như vậy, cái gì chị cũng có, đương nhiên sẽ chẳng hiểu được sự khổ sở, muốn mà không được của em

- Em hiểu, em hiểu! Chị Thư, em chẳng yêu cầu xa vời gì nữa là được chứ gì! Em không cãi cò với chị, em tự hiểu vị trí của mình

Vương Hiểu Hân rũ đôi mi xinh đẹp, oán hận nói. Cô nàng thở dốc hai tiếng rồi mới bưng tách café trên bàn đưa tới, khuôn mặt đau khổ, lông mi run run, nước mắt doanh tròng:

- Em hiểu, em... em sẽ thành tâm thành ý chúc hai người hạnh phúc.

Thư Tâm chán ghét nhìn tách café đã lạnh trên tay Vương Hiểu Hân, nhớ tới bụng mình thì càng không muốn uống.

Nhưng không ngờ Vương Hiểu Hân như phát điên, bất chấp tất cả mà nhét tách café vào tay cô. Thư Tâm bị cô ta đẩy lui về một bước, cô bắt đầu mất kiên nhẫn với những trò hề của cô nàng này, có chút tức giận mà vung tay khiến cho tách café cứ vậy mà hất thẳng vào mặt Vương Hiểu Hân.

Thư Tâm sững sốt, Vương Hiểu Hân cũng sững sốt, sau đó như hiểu ra mà bưng miệng, đau khổ nhìn Thư Tâm.

Người phục vụ đi tới nhỏ giọng hỏi Vương Hiểu Hân có cần giúp gì hay không nhưng thái độ với Thư Tâm lại rất lạnh lùng

Thư Tâm cũng không giải thích, cứ như vậy nhìn Vương Hiểu Hân đang hoảng hốt nhìn mình rồi đột nhiên cúi đầu khóc thút thít, đáng thương lau đi chất lỏng màu nâu trên tóc:

- Không sao, không sao, là lỗi của tôi, là tôi không cẩn thận làm Thư tiểu thư giập mình nên chị ấy mới làm đổ café, chị Thư không cố ý đâu. Anh đừng trách chị ấy.

Cô ta đứng đó, café chảy tong tỏng từ lọn tóc trước trán

Thư Tâm chưa bao giờ biết mình lại cũng có thể là người sắc bén như vậy, cô chỉ nghe thấy giọng mình lạnh đến mức mất không chế:

- Vương Thư Tâm nói đúng lắm. Nếu quả thật không sao, nếu không ngại thì cô hãy đi chỉnh trang lại cho sạch sẽ trước đi. Người bắn thủ như vậy, cho dù cô cứ nói không sao thì mọi người cũng vẫn cho rằng tôi bắt nạt cô.

Thư Tâm chỉ cảm thấy mỗi một vô cùng, chẳng muốn để ý Vương Hiểu Hân đang run rẩy và người phục vụ đang bất mãn, cô chỉ xoay người muốn rời đi gấp

Ở cửa ra vào bằng thủy tinh đã có một người đàn ông cao gầy đứng đó ngơ ngác nhìn, thấy Thư Tâm nhìn qua thì trong mắt có chút bối rối.

Đáng người quen thuộc đó, đến khi thực sự nhìn rõ lại, Thư Tâm chưa kịp đau khổ thì đã cảm thấy chán ghét

Người đàn ông này! Mấy tiếng trước còn nhả lại những lời dịu dàng, ngọt ngào cho cô mà đảo mắt đã lại xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện vào đúng lúc không nên xuất hiện này.

Thư Tâm nhìn chằm chằm vào Vương Hiểu Hân đang vịn vào người phục vụ mà đứng dậy, ánh mắt chuyển xuống chiếc di động màu phấn hồng trên bàn của cô nàng, tay hơi xiết lại: Thì ra vốn chẳng phải là con thỏ. Là sói đội lốt thỏ!

Cô đã lẫn lộn trong thương trường bao năm lại bị một sinh viên mới ra trường đùa giỡn!

Cô đã tụt hậu hay vì nữ sinh bây giờ đều biến dị như vậy?

Thư Tâm cúi đầu xách túi đồ của mình rồi đi thẳng ra cửa, chẳng buồn liếc nhìn cô gái đáng thương đang chạy theo xin lỗi mình. Cô ngẩng cao đầu trước những cái nhìn của mọi người trong quán mà bước đi

Lúc đi qua Trần Gia Lạc, tay cô bị anh nắm lấy

Trần Gia Lạc đau khổ gọi tên cô bằng một giọng nói dịu dàng:

- Thư Thư... Thư Thư...

Trước sau như một...

Thư Tâm lắc tay rút ra, Trần Gia Lạc như chấn kinh mà vội ôm chặt eo cô, khóa chặt cô vào lòng, mặc cho cô dùng giày cao gót giẫm chân anh thì anh cũng chẳng kêu đau

- Thư Thư... Thư Thư...

Anh không ngừng gọi tên cô, hương vị nhẹ nhàng vô cùng quen thuộc suốt tám năm bên nhau của anh vẫn vút trong không gian. Mũi Thư Tâm cay cay, người cũng cứng ngắt lại.

Thư Tâm cười đầy mỉa mai, cô chưa bao giờ biết, thì ra mình là người bị bệnh cuồng sạch sẽ.

Sau lưng chợt vang lên một giọng nói dịu dàng như đánh cho Trần Gia Lạc hiện nguyên hình:

- Gia Lạc...

Cánh tay ôm eo Thư Tâm đột nhiên xiết chặt, Thư Tâm chẳng chút biểu cảm nghiêng đầu nhìn lại thì đã thấy Vương Hiểu Hân bưng miệng, mắt tròn tròn đầy hoảng sợ.

Cô ta khẽ lui về phía sau, cố cười nhưng thật khó coi:

- Giám... giám đốc Trần... Xin... xin lỗi, quấy rầy hai người, em... em... không cố ý... xin lỗi...

Đôi mắt đỏ bừng long lanh nước giờ như đê vỡ, vô cùng yếu ớt đáng thương.

Cô nhìn Trần Gia Lạc đang ôm chặt Thư Tâm, trong mắt là sự quyến luyến không nở nhưng vẫn quyết tâm xoay người chạy đi.

Như một cảnh quay chậm, Thư Tâm trở mắt nhìn giày cao gót của Vương Hiểu Hân bước hăng trên bậc thang nhỏ, bên tay lập tức vang lên tiếng hét quen thuộc đến cùng cực:

- Cẩn thận!

Cánh tay ôm cô lập tức buông lỏng, lòng Thư Tâm cũng như rơi xuống đáy vực

Cô nhắm mắt lại, rồi cố gắng run rẩy mở ra thì đã thấy Trần Gia Lạc như trốn tránh mà cúi đầu, bàn tay vừa quần quanh eo mình giờ đã ở bên eo Vương Hiểu Hân, cẩn thận che chở bụng cho Vương Hiểu Hân. Mà Vương Hiểu Hân thì đã sớm nhào vào lòng anh mà khóc òa lên, như đứa trẻ tìm được nơi phát tiết, khóc đến xé lòng.

Thư Tâm nhìn chằm chằm vào tay Trần Gia Lạc, trong lòng dâng lên sự chán ghét vô cùng. Sau đó, cô kinh hãi nhìn ánh mắt trốn tránh của Trần Gia Lạc mà không thể tin nổi...

4. Chương 4

Thư Tâm đứng bên đường, ánh đèn màu rực rỡ chiếu lên mặt cô, che dấu tất cả những tình cảm trong đó. Thư Tâm mím chặt môi, tay cầm túi bấm chặt đến độ hằn một vết sâu lên chiếc túi da. Trần Gia Lạc đứng sau cô, chỉ cách một bước nhưng không dám bước gần thêm, chỉ đáng thương mà gọi:

- Thư Thư, Thư Thư, em nghe anh giải thích.

Lòng Thư Tâm vô cùng đau đớn, cô sợ chỉ cần mở miệng thì cô sẽ chửi ầm ĩ lên đến mất cả hình tượng, làm con sợ hãi nên chỉ mặc kệ anh, về mặt bình tĩnh khiến người ta sợ hãi.

Đợi mãi, cuối cùng xe taxi cũng trở tới, Thư Tâm bước vào xe, không đợi Trần Gia Lạc theo vào đã đóng sầm cửa lại

Trần Gia Lạc hét thảm một tiếng, Thư Tâm quay đầu nhìn lại đã thấy bốn ngón tay thon dài của anh bị cửa xe kẹp cho tím bầm, chỉ giây lát đã sưng phồng lên như bánh bao, chỉ e là sắp đứt ra đến nơi

Thư Tâm suýt thì đã xông lên mà hỏi han nhưng cô nhịn lại.

Nhân lúc Thư Tâm đang ngây người, Trần Gia Lạc vội vã tiến vào xe, Thư Tâm liếc anh một cái nhưng cũng không đuổi anh ra ngoài, chỉ ngồi dịch hẫ về phía bên kia khiến cho giữa hai người có một khoảng cách lớn.

Chú lái xe ngồi trước xấu hổ quay lại nhìn rồi liên miện nói:

- Ối chao, vết thương này của cậu... cũng không nên chơi xấu mà tính lên đầu tôi được!

Lời này hòa tan đi không khí xấu hổ, lạnh lùng ban nãy, Trần Gia Lạc nhân tiện nói:

- Không đâu, phiền chú đưa chúng cháu đến bệnh viện là được

Lái xe lập tức mỉm cười đồng ý, Trần Gia Lạc quay lại nhìn Thư Tâm, có chút khẩn cầu mà nói:

- Thư Thư, em đừng giận, anh và cô ta chỉ là chuyện ngoài ý muốn, anh thực sự không nghĩ cô ta lại đi tìm em. Thư Thư, người anh yêu chính là em mà thôi! Tình cảm bao năm qua của chúng ta, em chẳng lẽ em thực sự không thể tha thứ chút lỗi lầm sao, thực sự không tin anh sao?

Anh càng nói thì người Thư Tâm càng mềm nhũn ra, chỉ đành dựa vào ghế, cô rất muốn chửi đổng lên: Tin tưởng? Trần Gia Lạc, anh là đồ vô liêm sỉ, chính vì tôi quá tin anh cho nên mới có ngày hôm nay! Mới bị người tìm tới tận cửa mà bắt nạt.

Mắt cô rất xót, mũi cũng cay cay, không thể nào giống như biểu hiện chẳng có việc gì mà cô đang cố tạo ra khiến cho cô chỉ đành cúi đầu để người khác không nhìn ra sự yếu ớt đó. Trần Gia Lạc vẫn không ngừng cầu xin, một người đàn ông ngồi trong taxi chật hẹp, nhẹ nhàng gọi tên Thư Tâm không biết bao nhiêu lần đủ khiến người nghe thấy không đành lòng.

Đèn đỏ, chú lái xe dừng lại, nhìn Thư Tâm đang cố gắng kiên cường qua gương chiếu hậu, tự cho là đúng mà giảng hòa:

- Ôi cô bé à, tiểu tử người ta đã thành khẩn xin lỗi cháu rồi, cháu tha cho nó đi? Đàn ông ấy mà, khuy, chú thấy tiểu tử kia vẫn rất tốt với cháu, sau này kết hôn toàn tâm toàn ý với nhau là được. Chú thấy thằng bé kia trông tuần tú như vậy, cháu mà không để ý, chớp mắt một cái là đã có người cướp đi mất đó!

Chú lái xe tự cho là đúng mà mủm mỉm cười, Thư Tâm không nhịn được cũng cười, đôi mắt hạnh cong cong nhìn về phía ánh sáng rực rỡ bên đường

Qua cửa kính xe, Thư Tâm dùng ngón tay vẽ vẽ lên mấy chữ trên cửa hàng nhỏ đối diện: "If you love her, take her to Haagen-Dazs"

Cửa hàng nhỏ như vậy mà lại có thể đem lại nhiều tình yêu như thế, thì ra cũng chỉ là lừa dối mà thôi.

Thư Tâm cười nói:

- Chú à, mấy lời nói trong phim thần tượng đó, tình yêu như mộng ảo đó mọi người đều hiểu rõ cả. Nếu xin lỗi có tác dụng thì cần cảnh sát làm gì, hướng chỉ là cháu? Đàn ông có tốt với mình hay không không phải xem anh ta nói gì mà phải xem anh ta làm gì. Dù sao vẫn nên đề phòng ngày dài tháng rộng khiến anh ta trước sau bất nhất.

Chú lái xe có chút xấu hổ nhưng may thay đèn xanh lại sáng, giẫm chân ga mà vọt đi, cửa hàng Haagen-Dazs bên kia chỉ trong chớp mắt đã biến mất

Thư Tâm mệt mỏi nhắm mắt lại, dán mặt lên cửa kính lạnh buốt. Cô chớp mắt, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy dọc lên cửa kính xe, để lại một vệt nước mắt.

- Còn nữa, chú à, cháu đã chẳng phải là cô bé từ lâu rồi. Cháu và anh ta đã hết hôn được năm năm rồi.

Chú lái xe thoáng sững sốt rồi xấu hổ cười:

- Ó? Thế sao? Trông cháu trẻ quá.

- Đúng thế đấy ạ! Trẻ sao? Nhưng mà cho dù trông trẻ thì vẫn không thể bằng người ta được, đó mới thực sự là thiếu nữ thanh xuân.

Đến bệnh viện, Trần Gia Lạc xuống xe, mắt nhìn chăm chăm Thư Tâm nhưng Thư Tâm như không thấy, vẫn ngồi trên xe, thậm chí còn quay đầu sang phía khác. Trần Gia Lạc chỉ đành thở dài rồi một mình đi vào, Thư Tâm cũng chẳng đợi, bảo lái xe đưa cô về nhà.

Đẩy cửa, bật đèn lên, ánh đèn thủy tinh trên trần nhà chiếu ra ánh sáng nhu hòa xua tan đi bóng tối trong phòng.

Thư Tâm nhìn căn phòng mình vừa dọn sạch kia, mũi cay cay nên cô lại tắt đèn, ngồi lên sofa, cứ lẳng lặng ngồi đó, chẳng hề thấy buồn ngủ.

Chắc khoảng hơn một tiếng thì ở cửa mới truyền đến tiếng chìa khóa lách cách, trong bóng tối, Thư Tâm quay đầu nhìn lại, nương theo chút ánh sáng tờ mờ từ cửa sổ chiếu vào có thể thấy tay Trần Gia Lạc bị băng trắng như lập xướng, chắc hẳn tay anh bị kẹp đến sắp đứt lìa.

Trần Gia Lạc vốn nhẹ nhàng mở cửa vào, vừa bật đèn lên đã thấy Thư Tâm đang lẳng lặng nhìn anh, vành mắt cô đỏ hoe nhưng ánh mắt lại quá bình tĩnh khiến anh cảm thấy hết hoảng.

Thư Tâm nhắm mắt, không nhìn anh nữa, chỉ nhàn nhạt hỏi:

- Anh và Vương Hiểu Hân kia quen nhau từ bao giờ?

Yết hầu Trần Gia Lạc như tắc nghẹn, nhẹ nhàng bước qua, khẽ nắm vai Thư Tâm nhưng Thư Tâm lại nghiêng người né đi. Trần Gia Lạc chỉ có thể yên lặng ngồi đối diện Thư Tâm, thành thành thật thật trả lời:

- Hơn hai tháng, cô ấy là sinh viên năm cuối, đến công ty anh thực tập

- Công ty anh? Công ty anh chẳng phải là xí nghiệp nhà nước sao? Không phải gần đây không nhận thực tập sao? Nói vậy, chắc sau lưng có quan hệ

Thư Tâm nhắm mắt, nghiêng người dựa vào sofa, tóc xõa bờ vai mềm mại trông như đang ngủ, chỉ có đôi môi hơi hé mở, vẻ mệt mỏi khiến Trần Gia Lạc đau lòng. Trần Gia Lạc bước qua, không đợi Thư Tâm giẫy dụa thì đã ôm Thư Tâm vào lòng, người Thư Tâm cứng ngắc nhưng dần lơ lửng lại, để mặc anh. Trần Gia Lạc liên miện nói:

- Thư Thư, xin lỗi! Xin lỗi! Anh không cố ý! Em biết là anh yêu em đúng không?

Bên tai không một lời đáp trả, Trần Gia Lạc vội vã:

- Vương Hiểu Hân học kinh doanh, vừa vận thực tập dưới trướng anh, anh thấy cô ấy khéo nói lại rất cầu tiến. Cô ta trẻ trung xinh đẹp lại khéo nói, tửu lượng tốt, có mấy lần cùng anh ra ngoài bàn chuyện làm ăn, có mấy ông chủ rất có ấn tượng với cô ta nên sau này bảo anh đưa cô ta đi cùng. Anh...

Trần Gia Lạc thoáng dừng lại, họng như mắc kẹt, nói năng tối nghĩa:

- Lần đó đi công tác, anh... bọn anh quá chén... nên... có quan hệ... Nhưng mà Thư Thư à, tin anh đi, anh chỉ yêu em mà thôi! Anh... anh chỉ sợ cô ta nói chuyện này ra, sợ em tức giận nên mới không nói cho em. Anh không cố ý lừa dối em đâu Thư Thư.

Trần Gia Lạc vội đầu vào vai Thư Tâm mà năn nỉ:

- Thư Thư, đừng bỏ mặc anh, đừng bỏ mặc anh được không?

Người đàn ông đã 26,27 tuổi lại như đứa trẻ mà nghẹn ngào nói.

Nếu như chẳng phải là chuyện như vậy thì có lẽ Thư Tâm đã không nở.

Chỉ tiếc, hết lần này tới lần khác...

Thư Tâm cố trợn mắt nhìn trần nhà, thản nhiên nói:

- Cô ta có thai đúng không?

Người Trần Gia Lạc run lên, sợ hãi ngẩng đầu, vội gọi:

- Thư Thư...

Nhưng vừa nói ra thì lại không thể tiếp tục. Trần Gia Lạc rời mắt đi, cuối cùng khẽ gật đầu, miệng đắng chát:

- Xin lỗi, anh cũng không ngờ. Anh và cô ta... thực sự chỉ rất ít lần, em tin anh đi!

Chính tai nghe được Trần Gia Lạc thừa nhận cuối cùng Thư Tâm không nhịn được mà rơi nước mắt, Trần Gia Lạc đau lòng lau nước mắt cho cô. Thư Tâm ngơ ngác nói:

- Sau đó thì sao? Anh tính sao?

Trần Gia Lạc gục đầu xuống, tay nắm chặt đến độ nghe tiếng khớp xương răng rắc:

- Mẹ anh... bà ấy rất mong có... cháu...

Thư Tâm lập tức nổi điên, hất tay Trần Gia Lạc trên người mình xuống, Trần Gia Lạc mất đà ngã nhào xuống đất, còn va đổ một ly thủy tinh.

Ly thủy tinh lăn vài vòng trên bàn uống nước rồi choang một tiếng, vỡ nát!.

Đôi mắt hạnh của Thư Tâm tròn tròn, trong đôi mắt đen láy đó là lửa giận ngút ngàn, cả người cô run run:

- Trần Gia Lạc! Anh sao có thể không biết xấu hổ như vậy! Anh vừa muốn tôi tha thứ cho việc anh nhất thời ý loạn tình mê bên ngoài, vừa muốn bắt tôi khoan dung mà để anh nuôi mẹ con cô ta bên ngoài sao? Anh coi tôi là cái gì? Trần Gia Lạc! Anh đừng khinh người quá đáng!. Chúng ta ly hôn!

Thư Tâm mệt mỏi nói xong câu đó rồi xoay người đi vào phòng ngủ, đóng cửa ầm một tiếng rồi khóa trái lại. Sau đó, người mềm oặt mà trượt xuống theo cánh cửa

Thư Tâm vùi đầu vào đầu gối, cuối cùng cũng không ngăn nổi nước mắt rơi.

5. Chương 5

Trên cửa truyền đến tiếng đập cửa của Trần Gia Lạc, những tiếng gõ cửa càng lúc càng dồn dập, sự chấn động truyền tới cơ thể nhưng Thư Tâm cũng chẳng để ý

Bên ngoài, Trần Gia Lạc rất hoảng hốt, liên miệng cầu xin:

- Thư Thư, Thư Thư, em đừng làm chuyện điên rồ, chúng ta thương lượng, bàn bạc lại được không?

Thư Thư chỉ hận không thể đập vào mặt người đàn ông này – cách một cánh cửa, cách một bức tường không thể nhìn thấy người đàn ông quen biết 7,8 năm và cùng chung sống 5 năm khiến Thư Tâm trở nên cứng rắn

- Trần Gia Lạc, anh rút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh. Chuyện này không thương lượng gì cả. Anh yên tâm, tôi tuyệt đối không vì người đàn ông không quan tâm tôi mà làm chuyện điên rồ. Anh đừng tự đề cao bản thân như thế. Trần Gia Lạc, Thư Tâm tôi chẳng xấu mà cũng không ngu, cũng chưa già, tôi không tin ngoài anh ra thì tôi không tìm được người đàn ông nào khác.

- Ngày mai! Ngày mai chúng ta ly hôn! Anh thích ở với ai thì ở, anh thích sinh con với ai thì cứ sinh.

Thư Tâm nghiêng răng nghiêng lợi:

- Anh có con hay không chẳng liên quan gì tới nữa! Từ nay về sau, đường ai nấy đi

- Thư Thư à, em đừng như vậy! Anh không phải là không cần em! Không phải không cần em! Tình cảm bao năm qua của chúng ta không đủ khiến em mềm lòng sao? Giữa anh và Vương Hiểu Hân chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Nếu... nếu em không muốn đứa bé đó, anh... anh sẽ thương lượng với cô ta, xử lý cái thai đó được không? Thư Thư, em không thể cứ thế phán anh tội chết được. Anh... hay là... em cứ từ từ bình tĩnh lại, bình tĩnh rồi nói. Ngày mai chúng ta nói chuyện.

Người đàn ông bên ngoài cẩn thận, ra sức khuyên nhủ nhưng lại khiến Thư Tâm giận đến độ đập cửa một cái.

- Tôi không thích đứa bé đó nhưng anh muốn đúng không? Trần Gia Lạc, anh đừng đem cái tiếng hung thủ giết người đẩy về phía tôi, anh chẳng đáng để tôi phải giết hại một đứa trẻ còn chưa chào đời. Hay là, anh thực sự cho rằng người đàn bà kia yêu anh đến độ anh nói sao là thế à? Cho dù không có đứa trẻ đó thì việc anh ngoại tình thực sự không tồn tại sao? Trần Gia Lạc, sao trước kia tôi không nhìn ra anh là kẻ vô sỉ như vậy! Không cần nghĩ nhiều nữa, chúng ta ly hôn. Tôi không có hứng thú với đồ second hand!

Những lời này của Thư Tâm rất độc địa, chỉ có điều, còn chưa nói hết câu thì cô đã rơi nước mắt.

Ngoài cửa yên lặng hồi lâu, nửa ngày sau Trần Gia Lạc mới bi thương nói:

- Thư Tâm, muộn rồi, em ngủ trước đi, có chuyện gì ngày mai chúng ta nói tiếp.

Sau đó là tiếng bước chân dần xa mang theo sự ảm đạm rõ rệt

Thư Tâm vội lau nước mắt trên mặt nhưng lau thế nào cũng chẳng thể hết

Thư Tâm chỉ đành mở cửa phòng ngủ, vào nhà vệ sinh rửa mặt. Ngẩng đầu, cô thấy trong gương vẫn là khuôn mặt trẻ măng như thiếu nữ 18 nhưng đôi mắt sưng mọng như quả đào.

Thư Tâm ngả người lên chiếc giường lớn mềm mại, giường vẫn lưu lại mùi hương của Trần Gia Lạc, nhẹ nhàng thanh sáng, trước kia, Thư Tâm không nghĩ thấy mùi hương này thì ngủ không ngon nhưng giờ lại chỉ thấy buồn nôn.

Thư Tâm bưng miệng chạy vào nhà vệ sinh mà nôn một hồi, nôn đến độ dạ dày trống rỗng mà vẫn còn nôn khan tiếp một lúc thì mới khá hơn

Thư Tâm vỗ bụng mình: con mới hơn một tháng, nôn ọe thế này quá sớm, có ổn không?

Chắc là hôm nay bị kích thích quá nhiều, cơ thể không chịu nổi rồi.

Thư Tâm cười

Cơ thể thành thật hơn bản thân rất nhiều, cô cũng không tin rằng nếu Trần Gia Lạc say đến độ không thể phân biệt nổi người phụ nữ đó có phải người bên gối suốt năm năm hay không thì sao có sức mà làm trò bậy bạ đó.

Cái gì mà say rượu hồ đồ, tất cả đều là giả! Hồ đồ mới là mục đích, rượu chẳng qua chỉ là cái cớ!

Thư Tâm cũng không muốn nói việc mang thai với Trần Gia Lạc nữa, tránh để anh ta cho rằng mình dùng con để trói buộc anh ta.

Phụ nữ cũng có tôn nghiêm, con là của cô, một mình cô cũng sẽ nuôi được nó khôn lớn.

Nhớ tới quá khứ, có đôi khi cô cảm thấy khó chịu, cho dù là nửa đêm thì Trần Gia Lạc cũng sẽ dậy nấu cháo cho cô. Trước kia, những chuyện đó mang lại cho cô cảm giác hạnh phúc đến độ nghĩ thôi sẽ mỉm cười còn bây giờ lại chỉ khiến lòng thêm chua xót.

Cái bụng trống rỗng của Thư Tâm không ngừng kêu gọi nhưng cô lại cố nằm xuống giường. Vốn tưởng rằng mãi không ngủ được nhưng không ngờ rất nhanh thôi đã lại chìm vào giấc mộng.

Bữa tiệc liên hoan của sinh viên trường B, lần đầu tiên cô nghe thấy có người nhắc đến cái tên Trần Gia Lạc thì đã không nhận được mà bật cười. Cô quay đầu hỏi Trần Gia Lạc đang ngại ngùng giữa đám nữ sinh:

- Có phải cha cậu rất hâm mộ Kim Dung không?

Lúc ấy Trần Gia Lạc vẫn chỉ là một cậu thanh niên nông thôn trung hậu mới lên thành phố, mặt lập tức đỏ bừng nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời cô:

- Ủ, sao bạn biết? Lúc mẹ sinh mình ra không biết đặt tên thế nào, cha mình nói Kim Dung viết sách rất hay, nên... nên mượn một cái tên vừa khéo cùng họ Trần.

Lần thứ hai gặp nhau là ở con đường rợp bóng mát bên hồ nhân tạo trong trường, Thư Tâm đi học muộn nên chạy thực mạng vừa khéo lại va vào Trần Gia Lạc đang vừa đi đường vừa đọc sách.

Thư Tâm cuống quýt xin lỗi, Trần Gia Lạc ngẩng đầu lên, mặt lại đỏ bừng:

- Là cậu à!

Thư Tâm mặc kệ sách vở rơi, chỉ đành vừa chạy vừa quay đầu lại nói:

- A! Trần Gia Lạc à! May mà là cậu! Xin lỗi, xin lỗi! Mình vội lên lớp! Lúc tan học mình mời cậu ăn cơm coi như xin lỗi.

Hai người từ đó mà trở nên thân thiết

Sau đó là một buổi sớm mùa đông năm thứ hai, như thường lệ, Thư Tâm đầu đội mũ lông trắng, cổ quàng khăn tơ vàng đang run run chạy bộ, chạy một mạch hết ba vòng. Người đó nhắm mắt theo đuôi cô mà cũng chạy hết ba vòng rồi dừng lại chờ cô bên thao trường.

Mãi đến khi Thư Tâm thu dọn đồ xong, chuẩn bị đi ăn sáng thì Trần Gia Lạc mới vội bước tới, lo lắng nhìn Thư Tâm mà hét lớn như thể bắt chấp mọi giá:

- Thư Tâm, cậu... cậu có thể làm bạn gái mình không? Mình... mình sẽ đối xử tốt với cậu!

Xung quanh đột nhiên an tĩnh lại, sau đó, đám người trên thao trường bắt đầu lớn tiếng bàn tán.

Cuối cùng, mùa hè năm tốt nghiệp đại học.

Trần Gia Lạc đã đen sạm đi rất nhiều chạy trên con đường rợp bóng mát quen thuộc đó, khuôn mặt đang tươi cười trông thật sáng lạn.

Anh cẩn thận lấy ra hai chiếc nhẫn trong bọc rồi đưa tới trước mặt cô, lớn tiếng nói:

- Thư Tâm, chúng ta kết hôn đi! Anh sẽ đối xử tốt với em!

Buồn cười chính là người đàn ông cầu hôn cô lại đỏ mặt trước cả cô vốn đang kinh ngạc, anh lại lấy hết dũng khí mà nói một câu ngây ngô:

- Từ nay về sau anh nhất định sẽ mua nhiều nhẫn đẹp cho em

Thư Tâm ngu ngơ quay đầu, giả hoạt nháy mắt:

- Oh, chuyện này phải do cha mẹ đồng ý, em phải về hỏi mẹ em mới được

Trần Gia Lạc ngây người rồi vội vã gật đầu:

- Được, được

Nhưng chỉ giây sau đã lo lắng mà hỏi Thư Tâm liên miên bất tuyệt:

- Thư Tâm, mẹ em thích cái gì? Bình thường mẹ em thích làm gì? Mẹ em...

Anh lo lắng như đứa trẻ con mà hỏi liên tiếp khiến Thư Tâm phá lên cười không thể ngừng dưới ánh mặt trời lấp ló.

Quá khứ dần hiện lên như cuốn băng tua chậm, không ngừng tua đi bóng dáng ấy, không ngừng tua đi lời thề của Trần Gia Lạc và cả sự lo lắng, kích động đến mặt đỏ bừng: “Thư Thư, chúng ta kết hôn đi! Anh sẽ đối xử tốt với em”.

Có lẽ là giọng nói của Trần Gia Lạc quá lớn, có lẽ kí ức cũ tràn về quá nhanh khiến Thư Tâm cuối cùng cũng có thể thoát khỏi giấc mơ vừa ngọt ngào vừa tàn nhẫn đó. Thư Tâm tỉnh lại, gối đã ướt đầm một mảng lớn.

Thư Tâm lặng yên vuốt vuốt vết nước mắt trên gối, sau đó gơ tay lên nhìn chăm chăm và chiếc nhẫn trên ngón vô danh.

Hình thức đơn giản rất hợp ý Thư Tâm, chỉ có điều qua vài năm, màu đã hơi xỉn, cho dù đặt đối diện ánh đèn cũng không còn tỏa ra ánh sáng mê người nữa rồi.

Chỉ là bạc mà thôi. Trong công ty không ít đồng nghiệp còn cười cô, cô chưa từng tháo chiếc nhẫn này xuống cho dù sau này cuộc sống của hai người rất khá giả, có thể mua được những chiếc nhẫn đắt tiền hơn thế. Cuối cùng cô cũng chỉ đeo chiếc nhẫn mà Trần Gia Lạc phải làm thêm suốt cả một mùa hè để mua cho cô năm 22 tuổi đó.

Cô chắc hẳn là người hay hoài niệm chuyện đã qua, bởi vì Trần Gia Lạc là người đầu tiên tỏ tình với cô, là người đầu tiên cầu hôn cô, là người đầu tiên mà cô yêu nên cô cứ thuận theo điều đó mà kết hôn với anh rồi cùng nhau sống chết.

Thứ cô xem trọng không phải là chiếc nhẫn mà là tâm ý của Trần Gia Lạc.

Chính là vì thế khiến cho cô tiểu thư của gia đình tuy không giàu có nhưng cũng khá giả, chưa từng chịu cực khổ như Thư Tâm đồng ý lấy một anh chàng xuất thân nông thôn.

Chỉ là, hôm nay, thứ cô vô cùng quý trọng đã không còn.

Thư Tâm xoay xoay chiếc nhẫn, cố gắng hồi lâu mới tháo chiếc nhẫn này ra.

Thư Tâm đặt chiếc nhẫn lên đầu giường, cũng chẳng nhìn lại, chỉ có điều, vết hằn sâu trên ngón tay cũng không thể biến mất nhanh chóng được.

Thư Tâm lấy điện thoại di động rồi tìm tới tìm lui mới tìm ra được một số điện thoại.

Anh chàng này họ Thẩm, khoảng chừng 27,28 tuổi, trông cũng tuấn tú, có năng lực, chẳng những rất có tiếng trong nghề mà nghe nói cũng rất được phụ nữ yêu mến.

Thư Tâm chỉ gặp anh ta khoảng đôi lần, chẳng biết vì sao mà đối phương có vẻ rất hứng thú với cô, còn ép cô lưu số điện thoại của anh ta lại, cười như yêu nghiệt mà nói: “Từ nay về sau có việc gì cứ đến tìm tôi! Tôi nhất định sẽ giúp đỡ Thư tiểu thư”.

Thư Tâm là người đã kết hôn nên cũng chẳng sợ anh ta có ý đồ gì xấu, vốn cũng không để ý nhưng giờ, trên phương diện này cũng chỉ biết có mỗi anh ta

- Chào anh, anh là Thẩm tiên sinh đúng không?
- Đúng thế, tôi là Thư Tâm
- Đúng, tôi có việc muốn nhờ Thẩm tiên sinh giúp, không biết có tiện không?
- Ừm, tôi định ly hôn, muốn nhờ Thẩm tiên sinh giới thiệu luật sư giúp tôi. Quan trọng là tôi không muốn kéo dài chuyện này.
- O, không phải Thẩm tiên sinh chuyên về án thương mại và án hình sự sao? Mảng hôn nhân...
- Vậy sao? Vậy rất cảm ơn Thẩm tiên sinh, có dịp nhất định tôi sẽ mời anh dùng bữa.

6. Chương 6

Đồng hồ báo thức đúng giờ đi làm reo lên, có lẽ đêm qua ngủ quá muộn lại thêm nhiều việc dồn dập nên Thư Tâm không thể dậy nổi. Lăn qua lăn lại một hồi trên giường nhưng vẫn không thể tỉnh nổi, chuông điện thoại bắt đầu réo không ngừng.

Thư Tâm chỉ đành khó chịu lăm bầm hai tiếng, mắt nhắm mắt mở mà nhìn, vừa nhìn thì khê hô, tinh thần đột nhiên tăng cao, cô ngồi bật dậy, cẩn thận nghe:

- Boss?

Người đàn ông trong điện thoại không nói chuyện, bên tai chỉ nghe được tiếng anh thở phào, tiếng thở rất nhẹ, dường như có chút lo lắng. Thư Tâm tự khinh bỉ suy nghĩ của bản thân sau đó đoán chính hời:

- Boss, có phải công ty có chuyện gì không? Tôi đến ngay lập tức đây!

Boss là điển hình của những kẻ cuồng công việc, luôn đưa ra những suy nghĩ quan trọng vào những thời điểm chẳng ai ngờ, bởi vậy, nửa đêm gọi điện thoại ột số nhân viên bắt đi làm hợp đồng cũng chẳng phải là chưa từng có. Nghe nói, có lần, có người nào đó vì buổi tối tắt máy nên không nhận được thông báo mà bị Boss mắng cho te tua. Cũng vì chuyện này mà tất cả nhân viên trong công ty đã hình thành thói quen tốt đó là bất kể ngủ hay đi toilet đều phải tay lăm lăm điện thoại.

Trong công ty, Tiểu la nhiều chuyện từng phàn nàn về chuyện này, cô nói, mặt cô đã phải chịu phóng xạ vượt mức cho phép rồi, như vậy sẽ khiến cô bị tổn thương tâm lý một cách nghiêm trọng.

Thư Tâm nghiêng cổ kẹp điện thoại, luống cuống mặc quần áo, người trong điện thoại lại khê a một tiếng, Thư Tâm vênh tai lắng nghe, hồi lâu sau người kia mới vội nói:

- Nghe nói trợ lý Thư không khỏe, hôm nay không cần đến công ty, tôi sẽ xin nghỉ cho cô. Trợ lý Thư chú ý giữ gìn sức khỏe, nghỉ ngơi cho tốt.

Cách một tiếng, điện thoại đã bị cúp, Thư Tâm thần thờ nửa ngày, cuối cùng lại nằm vật xuống giường.

Nghe nói? Nghe ai nói?

Thư Tâm nghĩ nửa ngày mà cũng không ra nhưng tỉnh lại rồi thì cũng chẳng ngủ tiếp được nữa.

Thư Tâm nhìn đồng hồ, nghĩ nên đi làm hay nên đi dạo phố nhưng cuối cùng lại gọi điện thoại cho luật sư Thẩm, định nhân hôm nay rồi mà chuẩn bị mọi thủ tục cho xong.

Nghe thấy luật sư Thẩm nói có rảnh, chuẩn bị một chút rồi sẽ tới thì Thư Tâm mới bớt lo lắng.

Đặt tay lên cửa phòng ngủ, Thư Tâm hít sâu một hơi rồi mới mở cửa nhưng lại giật mình.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cửa quay đầu, mặt mũi tiều tụy, mắt giăng kín tơ máu, chỉ một đêm mà cảm đã hơi lún phún râu, thoáng nhìn trông rất lỗi thời.

- Thư Thư...

Trần Gia Lạc đứng dậy đau khổ nhìn Thư Tâm, Thư Tâm chỉ có thể vội vàng đi qua. Dù là đã chuẩn bị sẵn sàng lý trí, đã chuẩn bị sẵn sàng bỏ qua đoạn hôn nhân này nhưng người này dù sao cũng là người mà cô từng yêu sâu sắc

Thư Tâm mặc kệ anh ta, đi lướt qua anh ta mà vào nhà vệ sinh rửa mặt, trang điểm cẩn thận để che đi sự mệt mỏi nơi khóe mắt.

Thư Tâm nhìn gương mỉm cười, nhìn thấy má lúm đồng tiền ngọt ngào như trước kia thì mới yên tâm.

Chờ khi cô chuẩn bị xong xuôi đi ra thì đã thấy trên bàn là một ly sữa đậu nành nóng hổi và hai chiếc bánh mì vừa nướng xong.

Đây là sữa đậu nành mới, Thư Tâm liếc mắt qua đã biết, Trần Gia Lạc thường nói sữa đậu nành bên ngoài đều bị pha loãng, mất dinh dưỡng, vị cũng nhạt nên mua riêng chiếc máy làm sữa đậu nành về, lúc nào muốn uống thì tự làm.

Thư Tâm nhìn thoáng qua Trần Gia Lạc đang bất an đứng đó rồi kéo ghế ra ngồi.

Bên tai lại nghe tiếng Trần Gia Lạc thở phào nhẹ nhõm.

Thư Tâm chỉ cúi đầu ăn, Trần Gia Lạc ngồi đối diện muốn nói rồi lại thôi, mãi đến khi xong bữa thì Trần Gia Lạc mới thận trọng nói:

- Thư Tâm, em rốt cuộc muốn sao thì mới chịu tha thứ cho anh?

Đôi mắt của Trần Gia Lạc rất đẹp, thanh nhuận mà sáng đến mê người

Anh trông không tệ tuy nhiên người hơi gầy lại dong dỏng cao, dáng người tựa như cây thủy trúc cao ngất, cả người tản ra khí chất phóng khoáng của văn nhân mặc khách.

Thư Tâm từng trêu anh rằng cha anh tuy không đọc nhiều sách nhưng chọn tên cho con rất chuẩn. Lúc đó Trần Gia Lạc chỉ cười, nhìn cô đầy yêu chiều.

Cũng là cô ngốc, quá mức tin tưởng người đàn ông từng dụ dỗ yêu cô như vậy, tin tưởng đến độ không phát hiện hai, hai tháng gần đây, ánh mắt người đàn ông này nhìn cô ngoài sự thương yêu còn có thêm cả sự áy náy khó nói thành lời.

- Tha thứ? Nếu tôi có quan hệ với người đàn ông khác, hơn nữa còn có thai với người ta thì anh có tha thứ cho tôi không?

Thư Tâm mỉm cười nói xong thì đã thấy người đối diện híp mắt lại, vội vã nắm chặt lấy tay Thư Tâm.

Thư Tâm biết rõ, Trần Gia Lạc xuất thân nông thôn, với cái gọi là trinh tiết thì anh ta cố chấp đến khó tin. Bởi vì Thư Tâm cũng không phải là người tùy tiện, từ đầu đến cuối đều chỉ có Trần Gia Lạc, trước kia không có những toan tính này. Cũng không ngờ lại thành ra tự chôn quả bom hẹn giờ.

Không để ý đến cổ tay đau đớn, Thư Tâm như muốn gây sự:

- Không đúng không? Đừng nói tha thứ mà phải nói, anh có thể yêu tôi như trước không? Cho dù giờ anh miễn cưỡng nói có nhưng anh có thể cam đoan cuộc sống sau này sẽ không vướng bận chuyện này không, sau đó tình yêu không thay đổi không?

Người Trần Gia Lạc khẽ run lên, anh ta chậm rãi cúi đầu, hiển nhiên là vô cùng đau khổ.

Thư Tâm gỡ tay Trần Gia Lạc ra, lắc lắc đầu:

- Xin lỗi, Trần Gia Lạc, ít nhất thì tôi cũng không làm được. Đã xảy ra chuyện như vậy, dù bây giờ tôi nhất thời mềm lòng tha thứ cho anh nhưng lòng tôi vĩnh viễn không được thoải mái. Sau này mỗi đêm anh không về tôi sẽ sợ hãi, anh ra ngoài công tác tôi cũng lo lắng, thậm chí chưa biết chừng mỗi khi công ty anh có 1,2 sinh viên trẻ tuổi, xinh đẹp đến thực tập tôi cũng sẽ lo lắng. Trần Gia Lạc, tôi như vậy sẽ quá xấu xa, quá mệt mỏi cho nên tôi tha nhân lúc mình còn thoải mái mà rời khỏi anh. Huống chi cuộc hôn nhân đã mất đi niềm tin thì sớm đã chỉ còn là danh nghĩa. Ít nhất bây giờ chúng ta còn chưa già, anh có thể kết hôn với Vương Hiểu Hân, tôi cũng vậy, có thể tìm người đàn ông khác phù hợp mà sống nốt nửa đời còn lại. Chuyện tình cảm là thế, chẳng thể chấp nhận được.

Thư Tâm như châm chọc mà nói:

- Anh yên tâm, chúng ta đều là người lớn, tôi sẽ không giống cô em gái mới ra xã hội kia mà nói những lời ngu ngốc, làm những chuyện tàn nhẫn đâu. Tôi nhất định sẽ tìm được người đàn ông tốt, ít nhất không tệ hơn anh có đúng không? Cho nhau một kết thúc không tệ hại đi, Trần Gia Lạc. Tôi rất cảm ơn anh đã quan tâm chăm sóc tôi suốt mấy năm qua, tôi biết... anh có yêu tôi. Mà tôi cũng đã báo đáp anh bằng tình yêu như vậy, nhưng anh không thể cho tôi sự thủy chung nên tôi chưa bao giờ khiến anh chịu thiệt thòi gì cả. Anh đừng tỏ vẻ như vậy nữa.

Thư Tâm khẽ nói rồi rời đi, cũng chuyển ánh mắt nhìn sang chỗ khác, cô không muốn nhìn thấy hi vọng bừng sáng rồi lại bị dập tắt trong mắt Trần Gia Lạc.

Không khí trong phòng trở nên nặng nề, Trần Gia Lạc định nói gì nhưng lại bị tiếng gõ cửa cắt ngang.

Thư Tâm vừa mở cửa đã thấy anh chàng luật sư Thẩm Ngọc yêu nghiệt, đôi mắt lúc nào cũng có thể phóng điện đang dựa tường, nhìn thấy cô thì nhếch môi cười cười rồi chỉ thoáng chốc về mặt lại trở nên nghiêm túc.

Thư Tâm rất ít khi gặp Thẩm Ngọc, hai lần gặp ngẫu nhiên thì hình như là người này đến công ty bàn chuyện gì đó với Boss. Mặc dù là công việc nghiêm túc nhưng trang phục của người này luôn thoải mái, quần jeans xanh đậm với áo sơ mi hoa văn hồng, tóc tai hỗn độn, thoát nhìn trông rất phóng túng khiến tâm hồn thiếu nữ của các quý cô trong AC đều bị nhiễu loạn.

Nhưng không thể phủ nhận, đây là người đàn ông duy nhất trong số những người Thư Tâm từng gặp có thể mặc màu hồng trông thoải mái mà không quá cầu kì, diêm dúa.

Nhìn thấy Thẩm Ngọc mặc tây trang đứng đắn, Thư Tâm thậm chí còn cảm thấy không quen, sau đó lại sinh cảm kích, vội đón anh ta vào.

Trần Gia Lạc có chút do dự nhìn Thẩm Ngọc rồi lại nhìn Thư Tâm, thấy Thẩm Ngọc cực kì tự nhiên ngồi xuống sofa rồi mở cặp táp, rút ra một tờ giấy đưa cho Trần Gia Lạc rồi mới tự giới thiệu:

- Chào Trần tiên sinh, tôi họ Thẩm, anh gọi tôi là luật sư Thẩm là được rồi. Giờ tôi là người đại diện của Thư tiểu thư xử lý việc li hôn của hai người. Đây là đơn li hôn tôi đã soạn thảo, Trần tiên sinh thử xem xem, nếu có gì bất mãn, chúng ta có thể thương lượng.

Trần Gia Lạc nhìn chằm chằm vào tờ giấy mỏng, mắt đột nhiên mở lớn, quay đầu nhìn Thư Tâm với vẻ khó tin.

7. Chương 7

Thẩm Ngọc lên tiếng vừa đúng lúc, thu hút sự chú ý của Trần Gia Lạc.

Anh vươn ngón tay thon chỉ vào tờ đơn ly hôn, nghiêm túc nói:

- Tin chắc Trần tiên sinh cũng nên hiểu, cuộc hôn nhân này anh là người phản bội, cũng là người sai, mà bằng chứng phản bội còn không cần chúng tôi phí sức đi tìm, đúng là bớt được nhiều việc.

Thẩm Ngọc vừa nói vừa cười nhưng lời nói không hề hàm hồ, câu nào câu nấy sắc bén, hiển nhiên là sớm đã hiểu thấu tính cách Trần Gia Lạc, biết rõ nói những lời này ra, Trần Gia Lạc sẽ không hề thẹn quá hóa giận mà thậm chí còn áy náy đau khổ.

Trò đùa dai nho nhỏ này khiến Thư Tâm suýt thì phì cười, cũng khiến Thư Tâm có cái nhìn khác hơn với Thẩm Ngọc.

Thẩm Ngọc mỉm cười nhìn thoáng qua Thư Tâm rồi lại quay đầu lại, vô cùng thành khẩn nhìn Trần Gia Lạc rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên tài sản chung giữa vợ chồng hai người cụ thể thế nào thì cần tính toán lại. Nhưng theo Thư tiểu thư đây thì vài năm qua, ngoài căn nhà này thì số tiền tích góp khoảng mười vạn. Thư tiểu thư có ý rằng chỉ cần anh chịu ký đơn ly hôn thì cô ấy có thể bỏ qua cho anh, tiền gửi ngân hàng cũng có thể bỏ qua, mọi thứ đưa hết cho Vương tiểu thư kia, cô ấy muốn chỉ là căn nhà này – nơi vốn không liên quan gì đến tình yêu vĩ đại của anh và Vương tiểu thư, cái này thể hiện rõ sự rộng lượng của một người phụ nữ rồi. Tôi nghĩ chắc hẳn anh không có lý do gì để phản đối chứ?

Thư Tâm quay đầu đi, chỉ sợ mình còn nhìn thì sẽ phì cười mất. Giờ cô đã hiểu vì sao vị luật sư họ Thẩm này dù có nhiều tai tiếng nhưng vẫn có không ít cô gái xinh đẹp vây quanh, người trước vừa đi, người sau đã đến. Đàn ông có tài ăn nói như vậy luôn có thể khiến phụ nữ vui vẻ.

Trong phút chốc, tâm tình buồn bực của Thư Tâm đều bị mấy câu này của Thẩm Ngọc dọn sạch.

Thư Tâm cảm kích mỉm cười với Thẩm Ngọc, Thẩm Ngọc rõ ràng đang trông rất quý củ mà lại khê nháy mắt với cô.

Có lẽ là do thay đổi cái nhìn nên Thư Tâm không hề cảm thấy Thẩm Ngọc lỗ mãng, ngược lại còn cảm thấy người đàn ông này rất biết quan tâm người khác.

Thấy Trần Gia Lạc còn do dự, Thư Tâm bước lên, dúi bút vào tay Trần Gia Lạc:

- Trần Gia Lạc, chúng ta kết thúc rồi. Tôi hết yêu anh rồi, anh cũng chẳng còn chung thủy gì với tôi, rốt cuộc anh còn định dây dưa làm gì? Ký đi!

Trong bụng cô còn đứa con này, cho dù là vì con thì cô cũng không thể nhường căn nhà lại cho Trần Gia Lạc, cho người đàn bà xa lạ đó.

Chẳng lẽ để người ta ngủ với đàn ông của mình rồi còn để cho người ta ngủ trên giường mình?

Huống chi đây là Trần Gia Lạc nợ cô, chẳng có gì mà áy náy hay không

Tay cầm bút của Trần Gia Lạc run run, anh ngẩng đầu, mắt đỏ bừng có chút thô bạo.

Thư Tâm thoáng kinh ngạc, Trần Gia Lạc đột nhiên lại vươn tay kia ra mà kéo Thư Tâm vào lòng, ôm cô thật chặt rồi khê gầm lên:

- Thư Thư! Van xin em, van xin em, tha thứ cho anh một lần được không! Chỉ lần này thôi được không? Anh thực sự yêu em, thực sự yêu em. Anh không muốn rời xa em! Van xin em! Từ nay về sau anh sẽ không thể nữa. Mãi mãi không thể!

Thư Tâm quay đầu đi không nói gì, chỉ chậm rãi đợi Trần Gia Lạc bình tĩnh lại.

Trần Gia Lạc tuy luôn dịu dàng ngại ngùng nhưng lòng tự trọng rất cao, hôm nay làm thế này trước mặt cô thì chắc đã hiểu đoạn tình cảm này không còn cứu vãn được nữa, chỉ là cố gắng níu kéo vậy thôi

Thẩm Ngọc ở bên chỉ lẳng lặng nhìn khiến Thư Tâm có chút xấu hổ.

Vừa đúng lúc này, chuông cửa vang lên, Thẩm Ngọc nhìn thoáng qua Thư Tâm rồi đứng lên mở cửa. Cửa vừa lúc cũng bị người đẩy ra, ầm một tiếng

Thư Tâm quay đầu lại thì thấy Vương Hiểu Hân mặt đầy nước mắt xông tới, sau đó bị cảnh trong phòng làm cho hoảng sợ, ánh mắt hoảng hốt nhìn khắp phòng.

Thẩm Ngọc nhún vai với Thư Tâm, ý bảo mình vô tội

Thư Tâm thấy người con gái này thì khó chịu, chỗ Trần Gia Lạc chạm vào như bị kim đâm, vì vậy vội đẩy Trần Gia Lạc ra.

Vương Hiểu Hân lén nhìn Thẩm Ngọc nhưng ngay lập tức đã bị Thẩm Ngọc phát hiện.

Thẩm Ngọc luôn phong độ với phụ nữ nói với cô ta:

- Chào cô, cô chắc là Vương tiểu thư đúng không? Tôi họ Thẩm, là luật sư của Thư tiểu thư. Rất vui được gặp cô

Thẩm Ngọc vươn tay về phía Vương Hiểu Hân, Vương Hiểu Hân có chút bất ngờ mà dùng cả hai tay bắt tay Thẩm Ngọc, mắt mở to hỏi:

- Luật sư? Anh là luật sư? Gia Lạc... bọn họ... bọn họ đang...

Ánh mắt xấu hổ, e sợ lại có chút hưng phấn nhìn lướt qua Thư Tâm, Trần Gia Lạc rồi lại quay về nhìn Thẩm Ngọc. Gò má Vương Hiểu Hân ửng hồng, vẻ mặt như định nói gì đó rồi lại thôi khiến cô nàng trông lại càng thanh thuần, xinh đẹp.

Thẩm Ngọc nhìn thoáng qua bàn tay chưa thể rút về của mình, nụ cười vẫn chưa tắt

Dường như Thẩm Ngọc là con lai, mặt mày tuấn tú, dáng người hoàn hảo, bộ tây trang trên người anh như trên người manocanh vậy

Bình thường anh phong lưu thành tính, rất thích cười với phụ nữ, chỉ vừa cười thôi đã khiến sự phong tình hiện rõ trong ánh mắt, cho dù mặc tây trang thì cũng không che dấu được bản chất bại hoại của Thẩm Ngọc.

Vương Hiểu Hân đương nhiên không có khả năng chống đỡ được sự quấy rối của Thẩm Ngọc, thoáng cái mà mắt Vương Hiểu Hân đã bị hút vào Thẩm Ngọc, mãi đến khi Thẩm Ngọc khẽ cười nói:

- Đúng thế, bọn họ chuẩn bị thủ tục ly hôn

Lúc này Vương Hiểu Hân mới như bừng tỉnh lại

- Ly hôn!

Vương Hiểu Hân hoảng hốt hô một tiếng, sau đó đột nhiên tiến lên giữ chặt tay áo Trần Gia Lạc, buồn bã nói:

- Không, không! Gia Lạc, em không muốn anh ly hôn, em không có ý đó...

Rồi lại quay đầu nhìn Thư Tâm bằng đôi mắt long lanh nước:

- Xin lỗi Thư tiểu thư, đều là tại em, em xin chị đừng tàn nhẫn như vậy, đừng ly hôn Gia Lạc! Anh ấy yêu chị như vậy, sao chị nhẫn tâm để anh ấy khổ sở như vậy?

Cô ta hai mắt rưng rưng trông rất đáng thương nhưng Trần Gia Lạc cũng chỉ nhìn Thư Tâm mà chẳng để ý đến cô ta. Ngược lại, Thẩm Ngọc lại quét qua người Vương Hiểu Hân mấy lượt vẫn không quên lắc lắc bàn tay mình đang bị cô ta nắm lấy, nụ cười như có như không khiến người ta có cảm giác kì quái.

Thư Tâm cười lạnh nói:

- Lời này của Vương tiểu thư thật lạ. Hôm qua còn tìm tôi đòi tôi tác thành cho tình yêu của hai người, hôm nay lại trở mặt. Cô bảo tôi phải làm sao đây?

Thư Tâm mất kiên nhẫn nên cũng mặc kệ Vương Hiểu Hân đang biến sắc, chỉ nhét bút vào tay Trần Gia Lạc, lạnh lùng nói:

- Ký đi!

Chưa kịp kí thì đơn ly hôn đã bị Vương Hiểu Hân giành lấy

Thư Tâm tức giận xông lên, hận không thể tát cho Vương Hiểu Hân mấy cái

Nhưng lại thấy Vương Hiểu Hân đọc lá đơn kia rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thư Tâm đầy kinh ngạc, giọng vô cùng sắc nhọn:

- Sao chị có thể làm vậy? Sao chị có thể giành căn nhà này! Chị...

Đột nhiên cô ta ngừng bật lại như là kịp phát hiện hành vi của mình có điều bất ổn, vội vàng cười cười nhìn Thẩm Ngọc, trong mắt long lanh nước, lại ra vẻ nhút nhát mà nắm tay áo Trần Gia Lạc rồi khóc rống:

- Chị như thế... Chị như thế bảo Gia Lạc phải làm sao đây! Sao chị có thể... sao có thể tàn nhẫn như vậy...

Thư Tâm chán ghét quay mặt đi, Thẩm Ngọc thấu hiểu lòng người đi tới vỗ vỗ vai Thư Tâm, dịu dàng nói:

- Nếu Thư tiểu thư tin tôi thì cứ giao mọi chuyện ở đây cho tôi là được. Nếu Thư tiểu thư không thoải mái thì có thể ra ngoài hóng gió, mai còn phải đi làm đúng không? Thư tiểu thư nên ổn định lại tâm tình thì hơn.

Thư Tâm quay đầu liếc qua hai người kia rồi gật gật đầu với Thẩm Ngọc:

- Phiền luật sư Thẩm rồi

Thẩm Ngọc tiến cô ra cửa rồi đưa túi xách cho cô, dựa vào cửa rồi thấp giọng cười:

- Không phiền, đây là chuyện tôi phải làm.

Thư Tâm cảm thấy lời của anh ta có điều gì đó bất ổn nhưng lại chẳng nghĩ ra được anh ta có thể làm gì mình nên cũng chẳng nghĩ nhiều.

Thẩm Ngọc thở phào một hơi, đóng cửa lại rồi bước đến, thấy Vương Hiểu Hân đang nói gì đó với Trần Gia Lạc còn đang thất thần thì không khỏi cười rất nham hiểm rồi nói:

- Được rồi, chúng ta không nên trì hoãn nữa. Tranh thủ làm cho xong đi. Về phần Vương tiểu thư, cô không phải là người trong cuộc thì đừng làm phiền chúng tôi được không? Tôi thực sự không thích những cô gái quá chủ động.

8. Chương 8

- Sao có thể ly hôn! Chị ta lấy hết mọi thứ đi, anh bảo tôi và Gia Lạc phải sống thế nào đây!

Có lẽ vì Thẩm Ngọc cứ mĩa mai nên bây giờ, Vương Hiểu Hân lau nước mắt nơi khóe mắt mà không hề khách khí, nói như thể đó là công lý.

Thẩm Ngọc cười, không ngờ lại bật ra âm gió rất nhỏ: xì!

Vì vậy nghiễm nhiên trở thành tiếng cười nhạo.

Mặt Vương Hiểu Hân đỏ bừng lên nhưng Thẩm Ngọc lại chỉ khoanh tay đứng nhìn, chẳng cẩu chẳng phiền, càng khiến cô ta khó xử chính là từ đầu đến cuối Thẩm Ngọc chẳng nhìn cô ta lấy một lần

Tựa như trước mặt anh, Vương Hiểu Hân chỉ là vở hài kịch tầm thường, kém thú vị, thậm chí khiến người hay xem ca kịch như anh chỉ cần nhìn là đã thấy chẳng đủ tư cách.

Người đàn ông này thật khó nắm bắt, từ đầu đến cuối đều nho nhã lễ độ, chẳng nói nặng một lời nhưng lại khiến cô ta khó chịu hơn là bị mắng giữa đường giữa chợ.

Vương Hiểu Hân có chút hoảng sợ nhưng lại xoay người, tiếp tục lắc tay Trần Gia Lạc, lựa lời khuyên nhủ:

- Anh nói gì đi chứ! Rõ ràng là tài sản chung, anh còn là giám đốc, chị ấy chẳng qua chỉ là trợ lý giám đốc, chắc chắn là anh đã đóng góp vào gia đình này rất nhiều đúng không? Nhà này, xe cộ, sao chị ấy có thể lấy nhiều như thế được!

- Cho dù... Cho dù anh yêu thương chị ấy thì anh cũng phải suy nghĩ cho chính anh, em và cả đứa con của chúng ta nữa chứ! Chẳng lẽ... chẳng lẽ anh muốn em và con ăn không khí theo anh sao?

- Gia Lạc! Em... Hôm qua em đã nhận được điện thoại của mẹ, mẹ nghe nói em mang thai thì rất vui, muốn đến đây ngay. Chẳng lẽ anh muốn mẹ cũng phải ngủ ngoài đường giống chúng ta sao?

- Điện thoại? ... Mẹ tôi?

Trần Gia Lạc vẫn luôn yên lặng đột nhiên hỏi lại, tức giận nhìn chằm chằm Vương Hiểu Hân:

- Là mẹ tôi? Sao bà lại biết? Cô nói cho bà ấy đúng không? Sao cô có số điện thoại của mẹ tôi.

Mặt Vương Hiểu Hân trắng bệch, cô nàng sợ hãi buông tay Trần Gia Lạc, cúi đầu, hai vai suy sụp, hít hít mũi:

- Không... Không phải thế đâu. Em thấy anh đau lòng như thế thì rất khó chịu, Thư tiểu thư lại giận dữ như thế, sợ anh không tự chăm sóc được mình thì mới gọi ẹ...à là bác gái. Số điện thoại thì là trước kia em thấy anh gọi nhiều lần thì nhớ thôi, em không có ác ý gì đâu, anh tin em đi!

(Nghe cứ vô lý kiểu gì ý các bác ạ)

Cô nàng sợ hãi ngẩng đầu nhìn Trần Gia Lạc đang thở dồn dập rồi lại vội cúi đầu.

Thẩm Ngọc đứng sau lưng Trần Gia Lạc, từ góc độ của anh vừa vặn có thể nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của Vương Hiểu Hân, môi hơi nhếch, nước mắt ầng ậ nơi khóe mắt, muốn rơi nhưng lại chẳng rơi.

Thẩm Ngọc rất hào hứng mà hơi day trán, hoàn toàn vứt bỏ đạo đức nghề nghiệp bản thân, cẩn thận tập trung vào hoạt động nghe chuyện bất quải, điện thoại nhét trong túi áo vest vẫn hiện dòng chữ “đang trò chuyện...” trên màn hình.

Dáng vẻ bệ vệ của Trần Gia Lạc trở nên suy sụp:

- Bà ấy lớn tuổi rồi, sao cô có thể đem những việc này đi làm phiền bà ấy.

Vương Hiểu Hân như có dũng khí, lại ngẩng cao đầu, đôi mắt đỏ ửng nhìn Trần Gia Lạc đầy kiên cường:

- Đó là mẹ anh mà! Anh sống không tốt cũng không nói cho bà biết chẳng phải là khiến bà lo lắng hơn sao? Huống chi anh cũng biết bà rất muốn bé cháu nội còn gì? Bà vui lắm! Anh thế này mới là khiến bà giận dữ. Gia Lạc à!

Cô ta nắm tay Trần Gia Lạc, mỉm cười đầy kiên cường:

- Đừng lo lắng! Chuyện của anh và Thư tiểu thư sẽ được giải quyết, đợi bác gái đến, có người chăm sóc anh thì em mới yên tâm.

Tuồng kịch này, Thẩm Ngọc càng xem càng thấy vui vẻ.

Cái gì gọi là bốn lạng đẩy ngàn cân? Cái gì gọi là dương đông kích tây? Cái gì gọi là kêu gọi giúp đỡ? Cái gì gọi là núi không theo ta thì ta sẽ dựa vào núi?

Mất trọn trứng. Chính là đây rồi chứ đâu!

Ánh mắt cảnh giác của Vương Hiểu Hân không ngừng quét qua Thẩm Ngọc, Thẩm Ngọc cũng chỉ đành khóa miệng thật kỹ, kiên quyết không nói: tôi ước gì hai người mau chóng giải quyết xong việc ly hôn này đi.

Thẩm Ngọc cầm tập giấy tờ khê ho hai tiếng, gõ gõ tay lên giấy để thu hút sự chú ý của Trần Gia Lạc:

- Trần tiên sinh, xin anh nghĩ cho kỹ đi. Tờ đơn ly hôn này là Thư tiểu thư đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nếu như anh không đồng ý, để mọi chuyện ra đến tòa thì vì quyền lợi của thân chủ tôi, thứ tôi đòi đi sẽ

không chỉ là căn nhà này. Đến lúc đó chỉ sợ tiền thuê nhà của anh cũng chẳng còn, thế thì đúng là chỉ đành ngủ ngoài đường cái thật!

Thẩm Ngọc thoáng dừng rồi lại nói tiếp:

- Vốn việc này cũng là một trong những trình tự thủ tục ly hôn, cũng không tốn nhiều thời gian cho lắm, dù sao mọi chuyện cũng đã rõ ràng. Thư tiểu thư vốn thấu tình đạt lý, lo sợ Trần tiên sinh là giám đốc một xí nghiệp nhà nước lại gây ra trò cười khiến con đường thăng tiến về sau gặp trở ngại nên mới thỏa thuận ly hôn chứ không lên tòa. Trần tiên sinh cũng đừng nên lãng phí lòng tốt của Thư tiểu thư mới là thông minh!

Thẩm Ngọc cười đầy ý vị với Trần Gia Lạc, lộ ra hàm răng trắng trắng bóng:

- Luật sư như tôi làm chuyện này, trường hợp gì cũng từng gặp qua, nhà tan cửa nát, sống sống chết chết, có người cũng chẳng qua là vì nghĩ không thông nên cuộc đời sau này rất thảm. Đáng tiếc, hồi cũng đã muộn.

Thẩm Ngọc đứng lên, hơi nghiêng người về trước, nhét tờ đơn ly hôn và bút vào tay Trần Gia Lạc rồi dùng giọng nói dụ dỗ mà nói:

- Thông minh chút! Mau ký đi!

Như là bị lời nói dụ dỗ đến chết người của Thậm đại luật sư dụ dỗ, trán Trần Gia Lạc toát mồ hôi, tay cầm bút run run.

Anh ta thở hào hển, nhìn tờ giấy chỉ chút chữ, nhìn Thẩm Ngọc rồi lại quay đầu đi.

Bút trong tay run run, mắt thấy ngòi bút chạm giấy, Thẩm Ngọc thầm thở phào một hơi, thò tay vào túi áo vest định tắt điện thoại. Nhưng tay vừa chạm đến nút tắt thì Vương Hiểu Hân ở bên lại nhào tới, ném tập giấy lung tung khắp phòng.

- Không thể ký! Không thể ký!

Những tờ giấy bị gió từ điều hòa thổi tung.

Tay trần Trần Gia Lạc run lên. Từ lúc bước vào đây, đây là lần đầu tiên nụ cười của Thẩm Ngọc tắt ngấm.

Có lẽ là vì mặt chưa đủ dày, người cũng chưa đủ mạnh mẽ nên Vương Hiểu Hân bị ánh mắt giận dữ của Thẩm Ngọc nhìn mà tóc gáy dựng đứng. Không khí lạnh từ điều hòa thổi đến khiến lưng cô nàng lạnh toát.

Không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi.

Vương Hiểu Hân vội vàng quay đầu đi, vội vã lục tung túi xách của mình, vô cùng bối rối như muốn che dấu điều gì đó.

Cuối cùng, cô ta lấy ra một túi giấy nhỏ rồi hung hăng ném lên bàn uống nước.

Ầm một tiếng, giấy trong túi trượt ra, có vài tờ còn rơi xuống đất.

Thẩm Ngọc khom lưng nhặt thì lại nghe tiếng Vương Hiểu Hân thở phì phò, giọng nói sắc bén:

- Nếu như ngoại tình không chỉ là Trần Gia Lạc? Nếu như Thư Tâm kia cũng chẳng phải người tốt? Cô ta sẽ không thể chiếm nhà chiếm xe được chứ?

O__o —— hơ hơ ——

Điều hòa vẫn chạy khiến không khí giường cung bật kiêu trong phòng trở nên lạnh lẽo hơn.

Tại Trần Gia Lạc ong ong, bên tai vang lên lời nói khi Thư Tâm ngẩng đầu nhìn anh mà nói ra một câu chẳng có cảm xúc. Cô nói: “Nếu tôi có quan hệ với người đàn ông khác, hơn nữa còn có thai với người ta thì anh có thể tha thứ sao?”

Anh ta có thể sao? Anh ta có thể sao?

Không! Anh ta không thể! Đó là vợ của anh ta, là người phụ nữ anh ta yêu.

Mắt Trần Gia Lạc đỏ ngầu, tay nắm chặt đến độ nghe được cả tiếng khớp xương răng rắc, vì thế không thể nghe được tiếng chửi bậy của Vương Hiểu Hân:

- Giả vờ giả vịt cái gì chứ? Cô ta chẳng phải chính là một dâm phụ với vẻ ngoài thuần khiết sao!

Trong túi áo vest của Thẩm Ngọc, chiếc điện thoại sành điệu màu đỏ sậm chuyển từ “đang trò chuyện” thành “kết thúc cuộc trò chuyện”.

9. Chương 9

Chương này hơi nhạt nhưng các bạn đừng quên t na <>

Lúc Thư Tâm ra ngoài thì cũng là nửa buổi sáng.

Đây là một thành phố cổ kính nhưng bất luận thời gian buồn chán cỡ nào cũng không thể mài mòn nổi sự phấn khích, náo nhiệt của thành phố này

Tháng năm, tiết trời đã bắt đầu nóng bức, kem chống nắng bắt đầu chiến dịch tuyên truyền, đang lúc nắng nóng, đi ra ngoài phơi nắng như vậy, dường như còn có thể nghe được tiếng da đang “xèo xèo”.

Thư Tâm ăn một bát thạch rau câu mát lạnh trong hẻm nhỏ dưới lầu rồi cầm cây dù nhỏ đi dạo vô mục đích.

Cô nhìn mấy nữ sinh trẻ tuổi mặc váy ngắn chỉ che được đùi đang cười vui vẻ trên đường phố và một cậu nam sinh trông tuấn tú cũng đang cười rất vui.

Cô thấy mấy cô bé xúm lại bên quầy nước giải khát lưu động ven đường rồi bắt đầu líu ríu gọi tên những món đồ khác nhau.

Cô thấy một đôi nam nữ khoảng chừng 20 tuổi đang đứng ở vườn hoa trên dải phân cách đường mà cãi nhau, tay nắm chân đá vô cùng dữ dội nhưng đến cuối lại ôm hôn nhau nồng nàn, mọi người xung quanh vỗ tay hò reo.

Tất cả đều như một bức tranh xinh đẹp, sống động, rực rỡ, tựa như trong bài thơ “Đoạn chương” của Biện Chi Lâm vậy, ngôn ngữ bình dị nhưng lại khiến người ta tim đập chân run.

“Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh

Người trên lầu trông cảnh ngắm em

Trắng sáng trang trí cửa sổ nhà em

Em trang trí giấc mộng người khác”

Thư Tâm từng cho rằng, Trần Gia Lạc chính là vàng trắng sáng đó, mỗi lần anh lo lắng đứng dưới tán cây sum suê đợi chờ, cậu sinh viên nam trẻ tuổi tuấn tú, không khí tràn ngập mùi hương tình yêu say đắm ngọt ngào, ánh mặt trời ban trưa xuyên qua những kẽ lá, mọi thứ, mọi thứ đều trang trí cho “cửa sổ nhà cô” trở nên đẹp tuyệt vời.

À, còn cả khi anh đứng bên cửa sổ kí túc xá cười vẫy tay với cô

Đó là khoảng thời gian đơn thuần mà tuyệt đẹp, cô có thể vì đan khăn quàng cổ cho Trần Gia Lạc mà đi khắp phố phường, tìm cho bằng được loại len mềm mại, ấm áp, màu sắc hài hòa với khí chất văn nhả của Trần Gia Lạc.

Cô cũng có thể vì Trần Gia Lạc mà không mua một bộ quần áo mới trong suốt những tháng năm học đại học nhàm chán, sợ xúc phạm tới lòng tự trọng miễn cảm của Trần Gia Lạc, mặc dù anh chưa từng yêu cầu như thế

Cô từng thoải mái cười khi bạn bè phàn nàn: “Đây gọi là có tình thì uống nước cũng thấy no”

Cô chưa bao giờ cho rằng những điều đó là trả giá, đơn giản là, cô vốn nghĩ, giữa đôi tình nhân hẳn là nên bao dung lẫn nhau, mài mòn đi góc cạnh có thể xúc phạm tới đối phương.

Tình yêu dịu dàng, hài hòa như thế

Khi đó, Trần Gia Lạc ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô, anh hơi cúi đầu, mái tóc đen mềm che trước đôi mắt ấm áp của anh nhưng cô vẫn nghe ra sự áy náy từ giọng nói của anh: “Thư Tâm, anh sẽ đối xử rất tốt, rất tốt, rất tốt với em”

Rất tốt rất tốt rất tốt, hay là quá tốt?

Trí nhớ vừa tàn nhẫn, vừa đẹp đẽ lại vừa công bằng

Nó khiến cô nhớ rõ những điều tốt của người đàn ông đó nhưng cũng nhớ rằng mới đây thôi, người đàn ông đó khiến cô căm hận, bị sỉ nhục. Nó khiến cô không thể đơn giản mà căm ghét người đàn ông này, khiến mình không thể ngậm ngùi yêu anh ta mãi mãi mà tự đẩy mình vào đường cùng.

Ai mà chẳng biết, tình yêu chỉ là do sự tiết ra một lượng lớn Dopamine (chất kích thích mạo hiểm) nhưng ai có thể nói cho những chàng trai cô gái đang bị Dopamine làm cho đầu óc mê man rằng cái thứ vừa đáng ghét vừa đáng yêu này đến bao giờ mới lại tan vào máu một cách nhẹ nhàng như khi nó tới.

(Góm chết, có 3 dòng này mà chả biết làm kiểu gì, suýt thì định cắt đi rồi đấy, may mà còn có cao nhân trợ giúp)

Nếu như có thể giải thích, có phải là cũng sẽ không có những bi kịch, những lần ly hợp đó?

Chỉ là nếu như có thể giải thích thì những vui cười, bi thương này thực sự sẽ trở thành khoa học chứ chẳng còn là tình yêu

Thư Tâm thở dài một hơi vì sự đa sầu đa cảm của mình, chỉ tiếc, hiển nhiên là cô đã quá tuổi mộng mơ.

Nhìn cô bé mặc váy siêu ngắn, cô chỉ biết nhìn chằm chằm vào đùi người ta lúc chạy, nghĩ xem liệu có thể nhìn được màu quần lót không, là hình dâu tây hay là chấm bi?

(Hê, bà này cũng biến thái phết chứ đâu phải dạng xoàng)

Thấy một cô bé con cầm que kem to bự thì cô sẽ chỉ nghĩ, ăn nhiều đồ lạnh sẽ bị đau bụng, sau đó, mỗi tháng đến ngày đó sẽ càng thêm khó chịu.

Mà ngay cả khi chứng kiến màn cầu hôn giữa đường mà cô từng rất hâm mộ, người ngoài còn đỏ mặt sớm hơn người trong cuộc thì cũng chỉ rào bước đi nhanh.

Đi thật nhanh cho đến công viên nơi ngã tư đường thì mới thoảng dừng bước, Thư Tâm nhìn quanh một cách vô định, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi một quầy bánh ngọt

Trong chiếc tủ kính bày rất nhiều những chiếc bánh nhỏ trang trí rất đẹp, ánh đèn nhu hòa chiếu vào phản xạ ra những màu sắc lấp lánh, đồ đẹp một phần nhưng ánh sáng lại khiến nó hấp dẫn thêm đến ba phần.

Giữa tầng thứ ba là nơi hấp dẫn ánh mắt người khác nhất, có một chiếc bánh ngọt trông rất tinh xảo, lớp phủ ngoài vàng óng ánh, trên mặt rắc lớp bột ca cao li ti.

Tiramisu

Thư Tâm thấy phía dưới chiếc bánh ngọt chỉ to bằng lòng bàn tay trẻ em có một tờ giấy bì cứng màu vàng có viết những dòng chữ rất đẹp bằng ba thứ tiếng: tiếng Ý, tiếng Anh và tiếng Trung.

Ba loại ngôn ngữ, mỗi loại một ý nghĩa riêng, tên một chiếc bánh ngọt nho nhỏ, dưới tên là giá cả, không hề rẻ

Thư Tâm dùng ngón tay khẽ vuốt lên tủ kính bỗng nghe giọng nữ ngọt ngào:

- Muốn mua bánh ngọt sao? Chiếc Tiramisu này là do đại sư phụ của chúng tôi làm đó, hương vị siêu cấp tuyệt vời! Lúc ra lò, chúng tôi đều rót nước miếng đó.

Đó là một cô gái mặt tròn, khuôn mặt đỏ bừng rất đáng yêu. Trông tuổi còn trẻ, chắc là đi làm thêm, Thư Tâm có thể thấy rõ sự chờ mong trong mắt cô.

Thư Tâm mỉm cười với cô gái rồi lắc đầu:

- Không đâu! Đắt quá!

Cô gái trẻ mắt bừng sáng:

- Mua đi, mua đi! Bánh ngọt là bảo bối giúp lòng người vui vẻ đó! Tiramisu là chiếc bánh ngọt mang đến tình yêu!

Cô cố ý dừng lại, nhấn từng chữ: “Đưa – em – đi”

- Ý nghĩa của Tiramisu sao?

Thư Tâm bật cười vì cô gái đáng yêu này, cô sờ bụng mình, tìm ình lý do không tệ:

- Được rồi, nếu con muốn ăn thì mẹ đành phải mua chiếc bánh ngọt sang chảnh này rồi!

Cô gái bán hàng kinh ngạc tròn tròn mắt:

- Gì cơ, không thể nào! Chị đã có baby sao?

Thư Tâm gật gật đầu, đối phương lại tiếp tục:

- Em còn tưởng chị chỉ trạc tuổi em thôi cơ

Thư Tâm chỉ vào chiếc bánh, bảo cô gái lấy ra ình, chiếc hộp bánh cũng tinh mỹ y như giá tiền của nó vậy.
Cô đáp:

- Không, chị 26 tuổi rồi!

Cô gái phàn nàn một cách dễ thương:

- A! Nếu em cũng luôn được trẻ như chị thì thật tốt.

Thư Tâm cười không đáp, bên tai đột nhiên lại vang lên giọng nói của một người đàn ông

- Vậy còn em? Em muốn ăn không?

Giọng nói nam tính lạ lẫm đột nhiên chen ngang khiến cô có cảm giác bị áp bách

Hơi thở Thư Tâm như ngưng lại, vội bước qua một bên, sau đó thuận thể quay đầu đi.

Ánh mặt trời gần trưa khiến mắt cô như hoa đi, có lẽ là vì quá vội nên Thư Tâm cảm thấy như có cái gì đó xuất hiện trước mặt.

Hình như là khuôn mặt một người đàn ông

Sau đó, trong nháy mắt cô quay đầu lại, tóc người đàn ông đó khẽ quét qua cổ cô khiến lưng cô nổi da gà.

- Boss?

Thư Tâm kinh ngạc mắt tròn tròn, cả người cứng ngắc, chân bước ra không kịp thu về

- Ủm!

Boss vẫn lãnh đạm như thường, mắt quét qua bụng cô rồi chậm rãi đứng thẳng lên, rời khỏi quầy bánh rồi chậm rãi quay đầu lại, chỉ vào chiếc bánh ngọt kia, dùng đôi mắt đen luôn không gợn sóng mà nhìn cô một cách bình thản:

- Em thì sao? Có muốn ăn không? Tiramisu?

Mấy âm tiết đó qua giọng điệu của anh lại đem lại một tiết tấu kì dị.

Trong chớp mắt, tim Thư Tâm như nổi trống dồn, chân cứng ngắc không tìm được chỗ hạ xuống

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Anh ta biết rõ cô mang thai!

Trong đầu Thư Tâm chỉ là ý nghĩ này, hơn nữa còn chẳng hiểu vì sao mình lại phải bối rối vì nó.

Đại khái, trong lòng cô vẫn luôn có một suy nghĩ, người đàn ông đầu tiên biết cô mang thai, người đàn ông đầu tiên chia sẻ niềm vui này với cô phải rất đặc biệt, là người cô yêu. Cô từng nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ lúc

nào nên nói, lúc nói nên thế nào, còn cả vẻ mặt của người đàn ông đó, từ ngậy ngốc thành vui mừng, có lẽ còn có thể ôm chầm lấy cô mà hôn. Nhưng cô nghĩ thế nào thì cũng thấy, người đàn ông đó nên là Trần Gia Lạc.

Mặc dù giờ cô không định nói cho Trần Gia Lạc nữa nhưng bất luận thế nào cũng không thể ngờ tới, người đầu tiên đó lại là Boss!

10. Chương 10

Suốt buổi sáng Trác Lăng Vân đều bị mất tập trung, điều này khiến cho thư kí của anh có chút bất an. Mà khi cô thư ký đi theo Trác Lăng Vân hai năm trời phát hiện Boss tiên sinh ngồi ngẩng người trước bàn làm việc suốt một tiếng, văn kiện trong tay chẳng được chạm vào lần một lần thì sự bất an đạt đến đỉnh điểm.

Trác Lăng Vân là ai nào! Boss đại nhân cuồng công việc của AC! Trâu bò chỉ dùng gần hai năm để đưa chi nhánh tại Trung Quốc của AC phát triển thị phần từ 23.7% lên đến 45,2! Tốc độ xử lý văn kiện ào ào, thái độ công tác điên cuồng! Có bao giờ lãng phí thời gian như vậy?

Cô nàng thư ký nghĩ đến lời dặn buổi sáng của Boss đại nhân mà đột nhiên cảm thấy hình như mình không đúng lắm

Có lẽ cô nên tự mình xin nghỉ thay cho Thư tiểu thư chứ không phải sợ người khác đồn thổi, ảnh hưởng đến danh dự của Boss mà quanh co, lòng vòng đi nhờ người khác làm như vậy?

Cô nàng thư ký khẽ gõ cửa phòng làm việc sau đó đẩy cửa đi vào, đặt tách café lên bàn làm việc của Boss. Theo thói quen liếc nhìn qua văn kiện để mở trên bàn: quả nhiên chẳng thay đổi gì cả.

Quả nhiên là không ổn!

Boss lại như là bị tiếng tách café chạm vào bàn làm cho tỉnh lại, khẽ ho một tiếng rồi cúi đầu đọc văn kiện cả sáng chưa vào đầu chữ nào, nói với thư ký:

- Thị trường quý này thế nào?

Thư ký vội lấy lại tin thần:

- Ngại quá Boss, vấn đề này không nhắc đến trong báo cáo tổng kết, nếu ngài cần, ngày mai sẽ đưa đến tay ngài

Boss khẽ á một tiếng rồi dừng lại, bưng tách café lên, nhấp một ngụm rồi thở ra một hơi:

- Thế à... Tôi tự đi khảo sát cũng được

Thư ký từng kinh qua mọi thử thách của Boss chẳng hỏi thêm, ngoan ngoãn đáp:

- Vâng! Tôi đi chuẩn bị, năm phút sau xuất phát được không?

Năm phút sau, cô nàng thư ký ngồi ngay ngắn trên xe của Boss, nhìn theo hướng xe rời đi, cúi đầu lấy điện thoại di động, nhấn tin ột đồng nghiệp có quan hệ không tệ: “Vừa rồi ở dưới lầu thấy có người chuyển phát nhanh cho trợ lý Thư chỗ cậu mình cầm hộ rồi. Cậu bảo với cô ấy một tiếng, bảo cô ấy lên lấy nhé”

Chỉ một lát sau, điện thoại rung: “A! Hôm nay cô ấy xin nghỉ ốm, không đi làm!”

Cô nàng thư ký cười cười, bàn tay được chăm sóc cầu kì lại nhanh chóng nhấn tin lại: “Thế à, mình nghe nói nhà cô ấy ở gần phố XX đúng không? Hôm nay vừa khéo mình phải qua đó có chút chuyện, mang qua luôn cũng được”.

Đối phương hiển nhiên là đang trốn việc, rất nhanh đã nhấn lại: “Không đâu! Ai bảo cô ấy ở đó? Nhà cô ấy ở phố XXX (đùa nhau à), xa lắm đó. Ấy dà, cậu cứ cầm đi, mai mình bảo cô ấy tự lên đó lấy là được”

Thư ký nhìn hướng xe đi, đầy thâm ý mà nhấn lại: “Không cần, mình phát hiện hôm nay đi thị sát thị trường ở gần đó, cậu ỉnh số điện thoại của cô ấy để dễ liên lạc”

Cuối cùng, cô thư ký hiểu lòng người nhìn thoáng qua Boss đại nhân đang ngồi thẳng đơ bên cạnh, thử nói:

- Boss, hôm nay tôi có chút việc, có thể xin nghỉ nửa ngày không?

Boss quay đầu lại, nhìn cô một cái, hơi nhú mày:

- Giờ đang là lúc làm việc mà cô lại đang trên đường đi làm việc đó

Cô thư ký cầm điện thoại, cúi đầu xuống, đột nhiên không biết mình nên tỏ vẻ gì, chỉ có thể nhỏ giọng nói:

- Đúng vậy, tôi hiểu, tôi...

Boss đột nhiên lại vươn tay cắt lời cô, nheo mày, vẻ mặt miễn cưỡng mà khoan hồng độ lượng:

- Nhưng năm nay cô vẫn còn thừa thời gian nghỉ.

Mặt cô thư ký biến thành , trơ mắt nhìn Boss vừa nói vừa quay mặt lạnh tanh sang phía khác, chỉ đành cố tỏ ra vui vẻ:

- A, đa tạ... Boss!

Sau đó vỗ vỗ vai lái xe, bảo anh ta dừng xe, nghỉ một lúc rồi lại ra ám hiệu với lái xe Tiểu Vương: “Tiểu Vương, hôm nay không bận gì sao?”

Tiểu Vương hình như không thích ứng được sự gần gũi bất ngờ này của cô, rụt người về phía sau, nhìn cô nàng thư ký “về sớm” rồi dừng cảm nhìn Boss mặt lạnh, bày tỏ nhiệt huyết:

- Không có! Đây là công việc của tôi, cũng là việc quan trọng nhất của tôi.

Cô thư ký bĩu môi rồi xoay người rời đi, đôi giày cao gót 8cm kiêu ngạo bước đi, quả nhiên không phải ai cũng biết thức thời như mình.

Lúc này Boss mới gỡ tai nghe điện thoại xuống, cất vào trong túi, nhìn thoáng qua bên ngoài rồi bảo Tiểu Vương:

- Quay lại

Tiểu Vương kinh ngạc:

- Nhưng mà... nơi khảo sát ở đằng trước

Boss hơi nhú mày, giọng lạnh đi 20C

Tiểu Vương rụt cổ, vâng dạ đáp lời rồi bắt đầu tìm chỗ quay xe, Boss lại ra lệnh:

- Đến con phố kia! Đi chậm một chút!

Lần này Tiểu Vương không dám nói gì thêm, quyết định cho dù Boss có bảo lái xe đến nhà vệ sinh công cộng thì cũng tuyệt đối vâng lời không dám chớp mắt.

Cảnh sắc dần lướt qua, Tiểu Vương đang vô cùng để ý đến chỉ thị của Boss lần này lại vội vàng phanh xe trong nháy mắt theo lời Boss

Boss mở cửa xe đi ra ngoài, sửa sang lại quần áo một chút, quay đầu dặn Tiểu Vương:

- Cậu đi trước đi, lúc cần xe tôi sẽ gọi

Thấy Tiểu Vương vẫn nhìn mình lưu luyến thì Boss đại từ đại bi nhìn đồng hồ:

- Vẫn còn nửa ngày, bây giờ cậu có thể tự do sử dụng chiếc xe này, ví dụ như đi đón con đang học mẫu giáo

Tiểu Vương kinh hãi, mặt đỏ bừng, liên thanh nói:

- Xin... xin lỗi Boss, lần sau tôi không dám nữa.

Boss liếc nhìn anh ta rồi đi về phía cửa hàng bánh ngọt bên đường, trước tủ kính là một cô gái cầm chiếc ô hoa đang ngây người

Bánh ngọt?

Boss nhú nhú mày.

Anh không thích đồ ngọt, đàn ông vốn ít thích ăn ngọt, ngoại trừ Thẩm Ngọc... loại đàn ông diêm dúa.

Anh bước đi rất nhẹ bởi vì không muốn nụ cười nhẹ của cô gái kia vụt tắt, nhìn nụ cười đó, lòng anh cũng dần thoải mái.

Ít nhất cô vẫn có vẻ vui vẻ, đôi khi linh hoạt, đôi khi ngu ngơ, sẽ không vì chuyện đó mà bị dả kích đến độ phát điên.

Ngược lại, anh lại rất lo lắng.

Trác Lăng Vân cảm thấy sự buồn bực, nồn nóng suốt buổi sáng đều biến mất không còn chút dấu tích chỉ trong nháy mắt này, chỉ còn nỗi đau mơ hồ trong tim, như một chiếc kim nhỏ, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đâm vào tim anh.

Lúc anh đến gần, vừa vặn nghe thấy cô gái bán bánh đang vui vẻ mời chào, miệng liến thoắng, cố ý nói khe nhưng anh cảm thấy được mình nghe rất rõ ba chữ: “Đưa – em – đi”

Cô gái nhỏ kia hưng phấn hỏi lại:

- Đây là ý nghĩa của Tiramisu?

Thật không?

Anh nheo mày nhìn chiếc bánh ngọt bé xíu kia, lần đầu tiên cảm thấy, có lẽ thứ này không tệ lắm. Cho nên anh hỏi:

- Vậy còn em? Em có muốn ăn không?

Vậy còn em? Em có muốn tôi đưa em đi không?

- Từ giờ trở đi, anh chỉ được phép yêu mình em, phải chiều chuộng em, không được lừa dối em, chuyện đã đồng ý với em đều phải làm được, mỗi lời nói với em đều phải thật lòng, không được bắt nạt, mắng mỏ em, phải tin tưởng em. Em vui thì anh phải vui cùng em, em buồn thì phải dỗ em vui. Lúc nào cũng phải thấy em là người xinh đẹp nhất, chỉ được mơ thấy em, trong lòng chỉ có một mình em.

...

Phố bên này, Boss đứng thẳng người nhìn vẻ mặt lo lắng của Thư Tâm.

Phố bên kia, một cô gái trẻ nắm cổ áo người cậu con trai đang không ngừng xin lỗi mà gào lớn.

Rõ ràng mắt còn vương lệ mà dám hét lớn cho cả phố nghe được. Tuổi trẻ có khác, cái gì cũng dám nói ra dù đây chẳng qua chỉ là lời kịch đã lỗi thời.

Còn anh lại chỉ dám nhẹ giọng hỏi một câu: “Vậy còn em, em muốn ăn không?”

11. Chương 11

- Boss? Sao Boss lại ở đây?

Thư Tâm cầm chiếc bánh Tiramisu, chân tay có hơi luống cuống.

Boss bình tĩnh đẩy kính mắt:

- Khảo sát thị trường

Sau đó nhìn Thư Tâm từ trên xuống dưới rồi nói:

- Trợ lý Thư hình như cũng không có gì là không khỏe. Không bằng đi cùng tôi đi. Vừa vặn cũng là công việc của trợ lý.

Miệng Thư Tâm co rút lại, hận không thể ném chiếc bánh ngọt trong tay lên đầu anh rồi hùng hổ nắm cổ anh mà nói: Lão nương đang nghỉ ngơi!

Nhưng trên thực tế, Thư Tâm chỉ dám vụng trộm nghĩ: ... Thế này... tiền lương hôm nay của tôi có được lĩnh không đây?

Ai dà, ý nghĩa của Tiramisu là “đưa em đi” tốt đẹp như vậy mà lại bị biến thành “nâng cao tinh thần” làm kỹ nữ tiếp khách, cô còn có thể chờ mong gì?

(Thỉnh thoảng mình bị ngơ chả hiểu tác giả này viết gì?)

Thư Tâm chỉ đành chấp nhận số mệnh, thở dài thườn thượt rồi đuổi theo đại Boss, người vừa ra lệnh xong đã rảo bước đi trước, vì thế không để ý tới Boss đang vội vã bước đi mặt vốn lạnh tanh lại hơi ửng hồng

Mà bên này, trong nhà Thư Tâm, Thẩm đại luật sư lấy chiếc điện thoại vừa cất tin hiệu ra, ánh mắt nhìn Vương Hiểu Hân không lạnh mà khiến người ta run rẩy.

- Có phải Vương tiểu thư hiểu nhầm chuyện gì rồi không? Theo tôi được biết, người trong ảnh này là đồng nghiệp của thân chủ tôi, quan hệ bình thường, cấp trên cấp dưới, đi công tác ở chung một khách sạn, đó chẳng phải là rất bình thường sao?

Đúng thế, Vương Hiểu Hân ném ra là một xấp ảnh, ít nhất cũng phải hơn 100 tấm.

Trên ảnh chẳng nghi ngờ gì chính là Thư Tâm và một người đàn ông, có tấm là hai người một trước một sau đi trên đường, có tấm là vừa vặn cùng rời khỏi một khách sạn, thậm chí có tấm hai người đi cạnh nhau trông như đang dìu nhau đi rất thân mật.

Nếu nói phản ứng của Trần Gia Lạc khi nhìn những bức ảnh này đơn thuần chỉ là phần nộ thì Thẩm Ngọc vừa bất đắc dĩ, vừa phần nộ đến độ miệng giật giật.

Trời mới biết! Bức ảnh Trác Lăng Vân vịn vào Thư Tâm là từ đâu mà có.

Theo anh thấy, tên kia rõ ràng biết tử lượng mình dở ẹc thì sao có thể mỗi lần đi bàn việc làm ăn có thể để người ta ướp rượu cho say mềm được

Vốn lúc đó anh nhìn thấy tên gia hỏa vốn luôn khắc chế bản thân kia nằm trên giường đau khổ rên rỉ còn vô cùng đồng cảm. Lúc đó mới hi sinh thời gian chăm sóc sắc đẹp của mình ra mà chủ động chăm sóc người kia. Bận rộn đến độ khiến da không được mịn màng như ý. Hóa ra là người này vì có Thư Tâm ở bên cạnh nên mới tự chuốc say mình.

Lúc trước anh nên để cho tên gia hỏa này chết luôn trên giường mới đúng. ()

Lòng Thẩm đại luật sư vô cùng buồn bực nhưng về mặt lại chẳng có gì khác thường.

Cách che giấu suy nghĩ này khác với Trác Lăng Vân. Theo Thẩm đại luật sư mà nói thì, Trác Lăng Vân không bộc lộ cảm xúc là vì trời sinh mặt lạnh, lúc nào cũng khó đoán, rất vô vị, mà Thẩm đại luật sư của chúng ta không bộc lộ cảm xúc thì là vì phong độ. Đàn ông lúc nào cũng phải giữ vững phong độ đúng không!

Suy nghĩ của Thẩm đại luật sư bay vùn vụt, lại nghĩ thầm, xem ra Vương Hiểu Hân này cũng tốn không ít công sức, bắt đầu chuẩn bị từ một tháng trước rồi cơ đấy.

Vì vậy hơi liếc mắt mà quan sát sự biến hóa rất nhỏ trên mặt Trần Gia Lạc.

Không ngờ Vương Hiểu Hân lại cười lạnh một tiếng rồi lại cầm một tấm hình khác mà dí thẳng vào mặt Trần Gia Lạc:

- Được! Nếu đó là chuyện làm ăn thì cái này là sao? Hơn nửa đêm, một ông chủ lòng dạ chính trực cùng cấp dưới đi khám phụ khoa sao? Đúng là quá quan tâm cấp dưới rồi đó!

Trên ảnh đương nhiên là chụp lại lúc Thư Tâm gặp Boss ở bệnh viện

Ảnh chụp rất tốt, bất luận là góc độ hay biểu lộ.

Ảnh chụp là chụp từ sau lưng Thư Tâm, không nhìn được vẻ mặt của Thư Tâm nhưng vẻ quan tâm, tình cảm ấm áp của Boss lại bị chụp lại.

Mà trên đầu Thư Tâm, ba chữ “Khoa phụ sản” to đùng khiến những người hiếu kỳ tắc ngằm có những nhận định riêng. Phía dưới ảnh có dấu ngày giờ như thể lấy đó làm bằng chứng: gần nửa đêm, lại vừa khéo chính là ngày Trần Gia Lạc đi công tác.

Vương Hiểu Hân nhìn Thẩm Ngọc đang cười rồi lại nhìn vẻ xấu hổ, phần nộ của Trần Gia Lạc mà đắc ý.

Thẩm Ngọc duỗi ngón tay thon mà khinh thường gẩy gẩy vài tấm ảnh, lòng thầm nghĩ: He! Cho cậu chết! Bị bắt tại trận rồi!

Ngẩng đầu lên nhìn Vương Hiểu Hân một cái:

- Vương tiểu thư rất quen với người này? Liếc mắt nhìn đã biết là Giám đốc công ty của Thư tiểu thư?

Vương Hiểu Hân ghen lời, lại thấy Thẩm Ngọc móc chiếc điện thoại sành điệu trong túi quần ra, giơ lên trước mặt cô ta, cười như không người mà ấn nút khóa. Những lời từ khi Vương Hiểu Hân vào cửa đến giờ đều được ghi âm lại.

Thẩm Ngọc có niềm tin vững chắc rằng mọi thứ đều phải tốt nhất thì mới có thể thích hợp với diện mạo và thân phận của mình, điện thoại đương nhiên cũng phải là loại sành điệu nhất, cho nên âm thanh rất tốt, những câu phần nộ, mất lý trí của Vương Hiểu Hân cũng được ghi âm lại một cách chi tiết.

Nhìn Vương Hiểu Hân mặt tái dại, Thẩm Ngọc chỉ có thể tỏ vẻ miễn cưỡng lắc lắc đầu:

- Vương Thư Tâm, tôi nghĩ, giờ cô cũng không phải là một nhân viên vô can. Sự thật thế nào mọi người đều tự hiểu, cho nên tôi giữ lại quyền kiện cô tội phỉ báng cho thân chủ tôi. Xin cô tự trọng một chút

Anh nhếch miệng cười với Vương Hiểu Hân để lộ ra hai chiếc răng mèò làm tổn hại đến dung nhan của mình (đây là lý do anh luôn cười mỉm), Vương Hiểu Hân hoảng sợ lui về phía sau một bước, mắt hơi thất thần nhưng sau đó lại ngồi phệt xuống đất mà ôm bụng rên rĩ:

- Gia Lạc! Gia Lạc! Bụng em đau quá! Đau quá...

Như được đánh thức, Trần Gia Lạc vốn đang nắm chặt tay run rẩy chậm rãi quay đầu, mở to mắt nhìn Vương Hiểu Hân nửa ngày, đột nhiên ngồi xuống nắm chặt bả vai Vương Hiểu Hân:

- Những bức ảnh này là từ đâu mà ra? Từ đâu mà ra? Người đàn ông kia là ai? Hắn ta có quan hệ gì với Thư Tâm? Cô nói cho tôi biết! Nói đi.

Ánh mắt anh ta hơi đỏ lên, khác hẳn với sự dịu dàng chu đáo bình thường:

- Không đâu! Thư Thư sẽ không phản bội tôi! Tình cảm... tình cảm của chúng tôi bao năm...

Vì sao lại không? Hai người tình cảm bao năm qua nhưng chẳng phải anh cũng phản bội cô ấy sao, sao cô ấy lại không thể phản bội anh?

Vương Hiểu Hân nhìn Trần Gia Lạc đầy thương hại nhưng không ngờ chỉ hơi nghiêng mặt đã nhìn thấy Thẩm Ngọc đứng sau lưng Trần Gia Lạc.

Người đàn ông có đôi mắt đẹp đến hồn xiêu phách lạc đó chỉ đứng đó nhưng lại khiến người khác cảm thấy rất đáng sợ. Ngón tay anh đang lật qua những bức ảnh mà cô ta phí bao công sức, tiền bạc để chụp lại. Tim Vương Hiểu Hân như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mặt cô ta tái mét, vội nắm lấy cổ tay Trần Gia Lạc, ngẩng mặt nhìn anh ta với vẻ vừa đáng thương vừa đáng sợ:

- Gia Lạc, em đau bụng... Con... con

Trần Gia Lạc như bừng tỉnh, vội ôm lấy Vương Hiểu Hân mà lao ra ngoài, va vào cả Thẩm Ngọc.

Thấy Trần Gia Lạc chạy nhanh như chớp, Thẩm Ngọc nhún vai đi ra ngoài ban công.

Bên dưới là dòng người tấp nập, xe cộ như nước, đủ mọi màu sắc, kiểu dáng. Thẩm Ngọc cười tủm tỉm mà cầm chiếc điện thoại ra, tìm được chữ “Thằng cha cực khó ưa” rồi gọi điện.

- Ấy dà, đối phương hình như có thuê thám tử tư, chụp được rất nhiều ảnh của cậu và Thư Tâm. Hơn nữa có một số bức trông rất mập mờ, cậu có muốn xem không, tôi rửa lại một bộ cho này

Người bên kia có vẻ không tiện nói chuyện, hồi lâu mới đáp lời, thậm chí giọng còn cực nhỏ:

- Cậu đừng nói lung tung, tôi và Thư Tâm không có gì đặc biệt cả,

Thẩm Ngọc trợn trừng đôi mắt không quá to của mình:

- Không có quan hệ “đặc biệt”? Cũng đúng, chỉ là cậu theo đuổi cô ấy nhiều năm mà thôi

Người đàn ông bên kia lại yên lặng một hồi, Thẩm Ngọc cảm giác như mình nghe được cả tiếng anh nghiến răng nghiến lợi, nhưng thực tế là không thể nào

- Không có. Chẳng có quan hệ gì cả. Lúc tôi về nước thì cô ấy đã kết hôn.

Thẩm Ngọc sững sốt, sau đó ôm bụng cười ha hả, không ngờ lại làm rơi mất vài chậu lan càn cua khiến anh vội vã nhặt lại, tay chân luống cuống:

- Ha ha, cậu đừng có nói với tôi là bao năm qua cô ấy không hề biết cậu yêu cô ấy? Ôi chao, Tiểu Trác Tử ơi, cậu đúng là biến thái tới đỉnh điểm! Ha ha, không ổn rồi, đau bụng quá...

Đầu kia, Boss đang cúi kính đứng trong toilet chật hẹp mà nắm chặt điện thoại, môi mím chặt, giận dữ hồi lâu mới rặn ra được một câu:

- Không được gọi tôi như thế!

Ngoài toilet, người đàn ông tuổi trung niên, đầu hói đang sốt ruột chờ đợi...

12. Chương 12

Trần Gia Lạc ôm Vương Hiểu Hân lao thẳng xuống lầu, bắt taxi, cả đường thúc giục lái xe, máu trên mặt chẳng còn lấy một hạt

Vương Hiểu Hân vốn chỉ làm bộ làm tịch cũng có chút ngậy người, vội nắm tay Trần Gia Lạc mà khe khẽ nói:

- Gia Lạc! Gia Lạc! Anh đừng sợ! Không sao đâu! Em không sao! Hết đau rồi! Chúng ta quay về đi!

Lái xe nhìn qua gương chiếu hậu rồi cười:

- Ấy dà, chồng cô tốt với cô quá

Về mặt Vương Hiểu Hân trở nên ảm đạm, Trần Gia Lạc lại ôm cô ta vào lòng, kiên định nói:

- Không! Chúng ta vào bệnh viện! Bất kể là chuyện lớn hay nhỏ thì cũng ảnh hưởng đến con, không thể khinh thường được!

Vương Hiểu Hân không nói được gì, chỉ có thể vùi đầu vào lòng Trần Gia Lạc, hít thật sâu hương thơm nhàn nhạt trên người anh ta.

Không thể Trách Trần Gia Lạc sợ hãi. Anh ta và Thư Tâm kết hôn đã năm năm, Thư Tâm mang thai hai lần nhưng đều vì những nguyên nhân nhỏ nhặt mà bị sảy thai khiến anh ta vô cùng sợ hãi với những người phụ nữ mang thai, chỉ sợ chăm sóc không chu toàn, đứa con chờ mong đã lâu sẽ cứ thế mà bỏ đi

Cho nên, cả đường đi, Trần Gia Lạc ôm chặt Vương Hiểu Hân, lo lắng rõ ràng đến độ tay run run nhưng mặt vẫn mỉm cười, cố gắng an ủi Vương Hiểu Hân, thậm chí còn hoàn toàn quên mất rằng người xa lạ là Thẩm đại luật sư kia còn đang ở trong nhà mình.

Anh ta nắm chặt bàn tay non mềm của Vương Hiểu Hân, ngửi mùi nước hoa thoang thoảng trên người cô ta, nghe cô ta khẽ gọi tên mình mà lòng đột nhiên cảm thấy áy náy.

Trần Gia Lạc nhớ tới lời hứa của mình với Thư Tâm, cuối cùng xót xa nói:

- Tiểu Hân...

Chỉ là vừa nói được hai chữ thì mắt Vương Hiểu Hân đã nhắm lệ khiến câu “chúng ta chia tay đi, đừng dây dưa nữa” không thể nào nói hết được.

Trần Gia Lạc quay đầu đi, chớp chớp đôi mắt khô khốc, cuối cùng chỉ đành tự nhủ với mình: Anh ta có thể gạt bỏ Vương Hiểu Hân nhưng thai nhi trong bụng cô là vô tội! Đó là máu mủ của anh ta! Anh ta không thể không lo.

Đây là trách nhiệm của anh ta!

Chờ một chút thôi... Chờ một chút...

Trần Gia Lạc cứ áy náy, bất an như vậy

Mãi đến khi xe phanh két một tiếng, người anh ta theo quán tính mà đổ dồn về phía trước thì mới lấy lại tinh thần

Trần Gia Lạc giật mình, sau đó vội đưa tiền cho lái xe, không đợi trả lại tiền đã ôm lấy Vương Hiểu Hân mà xông vào viện.

Vương Hiểu Hân dựa vào lòng anh ta, ôm chặt tay anh ta, nhìn bệnh viện trước mặt mà có chút mất tự nhiên.

Mà cũng trong khoa phụ sản, Thư Tâm đang xấu hổ cụp mắt rủ tai nghe bác sĩ trước mặt đang mắng không ngừng nghỉ.

Chả hiểu sao trí nhớ của đối phương lại tốt như vậy, Thư Tâm đến đây lần thứ hai thì đã bị đối phương nhớ được, mở miệng đã gọi ra cái tên Thư Tâm.

Có lẽ chính là vì tới vài lần nên mới khiến bác sĩ trung niên kia không hề khách khí mà chỉ trích Thư Tâm không biết chú ý sức khỏe bản thân. Cuối cùng còn đẩy gọng kính đen nặng nề trên sống mũi mà chuyển hướng nhìn Boss đứng bên, hừ một tiếng rồi cau mày nói

- Còn cả anh nữa! Anh làm chồng kiểu gì thế? Trời nóng như vậy còn để thai phụ đi giày cao gót như vậy! Anh có muốn có con nữa không đây? Hả?

Mặt Boss đỏ bừng khiến Thư Tâm thấy có vẻ đáng yêu, chỉ có điều Thư Tâm không dám nói gì, thậm chí còn bối rối vội quay đầu đi.

Boss thì hơi cúi thấp đầu xuống, nhìn Thư Tâm mà không biết nên trả lời bác sĩ nhiệt tình đang trong giai đoạn mãn kinh này

Anh không phải là chồng cô nhưng... thực sự là lỗi của anh, là anh nên Thư Tâm mới phải đi theo anh khảo sát thị trường.

Chỉ tiếc Boss lặng yên không nói lại hiển nhiên cổ vũ bác sĩ mãn kinh thêm lần nữa, vì vậy chỉ vào Boss mà mắng không tiếc lời.

- Mấy người trẻ các cậu đều thế này! Chẳng bao giờ coi trọng sức khỏe bản thân! Cả một đám đều nghĩ rằng sinh con là chuyện dễ dàng thế sao? Cho rằng làm phụ nữ là dễ lắm sao? Tôi nói cho cậu biết, như vợ cậu bây giờ, nếu lại bị sảy thai thì sau này có muốn mang thai cũng rất khó. Hừ! Đợi lúc vợ bụng lớn thì cũng chỉ biết hối hận cần vài câu, ngu xuẩn. Cả một lũ đều không biết, ba tháng đầu mang thai mới là nguy hiểm nhất, cần chú ý nhất! Tôi nói cho các cô các cậu biết, đừng có nghe những lời tôi nói từ tai trái qua tai phải, sau này lại chạy vạy theo tôi!

Bác sĩ trung niên nói như nã pháo, nói không ngừng lại để thở, Thư Tâm định xen ngang cũng không được, mỗi lần chỉ hơi nghiêng người về phía trước thì đã bị bác sĩ đè lại, đến độ mặt Thư Tâm đỏ bừng, không nhìn được mà khẽ liếc qua sắc mặt Boss, chỉ sợ anh mặt lạnh tay, đẩy gọng kính vàng rồi chậm rãi nói: “Trợ lý Thư, đề nghị cô chú ý đến danh dự của tôi”. Hoặc thậm chí hơn là nói thẳng một câu: “Trợ lý Thư, nếu cô đã quý giá như vậy thì về nhà chăm sóc con cái cho cẩn thận, từ nay về sau khỏi cần đến công ty nữa”.

Công ty như AC người muốn vào xếp thành hàng dài, thực ra Thư Tâm rất sợ việc mang thai sẽ ảnh hưởng đến công việc của mình.

Cô không thể đã mất đàn ông rồi còn mất luôn cả việc được.

Con của mình... Vốn rất vui mừng khi biết tin có con, không ngờ lại trở thành gánh nặng.

Cô không thể không nghĩ, nhân lúc mới mà dứt khoát phá thai. Chỉ là... dù sao cũng là con mình, đứa con mình luôn chờ đợi, nếu bảo cô ra tay quả thực cô vẫn không đành lòng. Huống chi cô cũng không nuốt trôi cơn tức này được

Chẳng phải Trần Gia Lạc muốn có con sao? Cô muốn ly hôn rồi đường đường chính chính ném giấy xét nghiệm thai vào mặt anh ta.

Không được ngắt lời, Thư Tâm cũng chỉ đành bất an nhìn Boss, nhìn nửa ngày cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: vẫn may, hình như không giận nhưng mà... nghe rất chăm chú?

Chỉ trong chốc lát Thư Tâm thất thần, bác sĩ đã chuyển từ nội dung mắng mỏ sang dạy dỗ cần chú ý những điểm gì, thậm chí cả cách điều dưỡng sau này.

Điều này hiển nhiên là nhờ công Boss, nghe rất chăm chú không nói xen ngang, thỉnh thoảng hỏi thêm hai câu trên phương diện chăm sóc thân thể cho phụ nữ có thai, cuối cùng sắc mặt bác sĩ kia cũng dễ coi hơn một chút.

Nghĩ lại dù sao cũng không phải chỉ có một người bệnh như vậy, bác sĩ lại đẩy gọng kính đen mà tổng kết:

- Chú ý giữ gìn sức khỏe! Phụ nữ phải tự biết yêu quý bản thân, biết chưa?

Thư Tâm vội vã gật đầu như già tởm, thậm chí quên cả giải thích rõ sự hiểu lầm của bác sĩ, bác sĩ gõ gõ bút cũng chẳng ngẩng đầu lên:

- Gọi người kế tiếp hộ tôi.

Thư Tâm mỉm cười cảm ơn bà rồi đứng dậy, cùng Boss một trước một sau đi ra, vừa mở cửa thì cả người đã cứng đờ

Ngoài cửa, Trần Gia Lạc đang cẩn thận đỡ Vương Hiểu Hân, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thấy Thư Tâm, lại thấy đằng sau cô là một người đàn ông, còn chính là người đàn ông trên xấp ảnh kia.

Sự kinh ngạc qua đi, Trần Gia Lạc đột nhiên ngẩng đầu nhìn ba chữ “khoa phụ sản” trên cửa rồi lại nhìn Boss mà điên cuồng, phẫn nộ:

- Là mày! Là mày đúng không! Chính vì mày mà Thư Tâm mới đòi ly hôn với tao!

Anh buông Vương Hiểu Hân ra, vội nhào tới phía Boss rồi nắm chặt chiếc áo vest xa xỉ của Boss, tay nắm chặt đến độ đỏ ửng lên, mặt kệ có đau hay không.

- Mày là thằng khốn! Dám quyến rũ vợ tao!

Tiếng quát này vô cùng chói tai khiến tất cả mọi người trong hành lang đều nhìn qua. Thư Tâm giận đến run người nhưng lại thấy Trần Gia Lạc đã vung tay lên đánh Boss.

13. Chương 13

Mới nhìn Trần Gia Lạc trông có vẻ thanh nhã, người trông cao gầy như những văn nhân thời cổ chỉ biết cầm bút vẩy mực làm thơ nhưng như vậy cũng không chứng tỏ rằng anh ta không có sức mạnh

Tốt xấu gì cũng lớn lên từ nông thôn, bình thường làm không ít việc nhà nông như nấu nước, gánh phân, cho heo ăn, cuốc đất.... từ khi học tiểu học những việc này Trần Gia Lạc đã làm rất thành thạo rồi. Tuy sau này ra ngoài đi học cũng không phải làm những việc này nhưng sức khỏe thì vẫn không kém

Điều này Thư Tâm đều biết cho nên vừa thấy Trần Gia Lạc dám động thủ trước mặt nhiều người như vậy thì Thư Tâm đã biến sắc, vội nắm tay Trần Gia Lạc lại, nổi giận nói:

- Trần Gia Lạc, anh dừng tay! Anh điên à?

Không ngờ Trần Gia Lạc lại càng tức giận, nhìn Thư Tâm một cái rồi tiện tay đẩy cô ra khiến Thư Tâm lảo đảo:

- Anh điên? Em mới điên! Thì ra đây mới là lý do em muốn ly hôn! Thư Thư, chẳng phải em cũng phụ anh đây sao

Hai mắt anh ta đỏ ngầu, tay nắm chặt rồi lại đánh về phía Boss.

Thư Tâm đi đôi giày cao gót 6 phân, lại đi cùng Boss khá lâu nên chân hơi mỏi, nào còn sức mà ngăn cơn thịnh nộ của Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc tức giận cũng không để ý tới sức lực, Thư Tâm kêu hoảng một tiếng rồi ngã về phía sau.

Mặt boss vốn lạnh như băng cuối cùng cũng giận dữ, nghiêng đầu né tránh nắm đấm của Trần Gia Lạc nhưng cũng không trả đòn, hơi nghiêng người qua mà đỡ lấy Thư Tâm.

Cuối cùng cũng đang ở trước mặt chồng Thư Tâm, lại có không ít người qua đường không hiểu chuyện lại thích tò mò nhìn coi, Boss đương nhiên sẽ không giống như nam chính trong phim truyền hình mà ôm giai nhân vào lòng, nhân cơ hội trời rung đất chuyển mà bốn mắt nhìn nhau, sấm sét ầm ầm để làm hiệu ứng đặc tả

Anh hơi bước lên phía trước đỡ lấy vai Thư Tâm đợi cô ổn định lại rồi lập tức buông tay:

- Không sao chứ? Cẩn thận một chút

Chỉ tiếc Boss đứng quá gần Trần Gia Lạc, chỉ bước một bước chưa đủ thoát khỏi phạm vi công kích của Trần Gia Lạc, khi này tình thế cấp bách nên không cảm thấy gì, giờ mở miệng mới thấy có vấn đề, giọng hơi khàn khàn đi.

Boss có chút kinh ngạc sờ cằm, đầu ngón tay quả nhiên dính một vệt máu

Boss nhìn chăm chăm “chứng cứ phạm tội” trên đầu ngón tay, mặt đen sì sì, cảm giác hơi mất mặt, ánh mắt lại chuyển sang nắm đấm của Trần Gia Lạc.

Lại thấy chiếc nhẫn bạc ở ngón áp út của Trần Gia Lạc dính một vệt hồng hồng, khá là chói mắt.

Thì ra, vừa rồi vội vàng, Boss kịp né cho khuôn mặt tuấn tú của mình nhưng cằm thì vẫn bị nhẫn của Trần Gia Lạc quét qua mà bị xước một vệt dài khoảng 2cm.

Thư Tâm vừa đứng vững lại thì vội lui về phía sau một bước, lúc này mới cảm thấy người như nhũn ra, đầu óc choáng váng, trán toát mồ hôi

Thư Tâm thở dồn dập, tiếng thở dốc ồ ồ, cả người ngã phịch xuống ghế salon trong phòng khám, quên luôn cả cảm ơn Boss.

Boss có chút đau lòng giật giật môi, cuối cùng vẫn chẳng nói gì, chỉ quay đầu nhìn Trần Gia Lạc, ánh mắt lạnh như băng có chút sát khí:

- Anh chăm sóc vợ con của mình thế à?

Rồi lại liếc nhìn Vương Hiểu Hân sau lưng Trần Gia Lạc:

- Còn chẳng bằng người ngoài.

Chỉ tiếc, Trần Gia Lạc sớm đã bị lửa giận làm cho hôn mê, sao có thể nghĩ cho rõ ràng.

Anh ta chỉ cảm thấy tôn nghiêm của mình bị người đàn ông trước mặt này giẫm nát. Vợ của mình bị người khác lợi dụng chức vị mà làm quy tắc ngầm, đối phương còn kiêu ngạo như vậy, trước mặt mình dám sàm sỡ vợ mình thì cũng thôi, giờ còn dám khoa chân múa tay với mình

Có chuyện nhin được nhưng có chuyện thì không

Trần Gia Lạc hét to một tiếng rồi lại vung quyền đánh Boss.

Chỉ có điều, lúc này nắm đấm của anh ta còn chưa đến đích thì đã bị Boss đang cười lạnh giữ chặt lại.

Cười vốn là điều biểu lộ niềm vui từ trong lòng nhưng cười lạnh thì lại khác, nhất là với người quanh năm suốt tháng không bao giờ cười.

Boss cười như vậy khiến Thư Tâm giật nảy mình, vừa định đứng lên ngăn cản hai người đàn ông này thì Boss đã quay đầu lại nhìn cô, giọng nói bình thản mà ra lệnh:

- Trợ lý Thư cứ nghỉ ngơi đi, tôi sẽ về nhanh thôi

Sau đó cứ thế mà kéo Trần Gia Lạc ra khỏi khoa phụ sản.

Thư Tâm do dự định đi theo thì Boss đã nhúu mày đóng cửa đánh sầm một tiếng rồi nói với vào:

- Trợ lý Thư không cần lo lắng, lúc còn đi học bên Mỹ tôi cũng có học qua quyền Anh, thành tích thi đấu cũng không tệ lắm.

Ngữ khí của Boss thoải mái khiến Thư Tâm nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt mà khóc không ra nước mắt: Tôi... tôi đâu có lo cho anh, tôi cảm thấy... chuyện này... đang ở bệnh viện mà! Hai người chẳng lẽ không cảm thấy là không nên sao?

Bác sĩ mãn kinh ngồi bên hồi lâu không nói cuối cùng cũng hừ một tiếng, ném bút, tháo kính, vẫy tay bảo Thư Tâm ngồi xuống, vẽ mặt nghiêm túc:

- Đó là chồng cô?

Thư Tâm thất thần gật đầu, ánh mắt không không chế mà vẫn nhìn ra ngoài.

Bác sĩ mãn kinh bắt mắt:

- Anh ta đối xử với cô như thế ở ngay tại đây? Đối xử với vợ con mình thế sao?

Không thể trách bác sĩ mãn kinh khó chịu, đây là lần thứ 3 bà gặp Thư Tâm, về cơ bản đã hiểu rõ tính cách của Thư Tâm đến 7,8 phần.

Bà đã gần 50 tuổi, trong bệnh viện này đã sắp thành bác sĩ phụ khoa được 30 năm, gặp cũng vài trăm bà mẹ trẻ.

Những người đó vì có con mà vui mừng, vì lo cho con mà buồn rầu, thậm chí có người vì đứa bé không được quang minh chính đại mà sợ hãi, đủ mọi trường hợp bà đều đã gặp. Nếu nói đến con mắt nhìn người thì bà tự nhận là không tệ.

Chỉ cần liếc một cái là bà đã biết Thư Tâm sẽ là một người mẹ rất tốt, từ lần đầu tiên tới kiểm tra luôn mong chờ, bất an, thấy có thai thì vui mừng thỏa mãn, đến hôm nay khỏe mạnh chất chứa sầu lo, bà đều nhìn rõ. Đến giờ lại chứng kiến tuồng kịch kia, nếu không hiểu rõ tình hình thì quá xấu hổ với kiến thức của bà.

Người đàn ông kia đúng là không biết xấu hổ! Vợ mình mang thai không biết hỏi han ân cần lại còn đi chăm sóc cho người đàn bà khác. Bà dựa vào kinh nghiệm của mình mà thôi, chỉ cần nhìn sắc mặt cô gái trước mắt thì cũng biết là đã sảy thai nhiều lần.

Bà ghét nhất là loại phụ nữ không tự biết giữ gìn sức khỏe bản thân, bình thường gặp loại phụ nữ này đến phá thai bà còn cố ý làm cho bọn họ phải đau đớn để bọn họ hiểu, thân thể là của mình nhưng cũng không thể tàn phá vô lối được.

Thư Tâm lấy lại tinh thần, có chút xấu hổ cầm lấy chiếc gối bên cạnh:

- Anh ta... không biết tôi mang thai. Tôi vốn định cho anh ấy niềm vui bất ngờ, không ngờ...

Về mặt bác sĩ mãn kinh trở nên quái dị, nhìn Thư Tâm vài lần rồi mới gật đầu:

- Đừng trách tôi nhiều chuyện, nếu mâu thuẫn giữa hai người không thể điều hòa thì sớm ly hôn đi. Anh ta không phải là người cha tốt, ít nhất anh ta không đủ tin tưởng cô. Trên thực tế còn không biết tự xem xét bản thân

Thư Tâm cười khổ:

- Đương nhiên là phải ly hôn, anh ta vốn không đồng ý. Nhưng bây giờ không như trước, anh ta lại cho rằng... cho rằng...

Thư Tâm nói được hai tiếng nhưng lại cảm thấy thật khó để nói ra miệng, chỉ đành ngẩng đầu nhìn bác sĩ, ánh mắt vô cùng kiên định:

- Nhất định phải ly hôn nhưng tôi sẽ không để anh ta ly hôn dễ dàng mà không dấn vật như thế! Xin hỏi có cách gì để xét nghiệm DNA của bào thai trong bụng không?

Bác sĩ cười tán thưởng, dường như vô cùng nể trọng thái độ của Thư Tâm:

- Lấy nước ối. Trong nước ối sẽ lấy được tế bào thai nhi, có thể lấy ra làm xét nghiệm DNA nhưng tôi không đề nghị cô làm thế. Cô mang thai chưa đủ hai tháng, lấy nước ối tuy chỉ là tiểu phẫu nhưng bình thường cũng phải đợi thai nhi được 16 đến 21 tuần mới tiến hành, cô không cần phải vì một người đàn ông mà làm tổn thương tới thân thể của mình và đứa bé.

Bác sĩ chần chừ một chút rồi mới nói tiếp:

- Nhưng nếu cô muốn phá thai thì đơn giản hơn. Có thể xét nghiệm DNA từ phôi thai.

Thư Tâm cả kinh lại nghe bác sĩ nói tiếp:

- Tôi biết cô rất do dự, nhưng cô còn trẻ, cuộc sống sau này sẽ thế nào, gặp người thế nào, chẳng ai nói trước được. Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, ai cũng hiểu, cuộc sống không phải là chuyện cổ tích, chỉ cần câu “từ đó trở đi, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau” là xong. Có có thể... suy nghĩ cho kỹ. Thật đó

Thư Tâm cúi đầu hồi lâu rồi mới đứng dậy, mỉm cười thật khó nhọc:

- Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ suy nghĩ

Bác sĩ mỉm cười mà đùa đùa:

- Đừng lo lắng, chưa biết chừng ngay trước mắt cô đã có lựa chọn rất tốt rồi.

14. Chương 14

Chuyện ly hôn còn chưa xong nên Thư Tâm cũng không muốn nói cho cha mẹ biết rõ, bằng không lại khiến hai ông bà lo lắng nhưng Thư Tâm cũng không muốn trở về ngôi nhà đó nên gọi điện đặt phòng trong một khách sạn cách công ty AC không xa rồi mới đi tìm Boss và Trần Gia Lạc

Dọc hành lang, Thư Tâm cảm thấy có nhiều người chỉ trỏ vào cô, thỉnh thoảng còn nghe thấy mấy chữ “ngoại tình”... Thư Tâm cảm thấy vô cùng oan ức, vì vậy vội cúi đầu mà đi

Rõ ràng chuyện này là Trần Gia Lạc sai nhưng những người chỉ biết một chút đã tự cho là đúng mà nghĩ ra đủ loại dị bản, sau đó mỗi người lại tận tình mà tưởng tượng rồi chỉ trỏ này nọ về cô. Xã hội chính là như vậy, dù đã tiến bộ mấy ngàn năm thì phụ nữ vẫn thấp kém hơn đàn ông nhiều

Đàn ông ngoại tình thì là phong lưu nhưng một khi phụ nữ ngoại tình thì sẽ thành thủy tính dương hoa, lăng loàn mất hết.

Thư Tâm vội bước đi mà cũng không nhìn đường, đến chỗ rẽ thì đâm phải một người. Thư Tâm vội xin lỗi nhưng lại nghe một giọng nói quen thuộc vang lên từ đỉnh đầu:

- Trọ lý Thư? Sao thế?

Không biết có phải cô đang trong trạng thái mềm yếu mà bị ảo giác hay không mà lại cảm thấy giọng nói vẫn lạnh lùng như trước lại có cả sự quan tâm, ầm áp.

Thư Thái ngẩng đầu lên, sau đó ngẩn người, nhất thời lại thẩn thờ.

Boss có chút xấu hổ, theo thói quen lại đẩy đẩy gọng kính viền vàng nhưng lại đẩy phải không khí, vì vậy ngón tay thon dài đành sờ sờ mũi, cố tỏ vẻ bình thản mà mắt không dám nhìn thẳng, thấp giọng nói:

- Khi này đánh nhau... vỡ...

Cuối cùng Thư Tâm phì cười, lập tức lại thấy từ cổ Boss trở lên bắt đầu ửng đỏ.

- Không thể ngờ được Boss không đeo kính lại tuần tú như vậy

Nhất thời xúc động, Thư Tâm lại đùa đùa để che dấu tâm tình của mình, Boss lập tức nheo mày, mắt lạnh buốt.

Nụ cười của Thư Tâm cứng đờ, vắt óc mà nghĩ, cuối cùng chỉ đành nói sang chuyện khác:

- Boss có bị thương không? Trần Gia Lạc?

Vừa nói xong, chút vui vẻ trong mắt Boss đã biến mất sạch

Thư Tâm còn đang kinh ngạc vì điều này thì Boss lại lạnh lùng nói:

- Không có, chỉ là vỡ kính mà thôi

Sau đó thoáng dừng lại, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt của Thư Tâm mà nhún giọng:

- Trần Gia Lạc bị thương, người phụ nữ kia dẫn anh ta đi rồi.

Thư Tâm thoáng ngơ ngẩn, trong lòng có chút sợ hãi nhưng nhìn đôi mắt chăm chú của Boss thì không khỏi mỉm cười, mắt hạnh cong cong vô cùng xinh đẹp. Giờ cô mới hiểu, thì ra Boss đang hiểu lầm cô hỏi Trần Gia Lạc có bị thương hay không. Khó trách lại tức giận.

Nếu cô ra mặt giúp ai mà người ta vẫn còn ngu ngu ngơ ngơ như vậy thì cô cũng sẽ tức giận.

Vì vậy vội vàng xua tay giải thích:

- Không phải như anh nghĩ. Tôi chỉ hỏi là anh ta đã đi chưa thôi, tôi... không muốn gặp anh ta

Boss nhìn đôi mắt nàng rồi khẽ gật đầu, không mặn không nhạt a một tiếng rồi đi ra ngoài.

Thư Tâm lập tức chạy theo sau, ngẩng mặt lên hỏi:

- Boss, cảm anh bị thương không xử lý sao?

Sau đó cúi đầu móc túi ra:

- Tôi sẽ trả tiền thuốc cho anh

Gân xanh trên trán Boss nổi đầy, vươn tay tóm lấy bàn tay đang móc túi của Thư Tâm rồi trầm giọng nói:

- Không cần! Chỉ là vết thương nhỏ thôi!

Thư Tâm đành phải bước nhanh đuổi theo, nhất thời cũng quên mất tay mình còn đang bị người nắm rất chặt, lại càng không để ý đến bàn tay nắm tay mình đã bắt đầu tứa mồ hôi

- Nhưng mà... nhờ bị nhiễm trùng sẽ rất nguy hiểm. Boss! Hay là.... Anh sợ vào viện?

Thư Tâm nghi ngờ khẽ hỏi, chỉ thấy môi Boss giật giật nhưng không đáp.

Cô kinh ngạc trợn mắt nhìn, đột nhiên cảm giác, Boss mặt lạnh vốn luôn cao cao tại thượng thực ra cũng chỉ như người bình thường,

Vết thương ở cẳng của Boss cuối cùng giải quyết bằng một miếng urgo, Thư Tâm mua ở hiệu thuốc ven đường, sau đó lại là Thư Tâm cẩn thận băng cho Boss.

Boss cao hơn Thư Tâm nhiều, Thư Tâm phải ngẩng đầu vươn tay mới chạm được tới cẳng Boss, may mà Boss còn chịu cúi người xuống.

Lúc đó đã là buổi chiều, trời cũng bớt nóng, hai người đứng bên đường, bóng dáng in lên cửa sổ thủy tinh, nam cao lớn anh tuấn, nữ nhỏ nhắn xinh xắn, trông như hai người đang ôm nhau.

Vị trí của Boss vừa khéo lại nhìn thấy bóng hai người trên cửa sổ, cứ nhìn mà tim đập thình thịch. Nhìn rồi lại nhìn, không kim lòng được mà nhìn xuống, cẩn thận quan sát gương mặt Thư Tâm gần trong gang tấc, khóe mắt vừa ánh lên niềm vui thì đã bị Thư Tâm quát:

- Đừng cử động!

Boss nao nao, nụ cười càng không thể ức chế lại

Đúng rồi! Thư Tâm dù là loại người dễ nói chuyện nhưng các phương diện khác lại rất để ý. Lúc làm việc tuyệt đối nghiêm túc, thái độ công tác khiến anh rất hài lòng. Cùng vì tính cách này mới khiến cho người luôn nhu hòa như cô, trong trường hợp đại đa số nữ nhân đều chọn thỏa hiệp thì cô lại kiên định ly hôn.

- Vì sao... lại chọn Trần Gia Lạc?

Nhìn vẻ mặt chuyên chú của Thư Tâm, cuối cùng Boss không nhịn được mà hỏi câu hỏi đã chôn sâu trong lòng bấy lâu nay.

Thư Tâm đang dùng ngón trỏ ép chặt miếng dán lại, ngón tay mềm mại lướt qua cẳng anh khiến anh cảm thấy nóng rực.

Thư Tâm cười cười rồi ngồi vào xe Boss, có lẽ vì để Boss bắt gặp vào lúc mình khó khăn nhất nên có nhiều lời vốn khó nói lại có thể nói thật thoải mái. Cô nghĩ nghĩ:

- Thực ra, nhìn từ góc độ khác, Trần Gia Lạc thực sự rất tốt với tôi. Tôi và anh ấy kết hôn 5 năm nhưng chưa từng cãi cọ. Đương nhiên, cũng có người nói vợ chồng chưa từng cãi nhau thì không thực sự là vợ chồng nhưng sự chăm sóc, tận tình của anh ấy luôn khiến tôi cảm động.

Thư Tâm thở dài rồi lại nói:

- Một số bạn học của tôi, sau khi kết hôn cũng gặp phải chuyện này, ngày nào cũng cãi cọ, ngày nào cũng tự dằn vặt bản thân, tuy nhiên thời gian vẫn cứ trôi, chỉ là ai biết được sẽ nhịn được bao lâu? Như bọn họ, cứ cãi cọ không ngừng rồi miễn cưỡng mà sống, hơn nữa còn chẳng biết có phải cứ thế cả đời hay không, ngày nào cũng bức bối. Tôi thà năm năm hạnh phúc rồi đường ai nấy đi. Hơn nữa, trước kia tôi cũng không ngờ mình lại là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ!

Thư Tâm nháy mắt với Boss rồi cười giả hoạt, sau đó chẳng ngại ngừng gì mà vén lọn tóc bên tai.

- Đúng rồi, lúc tôi quyết định kết hôn với Trần Gia Lạc, mẹ tôi nói với tôi rất nhiều. Chỉ có điều lúc đó tôi bị đám cưới làm ẽ muội mà chẳng nghe được gì. Anh không biết chữ phụ nữ luôn rất mơ ước, khao khát hôn nhân.

Boss vòng tay lái, lặng lẽ đi về phía khách sạn mà Thư Tâm đã đặt phòng, cũng chẳng chen vào một lời, lòng có chút vui mừng hưởng thụ sự buông lỏng, thoải mái hiếm có của Thư Tâm.

Bên tai lại nghe Thư Tâm kể lại một số chuyện cách đây năm năm

Khi đó, Trần Gia Lạc đến nhà cầu hôn. Bà Thư chiêu đãi cậu thanh niên khiêm tốn, lễ phép một hồi rồi cẩn thận hỏi thăm gia cảnh Trần Gia Lạc, sau đó cũng lịch sự tiễn cậu đi. Sau đó mới nói chuyện với Thư Tâm: “Thằng bé Trần Gia Lạc này, mẹ với cha con thấy nó cũng tốt, đơn giản, lương thiện, nhiệt tình với mọi người, lại rất nghe lời con, cha mẹ thấy cũng được. Trẻ con nông thôn luôn tình cảm hơn trẻ thành phố, bọn chúng lười biếng, không có khí khái đàn ông không nói nhưng chuyện gì cũng đẩy hết vào tay phụ nữ. Đáng lý ra, chuyện chồng con đương nhiên con thấy được là được, cho dù cha mẹ có thấy thế nào thì cũng chỉ để con tham khảo thôi. Nhưng mẹ là mẹ con, đương nhiên mong con được sống thoải mái, an nhàn, cho nên có mấy lời khó nghe, dù con không thích thì mẹ cũng phải nói”.

Thư Tâm đương nhiên là nắm tay mẹ làm nũng: “Có gì mà không thích ạ! Mẹ nói đi!”

Bà Thư vuốt tóc con gái rồi cười nói: “Nhà mình tuy không phải là nhà đại gia giàu có nhưng con là bảo bối của cha mẹ, bình thường không có gì nhưng tình tình cũng bướng lắm”. Thấy Thư Tâm bĩu môi định cãi thì bà Thư đã cười nói: “Đừng cãi lời, nghe mẹ nói hết đã”.

Thư Tâm im lặng, gồi đầu lên đùi mẹ, nhìn khuôn mặt từ ái, ôn hòa của mẹ, cẩn thận nghe lời dạy dỗ của một người từng trải. Bà Thư vuốt mái tóc của Thư Tâm, nói đầy thâm thía: “Trần Gia Lạc dù lớn lên ở nông thôn nhưng cũng là con một, lại mồ côi cha, ở nông thôn cũng không phổ biến, con muốn đón nhận nó thì phải học được cách đón nhận gia đình nó, có thể không?”

Thư Tâm gật gật đầu, bà Thư lại nói tiếp: “Thư Thư à, mẹ là giáo viên, dạy học bao năm qua, cái khác không nói nhưng cách nhìn người thì không tồi đâu. Trần Gia Lạc sống trong gia đình như thế, chỉ e lòng tự trọng... sẽ cao hơn người bình thường. Nếu con thực sự muốn sống cả đời với nó, từ nay về sau phải nhường nhịn nó... biết chưa?”

Thư Tâm phản đối: “Mẹ! Con đâu có bắt nạt anh ấy! Trong lòng mẹ, con gái mẹ điều ngoa, ghê gớm thế sao?”

Bà Thư cười vỗ vỗ mặt cô rồi đột nhiên nghiêm túc: “Không, Thư Thư, con không hiểu ý mẹ. Lòng tự trọng của đàn ông không chỉ biểu hiện ở một số phương diện mà là... cảm dỗ! Cảm dỗ con hiểu không? Vì sao cổ nhân phải chú ý đến chuyện môn đăng hộ đối? Bởi vì chỉ có môn đăng hộ đối thì cái nhìn của họ, kiến thức, thậm chí là tiêu chuẩn giống nhau mà cùng bước tiếp, mới có thể đối mặt với những sự cám dỗ khác mà chọn lấy hay bỏ. Có lẽ Trần Gia Lạc sẽ khác. Mẹ không biết nó có chú ý đến xuất thân của nó như người khác không bởi vì mẹ chưa tiếp xúc với người như nó nhiều nhưng mẹ biết, đại đa số đàn ông xuất thân giống nó đều có một số tật xấu. Bởi vì lòng tự trọng quá lớn, nên đối mặt với một số cám dỗ có thể thỏa mãn lòng tự trọng của bọn họ thì bọn họ sẽ rất khó mà tỉnh táo”

Thấy Thư Tâm mơ hồ chớp chớp mắt, bà Thư lại mỉm cười vỗ vỗ mặt cô, bảo cô đứng dậy rồi lại nói tiếp: “Có lẽ mẹ nghĩ quá nhiều, dù sao cũng là đứa con gái duy nhất của mẹ lấy chồng. Con yên tâm, bây giờ mẹ nhìn ra, Trần Gia Lạc thực sự rất tốt với con. Mẹ chỉ mong con được hạnh phúc.”

Lúc ấy Thư Tâm thở phào một hơi, vỗ ngực, hơi gắt: “Mẹ làm con sợ muốn chết!”

Nhưng đến giờ, cảm xúc lại rất nhiều.

“Mẹ của em... đúng là người phụ nữ thông minh”.

Boss quay đầu lại, thật lòng tán thưởng.

Thư Tâm cười nói:

- Đúng thế, cả tôi và cha tôi đều cảm thấy thế, cho nên, đến nhà tôi đừng nhìn cha tôi suốt ngày nghiêm túc, trông khó nói chuyện mà tưởng mọi chuyện đều do ông quyết. Thật ra mọi chuyện đều là mẹ tôi định đoạt đó. Có lẽ là trời sinh trí tuệ, chỉ có thể mới có thể tích lũy được nhiều kinh nghiệm. Anh xem, giờ chẳng phải Trần Gia Lạc đã không chống nổi cảm dỗ bên ngoài sao? Mặc dù tôi vẫn tin rằng anh ta yêu tôi.

Thư Tâm dùng những câu này thay cho lời kết.

15. Chương 15

Thư Tâm có trí nhớ tốt nhưng cũng rất giỏi quên người, bạn bè thường ganh ghét nói: đây mới là nguyên nhân lớn nhất khiến khuôn mặt cô luôn như trẻ thơ

Cho nên, sau ngày nghỉ được Boss ban ơn mà có chấm dứt, không thể không bắt đầu nghĩ đến cuộc sống sau này, Thư Tâm theo bản năng mà vô thức vút chuyện Trần Gia Lạc ra sau gáy – dù sao anh ta chẳng phải vẫn còn có chuyên gia rồi đó sao?

Mà hôm sau, vừa đi làm thì chuyên gia Thẩm đại luật sư đã gọi điện thoại đến. Thẩm đại luật sư dùng ba tắc lưỡi của mình mà nói chuyện qua điện thoại khiến Thư Tâm không thể xen miệng vào, đơn giản chỉ là quanh co lòng vòng mắng Trần Gia Lạc ba phút có lẻ, cuối cùng mới ập a ập ứng nói rằng, Thẩm đại luật sư này từ khi xuất đạo đến nay “cuối cùng” mới gặp phải một kẻ như thế – dù cho anh ta nói thế nào thì Trần Gia Lạc cũng kiên quyết không chịu ký vào đơn ly hôn.

Thẩm đại luật sư nhấn mạnh vào hai chữ “cuối cùng”, tỏ ý đây tuyệt đối không phải là chuyện thường xảy ra với anh ta, thậm chí chỉ qua hai chữ cũng thoáng thể hiện sự buồn bã vì trình độ “khúc cao hòa quả” (nhạc cao ít người họa – hiểu nông na là quá cao siêu không ai với tới) của mình cuối cùng cũng kết thúc khiến cho Thư Tâm cũng phải thở dài

Theo tiếng nghiêng rằng ken kết của Thẩm đại luật sư qua đầu kia điện thoại thì có vẻ là mọi chuyện đều vì Trần Gia Lạc lòng dạ hẹp hòi, không quyết đoán, không biết phân biệt phải trái, tóm lại là rất không dứt khoát. Nói cái gì mà nếu Thư Tâm không giải thích rõ ràng thì anh ta sẽ không chịu ly hôn. Anh ta tuyệt đối không cho phép vợ mình không giải thích rõ ràng mà đã xa chạy cao bay cùng người khác.

Thư Tâm cầm điện thoại mà muốn cười, tốt xấu gì cô và Trần Gia Lạc cũng đã kết hôn năm năm, sao có thể không hiểu gì về Trần Gia Lạc? Những lời này của Thẩm đại luật sư tuyệt đối là có thêm mắm dặm muối

Theo tính cách Trần Gia Lạc, quả thực sự tức giận với sự nghi ngờ cô ngoại tình nhưng chắc chắn sẽ không dùng ngữ khí đáng ghét này mà nói chuyện với người

Nhưng nghĩ cho sự đắc ý, tao nhả của đại luật sư Thẩm Ngọc kia nên Thư Tâm vẫn quyết định im lặng

Quả nhiên thấy Thư Tâm không vội, không giận thậm chí còn chẳng có ý gì, đầu bên kia Thẩm đại luật sư bắt đầu im lặng, qua hồi lâu mới lại thoải mái cười lớn:

- Nhưng mà cô cũng đừng quá lo lắng, sự thật thế nào chúng ta đều hiểu. Nếu không chịu ký thì chỉ đành đưa lên tòa làm theo thủ tục, dù sao chuyện xấu cũng là anh ta làm. Chả qua chỉ là mất thời gian hơn chút mà thôi. Chuyện này cứ giao cho tôi là được, tuyệt đối sẽ làm gọn gàng cho cô

Cuối cùng Thẩm đại luật sư kéo dài giọng nói:

- Ai dà, thủ tục tư pháp trong nước thật quá phiền phức

Thư Tâm cố nhịn cười mà đáp:

- Đúng thế, đúng thế, đành phải làm phiền anh rồi, đều giao cả lại cho anh. Tôi tin tưởng anh.

Đầu kia, Thẩm Ngọc lại như sững sốt mà hỏi câu chả liên quan:

- Thật sao? Thư Thư, tôi có thể gọi cô thế không?

Thấy Thư Tâm không phản đối, Thẩm Ngọc lập tức lấn lướt:

- Tôi vẫn cho rằng ấn tượng của cô với tôi không tốt lắm

Thư Tâm cũng thoải mái, cố ý đầu khẩu:

- Đúng thế! Trước gặp anh hai lần thì lần nào cũng đang tán gái. Tôi còn nhớ, lần đầu là ở đại sảnh dưới lầu, anh tán tỉnh thư ký của Boss, tôi nhớ không sai chứ? Tôi nghĩ chẳng có người con gái nào sẽ có hảo cảm với người đàn ông như thế. Anh cũng đừng trách tôi.

Thẩm Ngọc cười xấu hổ, lại nghe Thư Tâm nói tiếp:

- Nhưng mà chuyện của Trần Gia Lạc dạy tôi rằng, mắt nhìn chưa chắc đã là sự thật! Hơn nữa Boss cũng nói với tôi, anh là người tốt. Có thể khiến cho người như Boss khen ngợi thì có gì mà tôi không tin? Có đúng không

- Cái gì cơ?

Tuy là gào thét tỏ ý không vui nhưng Thẩm Ngọc vẫn không nhận được sự vui mừng, lập tức đem chuyện của Thư Tâm thành chuyện của mình:

- A! Không thể tưởng tượng được thằng cha biến thái đó lại khen ngợi tôi sau lưng đâu. Yên tâm, yên tâm, chuyện của cô chính là chuyện của tôi, tôi nhất định sẽ giải quyết nhanh chóng chuyện này cho cô. Tôi không tin đến chính sách của Đảng lỗi ra còn không tấn công được người như Trần Gia Lạc. Nhưng mà, Thư Thư, không thể ngờ được cô như vậy mà lại đi tin tưởng thằng cha khó chịu kia! Chắc!

Đầu kia nói xong những lời này rồi lập tức đập máy. Thư Tâm ngẩn người nhìn chăm chăm vào điện thoại rồi mới lầu bầu:

- Lời nói của Boss, chỉ cần nhìn mặt cũng đủ khiến người ta tin tưởng rồi

Vẻ mặt trầm ổn như núi hoàn toàn khác xa vẻ diêm dúa của Thẩm Ngọc.

Tuy phản nản như vậy nhưng Thư Tâm cũng đã coi Thẩm Ngọc là bạn bè.

Có một số người chính là như vậy, nhìn tướng phong lưu phóng đảng nhưng trên thực tế lại rất thận trọng, dù thái độ của bạn chỉ hơi thay đổi là người đó có thể miễn cảm mà phát hiện được tâm tình của bạn có sự thay đổi. Mà khiến người ta cảm động nhất chính là, người đó có thể bỏ qua sự ngại ngùng mà dễ dàng bạn, đã làm thì làm hết sức.

Thẩm Ngọc quả thực có năng lực để phong lưu.

Cứ như vậy mấy ngày, Thư Tâm bắt đầu không chống nổi, bắt đầu nghĩ xem có nên thuê nhà ở không. Ngày nào cũng ở khách sạn, tuyệt đối cô không thể trả nổi, huống chi dựa vào cái gì mà cô phải tốn tiền vì Trần Gia Lạc. Tiền chính là tiền của cô bỏ ra, quá đau lòng

Bất tri bất giác, chút quyến luyến còn lại với Trần Gia Lạc cũng bị sự phiền não mấy ngày qua mài mòn. Đương nhiên không thể không kể đến công lao ngày nào Thẩm đại luật sư cũng gọi điện báo tin.

Trong điện thoại, Thẩm đại luật sư luôn không khách sáo mà mỉa mai Trần Gia Lạc, nói đến những điểm của Trần Gia Lạc khiến Thẩm đại luật sư không vừa mắt,

Hết lần này tới lần khác, người đàn ông này quả thật cũng có bản lĩnh, thuận miệng mà nói, tuyệt đối không vu oan giá họa, chỉ vài từ châm chọc khiến tâm tình của bạn bất tri bất giác bị anh ta điều khiển

Nếu có thời gian, người ta làm nghề bán hàng đa cấp còn có thể tẩy não được một đám người thành những kẻ không nhận người thân huống chi là Thẩm đại luật sư vốn am hiểu ăn nói, sao không thể ảnh hưởng đến Thư Tâm cho được?

Đôi khi trò chuyện với Thẩm đại luật sư, Thư Tâm bắt đầu vô ý thức mà phản nản đôi lời về bản thân tuổi trẻ không biết nhìn người mà nào biết Thẩm đại luật sư đã bỏ qua điện thoại mà dương dương tự đắc cười với người nào đó đang mỉm môi ngồi trông chừng.

Chỉ có điều, Thẩm đại luật sư đắc ý quá mức sau này vẫn bị người nào đó xử lý rất thảm, đáng tiếc Thẩm Ngọc không thể ngờ, bị thê thảm như vậy chẳng qua là vì hai chữ “Thư Thư”.

Cuộc sống dần đi vào quỹ đạo, nhất là sau khi mắt không thấy tim không đau.

Thư Tâm vốn tưởng việc này tuy có chút phiền nhưng có pháp luật bảo vệ, từng bước từng bước rồi sẽ ổn thỏa, cô sẽ ly hôn cùng Trần Gia Lạc rồi chăm chỉ làm việc, có lẽ buổi tối còn đi gặp gỡ người đàn ông nào đó, trò chuyện vui vẻ, tiếp xúc thêm vài lần rồi sẽ kết hôn mà sống cả đời.

Có lẽ, tình cảm đến lần thứ hai vĩnh viễn không thể khiến cô tim đập loạn như còn trẻ, sẽ không chỉ biết nghĩ đến tình yêu mà sẽ nghĩ đến gia đình, con cái, thậm chí là công việc của hai người, cha mẹ của hai người rồi cuối cùng mới là tình yêu. Nhưng tóm lại vẫn sẽ bình tĩnh, an bình mà sống

Không ngờ lại có chuyện khác ập đến.

Hôm ấy, Thư Tâm như lệ thường, bấm thang máy lên tầng 18 của tòa cao ốc Sky, nơi công ty AC thuê trụ sở.

Cao ốc Sky là tòa cao ốc 68 tầng, vì vị trí đắc địa lại thêm công tác quảng cáo làm rất tốt nên nơi đây tập trung vài công ty nổi tiếng trong nước, được mọi người gọi là cao ốc tập trung các tinh anh. Mà chi nhánh tại Trung Quốc của công ty AC cũng thuê trụ sở tại đây, suốt từ tầng 17 đến tầng 24.

Sau khi tốt nghiệp Thư Tâm vẫn làm việc tại AC, đại khái là lúc thực tập biểu hiện tốt, lại thêm hộ khẩu thành phố nên đương nhiên có ưu thế, sau khi thực tập thì vào thẳng chi nhánh Trung Quốc của công ty AC làm việc, tính ra cũng đã được 4 năm trời. Bởi vì ban lãnh đạo của AC có chính sách điều động, luân chuyển nhân viên nên bốn năm qua, Thư Tâm cũng chứng kiến không ít người đến rồi lại đi.

Vì có thể vào được AC đều là những người có tố chất, hơn nữa việc luân chuyển nhân viên của AC khiến ới người đều cố gắng hòa hảo với người bên cạnh cho nên lúc Thư Tâm bước chân ra khỏi phòng, bị người chỉ vào mặt mà chửi bới ầm ĩ thì nhất thời ngây người.

16. Chương 16

Đó là một người phụ nữ trung niên tuổi chừng 50, không cao, hơi béo, bụng ưỡn ra. Làn da ngăm ngăm, mặt trát một lớp phấn, có thể bà ta một lòng muốn trắng cho nên không để ý kĩ, ranh giới giữa mặt và cổ quá rõ ràng

Quần áo của bà ta chất lượng ổn nhưng màu sắc và dáng vẻ thì có chút quê mùa, size cũng bị nhỏ so với cơ thể khiến người bà càng mập mạp. Những ngón tay mồm mím chặt kín nhẫn vàng kiểu đã lỗi thời, ánh sáng lờ lờ mà chỉ vào mặt Thư Tâm mắng rất đáng sợ, lại thêm đôi hoa tai vàng nặng nề, nói cay nghiệt một chút thì chính là trông rất dung tục.

Người nọ ầm ầm chạy vào khiến mọi người trong văn phòng đều chú ý, có người đã đứng lên có lẽ là định hỏi thăm, kết quả chưa kịp mở miệng thì người nọ đã nhìn thấy Thư Tâm, lập tức trở nên kích động, cũng mặc kệ ở đây có bao nhiêu người, cứ thế mà lao vào chửi bới Thư Tâm

- Con đàn bà xấu xa này! Mày đòi ly hôn? Tao sớm biết mà! Nhất định là mày nuôi đàn ông bên ngoài! Mày đừng cho rằng A Lạc thương mày, không nói những chuyện xấu xa bại hoại của mày thì tao không biết! Mày đừng hòng mà lừa tiền, lừa nhà của A Lạc. Lúc đầu tao đã bảo với A Lạc, phụ nữ hiền thực thì ở nhà sinh con, chăm sóc chồng là được rồi, còn đi làm? Làm cái gì? Ai chẳng biết phụ nữ ra ngoài làm thì sẽ làm gì! Quả nhiên là thế! Không thể quá chiều vợ. Bản thân phóng đảng còn đòi ly hôn! Mày có còn biết xấu hổ không? Mày không cần mặt mũi nhưng A Lạc nhà tao thì cần.

Thư Tâm thoáng sửng sốt rồi ngay lập tức, lửa giận bốc lên, yết hầu nóng như lửa đốt.

Ở đây có khoảng hơn 20 đồng nghiệp của cô, người phụ nữ kia mắng không thềm để ý đến ai khiến tất cả mọi người đều nhìn qua

Bình thường Thư Tâm rất tốt với mọi người, trong công ty cũng có tiền đồ, hơn nữa ngồi trên vị trí trợ lý giám đốc đây nhạy cảm này đã 4 năm, nhân duyên không tệ.

Lập tức, có một đồng nghiệp nữ cười nhạo mà nói:

- Còn nghĩ là thời cổ đại sao? Giúp chồng dạy con, còn bắt chúng tôi phải tam tòng tứ đức mà cười cho chồng vài cô vợ bé chắt? Đàn ông mà có bản lĩnh thì cần phụ nữ chúng tôi phải ra ngoài vất vả làm việc sao? Còn chẳng phải vì con của bà quá vô dụng!

Nhiều người vây quanh, Thư Tâm nhìn quanh, hình như còn thấy cả bóng của cô thư ký riêng của Boss đi lướt qua. Không khỏi vừa thẹn vừa giận.

Người phụ nữ trung niên kia như thể bị câu nói xem thường con mình làm cho giận dữ, tay run run, nửa ngày nói không nên lời, mặt xanh mét, phần cũng không che được.

Cuối cùng có một người đồng nghiệp nam lịch sự nói:

- Xin lỗi bà, đây là công ty, bà có chuyện gì thì nên chú ý một chút, đừng làm ảnh hưởng đến danh dự công ty chúng tôi

Người đàn bà kia thoáng kinh ngạc, mắt tròn trĩnh, ngón tay đeo đầy nhẫn vàng chỉ quanh một vòng, giọng the thé:

- Nhìn đi! Nhìn đi! Đây là công ty gì chứ? A! Còn không biết thế nào là kính trọng người trên? Còn nữa! Ăn mặc thế nào đây? Tranh vẽ cái gì đây? Ai dà, khó trách người đàn bà này không tuân thủ đạo đức, thì ra là đi làm ở chỗ thế này

Lời của bà rất quá đáng, quả thực là một cây gậy tre lật đổ thuyền người, lập tức có một cô nàng tính tình nóng nảy ném ngay cặp văn kiện qua một bên mà xông lên cãi cộ.

Người đồng nghiệp kia bình thường luôn nóng tính, lúc này nổi nóng bốc đầu, không thêm thở, cũng chẳng thêm chữ bởi một câu thô tục nhưng lại khiến người phụ nữ trung niên kia rối loạn, cuối cùng đã hiểu bị người khác mắng là thế nào, còn chẳng có thời gian cãi lại thì người ta đã lại mắng tiếp, cáu đến độ mặt tím tái.

Thực ra những lời người phụ nữ trung niên kia nói rất quá đáng

Vốn dĩ công ty AC cũng có làm việc liên quan đến thời trang, hơn nữa là công ty nước ngoài nên không có yêu cầu cứng nhắc với nhân viên, mọi người ăn mặc thoải mái, đến mùa hè thì cảm giác như trăm hoa đua nở nhưng tuyệt đối không có chuyện ăn mặc lố lăng như bà ta nói. Dù sao vẫn là đi làm

Bình thường các nhân viên nam còn đùa giỡn, nói vào AC đúng là có lợi ắt

Không ngờ hôm nay lại bị người đàn bà trông như nhà giàu mới nổi chỉ trích, cả một đám tinh anh vốn luôn kiêu ngạo sao có thể nhận được.

Giằng co một chốc, sắc mặt Thư Tâm dần ổn định lại

Cô nhìn người đàn bà trước mắt vốn chỉ gặp qua vài lần mà mỉm cười, thái độ bình thản:

- Cô Trần, giờ tôi và Trần Gia Lạc sắp ly hôn, tiếng “mẹ” thứ cho tôi không gọi. Từ mẹ thì không thể gọi được nhưng từ “cô” thì miễn cưỡng cũng coi là tạm

Mấy người bên cạnh phì cười, mắt tỏa sáng mà nhìn vẻ ôn hòa trước sau như một của Thư Tâm, chờ cô nổi bão.

Không phải thường nói, người càng ôn hòa thì lúc nổi cơn lại càng đáng sợ sao?

Bình thường Thư Tâm rất ôn hòa, nói chuyện chậm rãi, bình tĩnh, nhàn nhã, cảm giác như mọi chuyện đều chắc chắn trong lòng bàn tay, so với bà Trần vừa xông vào đã chửi bới ầm ĩ lại càng có khí thế, càng có thể áp đảo người khác.

- Cô luôn miệng nói nhà, nói tiền, vậy cho cháu hỏi, bà có biết một tháng tiền lương của Trần Gia Lạc là bao nhiêu không? Căn nhà 130m² đó mỗi người trả bao nhiêu tiền không?

Bà Trần bị khí thế của Thư Tâm đả kích mà bối rối nhưng lại cố cứng đầu cứng cổ mà thở phì phì nhìn Thư Tâm, lớn tiếng nói:

- Có gì mà không biết. Lúc mua nhà, A Lạc nhà tao trả một vạn tệ.

- Phì....

- Hahahaha

- Ôi trời ơi! Hôm nay bác đây đến kể chuyện cười à?

Trong văn phòng mọi người cười âm ỹ, mà ngay cả những đồng nghiệp nam vốn đứng đắn cũng cười, thậm chí cười còn rất to, thậm chí có người còn đập bàn mà cười. Ai bảo bà ta đắc tội với nhiều người như vậy làm gì

Thư Tâm cũng cười rồi không chút khoan dung mà nói:

- Một vạn tệ? Cô chắc đùa. Đã bao lâu rồi cô chưa xem giá cả nhà đất? Một vạn tệ này cho con của cô đi mua nhà nhỏ hơn còn chả được. Coi như là cô ở quê, một vạn tệ cũng chẳng xây xong được một ngôi nhà đúng không?

Lúc trước mua nhà, Thư Tâm mượn tiền của cha mẹ. Thực ra cô vốn nghĩ, hai vợ chồng vay tiền ngân hàng mua nhà rồi từ từ tích cóp là được, tiền trả dần dần nhưng ông bà Thư cảm thấy nợ ngân hàng như vậy rất thiệt. Đã thế hai ông bà chi tiền, việc gì lại để con gái phải chịu khổ?

Vì thế hai ông bà đem tiền cho Thư Tâm và Trần Gia Lạc mua nhà. Nhưng lòng tự trọng của Trần Gia Lạc rất lớn, Thư Tâm cũng thấy như vậy là không ổn, cha mẹ nuôi mình bao năm giờ còn phải lo chuyện nhà cửa ình. Vì thế hai vợ chồng thống nhất viết giấy vay nợ.

Năm năm này, hai người cũng như mua nhà trả góp, mỗi tháng trả tiền cho cha mẹ Thư Tâm, chỉ có điều không tính lãi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Thư Tâm không muốn bỏ qua ngôi nhà này. Tuy chỉ là mượn tiền cha mẹ mua nhà nhưng trong suy nghĩ của cô, đây mãi là sự quan tâm của cha mẹ dành ình.

Ai chẳng biết tiền càng ngày càng mất giá? Ông bà Thư đã chịu thiệt vì con gái biết bao nhiêu.

Về phần một vạn tệ đó là lúc mua nhà để cho Trần Gia Lạc trả. Cũng chẳng phải Thư Tâm không có đủ một vạn tệ mà là nể lòng tự tôn của Trần Gia Lạc, không muốn để anh ta nghĩ rằng đó là nhà của Thư Tâm còn mình là ăn nhờ ở đậu.

Nhà riêng, nhà riêng, là do đôi vợ chồng son cùng cố gắng tích cóp mà xây nên thì mới gọi là nhà riêng đúng không? Nhưng cô không ngờ, đến một ngày, sự quan tâm của mình lại bị người đem ra nói xiên nói vẹo, thậm chí đến quyền sở hữu nhà cũng mất

17. Chương 17

Cuối cùng bà Trần cũng có chút quẫn nhưng càng quẫn thì càng bắt mặn với Thư Tâm.

Thư Tâm nhìn thấy rõ điều này nhưng dù có nản đến mấy thì cũng quyết không nhân nhượng, cẩn thận suy nghĩ lại cuộc hôn nhân năm năm qua, cuối cùng lạnh lùng:

- Nếu cô đã hồ đồ thì cháu đành bỏ chút thời gian để cho cô hiểu mới được. Con cô làm trong xí nghiệp nhà nước, phúc lợi tốt nhưng tiền lương tuyệt đối không cao. Lúc mới vào làm lương là 2000 tệ, giờ đã thăng chức thì cũng chỉ khoảng hơn 6000 tệ, lại cũng được thăng chức chưa lâu. Tính trung bình, cứ ột tháng con cô kiếm được 4000 tệ đi. Con của cô hiểu thảo, đương nhiên, nuôi con là để dưỡng già, cháu không nói anh ấy không được hiếu thảo, cháu cũng ghét những người bất hiếu với cha mẹ lắm. Cho nên cô thấy đấy, suốt mấy năm qua, tháng nào anh ấy cũng gửi cho cô 1000 tệ, ngày lễ ngày Tết còn thêm quà cáp, cháu chẳng phàn nàn gì cho dù nhiều người nói với cháu, một tháng cô ăn ở cũng chẳng tốn kém nhiều như thế được. Còn lại, vợ chồng cháu mỗi tháng đều phải trả tiền nhà cho cha mẹ cháu là 4000 nghìn, cháu là phụ nữ mà theo lời cô nói là chỉ cần nuôi con chăm chồng cũng phải gánh vác cho con cô 2000 tệ. Anh ta đi làm ở xí nghiệp nhà nước, không thể thiếu quà cáp, lễ tết cho cấp trên, cô thử tính xem con cô còn được bao nhiêu tiền

Bà Trần giận đến độ môi run run, chỉ vào Thư Tâm mặt đang lạnh băng mà nói:

- Cô.. cô... cô

Lấp bắp hồi lâu rồi mới tái mặt mà mắng:

- Cô ăn nói lung tung! A Lạc nhà tao là đứa trẻ tốt, lấy loại đàn bà như mày đã là phúc mày tu mấy kiếp! Mày.... Mày lại dám nói A Lạc nhà tao như thế! Mày... mày là loại đàn bà ti tiện.

Trần Gia Lạc xuất thân từ một trấn nhỏ, dù không quá nghèo khó đến độ không đủ ăn không đủ mặc nhưng về mặt học hành thì vẫn rất thiếu thốn. Càng là những miền quê nghèo khó thì giáo viên càng không giỏi, giáo dục không phát triển cho nên Trần Gia Lạc có thể thi đỗ trường đại học B danh tiếng thì đúng là một chuyện đáng tự hào. Bà Trần là một quả phụ, đứa con bà nuôi lớn cuối cùng đã khiến bà được nở mày nở mặt.

Nhất là sau này trong trấn nhỏ có những người ra ngoài làm công, lúc về nói Trần Gia Lạc vào xí nghiệp kia rất có tiền đồ khiến bà Trần gặp ai cũng muốn nói “A Lạc nhà tôi thế này thế kia”, nhìn ai cũng vênh vao.

Vốn mấy năm về trước Trần Gia Lạc cũng định đón mẹ về ở cùng, Thư Tâm không thích nhưng nghĩ bà Trần một mình nuôi con khôn lớn cũng chẳng dễ dàng gì nên cũng không phản đối.

Chỉ có điều, sau này về bàn bạc với bà thì lại bị bà từ chối

Thư Tâm không khỏi kinh ngạc, lúc đó còn có chút cảm kích vì sự tinh tế của bà mà áy náy vì lòng dạ hẹp hòi của mình, vì vậy ngày lễ tết nào cũng bảo Trần Gia Lạc mua thật nhiều đồ hiếu kính bà. Nhưng giờ mới hiểu. Chẳng qua bà Trần sợ vào thành phố rồi thì sẽ chẳng còn ai nghe bà khoác lác về con mình.

Vì vậy, bà Trần vốn luôn tự hào về con mình đương nhiên không thích một người phụ nữ nói với bà rằng con mình không có năng lực, xông lên định tát Thư Tâm.

Thư Tâm theo phản xạ nghiêng đầu nhưng bàn tay đó căn bản chẳng chạm vào đến người cô

Bên cạnh, một đồng nghiệp nam sớm đã chướng mắt với bà Trần đã nhanh tay nắm được cổ tay bà ta rồi đẩy bà ra, giận dữ mắng:

- Bà già, đây là công ty, bao nhiêu người chúng tôi đều chứng kiến, nếu bà còn định khóc lóc om sòm, gây rối thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát.

Người đồng nghiệp kia có lẽ bị bà Trần làm cho thấy phiền nên ra tay hơi nặng, bà Trần bị đẩy mà lão đảo hai bước, lưng va vào cạnh bàn

Bà kêu lên một tiếng, cuối cùng cũng có chút hoảng sợ, vì vậy dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, bà ta đột nhiên ngồi phệt xuống đất rồi gào khóc, vừa vỗ đùi vừa khóc ầm ỉ:

- Ôi giờ ơi là giờ! Đây là chỗ nào! Coi thường một bà già như tôi! Ông ơi, ông ở trên trời có thiêng thì giúp tôi đánh chết đám nhố nhăng này đi! Ôi giờ ơi là giờ...

Bà Trần gào khóc vô cùng thê lương, giọng nói bén nhọn, chỉ e cả tầng lầu đều đã nghe thấy.

Thư Tâm bực bội, giận dữ mà quát:

- Đủ rồi! Bà thu nước mắt lại đi!

Bà Trần kinh hãi, đang khóc thét cũng ngừng bật, thoáng ngẩng đầu nhìn Thư Tâm.

Thư Tâm lạnh lùng nói:

- Không phải là một vạn tệ sao? Cô nuôi con cô lớn như vậy, tôi ngủ với anh ta năm năm, một vạn tệ cũng chẳng đắt! Hôm nay tôi không mang nhiều tiền như vậy, các mỹ nam mỹ nữ, ai cho tôi vay chút tiền được không?

Thư Tâm nói xong, mọi người phản ứng lại rồi đều cười lớn.

- Gì, một vạn tệ sao? Thư Thư đúng là chẳng thú vị chút nào, chỗ tiền này của chị chỉ đủ sinh hoạt phí của em mười ngày nửa tháng, Thư Thư cứ cầm trước đi vậy

Cô gái đầu tiên đứng ra cãi cọ với bà Trần lập tức nhướng mày rồi móc ví lấy tiền nhét tất cả vào tay Thư Tâm, sau đó lại cười nói:

- Không biết bác gái này có biết quẹt thẻ không? Nếu biết quẹt thẻ thì Thư Thư cứ để chị trả 1 vạn tệ này cho em cũng được.

Thư Tâm cười khúc khích, lại thấy bà Trần giận đến run người, nửa ngày chẳng nói được gì. Những đồng nghiệp xung quanh còn đang ồn ào quỳên tiền.

Thư Tâm chậm rãi nhìn qua, chút buồn bực trong lòng tiêu tán gần hết.

Thư Tâm nhận lấy xấp tiền giấy, cũng chẳng đếm lại xem có bao nhiêu, định ném cho bà Trần thì một cánh tay vươn ra ngăn Thư Tâm lại.

Mọi người đang cao hứng xem người đàn bà đáng ghét kia đột nhiên như bị đóng băng, cả phòng im lặng suốt 2s rồi mọi người bắt đầu bất an gọi:

- Boss...

Boss uy nghiêm liếc mắt nhìn quanh, mọi người vội cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim vô cùng thành kính.

Lúc này Boss mới ừ một tiếng, theo sau anh là hai bảo vệ, lúc này bảo vệ mới bắt an đi ra, lén nhìn sắc mặt Boss, không ngừng cười làm lạnh:

- Ngại quá, ngại quá! Đây là lỗi của chúng tôi, là chúng tôi sơ sót. Từ nay về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này nữa. Thật đó, chúng tôi cam đoan! Có thể xin... Thư tiểu thư đừng truy cứu không?

Vừa nói vừa ngoắc ngoắc với người bảo vệ còn lại, người kia lập tức gật đầu phụ họa rồi nhìn Thư Tâm chằm chằm.

Boss hơi à lên một tiếng, hai bảo vệ vội cúi đầu, lo lắng đến độ chân tay thừa thãi chẳng biết để vào đâu.

Thư Tâm ở bên cũng có chút xấu hổ, tuy không phải lỗi của cô nhưng vẫn có liên quan, hơn nữa còn ảnh hưởng đến công việc của mọi người.

Thư Tâm cúi đầu, vừa định tự kiểm điểm bản thân một cách thành khẩn nhất với Boss để được hưởng khoan hồng thì đột nhiên một tờ giấy khiến người ta nhìn mà đổ mắt xuất hiện ngay trước mặt. Thư Tâm kinh ngạc ngẩng đầu đã thấy Boss bình tĩnh đẩy gọng kính viền vàng mới tinh rồi thản nhiên nói:

- Đây là chi phiếu một vạn tệ.

Thấy Thư Tâm vẫn sững sờ, Boss khẽ hỏi lại:

- Không đủ?

Thư Tâm vội vàng nói:

- Đủ rồi, đủ rồi

Vội vươn tay nhận lấy, vừa ngại ngùng vừa cảm động nhìn Boss mà cảm ơn. Boss hơi quay mặt đi:

- Sẽ trừ vào tiền lương của em

Thư Tâm mỉm cười thật tươi, hai má lúm đồng tiền hiện rõ:

- Dù là thế thì vẫn cảm ơn Boss nhiều!

Sau đó quay đầu, cao ngạo vứt tờ chi phiếu cho bà Trần. (Hự, dù sao cũng thấy hơi phản cảm với hành động này của Thư Tâm sao á)

Theo tờ chi phiếu bay bay xuống, Thư Tâm kiêu ngạo mà lạnh lùng nói:

- Đây là ngân phiếu một vạn tệ, lúc nào đến ngân hàng rút tiền thì nhớ gọi điện thoại cho tôi. Coi như là trả cho năm năm vất vả của con cô. Nhà là của tôi.

Thư Tâm nói rất phóng khoáng.

Nhưng chính cô cũng không ý thức được, cũng vì có Boss đứng sau khiến cô cảm thấy tin cậy nên mới có thể thoải mái nói ra những lời đầy khí thế như vậy.

Vì thế cũng không thể thấy được Boss đứng đằng sau hơi nhếch miệng cười và cách đó không xa, cô thư ký đang mỉm cười theo dõi mọi việc.

18. Chương 18

Bà Trần tức giận đến nhảy dựng lên, mặt biến sắc vài lượt, cuối cùng dừng lại ở màu xanh tím. Tay chỉ vào Thư Tâm run run nhưng không dám nói gì. Nhìn đến Boss chấp tay sau lưng đứng sau Thư Tâm, mắt kính loáng lên thì lại càng không tự chủ mà lui về phía sau vài bước.

Thấy vậy Boss vươn tay vẫy vẫy hai anh bảo vệ đang hốt hoảng.

Hai người bảo vệ hiểu ý, lập tức kéo tay bà Trần đưa ra ngoài. Bà Trần lại nhảy dựng lên:

- Các người định làm gì? Các người định làm gì? Thả tôi ra! Các người... các người phạm pháp! Tôi phải kiện các người.

Boss lặng lẽ nhìn, không nói cũng không có biểu lộ gì, hai anh bảo vệ lại càng thấy áp lực, nhìn nhau rồi lại càng ra sức kéo bà Trần béo tròn ra ngoài.

Đôi chân ngắn tũn của bà Trần đạp loạn, miệng gào khóc, người giãy dụa nhưng hai anh bảo vệ kia chẳng quan tâm, chỉ lo kéo bà tay ra ngoài, chỉ vài giây sau tiếng mắng của bà Trần dần biến mất.

Mọi người xung quanh cảm thấy thỏa thuê, vừa định cười thì lại nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Boss, ai nấy vội rụt cổ.

Boss à một tiếng, khoanh tay trước ngực, mắt đảo một vòng qua từng người, ai bị Boss nhìn đều vội cúi đầu. Cuối cùng Boss mới đại từ đại bi nói:

- Không có việc gì để làm à?

Mọi người đều vội lắc đầu, nhanh chân quay về vị trí của mình:

- Có! Có! Có!

Ai nấy đều hoảng sợ, Boss chính là người cuồng công việc một cách khủng bố mà

Lúc này Boss mới gật đầu thoải mái, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này lại thấy Boss đột nhiên quay đầu nhìn Thư Tâm:

- Trợ lý Thư, theo tôi vào đây

Sau đó nhắc chân bước đi, khí thế trầm ổn

Thư Tâm a lên rồi vội cúi đầu đuổi theo, một người đồng nghiệp lén vỗ vỗ tay cô, ý là: tự cầu phúc đi vậy!

Thư Tâm đột nhiên thấy lo lắng.

Bên ngoài chính là hành lang, Boss và Thư Tâm đứng đối diện nhau

Boss cao 1m86, Thư Tâm đáng thương chỉ cao 1m6, đã vậy còn vì bất an mà đầu cúi gằm, hai người đứng đó, từ xa nhìn lại chẳng khác gì cha dạy dỗ con hết.

Thư Tâm cảm nhận được tiếng tim đập của mình

Thình thịch

Thình thịch

Thình thịch, thình thịch

Càng đập càng loạn, vì thế cô vội lấy tay đè ngực lại.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi quần đổ chuông, Thư Tâm thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Boss đã thấy Boss khẽ gật đầu:

- Em nhận điện thoại trước đi

Nói rồi hơi bước ra xa một chút

Thư Tâm vội nghe điện thoại, là mẹ cô gọi

Mẹ cô là giảng viên môn lịch sử trong một trường đại học, có lẽ vì nghề nghiệp mà cả người có một khí chất nhân nhậm, dịu dàng của phụ nữ truyền thống, lúc nói chuyện cũng bình tĩnh, không nóng không vội

- Thư Thư, tuần này về nhà ăn cơm không? Gọi Gia Lạc về cùng đi, cha con bảo đã lâu không uống rượu với nó!

Thư Tâm che điện thoại, khẽ đáp:

- Cha còn uống rượu? Lần trước không phải bác sĩ bảo gan cha không tốt sao?

Bà Thư nói:

- Ông ấy uống mấy chục năm rồi, giờ đột nhiên ngăn không cho uống thì cũng không chịu được. Không sao đâu, có mẹ trông chừng rồi

Bà Thư dừng một chút rồi lại cười phàn nàn:

- Cấm không bằng quản! Nếu không mẹ sợ ông ấy không chịu được, lén ra ngoài uống rượu thì mới là nguy. Không bằng cứ để mẹ trông chừng.

Thư Tâm cũng cười, làm nũng mà đáp:

- Mẹ thật thông minh

Bà Thư cũng cười:

- Đương nhiên rồi! Mẹ không thông minh thì hai cha con nhà con đều ngốc, phải làm thế nào?

Thư Tâm đang cười đột nhiên cảm thấy không cười nổi, lén nhìn qua Boss, lại thấy anh bình tĩnh nhìn ra ngoài, cảm thấy hần hĩn là Boss không nghe thấy lời mẹ nói xấu mình nên thở phào nhẹ nhõm.

Đầu bên kia, bà Thư dặn dò vài câu rồi cúp máy.

Lúc này Thư Tâm mới lê bước đến trước mặt Boss, chuẩn bị tinh thần nghe Boss dạy bảo/

Boss đẩy gọng kính, vẻ mặt nghiêm túc:

- Mẹ em?

Mặt Thư Tâm {{{(>_)}}}: anh nghe lén điện thoại của tôi!

Boss không cảm thấy có gì bất ổn:

- Chuyện này không nên giấu cha mẹ thì hơn

Anh cúi đầu nhìn xoáy tóc đỉnh đầu của Thư Tâm rồi khẽ nói:

- Em phải nhớ, bà ấy là mẹ em.

Thư Tâm thoáng run người, ngẩng đầu lên, vừa khéo nhìn thẳng vào mắt Boss.

Tuy mọi người đều nói, những người đeo kính phần lớn đều là “lưu manh giả danh trí thức”, là vì dù mắt người đó có cảm xúc gì thì đều không muốn người ngoài nhìn ra nên mới dùng hai mảnh kính mà che đi. Nhưng Thư Tâm cảm thấy, dù cách qua lớp kính thì cô vẫn thấy được rất nhiều điều trong mắt Boss, sự âm áp hiềm có, như muốn bộc lộ hết qua ánh mắt

Hai người nhìn nhau hồi lâu, dần dần, Boss đỏ mặt, dần dần, mặt Thư Tâm chẳng còn hạt máu.

Boss chuyển mắt qua một bên, chậm rãi nói:

- Hình như gần đây trợ lý Thư đang tìm phòng ở, nếu chỉ trong thời gian ngắn thì công ty tạm thời có thể giải quyết cho trợ lý Thư. Trợ lý Thư thấy sao?

Sắc mặt Thư Tâm càng tái mét, trán cũng toát mồ hôi lạnh, run run nói:

- Được... được ạ, cảm ơn... Boss...

Sau đó không thể chống đỡ nổi, người lão đảo, mềm nhũn

Tim Boss run lên, chờ anh lấy lại tinh thần thì phát hiện ra mình đã kịp đỡ Thư Tâm lại.

Lần đầu tiên, vẻ mặt Boss có sự sợ hãi, anh nhẹ nhàng lay lay Thư Tâm, liên thanh gọi:

- Thư Thư, Thư Thư? Em làm sao vậy?

Chỉ trong chớp mắt mà môi Thư Tâm đã trắng bệch, thậm chí còn tím lại. Lông mi còn run run, cuối cùng nhìn Boss đầy mơ hồ, tay nắm chặt khuỷu tay Boss khiến áo Boss nhăn lại.

- Đau... bụng đau...

- Thư Thư, em cố chịu một chút!

Boss bế Thư Tâm lên rồi xoay người chạy ra thang máy, đến cửa thang máy thì đụng phải một nhân viên nữ.

Nhân viên nữ kia kinh ngạc khi thấy vẻ mặt hoảng hốt của Boss, ấp úng không nói được gì.

Boss thoáng quay đầu lại, ánh mắt và vẻ mặt đáng sợ đến độ khiến nhân viên nữ kia oa một tiếng rồi lùi về phía sau một bước dài, đụng thẳng vào bồn cây cảnh bên thang máy

Boss rống lên một tiếng:

- Còn nhìn cái gì thế! Mau gọi 120!

Cô nhân viên kia tửu thân à lên một tiếng rồi vội đi gọi điện thoại.

Boss ngẩng đầu nhìn những con số trên thang máy nhích dần, khế chữ bảy rồi ôm Thư Tâm đang run rẩy xông ra cầu thang bộ, tiếng bước chân dồn dập.

Cô nhân viên kia bị dọa đến độ tay cầm điện thoại run run nhưng vẫn cố gắng gọi xong, sau đó chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khóc vào điện thoại:

- Anh yêu! Làm sao bây giờ, em vừa bị Đại Boss quát, anh nói... anh nói xem liệu em có bị sa thải không? Em... không muốn bị thảm thế đâu! Em mới được thăng chức có nửa tháng thôi! Oa... oa...

19. Chương 19

- Thật ra tôi cũng từng nghĩ đến việc bỏ đứa bé này đi, chỉ là, khi nó đi rồi, tôi thực sự rất đau lòng. Nó không như hai đứa con trước của tôi! Hai đứa trước, tôi còn chưa biết chúng đến thì đã chẳng còn. Không có cảm giác chờ mong, bảo vệ thì cũng không để ý như vậy. Nhưng lần này... Tôi vốn có cảm giác mơ hồ, sau đó bất an chờ đợi

Ánh mắt Thư Tâm mờ lung, nói năng đứt quãng, thực ra cũng chẳng mong ai nghe, chỉ là muốn nói ra suy nghĩ của mình cho nhẹ lòng

Bên giường bệnh vẫn là vị bác sĩ trung niên có duyên gặp mặt kia, họ Lý, bà chỉnh lại tốc độ truyền dịch cho Thư Tâm rồi lắng lặng ngồi đó nghe Thư Tâm nói chuyện.

Bà tuy không phải là bác sĩ tâm lý nhưng cũng là phụ nữ. Nỗi đau mất con của một người mẹ bà rất hiểu. Thấy Thư Tâm nói chậm rãi bà cũng chẳng hối thúc, chỉ khi Thư Tâm nói đến run run người thì vươn tay vỗ vỗ tóc Thư Tâm.

Thư Tâm vốn luôn dựa vào thành giường, chẳng khóc, tay vẫn đặt trên bụng, gần đây cô vẫn luôn làm thế, nhẹ nhàng vuốt ve

Mái tóc chấm vai hơi rối, quét qua gương mặt của Thư Tâm càng khiến mặt cô chẳng còn chút máu.

Chỉ là khi có người vuốt tóc mình, đôi mắt Thư Tâm đột nhiên cảm thấy cay cay, ánh mắt vốn nhìn ra bên ngoài cửa sổ quay lại, tiêu điểm dần tụ lại trước mặt vị bác sĩ trung niên này.

Ngoài cửa, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua những tán lá dày mà chiếu vào mắt cô

Thư Tâm hơi nghiêng người, ôm lấy bác sĩ, lặng lẽ khóc:

- Về sau tôi còn có thể có con không?

Trong giọng nói lộ rõ sự sợ hãi

Bên giường bệnh của cô, Boss lặng lẽ ngồi đó nghe cô nói mà chẳng nói được gì, chỉ chăm chú cầm con dao nhỏ, chậm rãi gọt một trái táo căng mọng.

Lớp vỏ trái cây mỏng manh rơi xuống theo tay anh, mỏng đến độ như trong suốt nhưng không hề bị đứt vụn.

Nghe những lời này của Thư Tâm thì Boss mới ngừng tay, ngẩng đầu nhìn bác sĩ đang đeo kính đen.

- Đương nhiên rồi! Đâu phải là vô sinh được! Phụ nữ ấy mà, vốn là dễ bị tổn thương nhưng chỉ cần chăm sóc cẩn thận, sao có thể không sinh được con!

Bác sĩ liếc nhìn Boss, sau đó đẩy gọng kính đen:

- Ly hôn chưa?

Thư Tâm hơi ngẩng đầu, vành mắt ửng hồng:

- Ly hôn! Tôi không tin mẹ anh ta tự tay hại chết con tôi mà anh ta còn mặt mũi bám theo tôi cả đời

Bác sĩ Lý vỗ vỗ mặt Thư Tâm, nghiêm túc nói:

- Làm gì thế? Đừng có kích động! Hít sâu nào, từ từ thôi... Đã là người làm mẹ còn không học được cách thoải mái, mở lòng sao? Ba tháng đầu tiên, tâm tình kích động sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thai nhi. Phụ nữ phải học được cách tự bảo vệ mình, biết chưa?

- Nếu không học được thì hãy tìm một người đàn ông có thể bảo vệ cho em!

Boss vốn im lặng không nói đột nhiên xen vào khiến bác sĩ Lý vốn đang nghiêm túc lại trở nên thoải mái. Thư Tâm cũng quay đầu lại, tầm mắt lại bị một quả táo được gọt cực đẹp ngăn lại.

Thư Tâm nhận lấy, nắm chặt trong tay, lòng dần bình tĩnh lại:

- Cảm ơn!

- Không cần khách sáo

Mắt kính đen của bác sĩ loang loáng ánh sáng, đầy ý vị mà nói với Thư Tâm:

- Tôi đã giữ lại dịch ối thai nhi của cô rồi, chỉ cần có DNA của người đàn ông kia thì có thể xét nghiệm được

Cuối cùng vẫn khuyên thêm một câu:

- Hao tổn tinh thần thì chỉ có thể làm tổn thương chính mình, với loại đàn ông không biết trân trọng phụ nữ đó, nhất định đừng buông tay, phải đánh cho hắn một đòn đau cho hắn nhớ sâu. Nhớ thoải mái, giữ tinh thần thư thái biết chưa

Một bên, Boss đang lau tay và lau dao gọt trái cây cũng xen vào:

- Tìm Thẩm Ngọc đi, mấy ngày gần đây cậu ta đều lo việc ly hôn của em, tiếp xúc với Trần Gia Lạc rất nhiều.

Tiện tay gọi điện thoại, chỉ hơn 10s đã cúp máy, vẻ mặt boss có chút... bất đắc dĩ:

- Cậu ta nói lúc nào chuẩn bị xong thì sẽ đưa tới. Tóc cũng được đúng không?

Câu hỏi đó là dành cho bác sĩ.

Bác sĩ trung niên lập tức mỉm cười, gạt đầu dẫn lấy được tóc thì cứ đưa cho bà rồi rời khỏi phòng bệnh

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Thư Tâm liếc thấy vạt áo của Boss bị dính máu khiến cho áo vest màu xám trở nên rất quý dị, cũng khiến người ta đỏ mặt.

Thư Tâm trở nên lo lắng, đến thở cũng thấy nặng nề, hơi đỏ mặt nói:

- Boss, quần áo của anh... Tôi giặt cho anh. Hôm nay đúng là làm phiền anh rồi, không ảnh hưởng đến công việc của anh chứ?

Boss nhìn theo ánh mắt của Thư Tâm, lúc này mới phát hiện vết máu đó, nghĩ nghĩ rồi Boss thoải mái cởi bỏ áo vest, trong ánh mắt kinh ngạc của Thư Tâm, Boss đưa áo cho Thư Tâm:

- Phiền em rồi, chắc cũng không dễ giặt.

Tính cách của Boss và Trần Gia Lạc hoàn toàn bất đồng, nếu nói trong tiết trời mùa hạ nóng bức này, mặc vest đeo caravat trong phòng điều hòa thì còn đỡ nhưng ăn mặc như vậy trong phòng bệnh chỉ có chiếc quạt điện nhỏ thì thật là... khó chịu

Thư Tâm nhớ tới khi Thẩm Ngọc nhắc đến Boss, cảm giác mình thật không tốt..

Chỉ là khi Boss nghiêng người về phía trước mà đưa quần áo cho cô, thân thể thẳng tắp đó tới gần mang theo mùi mồ hôi nam tính khiến cô như ngừng thở, sau đó luống cuống chân tay mà đón lấy chiếc áo vest có mùi vị nam tính đó

Boss ngồi về vị trí cũ, hai chân bắt chéo, tay để trên đầu gối nhưng không khiến người ta cảm thấy lỗ mãng.

Áo sơ mi màu sáng bị mồ hôi tẩm ướt, màu càng nhạt, không nể nang gì mà hiện rõ cơ thể tinh tráng của Boss

Biểu lộ của Boss chẳng hề xấu hổ, mỗi lần mở miệng đều khiến Thư Tâm hoảng hốt. Boss nói:

- Quả thực là chậm mất nửa ngày làm việc.

Thư Tâm ôm chặt chiếc áo vest, nhất thời quên đi giá tiền sang chảnh của nó, nước mắt lưng tròng mà vùi đầu vào nó:: Σ(° °|||)

Anh cố ý sao? Cố ý! Rõ ràng nếu anh không nói thế, tôi sẽ giặt tử tế sạch sẽ cho anh! Đừng tưởng rằng tôi chỉ nói khách khí vậy thôi nhé.

Boss không hổ là Boss, không cho Thư Tâm có cơ hội làm đà điều vùi đầu vào cát, nhanh chóng đứng lên hỏi:

- Vẫn không định nói cho cha mẹ sao?

Đà điều Thư Tâm bị mùi hương nam tính từ áo vest làm ặt ỏ tới tận mang tai nhưng lại không dám đem cái mặt đỏ bừng bừng này ra cho Boss xem, chỉ đành tiếp tục vùi đầu, sau đó khẽ gạt đầu

- Thế để tôi đến nhà em lấy quần áo giúp em

- A...

- A?

- Không... Không cần!

Thư Tâm thoáng ngẩng đầu lên thì đã thấy Boss đang đứng bên cửa sau đó cầm nắm nắm cửa mà nhẹ nhàng đóng cửa lại

Ầm!

Cửa phòng bệnh không chút khách khí mà sập ngay trước mắt Thư Tâm, Thư Tâm khóc không ra nước mắt: Như thế cô bị ảo giác... Chỉ là. Chỉ là... hẳn là cô hiểu lầm rồi

Người như Boss...

Trước mắt Thư Tâm hiện ra khuôn mặt nghiêm túc của Boss, niềm tin lại kiên định: Tuyệt đối là ảo giác! Hay vì loại đàn ông nói năng không suy nghĩ như Trần Gia Lạc khiến cô bị ảo giác!

Không thể không nói, mặt Boss..... Thật sự rất chính trực!

20. Chương 20

Bà Trần tên thật là Tạ Hồng Anh, vốn là người phụ nữ cao ngạo cứng rắn. Năm đó trong trấn nhỏ yên tĩnh như đang say ngủ, bà đã mang mưu kế trong lòng, chỉ là một người phụ nữ mà dám cố chấp, vượt qua mấy ngọn núi mà bỏ tới giường của cha Trần Gia Lạc vốn đang sợ hãi vì sự xuất hiện của bà.

Bằng không, hôm nay sẽ không có Trần Gia Lạc này

Một người phụ nữ như vậy, trong thôn nhỏ nằm đó có thể dùng từ kỳ lạ để hình dung. Tiếng truyền xa ai ai cũng biết, mọi người đều bàn tán và chờ đợi bà mất mặt

Nhưng năm đó bà chẳng qua chỉ là cô dâu mới mập mờ, bà có thể mặc ai mắng chửi gì cũng được, quyết tâm sống cùng cha Trần Gia Lạc, hôm nay lại bị đứa con dâu bà luôn nhẫn nhịn làm cho tức chết, lòng cău giận là điều có thể hiểu

Tạ Hồng Anh giống như loài cây dại đầy gai nhọn mọc khắp sườn núi, làm gì cũng được. Lấy dao bổ xuống rồi mang về làm củ đun. Lâu dần tính tình trở nên gay gắt

21. Chương 21

Tạ Hồng Anh cũng không trả lời Trần Gia Lạc, bà ta như nữ vương độc tài, chỉ nhìn thoáng qua Trần Gia Lạc, ánh mắt kia như là không cho phép nghi ngờ khiến Trần Gia Lạc chưa từng chống đối Tạ Hồng Anh phải cúi đầu.

Trần Gia Lạc nghe được tiếng bước chân Tạ Hồng Anh chậm chậm lên lầu, Vương Hiểu Hân đang dựa vào anh ta đã nhanh chóng chạy tới ôm tay Tạ Hồng Anh.

Anh ta nghe được Tạ Hồng Anh nói:

- Con đừng nghĩ nhiều nữa, đợi bao giờ tìm được cơ hội thì hãy ly hôn cùng người đàn bà kia đi. Đừng để cháu mẹ sinh ra không được minh bạch, biết chưa?

Rõ ràng là ngữ khí thương lượng nhưng Trần Gia Lạc lại hiểu rõ lời mẹ mình nói là không cho phép được thương lượng.

Mẹ xưa nay là như vậy.

Rất lâu về trước, mẹ anh ta là hoàng hoa khuê nữ đã chủ động bỏ lên giường của cha anh ta, cũng bị đàn bà khắp các thôn mắng “đồ dê tiện”, đồ “đồi phong bại tục”.

Thôn mẹ anh ta ở và nơi cha anh ta ở cách nhau vài quả núi, những lời khó nghe này đương nhiên cũng chẳng thể nào không truyền nổi qua. Vì vậy thôn họ Tạ không chịu nhận Tạ Hồng Anh mà ngay cả ông ngoại của Trần Gia Lạc cũng chỉ đến thôn họ Trần một lần, vừa gặp đã mắng chửi, bạt tai Tạ Hồng Anh đến sưng phù mặt, sống chết muốn lôi Tạ Hồng Anh về nhà – dù không thành công.

Ở nông thôn, từ thôn này sang thôn khác đều có chút thân quen, ai nấy đều trọng sĩ diện. Mẹ Trần Gia Lạc trải qua chuyện như vậy, thanh danh hoàn toàn không còn nên về sau khi Trần Gia Lạc còn là đứa trẻ choai choai mà lại mất cha sớm, mọi người xung quanh càng thêm dè bĩu. Thậm chí có lần còn có người nói trước mặt Trần Gia Lạc rằng cha mẹ anh ta không phải là người đứng đắn.

Lúc ấy mẹ Trần Gia Lạc vô cùng hung hãn lao từ trong ra ngoài, trong tay cầm thanh củi thô, trên củi vẫn còn lửa, xem ra là đang nấu cám lợn rồi xông thẳng ra ngoài.

Mẹ Trần Gia Lạc không hề sợ hãi, hét lớn mà đánh vào đầu những người đàn bà lấm miệng kia khiến bọn họ sợ hãi vừa khóc vừa chạy

Chuyện này để lại ấn tượng quá sâu trong lòng Trần Gia Lạc, thậm chí anh còn nhớ rõ, hình như có hai người vì mẹ mà bị cháy tóc nhưng cũng không dám tới cửa ăn vạ.

Lúc đó, từ nhỏ đã bị mọi người chỉ trích, hơn 10 tuổi cũng chẳng có bạn chơi cùng, Trần Gia Lạc rụt rè co người trong góc sân nhỏ, nhìn mẹ uy phong lẫm lẫm đứng ở cửa sân mà chống nạnh mắng to.

Khi đó chẳng qua chỉ là đứa trẻ nên anh đã nhận định, mẹ là lợi hại nhất, vĩnh viễn sẽ không bị đánh ngã, vĩnh viễn không để ai chống đối mình

Bà sẽ bảo vệ anh!

Ấn tượng này cắm rễ trong lòng anh hơn mười năm, cơ hồ đã thành một tín ngưỡng không thể lung lay.

Lúc ấy, mẹ mắng mệt mỏi nên cầm cây củi đã tắt lửa đi vào, chỉnh lại tóc rồi cao giọng gọi anh về giúp mẹ nấu cám lợn.

Trần Gia Lạc có chút sợ hãi nhưng lại kích động, liền miệng đáp vâng rồi xoay người chạy về nhà bếp, đột nhiên lại nghe mẹ nhàn nhạt nói với theo ở sau lưng:

- Đừng để ý lời mấy con mụ miệng rộng kia nói, cha và mẹ rất đứng đắn, tuyệt đối không có chuyện gì cả, biết chưa?

Biết chưa?

Hai chữ đó trong miệng Tạ Hồng Anh chỉ là tuyên bố chứ không phải là trưng cầu ý kiến, Trần Gia Lạc đã hiểu điều này ngay từ khi ấy.

Cho nên, tất cả sự kiên trì của Trần Gia Lạc bị sụp đổ chỉ với hai chữ này

Anh ta như đáng thương như cầu khẩn mà nhìn qua nhưng mẹ anh ta lại trấn định mà dừng lại trước cửa, ý bảo Trần Gia Lạc mở cửa.

Trần Gia Lạc run rẩy mở cửa, mấy lần mới tra được chìa khóa vào ổ, lách cách một hồi, Tạ Hồng Anh vào cửa đầu tiên, sau đó đứng ở cửa, quay đầu nhìn con trai bảo bối của mình.

Sắc mặt Trần Gia Lạc tái mét, môi run rẩy, chỉ là con bà nuôi lớn đương nhiên bà hiểu rõ nhất, dù là đứa con trai này được người phụ nữ khác chăm sóc suốt năm năm.

Ngữ khí của Tạ Hồng Anh vừa bình thản lại vừa kiên định:

- Thế nào, con vì đàn bà mà bỏ qua mẹ ruột? Còn cả đứa con trong bụng kia nữa

Tạ Hồng Anh chỉ vào bụng Vương Hiểu Hân.

Quả nhiên Trần Gia Lạc cúi đầu, giọng thoảng run run:

- Mẹ, không phải, sao con có thể thế được...

Tạ Hồng Anh hiểu rõ mà cười cười, lại thấy Trần Gia Lạc ngồi xổm xuống cởi giày cho bà, sau đó cầm một đôi dép lê sạch sẽ cho bà đi

Tạ Hồng Anh tán dương vỗ vỗ đầu con

Trong tủ giày, đôi dép con gấu của Thư Tâm nằm lặng lẽ

Trần Gia Lạc cúi đầu, vừa nhắm mắt một giọt nước mắt đã rơi vào thảm chùi chân, biến mất trong tích tắc

Tạ Hồng Anh rất hài lòng, vô cùng cao hứng kéo Vương Hiểu Hân vào cửa, giới thiệu nhà ở của con cho Vương Hiểu Hân.

Vương Hiểu Hân làm bộ như chưa bao giờ tới đây, dụi dằm nghe bà nói, đôi khi đáp lại hai câu, không hề có vẻ lạnh lùng, không khiến Tạ Hồng Anh cảm thấy mình phiền hà.

Tạ Hồng Anh vuốt vuốt bàn tay được chau truốt của Vương Hiểu Hân thì hơi nhúu mày, sau đó cười vuốt bụng Vương Hiểu Hân:

- Bây giờ con là đại công thần của nhà họ Trần chúng ta, nhà ta ba đời đều là độc đinh. Trong bụng con bây giờ chính là bảo bối, phải để ý cẩn thận, đừng làm gì cả, có chuyện gì cứ để Gia Lạc làm là được rồi.

Mặt Vương Hiểu Hân đỏ bừng, từ chối một hồi rồi cũng thuận thế đồng ý.

Lúc này Tạ Hồng Anh càng cao hứng kéo cô nàng đến ban công nhỏ, liếc nhìn thăm cỏ bên dưới chung cư thì thấy tiếc mà chặc chặc:

- Con xem, thành phố này đúng là lãng phí! Đất tốt như vậy, trồng rau cỏ ăn thì không trồng. Không thể tin được. Hôm nào mẹ sẽ nuôi thêm mấy con gà, chờ lớn để bồi bổ cho con

Nụ cười của Vương Hiểu Hân cứng đờ, thử dò hỏi:

- Mẹ, sau này mẹ sẽ ở đây sao?

Tạ Hồng Anh cao hứng:

- Đương nhiên rồi, chẳng phải con đang mang thai sao? Gia Lạc là đàn ông, sao hiểu được cách chăm sóc con? Mẹ không yên tâm

Vương Hiểu Hân thầm thấy khó chịu nhưng cũng chẳng làm được gì, quay đầu nhìn Trần Gia Lạc cầu cứu thì lại thấy người vốn chưa từng hút thuốc lá lại đang ngồi nhà khói trên salon. Chắc là hai hôm nay mới bắt đầu hút

Vương Hiểu Hân chỉ đành nói chuyện tào lao với Tạ Hồng Anh, chưa được mấy câu thì lại thấy chuông cửa vang.

Vương Hiểu Hân đang mất kiên nhẫn thở phào một hơi, tranh thủ thời gian chạy ra cửa, Tạ Hồng Anh đứng sau bắt mắt quá tháo:

- Làm gì thế? Chậm chút! Người có thai sao lại không chú ý như thế chứ!

Vương Hiểu Hân chỉ đành bước chậm lại nhưng vừa mở cửa thì đã đứng sững lại

Cũng không phải là Vương Hiểu Hân chưa từng được gặp qua trai đẹp, bạn học của cô nàng không thiếu người thanh tú nhưng cô nàng lại thấy đối phương quá non nớt, như trẻ con chưa trưởng thành. Sau này gặp Trần Gia Lạc thì đã mê đắm sự nho nhã của Trần Gia Lạc, không thể ngăn bản thân ngừng mê muội vì sự thanh nhã của anh.

Mà hai ngày trước, cô nàng lại càng bị Thẩm đại luật sư mặt mày phong lưu làm cho rung động, nhưng người đàn ông trước mặt này lại là một loại khác, hoàn toàn bất đồng.

Nếu nói Trần Gia Lạc như trúc, Thẩm đại luật sư như hoa hồng thì người đàn ông trước mặt này... chỉ e chỉ có từ trầm ổn như núi mới có thể hình dung.

Người đàn ông này ngũ quan sắc nét, mặt mày góc cạnh nhưng không quá sắc như điêu khắc, có lẽ dùng hai từ cường tráng để hình dung thì càng thêm xác thực. Vóc dáng anh cường tráng, khôi ngô đủ để tất cả phụ nữ phải mê muội, dáng người hoàn hảo trong tây trang sang trọng khiến cả người toát ra hơi thở nam tính dày đặc.

Người đàn ông như vậy, đương nhiên chẳng hề bất ngờ gì mà hấp dẫn ánh mắt tất cả phụ nữ, nhưng người lại toát ra hơi thở nghiêm túc khiến tất cả mọi người đều cảm thấy nghiêm nghị, chính khí.

Vương Hiểu Hân không tự giác đứng thẳng dậy, nhìn người đàn ông vô cùng quyến rũ này không chớp mắt, chẳng hiểu sao cảm thấy có hơi quen, đến khi lục lại toàn bộ trí nhớ thì không thể không chán nản tự nói với mình, quả nhiên mình sẽ không có khả năng quen biết được người đàn ông ưu tú như vậy, vì vậy, giọng nói có chút u oán:

- Anh... tìm ai?

Người đàn ông kia chỉ nhìn thoáng qua cô ta một cái rồi lại nhìn lướt ra sau lưng Vương Hiểu Hân, Vương Hiểu Hân quay đầu lại đã thấy Trần Gia Lạc đang hung dữ đứng ngay sau lưng mình.

Wương Hiểu Hân quay đầu lại, đột nhiên tròn mắt, trí nhớ trở nên rõ ràng: Đúng rồi! Đây chẳng phải là gian phu của Thư Tâm sao?

Những bức ảnh chụp kia không phải do Vương Hiểu Hân tự chụp nên cũng không nhớ được nhiều như thế.

Hôm đó trong bệnh viện cô ta lại có chút lo lắng nên không dám nhìn mặt người đàn ông này, không ngờ lại là người xuất sắc như vậy!

Wương Hiểu Hân đột nhiên cảm thấy có chút ghen ghét, cô ta hao tâm tổn trí cố sức đoạt lấy Trần Gia Lạc, dùng bao nhiêu sức lực, tâm huyết mà vẫn chưa giành được đến tay thì Thư Tâm đã lại gặp gỡ được người đàn ông tốt như vậy, dựa vào cái gì? (Ấn ở đó con)

Vì sao cô ta luôn xui xẻo như vậy?

Wương Hiểu Hân nhìn về phía Boss với ánh mắt có thể nói là u oán.

22. Chương 22

Boss đứng ở cửa, nghiêng đầu nhìn thoáng qua tủ giày, lại nhìn thoáng qua giày trên chân mình, ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Gia Lạc:

- Cần đổi giày không?

So với sự bình thản, tự nhiên của Boss, Trần Gia Lạc lại cảm thấy như bị khiêu khích, anh ta thậm chí còn đẩy Vương Hiểu Hân ra, đứng trước mặt Boss, ngữ khí cũng chẳng tốt lành gì:

- Sao anh lại đến đây? Nhà tôi không chào đón anh.

Bà Trần thấy động tĩnh thì vừa hỏi vừa chạy tới, vừa lúc thấy Boss chen vào cửa mà nói:

- Tôi tới lấy đồ giúp Thư Tâm.

Mặt bà Trần cũng tối sầm lại, đúng lúc Trần Gia Lạc mặt đầy lửa giận đang định xông lên thì bà vội cản đứa con càng ngày càng dễ xúc động lại.

Bà Trần đương nhiên nhớ rõ người đàn ông này, người có khí thế khiến bà khắc sâu, bà không nghĩ rằng đứa con thành thật của mình có thể đấu lại được.

Tính lại, dù sao bà ta cũng không muốn con có quan hệ gì với người đàn bà kia nữa, để người đàn ông này đến lấy đồ đi cũng được.

Boss đi vòng quanh các phòng hai lượt, đại khái cũng có chút quen thuộc, dựa vào thói quen của Thư Tâm, quả nhiên tìm được túi đã được gấp gọn ở sau cửa bếp, mở ra, lấy những bộ quần áo Thư Tâm thường mặc vào, đồ trang điểm trong phòng, bàn chải, kem đánh răng đương nhiên cũng lấy đi, đến khi đồ đầy cả túi. Động tác gọn gàng, không hề bị ánh mắt nhìn chằm chằm của ba người kia làm ảnh hưởng.

Lấy xong, xách túi đồ to bự, không nhanh không chậm đi qua phòng khách, trước khi ra về còn không quên gật đầu chào ba người đang đứng ở cửa:

- Tạm biệt!

Trần Gia Lạc cuối cùng nhịn không được, thoát khỏi sự ngăn cản của mẹ, xông lên trước vốn định nắm cổ áo Boss nhưng trí nhớ của cơ thể lại khiến mặt anh ta thấy đau rát trước tiên.

Trần Gia Lạc nhớ lại thân thủ của Boss, đành đứng đó hung dữ nhìn Boss:

- Thư Thư giờ đang ở chỗ anh? Hai người đã ở chung? Hai người có quan hệ này từ khi nào? Sao cô ấy có thể gạt tôi?

Trần Gia Lạc thở phì phò, mắt đỏ lên, cánh cửa chật hẹp trở thành nơi hai người đàn ông đối chọi nhau gay gắt.

Một tiếng động nhỏ vang lên, túi đồ trong tay Boss đặt xuống mặt đất

Boss đẩy gọng kính, nhìn thoáng qua Trần Gia Lạc khiến Trần Gia Lạc càng nghiêng rằng nghiêng lợi, lại nghe Boss khẽ cười:

- Khó trách Thư Tâm muốn ly hôn với anh. Một người tự mình sai lầm nhưng lại cố tìm lỗi lầm của người khác để chứng minh lỗi của mình không quá khó tha thứ... đúng là vô dụng.

Người đàn ông đối diện biến sắc, Boss dù vội nhưng vẫn ung dung cúi người, lấy đôi dép lê con gấu của Thư Tâm nhét vào túi rồi đứng dậy, vỗ quần áo, từ tốn nói:

- Thực ra tôi rất tò mò, tại sao Thư Tâm lại chịu lấy anh?

- Anh!

Trần Gia Lạc đuổi theo nhưng đột nhiên Boss lạnh lùng trừng mắt nhìn qua khiến anh ta đứng sực lại, trở mắt nhìn Boss mở cửa, đóng cửa mà thần thờ nơi đó

Một câu, chỉ là một câu mà hoàn toàn phủ nhận tất cả chân tình của anh ta dành cho Thư Tâm! Thậm chí hồi ức tốt đẹp trong quá khứ của anh ta đều bị người đàn ông này coi là một sự sai lầm.

Sao anh ta có thể... tàn nhẫn như vậy...

Trần Gia Lạc đứng đó, cả người run rẩy. Chỉ tiếc giữa đàn ông với đàn ông, muốn tranh thủ sự đồng tình là quá khó khăn.

- Nếu anh còn có chút lương tâm thì đã chẳng nhân lúc vợ mình còn đang ở trong viện lại đưa người đàn bà khác về “nhà”.

Boss cười lạnh đẩy kính mắt:

- Nhà anh không chào đón vợ anh nhưng lại chào đón người phụ nữ thủ đoạn, bỉ ổi, cho nên nó chỉ là nhà anh chứ không phải là nhà Thư Tâm.

Cửa đóng ầm một tiếng, tiếng vọng lại khiến màng tai ai nấy rung rung.

Trần Gia Lạc đột nhiên lấy lại tinh thần, hét lớn một tiếng:

- Đứng lại!

Sau đó gạt tay Vương Hiểu Hân, kéo cửa ra, chẳng kịp đổi giày đã xông ra ngoài, hung hăng kéo bả vai Boss lại, vội la lên:

- Anh nói cái gì? Thư Thư vào viện? Cô ấy làm sao? Sao lại phải vào viện?

Boss nhíu mày, chán ghét đẩy tay anh ta ra, quay đầu nhìn ra đằng sau anh ta mà cười mỉa mai:

- Cái này nên hỏi mẹ anh, nếu không phải vì bà ta thì Thư Tâm đã chẳng sẩy thai, đương nhiên càng không phải nhập viện.

- Anh nói... sẩy thai?!

Mặt mày Trần Gia Lạc tái mét lại chỉ trong chớp mắt, nếu không phải dựa vào tường thì chỉ e đã ngã xuống.

Ngày đó gặp Thư Tâm ở khoa phụ sản, anh ta không lý trí mà nói ra những lời vô liêm sỉ nhưng sau này bình tĩnh lại cũng đã rất hối hận.

Sao anh ta có thể không hiểu vợ mình, người gắn bó yêu thương bấy lâu nay?

Thư Tâm là người con gái tốt như vậy, kiên cường, dịu dàng lại rất hiểu chuyện. Nếu như cô ấy... nếu cô ấy ham phú quý thì lúc trước đã chẳng chọn người nghèo khó như anh ta.

Chỉ là lúc đó anh ta bị sự ghen tuông lấn áp, đến khi muốn quay đầu nói lời xin lỗi thì Thư Tâm đã chẳng cho anh ta cơ hội.

Mấy lần anh ta gọi điện thoại muốn hẹn Thư Tâm ra nói cho rõ ràng, nếu cô không cúp máy thì chính là bị Vương Hiểu Hân cuốn lấy.

Anh ta đã từng tự an ủi mình, có lẽ là hiểu lầm thôi. Chưa biết chừng Thư Tâm không thoải mái nên mới đến bệnh viện kiểm tra chứ không phải mang thai gì gì đó, cô ấy... chưa từng nói với anh ta là mình mang thai. Là người cha, bất luận thế nào anh ta cũng có quyền được biết sự tồn tại của con mình.

Chỉ là anh ta tin Thư Tâm nhưng không có nghĩa là sẽ tin người đàn ông xa lạ này.

Chỉ có đàn ông mới hiểu rõ đàn ông.

Trần Gia Lạc vừa nhìn thấy người đàn ông đầy khí thế này thì đã biết anh ta không phải là người nhiệt tình tốt bụng gì, vì vậy hết lần này đến lần khác thấy anh ta quan tâm Thư Tâm như vậy, Trần Gia Lạc hết lần này đến lần khác bị sự đố kỵ, ghen tuông cào xé, hết lần này đến lần khác dao động với sự “tin tưởng” đã cố công dựng nên.

Trong lúc hỗn loạn, đột nhiên nghe được chuyện “sẩy thai”, cả người Trần Gia Lạc như u mê

Tỉnh mộng, anh ta vội đứng dậy, chân đeo dép lê chạy về phía thang máy, vội vã ấn nút, mặt đầy lo lắng nhìn những con số đang dần chuyển động rồi lại xoay người chạy về phía cầu thang bộ. Ngay cả Tạ Hồng Anh và Vương Hiểu Hân gọi cũng không nghe. Chỉ đến khi Boss bình tĩnh nói số phòng bệnh, bệnh viện cho anh ta thì Trần Gia Lạc mới thoáng khựng lại.

Boss thấy Vương Hiểu Hân cũng đỡ bà Trần đi về phía cầu thang bộ thì mới xách túi đồ lên, chậm rãi mà đi. Đỉnh một tiếng, thang máy Trần Gia Lạc bấm vừa khéo đã đến, Boss thoải mái đi vào

Đi xuống lầu, cô thư ký lập tức mỉm cười chào hỏi, Boss cất đồ ra ghế sau rồi ngồi vào ghế lái, đạp chân ga

Ánh mắt vừa liếc sang bên, cô thư ký thức thời lập tức đem túi lớn những đồ dùng thường nhật cho anh xem, lúc này Boss mới gật đầu, nhàn nhạp bảo:

- Để sau dọn những đồ kia xong, cái gì không cần thì vứt đi.

Cho dù vứt cũng không cần ở lại chỗ này.

Boss đột nhiên nhớ lại một câu nói trên mạng, tay nắm chặt tay lái: Ly hôn chính là để ột người đàn bà khác tiêu tiền của bạn, ở nhà của bạn, chiếm chồng của bạn, ngủ giường của bạn, cắt ảnh của bạn, thậm chí còn đánh cả con bạn.

Boss đẩy gọng kính vốn không bị trượt, thở phào một hơi.

Tiền và nhà ở, tên gia hỏa thích tự biên tự diễn Thẩm Ngọc kia hẳn là có cách giành lại cho Thư Tâm... hẳn là thế? Nếu đến thế mà còn không làm được...

Mắt Boss như lóe sáng

Giường... Túi đồ không thể đựng được, chờ đến khi ly hôn tìm người chuyển đi là được.

Về phần ảnh chụp...

Ngón tay Boss lại gõ gõ hai cái trên tay lái.

Ảnh cưới với người đàn ông kia thì cứ ném đi là được, ảnh khác... vừa rồi hình như anh có dọn album vào túi mua sắm. Lúc về thương lượng với Thư Tâm xem sao, những gì liên quan đến người đàn ông kia thì vứt hết đi.

Về phần con...

Boss nhớ tới nỗi đau lòng của Thư Tâm thì khẽ thở dài.

Thực ra anh cũng không ngại nhưng mà giống như Thư Tâm nói vậy, sẩy thai chưa hẳn đã là không tốt. Nhưng nỗi đau này không thể để mình Thư Tâm phải chịu được.

Boss hơi nhếch môi, đạp chân ga, xe phóng nhanh hơn.

Về phần chồng, cho người đàn bà kia là được.

Dù sao Thư Tâm nhất định sẽ có người tốt hơn.

Tâm tình Boss đột nhiên thoải mái hơn.

23. Chương 23: Chương 23

Trần Gia Lạc chạy tới bệnh viện thì vừa lúc Thư Tâm truyền dịch xong, trên kệ treo hai chiếc bình, cô y tá trẻ đang thuận miệng trò chuyện với Thư Tâm và rút kim tiêm cho Thư Tâm, sau đó dùng cồn lau mu bàn tay Thư Tâm.

Đột nhiên ầm một tiếng, cửa phòng bệnh như bị phá tung, Thư Tâm và y tá đều nhú mào nhìn qua, lại thấy Trần Gia Lạc thở dốc đứng ở bên cửa, chân đeo đôi dép đi trong nhà trông rất thảm hại.

Mà sau lưng Trần Gia Lạc, trên hành lang không quá nhiều người nhưng ai đi qua cũng đều nhìn qua bên này.

Tim Thư Tâm như khựng lại, đột nhiên nhớ lại cảnh mất mặt lần trước trong bệnh viện. Cô đột nhiên nghĩ, từ nay về sau có lẽ mình không nên đến bệnh viện này nữa, vì thế có hơi xấu hổ quay đầu nhìn thoáng qua cô y tá.

Cũng không biết có phải cô y tá hiểu nhầm không, ban nãy vừa như cô em gái hàng xóm giờ đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực, một tay cầm bình truyền dịch, một tay chống nạnh, trừng mắt nhìn Trần Gia Lạc mà quát:

- Anh là ai? Không biết đây là bệnh viện à? Làm ầm ầm thế này có tí đạo đức công cộng nào không? Nếu đụng phải người bệnh thì anh đền được à? Nếu tôi đang rút kim thì làm sao? Đúng thật là?

Chắc là thấy Trần Gia Lạc sưng sờ nghe mình mắng, cuối cùng cô y tá cũng hơi ngượng, lầu bầu hai câu rồi nhìn Thư Tâm thăm dò, thấy Thư Tâm gật đầu thì mới đẩy Trần Gia Lạc đang đứng chắn cửa mà đi.

Thư Tâm nhìn thoáng qua Trần Gia Lạc, kéo lại chăn trên người, hơi hất hàm ý bảo anh ta ngồi xuống ghế nhựa ở bên:

- Ngồi đi!

Lúc này Trần Gia Lạc mới bối rối đi tới rồi chậm rãi ngồi xuống

Trần Gia Lạc cúi đầu, vô thức mím môi, tay bám chặt ghế nhựa, Thư Tâm nhìn đã biết là anh ta đang lo lắng.

Trong không khí yên tĩnh truyền đến hơi thở của đàn ông, Thư Tâm đột nhiên cũng bối rối, vươn tay lấy chén ở bên cạnh, Trần Gia Lạc nhanh tay đưa tới, ngón tay hai người chạm vào nhau, một lạnh buốt, một ấm áp.

Thư Tâm vội rút về bên gối đầu, ngón tay lướt qua chiếc cặp tài liệu ở đầu giường bệnh, lúc này lòng mới dần yên ổn lại.

Như là không chịu nổi ánh mắt của Thư Tâm, Trần Gia Lạc đột nhiên đứng dậy, Thư Tâm rút người về phía sau. Trần Gia Lạc đã nghiêng người ôm cô vào lòng.

Thư Tâm có chút ngạc nhiên, vừa định giãy ra thì những giọt nước mắt nóng hổi từng giọt từng giọt rơi xuống cổ cô, thiêu đốt da thịt cô.

Không biết là nước mắt quá nóng hay là cái ôm này đã trở nên xa lạ, Thư Tâm hơi rút cổ lại.

- Xin lỗi Thư Thư, xin lỗi... anh xin lỗi...

Trần Gia Lạc ấn đầu Thư Tâm không cho cô ngẩng đầu lên, Thư Tâm không nhìn thấy vẻ mặt của Trần Gia Lạc, chỉ là nước mắt không thể lìa người.

Anh yêu cô...

Bọn họ đã có 7 năm bên nhau, hơn 2000 ngày đêm, Trần Gia Lạc như người con trai đến từ miền sơn cước, cũng có sự bất khuất như núi. Dù khó khăn cỡ nào, người đàn ông này cũng chỉ ôm cô, lẳng lặng hồi lâu rồi mới nói: “Sẽ ổn thôi, nhất định sẽ ổn cả thôi”.

Anh cứ lặp đi lặp lại như vậy, giọng nói càng lúc càng kiên cường.

Cô từng cho rằng Trần Gia Lạc như trúc, sẽ rất cao rất cao, cũng có thể hạ mình trong bùn đất. Nếu không phải như vậy thì một người chẳng có bối cảnh như Trần Gia Lạc sao có thể trụ lại nơi này.

Chỉ là hôm nay cô mới hiểu, chỉ có những nhánh trúc mới mọc mới có thể hạ mình vào trong bùn đất còn những cây trúc đã trưởng thành, nếu bị ép thấp thì sẽ gãy.

Rất nhiều người đều nói cùng chung hoạn nạn, trên thực tế không đúng, hẳn là khổ tận cam lai.

Dần dần hướng về tương lai mới có đủ động lực làm cho người có thể mãi mãi nắm tay nhau, làm cho người ta cứ trông chờ vào hạnh phúc cuối cùng. Qua đắng đến cay, thực sự nếu muốn sau một quá trình này rồi lại tiếp tục vượt qua hoạn nạn nữa thì là rất khó, ít người có thể làm.

Trông mơ giải khát* tuy rằng mơ chẳng phải là thứ gì quý hiếm nhưng dù sao cũng có thể làm dịu đi yết hầu khô khốc.

* Điển tích “vọng mơ chỉ khát”: Trong tiểu thuyết cổ điển “Tam quốc diễn nghĩa” của Trung Quốc có một đoạn kể về chuyện Tào Tháo dẫn đại quân hành quân đường xa. Dọc đường, trời nóng nực, xung quanh không có nước, tướng sĩ ai cũng khát khô họng. Tào Tháo bèn nghĩ ra một cách, bảo rằng: “Phía trước không xa có rừng mơ”. Mọi người nghe nói, chợt nghĩ đến vị chua của mơ, ai cũng đều ứa bọt, thấy đỡ khát.

Chỉ cần từng bước, từng bước tốt hơn hiện tại là được.

Nếu như..... Chỉ là nếu như...

Thư Tâm từng nghĩ, nếu như Trần Gia Lạc vẫn là cậu thanh niên nông thôn ngượng ngùng năm nào thì hẳn đã chẳng xuất hiện Vương Hiểu Hân.

Chỉ là, nếu thực sự qua năm năm mà Trần Gia Lạc vẫn là cậu thanh niên nông thôn năm nào thì chính cô cũng cảm thấy anh chẳng có tiền đồ

Con người luôn mâu thuẫn như vậy đấy

Thư Tâm vươn tay đẩy Trần Gia Lạc ra nhưng đột nhiên Trần Gia Lạc lại nắm lấy tay cô, ôm càng chặt

Bên tai nghe được tiếng thở mang theo giọng mũi nghèn nghẹt, miệng Thư Tâm cũng như đắng chát, kìm lòng không đậu, cô ôm lại anh

Trong một khắc đó, Thư Tâm cảm nhận được cả người Trần Gia Lạc cứng đờ. Anh mừng rỡ đẩy Thư Tâm ra, dùng con mắt khóc sưng mà nhìn Thư Tâm, sự vui mừng không thể che dấu:

- Thư Thư, Thư Thư, em chịu tha thứ cho anh sao?

Trong đầu Thư Tâm đột nhiên thoáng hiện khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của Boss, cô như phản xạ có điều kiện mà đẩy Trần Gia Lạc ra, cầm tập tài liệu bên gối bên cạnh mà ném vào Trần Gia Lạc

- Không! Chỉ là có cái này muốn cho anh xem

Tập giấy ầm một tiếng rơi xuống đất. Thư Tâm đột nhiên chán nản phát hiện, hình như mình đã bị sự nghiêm túc đáng sợ của Boss huấn luyện thành chó chăn cừu Đức.

Vẫn may, Thư Tâm nhanh chóng trấn định lại, cô ngẩng đầu nhìn Trần Gia Lạc, vô cùng kiên định

Trần Gia Lạc nghi hoặc nhìn Thư Tâm, cuối cùng xoay người nhặt tập tài liệu kia lên, sau đó, chỉ trong nháy mắt đã biến sắc

Thư Tâm nghĩ, vừa rồi hình như cô không ném chuẩn, vật kia không ném vào mặt Trần Gia Lạc chứ?

Cô vừa không nỗ lực vừa có chút đặc ý trả được thù, cẩn thận quan sát từng biến hóa trên mặt Trần Gia Lạc.

Thư Tâm nghĩ, phụ nữ đúng là sinh vật khó nắm bắt

Bất luận là thời điểm gì, sự thật và tưởng tượng đều có một khoảng cách lớn như sông Hoàng Hà, chôn vùi vô số những gì mình cho là đúng.

Mặc dù Trần Gia Lạc đã biết Thư Tâm sảy thay, dù Trần Gia Lạc đã nghĩ đứa bé kia hẳn là con mình nhưng mà sự thật cứ như vậy bị anh ta vùi vò trong lòng bàn tay, như một người chẳng nỗ lực gì mà chỉ vào mũi anh mắng: “Không! Không phải thế”. Lúc này, lòng anh như bị dày xéo.

Anh từng ngàn vạn lần vượt bụng Thư Tâm chờ đợi, từng cùng Thư Tâm nằm trên giường mà bàn luận nên trang trí phòng cho con thế nào. Thư Tâm mang thai hai lần, bọn họ cũng thất vọng hai lần, cũng ở bên nhau, ôm hôn, an ủi lẫn nhau hai lần.

Nhưng lúc này, một đứa trẻ khỏe mạnh cứ thế mà... chỉ vì sự hồ đồ của anh ta và người mẹ lúc nào cũng mong anh có con xen vào, cứ thế mà...

Trần Gia Lạc sững sờ nhìn Thư Tâm, môi dần trắng bệch.

Anh đột nhiên hiểu, mình và Thư Tâm đã hoàn toàn chấm dứt. Thư Tâm vĩnh viễn sẽ không tha thứ ột hung thủ giết người, giết hại con của mình.

Trần Gia Lạc ngồi xổm bên giường bệnh của Thư Tâm, quỳ gối xuống mặt đất.

Anh nắm tay Thư Tâm, vùi mặt vào đó.

Khi đầu dựa qua, chán hơi bị kéo xuống, vùi mặt anh ta.

Chóp mũi anh ta ngửi thấy mùi thuốc sát trùng nồng đậm, chán mèn chặn đi hơi thở của anh, không khí phải xuyên qua sợi bông mới có thể tiến vào khoang mũi khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

- Thư... Thư...

Môi anh ta run rẩy nhưng vừa mở miệng, nước mắt đã không nhịn được mà trào xuống

Người con gái anh yêu nhất, người con gái từng cùng anh sánh bước trên con đường rợp bóng mát, từng cùng anh tay trong tay lên lớp, từng gối lên tay anh mà ngủ gật...

Người con gái... đã từng nói: Trần Gia Lạc, em cũng thích anh....

Khi đó là cuối mùa hè, bọn họ đứng bên hồ lớn trong trường, mặt cô thoáng ửng hồng như rặng mây cuối trời, ánh mắt cô lại sáng như sao...

Thư Thư... Thư Thư...

24. Chương 24

Tạ Hồng Anh được Vương Hiểu Hân đỡ mà lão đảo bước xuống chiếc xe taxi khiến bà choáng váng rồi lão đảo chạy vào bệnh viện, cuối cùng đẩy ra một người đàn ông chặn đường mà xông vào phòng bệnh, vừa vào đã thấy con mình đang quỳ gối bên giường bệnh mà vùi đầu vào chán

Tạ Hồng Anh hét lớn rồi xông lên kéo Trần Gia Lạc ra, thường xuyên làm việc nhà nông, bà có rất nhiều sức lực, kéo như vậy thiếu chút nữa kéo Trần Gia Lạc vốn quỳ mỗi nhừ chân ngã nhào xuống đất

Tạ Hồng Anh giận dữ như sư tử mẹ, vừa thấy đôi mắt đỏ hoe của Trần Gia Lạc thì lập tức dựng lông mao, kéo Trần Gia Lạc vào lòng, kêu lớn một tiếng, lửa giận trong lòng bốc thẳng lên đầu, nhưng đương nhiên không thể phát giận với con nên nhả thẳng vào Thư Tâm đang nằm trên giường bệnh

Tạ Hồng Anh ôm Trần Gia Lạc đang quỳ trên mặt đất, vỗ vào giường bệnh mà chửi ầm ỹ:

- Con đàn bà này! Con đàn bà này! Mày rớt cuộc muốn hại Gia Lạc nhà tao đến thế nào nữa? A! Sao mày dám, sao mày dám để Gia Lạc nhà tao chịu khổ như thế! Đứa con đáng thương của tôi ơi.

Tạ Hồng Anh đau lòng kéo tay Trần Gia Lạc mà thối thối hai cái:

- Ngoan! Con có đau không? Đừng sợ, mẹ sẽ không tha cho con đàn bà kia! Đi, chúng ta đi băng vết thương lại đã

Thì ra khi này Trần Gia Lạc quá kích động mà lòng bàn tay đã bị kẹp nhựa kia làm xước một vết xước dài.

Thư Tâm cúi đầu nhìn thì thấy trên sàn gạch thô ráp của bệnh viện có mấy vệt máu loang lổ.

Tạ Hồng Anh đau lòng đến mắt đỏ hoe, run run kéo tay Trần Gia Lạc, cũng không ngờ lại bị Trần Gia Lạc đẩy lùi về phía sau vài bước, nếu không có Vương Hiểu Hân đỡ kịp thì chỉ e đã va người vào tủ nhỏ bên giường bệnh.

Bà không thể ngờ, Trần Gia Lạc luôn ngoan ngoãn như con thỏ con lại nổi cáu với mình.

- Mẹ! Đừng nói nữa! Con xin mẹ đừng nói nữa!

Tạ Hồng Anh ngẩn ngơ, cứ như vậy mà nhìn Trần Gia Lạc hai mắt đỏ bừng, nước mắt chẳng có dấu hiệu báo trước mà cứ thế rơi xuống

Trần Gia Lạc như mất hết sức lực, lảo đảo đứng dậy.

Chẳng biết có phải vì thiếu máu hay không mà trong chớp mắt, mắt anh trở nên mơ hồ, chỉ có thể nhìn thoáng qua vài điểm sáng, chân như dẫm lên bông, vô cùng chao đảo

Trần Gia Lạc dứt khoát chẳng nhìn ai, cứ vịn vào giường mà bước lui, không ngờ vừa nhấc chân thì lại đá phải chân giường, người lại ngã phệt xuống đất.

Trần Gia Lạc bưng mặt, bàn tay ướt sũng

Phòng bệnh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến độ bất kì tiếng động nhỏ nào cũng có thể nghe được rất rõ

Tạ Hồng Anh nhìn con mình mà đau lòng

Thư Tâm thì dứt khoát nhìn ra bên ngoài, hình như cô thấy cô thư ký và Thẩm Ngọc?

- Mẹ! Mẹ! Rốt cuộc mẹ muốn con phải thế nào đây? Mẹ muốn con phải làm sao mới được? Con yêu Thư Thư, con yêu Thư Thư, giống như mẹ yêu cha con vậy! Vì sao mẹ không thể hiểu? Điều là lỗi của con, nếu không phải con nhất thời hồ đồ thì con và Thư Thư sẽ không đi đến ngày hôm nay, mỗi lần nghe thấy mẹ mắng cô ấy như vậy, trong lòng con rất áy náy mẹ biết không?

Thư Tâm lén quay đầu lại thì lại thấy nước mắt Trần Gia Lạc theo kẽ tay chảy dọc qua mu bàn tay, xuống đến cổ tay rồi thấm ướt ống tay áo của anh

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng khóc rất khê, tiếng khóc như bị người cố gắng đè nén trong lòng, không thể khóc lớn, dần khàn lại:

- Thư Thư, cô ấy... con của chúng con cứ như vậy mà bị mẹ... bị mẹ tự tay... tự tay giết chết! Mẹ! Chẳng phải đây là đứa cháu nội mẹ vẫn muốn sao?

Ầm!

Tập văn kiện còn dính máu bị Trần Gia Lạc ném tới bên chân Tạ Hồng Anh.

Tạ Hồng Anh ngậy người nhìn con rồi lại nhìn Thư Tâm, cuối cùng nhặt lên, lật qua hai tờ, từ từ đi đến bên con, đẩy đẩy vai con mà khóc:

- Ngoan, Gia Lạc à, đừng đau lòng, đều là lỗi của mẹ, đều là mẹ không tốt, cái này... cái này viết gì? Mẹ không hiểu...

- Viết gì? Viết cháu của mẹ, con của con, vì tâm tình Thư Tâm quá kích động mà mất rồi

Đường như là khóc một hồi, tâm tình Trần Gia Lạc dần bình tĩnh lại, anh cười khổ nhìn Tạ Hồng Anh:

- Con chẳng còn, vợ không còn, Thư Thư mặc kệ con. Mẹ, là con mẹ quán lấy Thư Thư, không phải là Thư Thư quán lấy con

Mắt Tạ Hồng Anh trợn trừng, ngơ ngác quay đầu nhìn qua bụng Thư Tâm bị chặn mông che đi, lại ngơ ngác quay đầu nói:

- Con nói... con nói... bụng nó không có gì? Cháu mẹ làm sao?

Tạ Hồng Anh khoa tay múa chân. Người đàn bà cứng nhắc này cuối cùng đã hiểu những lời này, cả người mềm nhũn mà ngã lún xuống đất

- Mẹ!

Trần Gia Lạc bị Tạ Hồng Anh làm cho hoảng sợ, vội kéo Tạ Hồng Anh vào lòng, quay đầu nhìn Vương Hiểu Hân đang ngơ ngẩn đứng đó mà quát:

- Cô còn nhìn cái gì thế? Còn không mau đi gọi bác sĩ?

Vương Hiểu Hân vội gật đầu chạy ra ngoài, Trần Gia Lạc cúi đầu xem xét, mặt Tạ Hồng Anh bắt đầu tái lại, chỉ có thể dùng cách bình thường là day nhân trung cho bà

Thư Tâm tốt bụng đưa ly nước đường qua

Nhưng chỉ trong chốc lát, Tạ Hồng Anh đã tỉnh lại, mắt vẫn dại ra. Bác sĩ đi vào, bận rộn một hồi rồi nói với Trần Gia Lạc:

- Không sao, bị kích thích thôi, nghỉ ngơi chút là ổn. Nhưng mà mọi người cũng phải chú ý một chút, người già không thể bằng người trẻ mấy người, nếu bị cao huyết áp, trúng gió thì không hay đâu. Tôi thấy bác đây thân thể khá tốt, chỉ là... có hơi béo. Tốt nhất nên đi kiểm tra sức khỏe toàn diện, tránh bị bệnh gì đó không phát hiện kịp thời.

- Chờ chút nữa tôi gọi người dẫn mấy người đi.

Chắc cũng khá bận nên bác sĩ kia gọi một y tá trẻ đến, dặn dò đôi câu rồi đi

Y tá vào xem xét, chỉ cảm thấy không khí trong phòng là lạ, vừa chuẩn bị đi thì lại nghe Tạ Hồng Anh đột nhiên khóc cục cùi bi thảm:

- Tôi không muốn sống nữa, tôi không muốn sống nữa... Ông ơi, sao ông đi sớm như vậy! Trời ơi là trời! Ông trả lại cháu nội cho tôi! Mày trả lại cháu nội cho tao

Cô y tá trẻ trợn tròn mắt nhìn, lại thấy Tạ Hồng Anh đang ngửa mặt lên trời khóc lớn, tay nắm ngực thùm thụp lại đột nhiên giương nanh múa vuốt nhào về phía Thư Tâm, may mà Trần Gia Lạc kéo lại nên không sao.

Chỉ có điều, như vậy cũng khiến Thư Tâm hoảng sợ, tay cầm cốc nước đường trợn tròn mắt nhìn mà nghĩ thầm: “Tôi không bắt bà đền con thì thôi, tư duy năng lực của người này có vấn đề gì thế?”

Lúc này Trần Gia Lạc cũng không dám chỉ trích Tạ Hồng Anh thêm, chỉ đành khuyên nhủ bà đi kiểm tra sức khỏe rồi nói tiếp.

Chỉ có điều, Tạ Hồng Anh rất khỏe, bà ta gào thét, giãy dụa trong lòng Trần Gia Lạc khiến quần áo Trần Gia Lạc xộc xệch, tóc tai hỗn độn, tay bị Tạ Hồng Anh kéo mà đỏ ửng.

Trần Gia Lạc gọi giật lại nhưng Tạ Hồng Anh như bị bùa chú mà cứ khóc thét không ngừng khiến cô y tá sợ tới mặt tái mét, lưng dán vào tường, nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt đúng kiểu “nếu thấy tình hình không ổn thì lập tức rút lui”

Mãi đến khi một cốc nước lạnh dội thẳng vào mặt Tạ Hồng Anh, sau đó là một tiếng ầm thì Tạ Hồng Anh mới như đĩa nhạc cũ kĩ mà dừng lại.

- Anh...

Mặt Trần Gia Lạc cũng dính không ít nước, phần nộ ngẩng đầu đầu nhìn lại thì thấy Thẩm Ngọc đang cầm một ly nước lạnh đứng bên cửa cười cười nhìn bọn họ.

Mắt xếch híp thành đường nhỏ, hai chiếc răng mèo lấp lánh

- Ái chà, ái chà, anh thấy tôi làm gì rồi đấy. Không cần cảm ơn đâu, không cần cảm ơn. Đưa mẹ đi kiểm tra quan trọng hơn. Nhỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Thẩm Ngọc tỏ vẻ vô tội, đứng rất xa, tỏ vẻ sợ hãi, duỗi ngón tay dài, chỉ vào vết thương trên mu bàn tay Trần Gia Lạc mà nói:

- Nhớ tiêm phòng chó dại đấy! À chết nhầm nhầm, là tiêm phòng uốn ván. Hix, nhớ lời! Tôi không học y.

25. Chương 25

- Mày... mày...

Ngón tay béo tròn của Tạ Hồng Anh chỉ vào Thẩm Ngọc, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Thẩm Ngọc lại nhàn nhả tự đắc cầm chiếc chén nhỏ, phối hợp bước vào phòng bệnh, lấy chân kéo ghế ngồi rồi mới nghiêng đầu nhìn Tạ Hồng Anh:

- Đừng thế chứ bác gái! Bác gái nhục mạ Thư tiểu thư đã có rất nhiều người chứng kiến, khiến Thư tiểu thư bị sẩy thai bác sĩ cũng có thể làm chứng. Huống chi giám định DNA này hoàn toàn có thể chứng minh bác và con trai bác mắng chửi người ta là hoàn toàn vô căn cứ. Cho nên thân là luật sư của Thư tiểu thư, tôi hoàn toàn có thể kiện bác tội cố ý gây thương tích! Bồi thường tổn thất tinh thần cũng không thành vấn đề.

(Có ai thấy điều không, chỉ trong thời gian ngắn mà đã có kết quả xét nghiệm DNA rồi á)

Thẩm Ngọc khiêu khích nháy mắt vài cái, chỉ hơi mỉm cười, vì thế hai chiếc răng mèo khiến Thẩm Ngọc vô cùng chán ghét không liên quan đến vẻ ngoài tuần tú của đàn ông không lộ ra ngoài.

- Tôi thấy, bác chắc cũng không muốn nửa đời sau của mình sống trong tù, cũng không muốn con trai thì thế mà phải táng gia bại sản chứ?

- Tù... Tạ Hồng Anh giật mình.

Nhà tù trong suy nghĩ những người nông thôn như bà chính là nơi ăn thịt người, có thể nói là không thể tưởng tượng.

Da đầu Tạ Hồng Anh run lên, nhìn Thẩm Ngọc nửa ngày, cuối cùng mới biết cậu trai trẻ tuổi tuần tú này không hề nói đùa, vì vậy tranh thủ thời gian kéo Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc cúi đầu không nói gì, Tạ Hồng Anh càng sợ, hai tay càng nắm chặt tay áo Trần Gia Lạc, thấp giọng cầu xin:

- Con ơi, mẹ... không khỏe...

Trần Gia Lạc vẫn đứng đó không nhúc nhích, chỉ nhìn Thư Tâm thật sâu, cái nhìn chất chứa sự bi thương, tuyệt vọng khiến tim Thư Tâm run lên.

Vương Hiểu Hân vội chạy tới thúc giục Trần Gia Lạc, cuối cùng Trần Gia Lạc cũng đỡ Tạ Hồng Anh ra ngoài, không quay đầu lại.

Thư Tâm nhẹ vỗ ngực, cuối cùng cũng được thoải mái thở dài một hơi.

Cô vuốt trán nhìn Thẩm Ngọc đang cười rất phong lưu kia, có chút bất đắc dĩ mà cũng cảm kích nói không nên lời.

Dù sao Tạ Hồng Anh cũng là trưởng bối của cô, nếu không phải thực sự quá giận thì Thư Tâm cũng không muốn xung đột với bà. Nhưng miệng lưỡi của Thẩm Ngọc này cũng quá độc!

Thư Tâm cười đưa một quả chuối qua, Thẩm Ngọc bĩu môi đón lấy, lại nghe Thư Tâm hỏi:

- Sao anh lại đến?

Thẩm Ngọc bóc chuối rồi cắn mạnh một miếng, hơi híp mắt nói:

- À! Đương nhiên là tên khó chịu kia lo cô ở bệnh viện một mình nên mới để tôi đến đây với cô.

Tên khó chịu là ai, đương nhiên Thư Tâm biết rõ nhưng cô sao có thể không nể nang gì như Thẩm Ngọc? Chỉ đành buồn bực không đáp.

Má Thẩm Ngọc bị chuối nhét mà phồng lên, lúng búng nói, quả thực khiến Thư Tâm thấy lạ: Chẳng lẽ đây là bản lĩnh của người thông minh sao? Lại nghe Thẩm Ngọc phàn nàn:

- Vốn tôi có mua hoa cho cô nhưng khi này trên hành lang lại bị bà thím yêu con kia đẩy...

Thẩm Ngọc muối mặt lấy một bó hoa từ sau lưng ra, Thư Tâm phì cười, ngay lập tức nhận được ánh mắt ai oán của Thẩm Ngọc.

Một bó hoa gói cẩn thận bằng giấy bọc màu xanh dương giờ đang ủ rũ cúi đầu, hiển nhiên là đã tươi tắn.

Thư Tâm vừa cười vừa vươn tay qua đón:

- Nhận chứ, có lòng là được rồi. Nhưng sao anh đến bệnh viện thăm bệnh mà lại mua hoa hồng?

Bên cạnh, đột nhiên một bàn tay lớn vươn đến, không hề khách khí mà rút đi bông hồng xinh đẹp cuối cùng trong tay Thẩm Ngọc.

Thẩm Ngọc và Thư Tâm quay đầu lại thì thấy Boss mặt không biến sắc, đứng trước mặt người tặng và người được tặng mà ném đóa hoa hồng kia vào thùng rác.

Miệng Thẩm Ngọc và Thư Tâm đều giật giật, Boss không thèm để ý, quay đầu lại, đẩy gọng kính viền vàng nói:

- Hoa cậu ta tặng không thể nhận!

- O?

Thư Tâm tròn mắt. Lại thấy Boss lúng túng đáp:

- Cậu ta chỉ tặng hoa cho phụ nữ lên giường với mình thôi!

Thư Tâm vội rút tay vào trong chăn, Thẩm Ngọc bất mãn đứng dậy phản kháng:

- Này, cậu đừng có mà nói lung tung! Lúc tôi theo đuổi người ta cũng tặng hoa đấy thôi! Cậu là đồ biến thái, có phải là đồ kị không? Tự mình không tặng được lại vu oan cho tôi!

Mắt Boss thoáng qua ánh sáng lạnh lùng, nhướn mày cười lạnh:

- Mục đích cuối cùng vẫn như nhau thôi!

Thẩm Ngọc thoáng ghen lời, khe khẽ phản bác:

- Có phải là người trưởng thành không thể, sao cậu lại xen vào việc của tôi.

Boss thoải mái liếc nhìn Thẩm Ngọc rồi hừ lạnh một tiếng, Thẩm Ngọc ngẩng đầu lại thấy Thư Tâm đang hứng thú nhìn hai người thì rốt cuộc thức thời, không nói lung tung thêm nữa.

Boss và cô thư ký mang đồ dùng thường nhật của Thư Tâm vào, vừa sắp xếp đồ vừa hỏi:

- Tội khi này cậu nói là thật?

Thẩm Ngọc buông tay:

- Sao có thể? Dọa bà ấy thôi! Tuy thực sự là bà ấy làm cho Thư Thư kích động mà sẩy thai nhưng không có chứng cứ có thể chứng minh rõ chuyện này, cùng lắm chỉ là nguyên nhân gián tiếp, có thể chỉ là bồi thường dân sự thôi. Tội cố ý gây thương tích nhất định phải trực tiếp tác động lên cơ thể, như đâm đá nọ kia cơ.

Boss à một tiếng, sự tức giận lộ rõ.

Cô nàng thư ký vô cùng có năng lực, nhanh chóng thu xếp mọi thứ xong xuôi, gọn gàng, Thư Tâm liên miêng cảm ơn, cô thư ký cười nói:

- Không có chuyện gì đâu, giữ gìn sức khỏe cho tốt, nghe nói bất kể là sinh hay sẩy thai, nếu không chú ý sẽ để lại hậu quả cả đời. Phía công ty tôi đã xin nghỉ cho cô, đừng lo lắng.

Bình thường quan hệ giữa Thư Tâm và cô thư ký này chẳng qua chỉ là quan hệ xã giao mà thôi, hôm nay đối phương lại giúp mình nhiều như vậy, dù phần lớn là vì có chỉ thị của Boss nhưng Thư Tâm vẫn rất cảm kích.

Thấy không còn chỗ để mình nhúng tay, cô thư ký đeo lại chiếc lắc vàng vào cổ tay, chào Boss một tiếng rồi rời đi, đi được hai bước lại đột nhiên xoay người, vỗ vỗ vai Thư Tâm, khẽ nói:

- Cô cũng đừng nghĩ nhiều quá, có Boss ở đây, sẽ không ai bàn tán chuyện của cô đâu.

Thư Tâm a một tiếng rồi lại hoảng hốt khi thấy Thẩm Ngọc cũng đang phất tay áo rời đi, nhưng vừa nhấc mắt lại thấy Boss đứng sừng sững bên người, Thư Tâm càng hoảng hốt.

Thực sự cô rất lo lắng vì chuyện bà Trần mà bị mọi người nói xấu sau lưng, ngáng chân cản đường mặc dù cô vẫn tự động viên mình là sẽ không sao.

Cuộc đời mà, chẳng ai có thể khiến cho tất cả mọi người đều yêu mến mình đúng không? Những người thích buôn chuyện, cho dù bạn có tốt thì bọn họ vẫn tìm ra được cái để nói. Đã như thế thì còn lo lắng gì?

Chỉ là những lời này của cô thư ký lại khiến Thư Tâm hoảng hốt.

Chuyện về một cô trợ lý nho nhỏ, có lẽ qua 2,3 ngày sẽ hết chỉ là một khi dây dưa đến đại Boss thì còn dẹp loạn được sao?

Bên cạnh, Boss không hề nhận thấy sự hoảng hốt của Thư Tâm, xách phích nước trong phòng đi ra ngoài.

Đợi Thư Tâm lấy lại tinh thần thì trong tầm mắt đã chỉ còn bờ vai rộng, vòng lưng thon, tấm lưng vững chãi của Boss, rất đẹp, chỉ là...

Thư Tâm o(): hy vọng sẽ không gặp người quen trong bệnh viện! Bằng không... chuyện thị phi này cả đời xóa cũng không hết.

Vì vậy, Thư Tâm chờ đợi, lo lắng nhưng vẫn không thể không trở mắt nhìn Boss mặc kệ cô khách khí mà vẫn thay cô thu xếp mọi chuyện. Đến nước nóng cũng lấy cho cô 2 phích – theo lời Boss nói thì là, bất kể uống hay rửa mặt đều đủ.

Thư Tâm trong lòng có quỷ nên bị sự ân cần này của Boss làm cho càng áy náy, đến khi cô rút cuộc có dũng khí, định giải quyết dứt khoát, hỏi Boss xem có phải là có gì đó không nên với mình không thì Boss đột nhiên quay đầu, khẽ vỗ vỗ bụi dính lên tay áo, nhàn nhạt mà ôn hòa mở miệng:

- Trợ lý Thư, hôm nay vì chuyện bất ngờ của em mà làm tôi trễ nải mất nửa ngày. Sau này tôi không thể có nhiều thời gian chiều cố em, cho nên tôi khuyên em vẫn nên nói việc này cho cha mẹ một tiếng. Bọn họ là người từng trải, cũng là người gần gũi với em nhất, tin chắc có thể đưa ra nhiều lời khuyên, giúp đỡ em nhiều hơn.

Thư Tâm vừa hít sâu vài ngụm giờ chết sắc, chỉ có thể ngẩn người nghĩ: Quả đúng là cô nghĩ nhiều rồi. Boss tuyệt đối giống hệt khuôn mặt của mình, vô cùng chính trực!

Mình thật sự là quá không nên...

Thư Tâm cúi đầu tự trách và tự chán ghét bản thân, thế cho nên không thể thấy Boss luôn mặt lạnh lại đang cười thật âm áp.

26. Chương 26

Tuy chỉ một giây đón nhận ánh mắt kiên định, cổ vũ của Boss cũng khiến đầu Thư Tâm như nóng lên, không do dự gọi điện ẹ, đến khi nghe tiếng tút tút chờ máy thì Thư Tâm mới lo lắng.

Chỉ có điều, còn chưa kịp để nỗi lo lắng lớn dần lên thì lại bị một cái gật đầu nhẹ nhàng của người đàn ông bên cạnh bóp chết – đây là sức mạnh! Đây là khí thế của Boss!

Mãi đến khi giọng nói dịu dàng của bà Thư vang đến thì Thư Tâm mới khẽ gọi một tiếng mẹ, bên kia hình như im lặng, sau đó thấy tiếng TV dần nhỏ đi.

Bà Thư trước giờ luôn từ ái, giọng nói cũng ôn nhu chậm rãi khiến Thư Tâm vừa nghe mà mắt đã cay cay:

- Thư Thư, có phải là gặp chuyện rắc rối gì rồi không?

Thư Tâm cắn môi, cố gắng nói thật bình thường:

27. Chương 27

Ở trong viện dù sao cũng bất tiện, vì đã nói rõ với bà Thư nên Thư Tâm chuyển về nhà ở.

Ông Thư trước giờ luôn nghiêm khắc, trước khi về Thư Tâm có chút lo sợ, kết quả tan lớp trở về, ông Thư xách theo đôi cá trích béo mập về nhà, tuy vẫn là không cười nói vui vẻ nhưng cũng khiến Thư Tâm yên tâm hơn nhiều.

- Vừa rồi trên đường gặp phải người bán, trông rất tươi nên mua, nấu mà ăn khuya đi!

Bà Thư liếc nhìn Thư Tâm, cười nói:

- Tốt lắm, Thư Tâm sắp thai, đúng là phải cần ăn nhiều ca một chút mới tốt. Một con nấu canh, một con để hấp được không? Xào thêm mấy món, nấu cháo đậu xanh?

Ông Thư xấu hổ ho khan:

- Tùy bà, tối nay tôi muốn uống chút rượu.

Bà gật đầu rồi chỉ sang tủ để rượu:

- Mấy chén thôi nhé, đừng uống nhiều quá. Cũng chuẩn bị một chút cho Trần Gia Lạc.

Ông Thư nhú mày, đến trước tủ rượu do dự nhìn, cuối cùng vẫn lấy một chai đi ra, sau đó vẫn chọn lấy một chai đi ra, sau đó nhìn tủ rượu lớn mà tiếc nuối:

- Biết rồi! Đông dài!

Thấy bà Thư mang cá vào phòng bếp thì lại chấp tay sau lưng mà đi theo.

Thư Tâm ngồi trong căn phòng quen thuộc, ngửi thấy mùi hương quen thuộc của gia đình, đột nhiên lại cảm thấy... thật ra cũng không tệ.

Bên tai còn có thể nghe được tiếng mẹ câu kinh truyền đến từ phòng bếp:

- Đi đi, đi đi, đi vào với Thư Thư, một mình tôi ở đây được rồi.

Lại nói, Boss là nhà tư bản trước sau luôn cố ép hết sức lực của những người lao động đáng thương lần này lại phá lệ khoan hồng, Thư Tâm xin nghỉ một tuần mà anh lại hào phóng cho nghỉ luôn nửa tháng khiến

Thư Tâm vừa vui mừng lại vừa hoảng sợ. Mấy lần đoán già đoán non rồi lại đột nhiên sợ hãi: Không phải là lúc quay về, chiếc bàn nhỏ một m2 của mình sẽ bị người khác thay thế đấy chứ?

Vì thế, Thư Tâm áp a áp ứng thăm dò cô nàng thư ký, kết quả khiến cô thư ký cười ột trận.

Nhưng mà tốt xấu gì Thư Tâm giờ coi như cũng hiểu: đây là lòng từ bi của Boss.

Vì vậy Thư Tâm bị áp bức thành quen giờ lại như mắc hội chứng Stockholm, cảm thấy thực ra Boss cũng rất tốt, rất lương thiện.

Cuối tuần, thân thể Thư Tâm cũng khỏe lên nhiều, ít nhất cũng đã ngừng xuất huyết, có thể tự mình đi lại.

Cô tự trang điểm cho bản thân trong trang nhã, lúc soi gương, phát hiện có lẽ vì đã buông lỏng tâm tình mà khí sắc còn tốt hơn trước khi gặp chuyện không may – đoạn thời gian đó thực sự quá bận rộn, mệt mỏi.

Đến khi thấy vẻ tiêu tụy của Trần Gia Lạc, cảm giác đối lập lại càng rõ ràng.

Trần Gia Lạc mặc bộ quần áo bình thường màu vàng nhạt nhưng cả người trông chẳng có vẻ thoải mái chút nào.

Dường như anh rất muốn nói chuyện với Thư Tâm, Thư Tâm cũng thoải mái nhưng ông Thư luôn thỉnh thoảng chen ngang khiến Trần Gia Lạc xấu hổ nhưng cũng chẳng thể làm gì, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu im lặng.

Mà ông Thư ở bên ngược lại lại giở báo rất hùng dũng.

Ông Thư nấu ăn vốn rất ngon, trước kia Thư Tâm luôn trêu ông, đợi bao giờ ông thất nghiệp thì nên mở một cửa hàng ăn, đảm bảo khách đông nườm nượp.

Trước kia nếu như biết Thư Tâm và Trần Gia Lạc về thì ông sẽ ra vẻ nghiêm túc nhưng rất đặc ý mà bộc lộ tài năng, khiến Thư Tâm trầm trồ khen ngợi. Lần này thái độ lại bất đồng, thực hiện nghiêm túc chính sách nhìn chằm chằm, như pho tượng Phật ngồi lù lù bất động trên salon khiến Trần Gia Lạc mất tự nhiên.

Nhưng bà Thư cũng học được tay nghề của ông, nấu ăn cũng không hề tồi.

Vì vậy, trên bàn ăn, ngoài Trần Gia Lạc trầm mặc ít nói thì một nhà ba người nhà Thư Tâm lại rất thoải mái. Thư Tâm còn bưng bát làm nũng với cha đòi vị gia trưởng, uy nghiêm này xối thêm một bát cơm nữa khiến ông vui vẻ đến híp mắt lại.

Sau khi ăn cơm xong, bà Thư dọn dẹp mọi thứ, rót một bình trà, tỏ vẻ muốn nói chuyện nghiêm túc. Thư Tâm biết rõ, giờ mới là lúc kịch hay bắt đầu.

Cô nghiêng đầu nhìn Trần Gia Lạc, thấy rõ anh ta vô cùng lo lắng, mười ngón tay xoắn vào nhau đặt trên đầu gối, tay có dấu vết rõ ràng, giống hệt năm xưa anh ta đến đây xin hai ông bà gả cô cho anh ta.

Vì vậy, Thư Tâm cũng không lo lắng.

Ông Thư vẫn nghiêm túc ngồi một bên, trên gối là tờ nhật báo nhưng lại nhìn Trần Gia Lạc không chớp mắt.

Bà Thư mặc chiếc váy sườn xám màu xanh ngọc thêu hoa, tóc búi lỏng để lộ ra cổ trắng muốt, cô đeo một chiếc vòng pha lê không quá sang quý nhưng lại rất lấp lánh, làm nổi bật lên vẻ thanh nhã như thiên nga của bà.

Rõ ràng là mới từ phòng bếp ra mà bà cứ như thể bước từ trong bức tranh vẽ một vị phu nhân Thượng Hải thời trước ra vậy, có một phong vị cổ điển khó mà nói hết.

Có lẽ vì bà là giáo sư lịch sử nên bản thân cũng mang dấu vết lịch sử chẳng?

Trần Gia Lạc bắt giác cúi đầu, lòng thoáng qua sự áy náy, cảm giác tự ti khiến người bực bội.

Bà Thư xoay người rót cho Trần Gia Lạc một chén trà xanh, lúc này mới nhẹ nhàng nói:

- Mâu thuẫn của con và Thư Thư nhà chúng ta thì mẹ và cha Thư Thư đều đã biết. Con bé Thư Thư này, bình thường được cha mẹ nuông chiều nên hơi đồng đánh khiến con khó xử.

Trần Gia Lạc kinh ngạc mà kích động ngẩng đầu lên lại thấy bà Thư nhìn anh ta cười dịu dàng.

- Mẹ biết một mình mẹ con nuôi con khôn lớn cũng không dễ dàng gì, cho nên bảo vệ con cẩn thận thì chúng ta đều có thể hiểu.

Tay Trần Gia Lạc thoáng run lên, lại nghe bà Thư đột nhiên chuyển giọng, nghiêm túc nói:

- Nhưng cha mẹ cũng chỉ có mình Thư Thư, tuy không như một số nhà, nâng trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan nhưng mẹ con thương con thế nào thì cha mẹ đây thương Thư Thư như vậy. Lúc trước mẹ giao nó cho con, mẹ còn nhớ, mẹ đã hỏi con một câu thế này: bất luận là phúc hay họa, giàu hay nghèo thì con có thể luôn thương yêu, tôn trọng nó cho đến hết đời không? Trần Gia Lạc, lúc ấy con trả lời là có đúng không?

Trần Gia Lạc khẽ gật đầu, sau đó cúi đầu, hồi lâu sau mới đáp:

- Con xin lỗi!

Bà Thư gật gật đầu, than nhẹ:

- Lúc các con kết hôn, điều kiện không được tốt, không có nhiều quy củ như những người trẻ tuổi bây giờ, đương nhiên cũng không như phương Tây mà thề với Thượng đế. Đương nhiên chúng ta cũng không theo đạo, không cần phải thề giới với Thượng Đế nhưng câu nói đó là mẹ thật lòng hỏi con, mà lời hứa của con lại không thể thực hiện được. Con đã lừa dối một người mẹ đó, Trần Gia Lạc!

Tiếng thở dài của bà Thư giống như một chiếc búa tạ đánh thẳng vào tim anh. So với những lời trách mắng khác càng khó chịu hơn.

Bởi vì một chữ mẹ...

Bà Thư thấy anh ta áy náy nhưng vẫn không dừng lại:

- Là con vi phạm lời thề trước, là con khiến mẹ không dám giao Thư Tâm cho con nữa. Mẹ chỉ là một người mẹ thương con, xin con thông cảm, cũng xin con giao nó lại ẹ được không?

Trần Gia Lạc thoáng ngẩng đầu lên lại thấy bà Thư đưa tờ đơn ly hôn mà anh ta không muốn thấy nhất đến trước mặt.

Trần Gia Lạc như gặp quỷ, vội đứng phắt dậy, đầu gối đụng vào bàn trà khiến chén trà trên bàn đổ lên tờ báo trên tay ông Thư.

Trần Gia Lạc lui về phía sau một bước, hoảng sợ nhìn bà Thư.

Yết hầu thoáng động, đột nhiên chân mềm nhũn mà quỳ xuống đất, buồn bã nói:

- Mẹ, mẹ... mẹ có thể... có thể cho con một cơ hội được không? Con sai rồi, con thực sự sai rồi, con sẽ đối xử thật tốt với Thư Thư.

Anh nắm chặt vạt áo bà Thư, hoảng sợ nhìn về phía Thư Tâm, Thư Tâm bình tĩnh nhìn thẳng anh ta, trong lúc này, cuối cùng đã không nhìn thấy một Trần Gia Lạc từng khiến cô tim đập rộn rã, dịu dàng mà bao dung nữa rồi.

Anh lại nhìn về phía ông Thư, ông Thư trông vẫn khỏe mạnh như thời trẻ, ông chỉ hừ một tiếng, lại mở tờ báo trên đầu gối phát ra tiếng động khá lớn.

Cuối cùng anh lại nhìn về phía bà Thư với vẻ cầu xin.

Bà Thư kéo anh dậy, vẻ mặt vốn luôn dịu dàng giờ lại nghiêm túc khiến Trần Gia Lạc hoảng hốt:

- Thế này đi, sau khi con nói xong những điều này thì con sẽ làm gì? Con cho là mẹ con sẽ hiểu được mình đã làm tổn thương Thư Thư thế nào? Hay là con sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt, không bao giờ qua lại với Vương Hiểu Hân nữa?

Trần Gia Lạc cả kinh, chợt lại nghe bà Thư nói rất kiên quyết một câu:

- Mẹ con là mẹ, mẹ đây cũng là một người làm mẹ. Con nói con sẽ sửa nhưng mẹ lại chẳng hề thấy con hối cải, sửa đổi gì, con bảo mẹ làm sao có thể tin được con?

- Con...

- Không, để mẹ nói hết đã. Nếu con thực sự yêu Thư Thư, mẹ sẽ thông cảm cho con, cho con thay đổi, con có thể theo đuổi Thư Thư một lần nữa, để Thư Thư đón nhận lại con. Lúc đó mẹ sẽ không can thiệp. Nhưng giờ... xin con cũng phải thông cảm ẹ, có được không?

Trần Gia Lạc cầm lấy bút, nhìn chằm chằm vào tờ đơn ly hôn, lòng mâu thuẫn vô cùng.

Vừa đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng đập cửa ầm ầm, giọng nói bén nhọn của Vương Hiểu Hân vang lên, không ngừng gọi tên anh ta:

- Trần Gia Lạc! Trần Gia Lạc!

Bút trên tay Trần Gia Lạc run lên, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy rõ vẻ mỉa mai trên mặt bà Thư:

- Đây là thành ý của con? Đây là cách con sửa sai? Con đang ăn cơm nhà cha mẹ vợ của mình, còn đang trước mặt cha mẹ đây mà còn để người thứ ba đã bắt nạt Thư Thư của mẹ đến đây chơi. Con nghĩ cha mẹ là người thế nào? Bảo cha mẹ sao có thể yên tâm?

Rốt cuộc, Trần Gia Lạc không thể ngẩng đầu lên được, anh kêu thảm một tiếng, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay, trên tờ giấy trắng cuối cùng cũng thêm ba chữ: Trần Gia Lạc!

Ba tờ giấy, tổng cộng chỉ có 9 chữ, nét mực đen tuyền uốn lượn trên nền giấy trắng như tuyết, nét chữ cứng cáp nhưng lại như dùng hết sức lực cả đời của anh, khiến anh ngã nhào xuống đất.

Thư Tâm đứng bên nhìn anh, ánh mắt chuyên chú, dịu dàng khiến anh nghĩ như đã trải qua mấy kiếp người.

Chữ hết bút rơi, tách một tiếng, chiếc bút đen chẳng biết đã lăn về hướng nào.

Anh điên cuồng ném những trang giấy kia đi, những tờ giấy bay khắp nơi. Bà Thư thở dài một tiếng, xoay người nhặt lại rồi ngồi xuống.

Thư Tâm lại ngồi xổm xuống mà ôm chặt anh ta lại.

Bên ngoài, Vương Hiểu Hân còn đang ra sức gõ cửa chỉ là Trần Gia Lạc không nghe được. Chỉ có mùi hương thân quen vẫn vút bên cạnh khiến anh ta lưu luyến.

Trần Gia Lạc vội ôm chặt Thư Tâm, ra sức hỏi:

- Thư Thư, em tin anh không? Tin rằng anh yêu em không?

Anh nghe được giọng nói của Thư Tâm, nỉ non bên tai, mềm mại mà trong veo như kẹo đường:

- Em vẫn... vẫn tin...

Cuối cùng nước mắt Trần Gia Lạc rơi xuống, rơi lên đầu vai của Thư Tâm...

28. Chương 28

Tiếng đập cửa thành thạch không hề ngừng lại, Vương Hiểu Hân vừa khóc vừa gậy rồi khiến rất nhiều hàng xóm phải mở cửa ra xem.

Từ lâu về trước trường của ông Thư góp vốn xây nhà cho công nhân viên ở, xung quanh đều là đồng nghiệp, đều là các giảng viên đại học, đều là hàng xóm mấy chục năm qua. Vương Hiểu Hân làm loạn như vậy, mặt ông Thư đen như tím nôi.

Lại nghe Vương Hiểu Hân đấm đá vào cửa rồi khóc lóc:

- Trần Gia Lạc! Anh không thể đối xử với em như thế được! Nếu anh ký thì cái gì cũng mất, anh bảo em và con phải sống sao đây? Mẹ anh làm sao bây giờ? Trần Gia Lạc, anh không thể vô lương tâm thế được.

Ông Thư giận dữ ném tờ báo trên gối vào người Trần Gia Lạc, dương tay chỉ ra cửa, ngực phập phồng:

- Mày cút ra ngoài cho tao! Nhà họ Thư không có thằng con rể không biết xấu hổ như vậy! Mày có phải là đàn ông không hả?

Bà Thư cả kinh, vội chạy đến liếc nhìn Thư Tâm ra hiệu rồi kéo tay ông Thư:

- Được rồi, đừng cãi cọ, đừng làm con gái khó chịu.

Mắt ông Thư tròn tròn, hất tay bà Thư, khẽ nói:

- Tôi làm cho con gái khó chịu? Thằng kia còn khiến tôi khó chịu hơn nhiều! Bà bảo cái mặt già này của tôi phải giấu vào đâu bây giờ?

Ông Thư quả thật hận không thể một đạp đá lên đầu Trần Gia Lạc mà bất chấp có thể trở mặt hay không, dù sao từ sau khi biết con gái mình bị Trần Gia Lạc coi thường như vậy thì ông sớm đã muốn trở mặt, chỉ là còn bị vợ ngăn lại.

- Đi ra ngoài! Nhà tôi không chào đón cậu! Bảo cái con bé đang hô to gọi nhỏ bên ngoài cũng đi đi!

Ông Thư lại bực bội ngồi xuống ghế salon, nhìn Trần Gia Lạc chằm chằm.

Bà Thư thấy vậy vội vào lấy khăn lạnh lau mặt cho ông Thư rồi đẩy ông vào trong phòng:

- Được rồi, đừng so đo nữa, mặt già của ông lau đi là được rồi!

Cửa phòng nhanh chóng khép lại, chỉ có thể nghe được loáng thoáng những tiếng phàn nàn. Thư Tâm vội đẩy Trần Gia Lạc ra ngoài, khách khí cười:

- Anh đi đi, cha tôi đang bực, lại gây rối thêm nữa thì e là đến làm bạn cũng không thể.

Trần Gia Lạc còn định nói thêm gì thì Thư Tâm đã vội mở cửa. Vương Hiểu Hân đứng ngoài đang đập cửa theo quán tính ngã nhào vào, vừa vịn ngã vào người Trần Gia Lạc, Trần Gia Lạc theo phản xạ có điều kiện vội đỡ cô ta lại nhưng vừa chạm vào thì lại như bỏng tay mà đẩy vội ra.

Thư Tâm tròn mắt nhìn, trong lòng sớm đã chẳng còn sự không cam tâm, phẫn nộ, đau đớn như đêm đó.

Thì ra mọi thứ thật sự đã hết rồi...

Có lẽ là quá mức kích động, mặt Vương Hiểu Hân đỏ ửng một cách bất thường.

Cô ta nắm chặt áo Trần Gia Lạc, liên tiếp đặt câu hỏi:

- Mẹ anh nói anh đến nhà cô ta, sao anh có thể ngu như vậy mà đến đây! Anh không phải không biết cô ta muốn lừa anh ký đơn ly hôn kia! Anh đã ký chưa? Có ký chưa? Anh ngu thật hay là giả vờ ngu? Thỏa thuận ly hôn bất công như vậy sao anh có thể ký? Anh ký rồi mẹ con em phải theo anh ra đường ngủ sao? Có loại đàn ông không có tiền đồ như anh sao? Hả? Anh trả lời em đi!

Vương Hiểu Hân nắm áo Trần Gia Lạc lắc lắc, hai người cứ giằng co nhau ngoài cửa lớn.

Đây là khu tập thể cũ, bên ngoài bầu tường là những dây thường xuân leo bám, theo cửa sổ nhìn ra còn có thể thấy những nụ hoa nhỏ xen trong vòm lá. Tuy đã là giữa hè nhưng có lẽ vì có dây thường xuân chắn nắng nên trong hành lang cũng không quá oi bức.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có giọng nói bén nhọn mà dồn dập của Vương Hiểu Hân vang lên.

Thư Tâm dựa cửa mà nhìn, như thể đang xem hài vậy, đột nhiên cảm giác mình đã quyết định quá sáng suốt.

- Đủ rồi! Cô câm miệng lại cho tôi! Chuyện của tôi không cần cô quan tâm!

Trần Gia Lạc nhìn Thư Tâm, đột nhiên giận dữ mà đẩy Vương Hiểu Hân ra rồi đi xuống lầu. Vương Hiểu Hân sững sờ rồi bật khóc:

- Không cần em quan tâm? Sao em có thể không quan tâm? Trong bụng em là giọt máu của anh! Có bản lĩnh thì anh nói với mẹ anh là không cần đứa bé này đi, anh cấu gắt với em làm cái gì?

Vương Hiểu Hân dậm chân hét lớn, sự ngọt ngào, dịu dàng trước kia chẳng còn sót lại chút nào. Trần Gia Lạc càng bước nhanh, đến đầu cũng không ngoảnh lại.

Cuối cùng Vương Hiểu Hân không nhịn được nữa mà óc lên khóc, đôi mắt đầm lệ hung hăng nhìn Thư Tâm rồi dậm đôi giày cao gót mà đi.

- Trần Gia Lạc, sao anh có thể như vậy! Cô ta không phải vợ anh, cô ta không phải! Em mới là vợ anh!

Tiếng ồn ào của Vương Hiểu Hân dần biến mất chỉ còn lại chút tiếng vọng trong hành lang. Thư Tâm không nhịn được mà nghĩ, rõ ràng là cô gái trẻ như vậy mà cứ cố muốn ở bên người đàn ông không hề yêu mình, có đáng không?

Thư Tâm hít sâu một hơi, sau đó mỉm cười: những cái này cũng đâu có liên quan gì đến cô nữa.

Vào nhà, đóng cửa, Thẩm Ngọc gọi điện thoại cảm ơn Thẩm Ngọc.

Thẩm Ngọc ở đầu bên kia reu re:

- Đúng rồi, đúng rồi, tôi đã tốn không ít công sức, đừng tưởng chỉ một câu cảm ơn là xong nhé!

Thư Tâm vừa bực mình vừa buồn cười:

- Anh thành công rồi, vậy chẳng phải là tôi giúp anh tăng thu nhập sao?

Thẩm Ngọc chặc chặc hai tiếng:

- Đừng mà! Tôi là nể tình bạn bè mà giúp cô, đừng nói chuyện tiền nong đau lòng mà!

Thư Tâm cười, chợt nghe Thẩm Ngọc lại dày mặt nói:

- Ai dà, hay là cô mời tôi ăn cơm đi, cứ quyết định thế đi! Tôi nghe thằng cha biến thái kia nói, mẹ của Thư Thư chính là đại mỹ nhân! Mời tôi đến nhà ăn cơm đi!

Thư Tâm dở khóc dở cười:

- Này! Anh định làm trò gì thế?

Thẩm Ngọc vô cùng khăng khải:

- Gì đâu! Tôi chỉ là thưởng thức đơn thuần thôi mà! Lòng yêu cái đẹp, con người ai mà chẳng có.

Lại hàn huyên đôi câu rồi cũng cúp máy, Thẩm Ngọc nhìn điện thoại cười khả ố, thầm nghĩ: thằng cha biến thái kia! Còn không mau cảm ơn anh đây? Lại đây, lại đây nào, chúng ta đẩy nhanh tiến độ đi, đến nhà chơi nào!

Nghĩ xong, Thẩm Ngọc lập tức tí toáy cầm chiếc điện thoại sành điệu trên bàn lên.

Bên kia, Boss đang ăn cơm với khách hàng cầm điện thoại ra xem, lập tức hừ một tiếng: cậu mà lại tốt bụng như thế sao? Chẳng lẽ anh đây còn không hiểu?

Nghĩ nghĩ nhưng vẫn không nhịn được nhún vai: “Ly hôn rồi?”

Thẩm Ngọc thấy vậy thì vội nhún vai: “Ly hôn rồi! Ha ha! Cảm ơn anh đây đi!”

Boss liếc nhìn, mỉm cười, thuận tay nhét điện thoại vào túi quần để mặc cho Thẩm Ngọc ở bên kia đang hưng phấn nhún vai: “Này này! Cậu định cảm ơn anh đây thế nào đây? Anh đây nói cho cậu biết nhé... bla, blah...”

Trên bàn cơm, giám đốc Dự đã chọn món xong quay đầu lại lại thấy Boss luôn nghiêm túc lại đang mỉm cười, tâm tình lại thoải mái hơn. Vốn ông ta cũng không hi vọng người này sẽ chịu ăn cơm cùng mình, không ngờ lại thành công.

Đúng là mặt trời mọc đằng tây!

Trên thị trường AC chiếm vị trí không thể lung lay, căn bản là không cần chạy việc mệt nhọc như công ty nhỏ của ông ta. Người ta chỉ cần đem thương hiệu ra là đủ để kiếm được rất nhiều tiền rồi!

Đám người ngoại quốc chết tiệt! Giám đốc Dự oán hận nghĩ: công ty nước ngoài tốt thế sao? Rõ ràng cả những đứa học sinh còn chưa học xong cũng muốn vào những công ty nước ngoài! Sinh ngoại!

Lòng thì thầm oán nhưng giám đốc Dự hơn 40 tuổi mập mạp vẫn mỉm cười rất vui vẻ, chuyện trò thoải mái.

Rượu đã ngà ngà, cuối cùng cũng miễn cưỡng coi những xong việc, giám đốc Dự nhân cơ hội, bưng một chén rượu cười nói:

- Đúng rồi, giám đốc Trác, có chuyện này có thể nhờ cậu giúp một việc không? Chuyện nhỏ, tuyệt đối chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Boss ra hiệu cho thư ký cất hợp đồng rồi mới quay đầu lại:

- Giám đốc Dự nói thử xem, chỉ cần không trái với quy định của công ty thì sẽ không thành vấn đề.

Nụ cười của giám đốc Dự thoáng sững lại:

- Là thế này, tôi có người quen muốn vào làm ở AC của cậu, không biết giám đốc Trác có thể giúp không? Đương nhiên là sinh viên, tuyệt đối là sinh viên! Người bình thường thì tôi cũng không dám mở miệng đâu.

Ông đưa một bộ hồ sơ qua cho Boss, Boss nhìn kinh nghiệm cá nhân rồi lại nhìn trường tốt nghiệp thì hơi nhú mày, đến khi nhìn quét qua bức ảnh lý lịch thì mới sững sờ rồi chỉ cười cười:

- Nếu là giám đốc Dự nhờ thì đương nhiên là không có vấn đề. Chẳng qua cô ấy chỉ vừa tốt nghiệp, lại không có năng lực gì đặc biệt, chỉ đành làm từ vị trí thấp nhất, giám đốc Dự có ý kiến gì không?

Lúc này giám đốc Dự mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm mắng: con bé kia cũng quá không hiểu chuyện, biết thừa công ty AC nghiêm ngặt cỡ nào còn cố đi vào! Khăng khăng nhờ ông giúp, cũng không tiện đối ý! May mà Trác Lăng Vân này cũng không quá cứng nhắc như mọi người vẫn nói.

Vì vậy vừa cười vừa nói chuyện, không khí náo nhiệt hơn nhiều.

Ở bên, cô thư ký đón lấy hồ sơ lý lịch Boss đưa qua, theo thói quen liếc một cái, thoáng sững người rồi cũng cười cười.

Trên lý lịch ghi rõ: Họ và tên: Vương Hiểu Hân.

Mà tấm ảnh dán trên góc phải là Vương Hiểu Hân đang cười thật ngọt ngào.

29. Chương 29

Thẩm Ngọc hiển nhiên là người theo trường phái hành động, khi bà Thư nghe được tiếng chuông cửa mà chạy ra mở, Thư Tâm không thể nào ngờ câu tiếp theo lại là:

- Thư Thư, đồng nghiệp của con đến thăm.

Thư Tâm ồ lên một tiếng, thò đầu ra khỏi sô pha thì đã thấy Thẩm Ngọc đang cười tủm tỉm đứng ở cửa vẫy tay với cô, răng mèo lấp lánh, sau đó hơi nghiêng người để lộ ra Boss đứng đằng sau.

Nếu không vì cái nhìn của cha quá đáng sợ thì Thư Tâm suýt đã nhảy dựng lên nhưng vẫn lấp bắp:

- Bo... Boss, sao anh lại đến đây?

Bà Thư lấy dép lê cho hai người, lần trước bà đã gặp qua Boss, ấn tượng với anh cũng không tệ, thấy đối phương đã đến nhà thì càng chắc chắn đối phương có ý đồ. Chỉ có điều, lúc này nghe con gái nói thì lòng cũng vui mừng: Cũng được! Nhân lúc con gái còn chưa phát hiện ra, bà kiểm hàng một lượt trước! Cũng không thể để lại xảy ra chuyện Trần Gia Lạc được.

Boss mặc tây trang, chân lại đeo dép lê khiến Thư Tâm suýt thì phì cười, vội vàng đứng dậy, dọn dẹp qua salon bữa bãi để tiếp đón lãnh đạo.

Ở bên, ông Thư lại lật báo rồi ho khan hai tiếng, Boss vội nói:

- Em cứ ngồi đi, còn chưa khỏe hẳn, nên cẩn thận một chút.

Thoáng dừng lại rồi nghiêm túc mà chân thành nói:

- Thắm Ngọc nói em muốn mời chúng tôi ăn cơm, hôm nay vừa khéo cuối tuần rảnh tối nên cậu ấy gọi tôi tới. Vốn nghĩ không cần phải phiền phức như vậy nhưng vẫn lo lắng cho sức khỏe của em nên đến thăm cũng tốt. Quấy rầy bác trai bác gái rồi, thật ngại quá, đây là chút lòng thành của cháu.

Boss nói xong đưa hai chai rượu cho ông Thư.

Thắm Ngọc ở bên cúi đầu mặt biến thành : Ái chà? Tên biến thái kia làm gì thế? Đúng là đồ vô nhân tính? Sao có thể gạt anh đây đi sao?

Mà ông Thư vốn luôn vui đầu vào sau tờ báo tỏ vẻ bất động như núi lại như người thấy mùi mà vội ngẩng đầu lên, vừa nhìn một cái mắt đã sáng bừng:

- Ô! Là Hồng hoa lang 15 năm? Ôi, bình thường tôi rất thích uống cái này!

Vẻ mặt luôn nghiêm túc ngay lập tức trở nên ôn hòa, báo cũng không xem, vui vẻ cầm hai bầu rượu lên xem không ngừng.

Thư Tâm ở bên nhìn thấy thì hoảng hốt nghĩ thầm: Cha! Sao lại để lộ nhược điểm nhanh như vậy? Chưa gì đã bỏ mình rồi?

Boss hôm nay dịu dàng đến bất ngờ, còn trò chuyện với ông Thư:

- Vốn còn đang sợ bác sẽ không thích! Lúc đầu cháu định mua rượu tây nhưng lại nghĩ cái đó không ngon nên chọn cái này.

Ông Thư ừ một tiếng, gật đầu tấm tắc:

- Đúng thế! Đúng thế! Rượu vang kia mà đáng gọi là rượu sao? Chẳng có vị gì cả! Còn cứ rêu rao ử năm này, sản xuất năm kia, ai mà thèm chứ?

Ông Thư đang vui vẻ thì bà Thư đã đi tới, nhẹ nhàng vỗ vai ông định lấy rượu đi nhưng ông Thư vội ôm chặt vào lòng. Bà Thư chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Được rồi...! Uống ít đi một chút.

Ông Thư ừ một tiếng, nhìn Boss rồi nhỏ giọng nói:

- Đồng nghiệp Thư Thư đến đây, tôi uống vài chén thì có sao? Được rồi, tôi sẽ chú ý.

Nghĩ đến vì việc này mà có thể uống thêm đôi chút, ông Thư càng để ý Boss, cảm thấy cậu trai trẻ này, tướng mạo trông chính trực, lại còn có vẻ hiếu thuận, đúng là không tồi.

Bà Thư chỉ đành bất đắc dĩ bỏ qua, quay đầu nhìn về phía Boss:

- Cậu tên là gì?

Boss vội đáp:

- Cháu họ Trác, tên là Trác Lăng Vân, bác gọi thế nào cũng được.

Bà Thư gật gật đầu:

- Trác tiên sinh nhé? Lần đầu đến thăm đã tặng quà quý như vậy, thật ngại quá!

Boss khẽ cười, nhìn bà Thư nói:

- Nên mà bác!

Ý tứ trong mắt không thềm che đậy: – Thư Tâm đã ly hôn sao!

Bà Thư mỉm cười:

- Vậy cậu ngồi đi, tôi đi nấu chút đồ ăn! Mấy món ăn bình thường, cậu đừng chê nhé!

Boss cũng đứng lên, nói:

- Dù Thư Tâm mời cơm nhưng không thể ăn không được, bác gái có cần cháu giúp gì thì cứ nói, chuyện trong nhà bếp cháu cũng có thể làm được.

Bà Thư thoáng kinh ngạc, đánh giá lại Boss một lượt:

- Trác tiên sinh biết vào bếp?

Đã rõ tính toán của đối phương, bà Thư cũng không khách khí thêm, dẫn Boss đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nghĩ thầm: đàn ông biết vào bếp, quá nửa là không tệ!

Boss thoải mái đáp:

- Đúng thế ạ, mấy năm du học bên Mỹ cháu vẫn tự nấu nướng, cũng biết nấu vài món đơn giản, bác gái đừng cười.

Bà Thư che miệng cười:

- Nói gì thế! Để khách phải vào bếp là tôi phải ngại mới đúng.

Nói thì nói vậy nhưng vẫn đứng qua một bên nhìn Boss xắn tay áo động thủ.

Boss thuận miệng trả lời:

- Bác gái đừng khách sáo, xuống bếp có là gì, chỉ là chút việc nhỏ, nhà cháu không có chuyện đàn ông thì không vào bếp.

Bà Thư cười nói:

- Nhà tôi cũng vậy!

Không khí trở nên thoải mái, trong mắt Boss cũng có chút vui mừng, vừa thái rau vừa nói:

- Cha mẹ cháu làm trong ngành khảo cổ, lúc còn bé thường bỏ cháu ở nhà một mình, việc nhà ít nhiều cũng có biết. Sau này cháu ra nước ngoài học, trong nhà cũng không có nhiều tiền, cũng từng làm thêm bên đó. Chỉ là bán tượng đất trên đường phố, lúc còn nhỏ cháu đã học theo cha mẹ. Ông nội cháu là nghệ nhân làm tượng, tượng của ông làm trông rất sống động.

Bà Thư thấy Boss vừa nói vừa làm không ngừng tay, thái rau rất đều, đúng là phải có vài năm luyện tập mới thành thế được, khó tránh khỏi lại thêm vài phần hảo cảm với Boss. Lại nói chuyện gia đình hai bên, nói chuyện đi du học, bà Thư là giảng viên lịch sử với cha mẹ Boss làm trong ngành khảo cổ nên càng dễ nói chuyện.

Boss là loại người nói năng nghiêm túc, thực sự không phải là kiểu người không biết nói chuyện, bằng không đã không ngồi đến vị trí hôm nay. Dưới sự nịnh nọt cẩn thận, lập tức khiến bà Thư vui như hoa nở, ngay sau ông Thư, một vị nữa đã anh dũng bị hạ gục.

Nghe tiếng cười nói trong phòng bếp truyền ra, Thư Tâm cũng không thể an tâm, vội lườm Thẩm Ngọc ý nói: sao anh lại đưa Boss đến đây? Không phải là đang dọa nạt tôi đấy chứ?

Thẩm Ngọc cũng chớp mắt ý nói: Ai dà! Người ta đến đây là để tỏ lòng quan tâm cấp dưới, cô sợ cái gì?

Thư Tâm bĩu môi: Quan tâm? Sao tôi cảm thấy anh ta đến quan tâm mẹ tôi?

Thẩm Ngọc cười khúc khích: Cho nên mới nói, mẹ cô là đại mỹ nhân.

Thư Tâm trừng mắt: Cha tôi đang ngồi đây! Cẩn thận cha tôi sẽ cho anh ra bã!

Thẩm Ngọc tỏ vẻ bất đắc dĩ mà đầu hàng thì ông Thư ở bên lại chợt đứng lên. Thẩm Ngọc trợn trừng mắt nghĩ: không phải chứ? Chẳng lẽ định xử mình thật sao?

Lại thấy ông Thư chấp tay sau lưng đi đến cửa phòng bếp hừ mạnh một tiếng, cố tình nhấn mạnh hai chữ “bà xã”:

- Bà xã à, sao lại để khách vào bếp được.

Không đợi Boss nói chuyện, ông Thư có chút không vui nói:

- Bà xã, khách đã chủ động xuống bếp thì bà đừng ở đây mãi, trong phòng khách còn có một người nữa mà? Chúng ta không thể bỏ mặc người ta được!

Bà Thư đỏ khốc đỏ cười, ông Thư lại kéo bà ra ngoài.

Bà Thư đỏ mặt nhưng vẫn lén thì thầm vào tai ông Thư:

- Tôi thấy cậu này không tệ!

Ông Thư hừ một tiếng, có chút chua chua:

- Lúc trước bà cũng nói Trần Gia Lạc không tệ còn gì!

Bà Thư bắt mồm lườm ông một cái:

- Ông đang trách tôi đấy à?

Ông Thư vội nói:

- Không không! Sao thế được!

Quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng Boss đang bận rộn trong bếp, đột nhiên cảm thấy... xem ra cũng không chính trực như mặt!

Nhưng đến khi quay đầu lại thấy khuôn mặt yêu nghiệt của Thẩm Ngọc, không khỏi lại do dự: Ấy dà, cái thằng Trác gì gì kia so với thằng này còn hơn nhiều! Thật sự nếu chọn cho con gái thì chọn thằng Trác kia tốt hơn nhiều! Cái này... càng thấy càng là bất an vu thất (không an toàn cho gia đình)

Ông Thư trình độ cao siêu cẩn thận suy nghĩ một lượt, sau đó quyết định đem thành ngữ kia gán lên đầu Thẩm Ngọc.

Cho nên nói, Thẩm Ngọc thật ra là bị Boss cố ý mang đi để làm nền tương phản mà thôi.

30. Chương 30

Trong đầu rõ ràng vẫn còn khắc ghi hình ảnh Boss ngồi thẳng tắp sau bàn làm việc, mặt mày nghiêm túc, miệng lại ăn món ăn người này nấu, trước mặt còn là người thật việc thật đang trò chuyện vui vẻ với cha mình, Thư Tâm cảm giác dạ dày mình hơi thất lại: cảm giác này thực sự là quá vi diệu, quá kinh hãi.

Thư Tâm không nhịn được mà bối bối bát cơm, kéo ghế dịch qua trái, ngồi gần Thẩm Ngọc hơn một chút rồi lén hỏi:

- Anh có thấy có cảm giác kì quái gì không?

Lòng Thẩm Ngọc đang vô cùng khinh bỉ nhưng đương nhiên vẻ mặt tuyệt đối sẽ không xuất hiện biểu lộ tổn hại đến sự anh tuấn của mình, chỉ thầm nghĩ: Cô cũng thấy lạ sao? Nhìn tên biến thái kia đột nhiên nhiều lời như vậy, tôi sắp không thích ứng nổi rồi.

Chỉ là anh ta không thể nói vậy, cũng chỉ đành nhỏ giọng nói:

- Ừm, đàn ông mà, luôn có rất nhiều mặt. Cô phải quen dần đi, bằng không sẽ dễ bị lừa lắm đó.

Thư Tâm nghĩ nghĩ, gật gật đầu:

- Cũng đúng, như tôi trước kia cũng không thể ngờ Trần Gia Lạc lại vô liêm sỉ như vậy.

Thẩm Ngọc quay đi mà rơi nước mắt: tôi không định bảo cô nhớ tới loại “đàn ông” kia, tên biến thái kia mà biết thì nhất định sẽ chĩnh chết tôi! (Thẩm rằng mèo, cậu lại dám thêm dấu ngoặc kép vào chữ đàn ông...)

Thẩm Ngọc nghiêng đầu lại nhìn thấy một tấm thiệp mời trên bàn, ồ lên một tiếng rồi cười hỏi:

- Ô! Thư Thư, cô cũng nhận được sao?

Mọi người đều quay đầu lại! Thẩm Ngọc thấy ánh mắt Boss đang lóe sáng thì nhìn qua, nghĩ thầm: Thôi đi chú em! Thu phục được cha mẹ người ta mà không thu phục được con gái thì làm cái gì?

Boss lạnh lùng nhìn qua: sẽ thu phục hết!

Thẩm Ngọc bĩu môi, cười mắt cong cong:

- Thư Thư, cô cũng học ở đại học B? Học cùng trường với Boss của cô sao?

- Gì cơ?

Thư Tâm quả nhiên là kinh ngạc, vui mừng nhìn Boss:

- Không ngờ lại cùng trường với Boss? Tôi cũng không biết! Anh học khóa nào? Xem xem, chưa biết chừng chúng ta biết nhau đó?

Vừa nói xong Thẩm Ngọc đã phì cười, mãi đến khi thấy Boss bực bội nhìn qua và ánh mắt nghi hoặc của Thư Tâm thì mới vội chuyển đề tài:

- Thư Thư, cô hơi quá rồi đó! Không quan tâm đến lãnh đạo gì cả.

Boss lườm Thẩm Ngọc một cái rồi lại dịu dàng nói với Thư Tâm:

- Ừm, tôi trên em 3 khóa.

Thư Tâm chưa kịp phản ứng rằng những lời này đã bộc lộ trắng trợn rằng Boss biết cô, chỉ lo cầm tấm thiệp sau đó hưng phấn nói:

- Thế thì cuối tuần này trường ta kỉ niệm 80 năm ngày thành lập trường chắc Boss cũng đi rồi?

Thư Tâm không hề nghĩ ngợi lại nói:

- Chúng ta cùng đi đi! Vừa khéo tuần sau tôi vẫn còn được nghỉ.

Boss không nhịn được mà hơi nhếch môi, nhìn Thư Tâm trên người:

- Thư Thư, em... nghỉ ngơi vui thế sao?

Âm cuối hơi cao khiến cho giọng nói trở nên rất gợi cảm.

Thư Tâm lại chỉ bị cách xưng hô của Boss làm cho rét run người nhưng nghĩ lại, giờ cũng không phải giờ làm việc, nếu bảo Boss nghiêm trang gọi cô là trợ lý Thư thì cũng hơi quá, chỉ đành cười xấu hổ. Boss lại nói:

- 6h hôm đó tôi qua đón em?

Thư Tâm a một tiếng, rất vâng lời, rất tự nhiên. Ngồi đối diện, ông bà Thư nhìn nhau rồi cười. Chỉ có điều, cười xong, ông Thư bỗng nhiên cảm thấy có phần không cam lòng, vì thế lại nhướng mày mà lườm Boss một cái thật dữ tợn.

Boss tự nhiên quay đầu né tránh, lại rất tự nhiên gấp đồ ăn cho Thư Tâm, cũng rất tự nhiên mà nói:

- Thư Thư, nếm thử tay nghề của tôi đi, xem có hợp khẩu vị của em không?

Thư Tâm được sủng ái mà hoảng hốt, nâng bát lên, vội vã nhét vào miệng, quét mắt nhìn bàn ăn một lượt, thầm nghĩ: Đồ ăn trên bàn này có món nào không phải do anh làm sao? Không hợp khẩu vị thì tôi làm được gì?

Đang nghĩ như thế thì đột nhiên phản ứng lại: Ồi mẹ ơi! Không phải bảo con mời bọn họ ăn cơm sao? Sao lại đảo lại như vậy? Mẹ làm con mất mặt quá rồi!

Tâm tư Thư Tâm chuyển qua việc khác, vẻ mặt bớt đi sự lúng túng nhưng vừa ngẩng đầu lại thấy ánh mắt chờ mong của Boss, không tự chủ được lại gật đầu, nghiêm túc mà chân thành nói:

- Ngon lắm!

Mắt Boss lập tức híp lại, miệng cũng cong cong, xem ra đường cong khiến khuôn mặt lạnh lùng nhu hòa hơn nhiều, thiếu chút nữa khiến Thư Tâm hoảng hồn, mãi đến khi Boss không ngừng gấp đồ ăn cho cô thì cô mới vội nói:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Boss cũng ăn đi! Anh đừng... đừng khách khí như vậy!

Hít sâu một hơi, cuối cùng Thư Tâm vẫn phải gãi gãi đầu, có chút xấu hổ cười:

- Nói thật, Boss thế này tôi rất không quen!

Boss nhẹ nhàng buông đũa, quay đầu nhìn cô ám chỉ:

- À, thực ra tôi cũng rất không quen, cho nên, Thư Thư, thực ra giữa chúng ta không cần phải khách sáo như vậy, chúng ta có thể thoải mái hơn một chút, em thấy sao?

Sau đó lại cười cười nhìn Thư Thư vì giật mình mà há hốc miệng rồi khẽ nói:

- đương nhiên, muốn cứ như vậy cũng không sao, lâu dần cũng sẽ quen thôi.

Mặt Thư Tâm lập tức từ o^-^o biến thành $\Sigma(\text{ }^\circ\text{ }^\circ|||)$.

Thực ra một tuần trôi qua rất nhanh, nhất là khi mỗi ngày bạn đều như con heo con, ngoài ăn thì chỉ có ngủ.

Thân thể Thư Tâm sớm đã bình phục, ly hôn cũng giải quyết, có thể nói là mọi việc đều thuận lợi, tinh thần không tệ.

Bởi vì đã kí vào thỏa thuận ly hôn, hơn nữa lúc đi làm thủ tục, Trần Gia Lạc cũng không còn mặt dày mà đòi đổi ý, chẳng qua chắc chắn là đã giấu Tạ Hồng Anh và Vương Hiểu Hân, nếu không chắc cũng không được dễ dàng như vậy.

Sáng thứ bảy, bà Thư bắt đầu thu xếp thay Thư Tâm, còn có mấy lần nghiêm khắc cảnh cáo cô không được uống rượu, đương nhiên rượu vang có lợi cho nhan sắc, có thể uống một chút.

Thư Tâm véo vòng eo giờ đã ngắn mỡ chỉ sau một tuần mà sa sút tinh thần, ôm tay bà Thư:

- Mẹ! Mẹ quá là xấu rồi! Chỉ một tuần đã biến con gái mẹ thành ra thế này! Mẹ định để con gái mẹ không thể lấy chồng, ở nhà ăn cơm mẹ nấu cả đời sao?

Bà Thư đẩy móng vuốt của cô ra, bắt cô đứng thẳng dậy rồi ướm thử mấy bộ quần áo lên người cô, lại khoa chân múa tay:

- Con bé ngốc này nói cái gì thế? Con gái phải đầy đặn một chút mới đẹp! Con lúc trước toàn xương là xương, tưởng đàn ông ôm con thoải mái lắm chắc?

Mặt Thư Tâm đỏ bừng, giật mình nhìn bà Thư, bà chọn ra một bộ váy liền màu nhã nhặn có đính hoa cho Thư Tâm mặc, nhìn nhìn rồi cười nói:

- Lớn tướng rồi còn xấu hổ?

Thư Tâm đỏ mặt cúi đầu, thấy bộ váy hoa nhí thì lưng lạnh toát:

- Mẹ, lúc còn con đi học rất ít khi mặc những thứ đồ màu mè như thế này!

Thư Tâm vốn có khuôn mặt baby, váy dài cùng đôi xăng đan trẻ trung, tóc uốn xoắn xõa xuống bên vai, dùng một chiếc kẹp tóc đính đá, thoát nhìn trông chẳng khác gì sinh viên đại học.

Bà Thư lại đeo một chiếc vòng bạc cho Thư Tâm rồi mới thoả mãn gật đầu:

- Tốt rồi! Đẹp lắm! Bất kể là đi làm hay đi học thì có hơi thở thanh xuân mới là tốt! Con đó, cũng không thể để người khác cảm thấy con ly hôn rồi thì không biết tự yêu quý bản thân mình, biết chưa? Phụ nữ phải học được cách tự bảo vệ mình, phải ăn mặc cho xinh đẹp vào.

Thư Tâm vẫn thấy không quen khẽ giật giật váy, đáng tiếc không đợi cô hỏi thêm thì dưới lầu đã vang lên tiếng còi ô tô của Boss.

Bà Thư quyết đoán:

- Đi đi! Con mặc thế này chắc chắn bạn bè con sẽ ghen tỵ đó! Có phải ai cũng được như con gái mẹ, lúc nào cũng trẻ trung đâu.

Tiện tay lại nhét vào tay Thư Tâm chiếc túi xách màu trắng rồi đuổi con gái ra khỏi nhà.

Thư Tâm lẻ mề đi xuống lầu, gặp phải người quen ở hành lang thì luôn có cảm giác người ta đang thấy lạ với kiểu cửa sừng làm nghe của cô.

Đi xuống lầu, trông thấy Boss lẳng lẳng tựa ở trên cửa xe, ngửa đầu nhìn cửa sổ nhà cô thì cô càng không muốn qua.

Nếu là người khác, đứng tư thế như Boss thì quá nửa là phải tạo dáng đứng chéo hai chân rồi một tay gác lên thành xe, chỉ là Boss không vậy, ít nhất Thư Tâm chưa từng thấy qua.

Người đàn ông này, bất kể là ở đâu, tại thời điểm nào đều luôn trước sau như một mà rất nghiêm khắc với chính mình, sẽ không thả lỏng bản thân. Nghiêm túc, chăm chú, chẳng những là thái độ làm việc mà cũng là thái độ làm người của anh. Nhưng mà, khó nhất là sự nghiêm túc của anh không hề khiến người ta thấy nhàm chán, cứng nhắc! Bởi vì anh hiểu thế nào là tôn trọng, thấy hầu và cũng hiểu được cách cởi mở.

Thư Tâm nhìn qua, không hề cảm thấy Boss thua kém những người đàn ông phong lưu khác mà ngược lại, dường như ánh mắt lại bị người đàn ông đứng đó thu hút.

Dáng người cao lớn, vẻ mặt nhu hòa đang ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng cô, còn cả những ánh sáng xuyên qua kẽ lá được gió lay mà nhảy nhót trên mặt anh.

Thư Tâm xách túi đứng ở đầu bậc thang, trong nháy mắt cảm giác như đã quay về thời đại học, có thứ gì đó bị lãng quên giờ lại trở nên thật sống động. Chỉ là trong chớp mắt đã lại nghe giọng nói thuần hậu pha chút kinh ngạc của Boss:

- Thư Thư?

Sau lần đó, dường như anh luôn gọi cô như vậy, Thư Tâm cũng sớm quen, a một tiếng rồi bước nhanh tới. Boss đã mở cửa xe, chỉ có điều, đột nhiên quay người lại nhìn cô rồi chột cúi đầu, khẽ nói vào tai cô:

- Đẹp lắm! Thật đấy...

Mặt Thư Tâm lập tức đỏ bừng, đầu cúi gằm xuống, lại không hề biết cần cổ trắng nõn của mình đang lộ rõ trước mặt người đàn ông này, có qua có lại mà đáp:

- Cảm ơn anh... anh cũng rất được!

Boss thoáng ngơ ngẩn, sau đó cười cười.

Tiếng cười kia thoải mái, đúng là rất thoải mái khiến cho Thư Tâm giật mình ngẩng đầu lên, chột nghe Boss nói tiếp:

- Thế sao? Em thích là được?

Độ nóng trên mặt Thư Tâm lập tức lan xuống tận cổ, lòng hoảng hốt ngồi vào xe Boss. Nghiêng đầu nhìn qua thấy Boss rất tự nhiên mà đạp chân ga, không nhìn được mà tức giận: “Boss, sự nghiêm túc của anh rốt cuộc là chạy đi đâu rồi? Anh, anh, anh... sao anh có thể nói ra những lời chỉ Thẩm Ngọc mới dám nói?

31. Chương 31

Cả đường đi hai người đều yên lặng, chỉ có tiếng nhạc chậm rãi chảy xuôi trong không gian chật hẹp. Có đôi khi Thư Tâm nhìn lên qua Boss, mấy lần không nhìn được định hỏi có phải Boss có ý gì với mình không nhưng vừa nghĩ lại, dừng khí khó khăn lắm mới có được lại xếp xuống.

Nếu Boss nghe xong lại mặt không biến sắc mà nói với cô những câu đại loại như: “Trợ lý Thư, đôi khi đừng đem tinh lực dồn hết sang những việc không liên quan đến công việc” hoặc là “trợ lý Thư, đây có phải là nguyên nhân gần đây công việc của cô làm không được tốt đúng không?”

Thư Tâm sợ mình sẽ lập tức đẩy cửa xe, xấu hổ mà chạy luôn ra ngoài.

Nghĩ lại mà xem, thà cứ giả vờ ngu ngốc tuyệt đối còn hơn là làm chuyện mất mặt như vậy! Dù chỉ là có thể thì cũng không được!

Chẳng ai biết con đà điểu tự vùi mình vào trong đầu cát cũng cảm thấy buồn bực chứ?

Thư Tâm lên nắm chặt tay thành quyền, sau đó lại nhụt chí mà cúi đầu, lấy trong túi xách chiếc gương nhỏ, giả vờ trang điểm lại để che đi hai gò má đang nóng bừng lên của mình, vì vậy bỏ lỡ cảnh Boss ngồi bên đang nhếch miệng cười.

Xe nhanh chóng đi đến cửa lớn đại học B, dù có nhiều đội sinh viên của trường đứng ở cổng phục vụ nhưng xe cô nườm nượp vẫn kéo dài từng chuỗi khiến các thành viên của hội sinh viên mặt đỏ rần, liên tục xin lỗi.

Trường B là đại học lớn số 1, số 2 cả nước, tuy trên danh nghĩa chỉ là 80 năm nhưng trên thực tế, trước kia từng sáp nhập vài trường đại học làm một, thực sự mà tính thì đâu chỉ là 80 năm lịch sử. Trường đại học này vì lịch sử thành lập khá khúc chiết nên cũng không tiếc tiền thuê những giáo sư nước ngoài về giảng dạy. Dù có một số giáo sư cả năm, hoặc một kì mới đến giảng một hai buổi nhưng các sinh viên có thể cảm nhận được sự cố gắng, nỗ lực của đội ngũ giảng viên, ban lãnh đạo trường.

Bình thường lúc đi học thường có thể chứng kiến cảnh sinh viên trẻ tuổi đang cùng một giảng viên râu rậm, tuổi cao đang bàn luận như sắp đánh nhau đến nơi, bạn học bên cạnh thấy chẳng những không ngăn cản mà có khi còn khoa chân múa tay xen vào. Nhưng sau đó một khắc, những người này lại vô vai, thân thiết như thể là cha con, ông cháu một nhà.

Rất lạ, trong xã hội bây giờ mà bạn lại có thể chứng kiến được không khí ham học sôi sục của sinh viên như thời phong trào Ngũ Tứ vậy.

Đương nhiên, chính nhờ đó mà trường thu hút không ít sinh viên trong cả nước, thậm chí là học sinh nước ngoài cũng khiến trường đào tạo được không ít học giả nổi tiếng thế giới, những người tham gia nghiên cứu khoa học. Tính theo số lượng mà nói, tốt nghiệp đại học B rồi trở thành người làm ăn như Boss lại ít hơn những người nghiên cứu khoa học.

Có lẽ vì thế mà lễ kỉ niệm 80 năm ngày thành lập trường của đại học B náo nhiệt hơn những gì người ngoài hình dung nhiều lắm. Có không ít người thậm chí vội vàng đặt vé máy bay trở về.

Chỉ kẹt xe trong thoáng chốc mà Thư Tâm cũng thấy có rất nhiều những học giả nổi tiếng.

Nhìn những ông già tóc hoa râm đứng cùng bạn bè, mặt đầy kiêu ngạo chỉ vào cổng trường nói chuyện gì đó, lòng Thư Tâm cũng có chút cảm động, thậm chí có một suy nghĩ thoáng qua trong đầu: Không biết, 10, 20 năm sau cô có thể chỉ vào cổng trường đại học B mà kể cho ai nghe chuyện xưa của mình?

Cô nghĩ như vậy, bất giác lại quay đầu nhìn thoáng qua Boss, Boss như cảm ứng được, cũng quay đầu nhìn cô, khẽ an ủi:

- Đừng nôn nóng, chờ một chút là được.

Boss vừa nói xong, chiếc xe trước mặt lại chậm rãi nhích lên, Boss không quan tâm đến Thư Tâm lại đỏ mặt, chậm rãi nhích theo sau.

Lúc vào đến cổng trường, hai sinh viên tình nguyện má đỏ bừng vì phơi nắng không ngừng xin lỗi hai người. Thư Tâm hạ cửa kính xe, đưa một chai nước mát cho hai người, dịu dàng nói:

- Không sao, các em vất vả rồi!

Cậu con trai đỏ mặt, lập tức mỉm cười đón lấy chai nước:

- Cảm ơn sư tỷ!

Thư Tâm cười vẫy tay với bọn họ, ở bên, một ông cụ vui vẻ, có chút đặc ý chỉ vào mấy sinh viên kia, nói với vợ mình:

- Năm đó tôi cũng là hội trưởng hội sinh viên.

Vợ của ông cũng cười, nếp nhăn trên mặt nhu hòa hiện ra, lại có một vẻ ưu nhã khác lạ. Bà quay đầu vẫy tay với cậu sinh viên kia:

- Bạn trẻ à, có thể chụp giúp chúng tôi một bức ảnh không?

Hai ông bà đứng bên cạnh tượng điêu khắc bên cổng đại học B.

Thư Tâm nhìn qua cửa kính, có chút hâm mộ khẽ nói:

- Hai người trông thật đẹp!

Hai cái lão người liền cùng nhau đứng ở B đại tá môn điêu khắc bên cạnh.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói cực kì tuyệt hảo, cực kì ôn nhu:

- Đây là sức mạnh của tình yêu đó!

Thư Tâm mỉm cười ừ một tiếng, sau đó đột nhiên ngơ ngẩn, đầu vừa đập vào cửa sổ xe, vội ôm trán quay đầu nhìn gắt gao vào vẻ bình thản của Boss, nửa ngày không nói được gì.

Boss tự nhiên dừng xe rồi mới mỉm cười:

- Rất hâm mộ? Có muốn tự mình thử không?

Thư Tâm xấu hổ lắc đầu, mở cửa xe rồi chạy như trời chết.

Boss đóng cửa xe, nhìn bóng lưng Thư Tâm mà cười. Sợ mới tốt! Sợ chứng tỏ rằng ngày nước chảy thành sông đã không còn xa nữa.

Trong trường rất đông đúc, Thư Tâm cũng dần chạy chậm lại, vừa đúng lúc này thì điện thoại reo.

Thư Tâm nghe máy, vừa nghe đã mỉm cười, vui mừng nhìn xung quanh, quả nhiên thấy một bóng người béo tròn như đạn lao tới, Thư Tâm cúp máy, ôm lấy cô nàng kia, lại nghe Hiểu Hiểu cười lớn nói:

- Thư Thư! Thư Thư! Đã lâu không gặp!

Đi theo sau Hiểu Hiểu, chồng cô sợ tới toát mồ hôi, đứng cạnh hai cô gái mà liên thanh nói:

- Vợ ngoan ơi! Bà nội của tôi ơi! Em chậm một chút được không? Được không? Em muốn dọa chết anh sao?

Thư Tâm kéo bạn cùng phòng ngày xưa ra nhìn, lập tức hít một ngụm khí lạnh: thì ra vị này không phải là béo mà là đang có bầu.

Tâm tình Thư Tâm trở nên phức tạp, khẽ vuốt lên bụng Hiểu Hiểu rồi kinh ngạc hô to một tiếng, sau đó tròn mắt nhìn Hiểu Hiểu đang kiêu ngạo:

- Nó..nó.. Hiểu Hiểu! Nó đá mình!

Chồng Hiểu Hiểu cười hạnh phúc:

- Đúng thế, sắp 7 tháng rồi! Ngày nào cũng đạp khiến Hiểu Hiểu mệt mỏi, anh thấy mà thương.

Thư Tâm vội chúc mừng, Hiểu Hiểu kéo Thư Tâm qua, hai người đùa giỡn, lát sau lại nghi ngờ hỏi:

- Đúng rồi, Gia Lạc nhà cậu đâu?

Hơi huyếch eo Thư Tâm cười trộm:

- Gia Lạc nhà cậu thương cậu như vậy sao có thể để cậu đi một mình được? Có phải là đi mua đồ ăn cho cậu không?

Thư Tâm kéo Hiểu Hiểu đến bên hồ, ghé đá bên hồ chặt kín người, có người thấy Hiểu Hiểu mang thai nên lập tức nhường chỗ.

Thư Tâm vươn tay lắc qua lắc lại trước mặt Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu phản ứng lại, a một tiếng rồi kinh ngạc nắm lấy tay cô, thấy trên ngón tay chỉ còn lại dấu đeo nhẫn mơ hồ, nhìn Thư Tâm nửa ngày, ánh mắt phức tạp:

- Thư Thư... cậu... sao có thể?

Thư Tâm cười cười:

- Có gì mà không thể? Anh ta có nhân tình nên mình ly hôn rồi.

Hiểu Hiểu lập tức khoa trương mà vịn vào người đàn ông đang lo lắng đứng bên mình, người đàn ông kia không dám động dẩy.

Hiểu Hiểu đứng đó không ngừng thì thào:

- Trời ơi! Chồng ơi! Em muốn xỉu! Em muốn xỉu! Đến ngay người thành thật như Trần Gia Lạc mà cũng có tình nhân, thế giới này quá ảo rồi!

Nói xong lại nắm cổ áo chồng, cười vô cùng quyến rũ:

- Chồng ơi! Liệu có khi nào anh giấu em nuôi bồ nhí không?

Hiểu Hiểu vốn rất xinh đẹp, năm đó còn đi học chính là đại mỹ nhân trong kí túc xá, lúc lấy chồng rồi lại càng chú ý giữ gìn, vì vậy giờ tuy mang thai nhưng không giống các thai phụ khác, bị phù nề hay bị nám mà ngược lại lại thêm vẻ đẹp mặn mà của người làm mẹ, đến Thư Tâm nhìn còn ngẩn ngơ.

Chồng Hiểu Hiểu họ Bằng, có hơi xấu xí, dù mặc âu phục sang trọng nhưng vì ba người đứng quá gần nên những nếp nhăn trên mặt Thư Tâm đều thấy rõ.

Lúc trước khi nghe tin Hiểu Hiểu lấy người đàn ông lớn hơn cô gần chục tuổi, không ít bạn học đều thấy không đáng. Nhưng giờ xem, người đàn ông kia vừa sợ lại vừa thương Hiểu Hiểu, nắm tay cô liên miện thề thốt, lúc đi đường lại sợ Hiểu Hiểu mệt mỏi mà đỡ bụng cho cô. Thư Tâm đột nhiên cảm nhận được, hạnh phúc, người ngoài cuộc sao có thể hiểu cho rõ được?

Phụ nữ có thai tâm tình luôn dễ thay đổi, Hiểu Hiểu rất nhanh đã được chồng dỗ cho vui vẻ, mặc kệ người xung quanh đang nhìn, lại hôn chụt lên má chồng khiến người đàn ông hơn 30 tuổi kia đỏ mặt.

Lúc này Hiểu Hiểu mới nắm tay Thư Tâm, lòng đầy cảm phần an ủi:

- Đừng sợ! Nói thật ra, Trần Gia Lạc kia cũng chẳng xứng với cậu. Lúc trước nếu không vì thấy hai người hẹn hò đã lâu, Trần Gia Lạc lại có vẻ của một ông chồng có đủ nhị thập tứ hiếu thì bọn mình đã chẳng ủng hộ. Giờ ưu điểm duy nhất cũng chẳng còn, còn nghĩ tới làm gì?

Hiểu Hiểu nói xong lại hất tóc, như nữ vương mà quay đầu lại, đặc ý hất hàm hỏi chồng:

- Đúng không hả chồng ơi?

Bằng tiên sinh ngồi xổm ở đó, đầu đầy mồ hôi mà bóp chân cho Hiểu Hiểu, cũng không quên gật đầu lia lịa, lúc này Hiểu Hiểu mới mỉm cười.

Thư Tâm nhìn mà phì cười, ngồi bên Hiểu Hiểu mà nói:

- Đừng lo lắng, mình sớm đã không nghĩ nhiều rồi. Cậu không phải là không biết mình, cho đến giờ mình vẫn luôn cầm lên được thì cũng bỏ xuống được.

Hiểu Hiểu tán thưởng vỗ vai Thư Tâm, thoải mái nói:

- Không sao, tỷ tỷ đây sẽ giới thiệu cho cô em mấy người chất lượng cao! Mất tỷ tỷ đây chuẩn lắm!

Thư Tâm nhìn thoáng qua Bằng tiên sinh ở bên, cười cười nói:

- Hiểu Hiểu, quả thật cậu rất tinh mắt.

Hiểu Hiểu luôn tùy tiện lại đỏ mặt.

Vừa đúng lúc này, hai tiếng “Thư Thư” gần như là đồng thời vang lên, Thư Thư nghe theo hai giọng nói khác biệt mà nhìn, lại thấy Trần Gia Lạc và Boss đang đi đến.

Hai người hiển nhiên đều phát hiện đối phương, cùng thoáng ngơ ngác nhưng Boss thoáng ngơ ngác rồi thoải mái đi đến mà Trần Gia Lạc thì đứng sững lại, tiến không được mà lùi không xong.

Thư Thư đang định đáp thì Hiểu Hiểu còn nhanh hơn cô, đứng bật dậy, vui mừng nhìn Boss rồi vỗ tay hô lớn:

- A! Trác sư huynh! Đã lâu không gặp rồi! Anh đi với Thư Thư? A! Hai người các cậu lừa mình giỏi lắm!

Quay đầu, trừng mắt với Thư Thư:

- Cậu là đồ phản bội! Đang phụ lòng tốt của mình rồi đấy?

Thư Tâm ngạc nhiên, nhìn Boss đang đến gần rồi lại nhìn về mặt kích động, tò mò của Hiểu Hiểu, cuối cùng trợn mắt, hỏi dò:

- Hiểu Hiểu... cậu... biết Boss à?

Hiểu Hiểu cơ hồ muốn té xỉu, may mắn ông chồng nhị thập tứ hiếu của cô đã vội đỡ cô lại. Hiểu Hiểu lại không chút khách khí, đẩy chồng ra rồi nắm cổ áo Thư Tâm mà hét:

- Thư Thư! Cậu là đồ vô lương tâm. Cậu... cậu... tức chết mình mất? Cậu quên rồi sao?

32. Chương 32

Người không biết vô tội! Người không biết không việc gì phải sợ!

Vừa nhìn thấy Hiểu Hiểu như muốn phát điên, lòng Thư Tâm như có mèo cào, vì vậy cố gom dũng khí, nhỏ giọng hỏi:

- Hiểu Hiểu, mình thấy là, hay cậu đại từ đại bi nói ỉn biết đi.

Boss đi tới nghe được lời này của Thư Thư lập tức hừ nhẹ bên tai cô:

- Chuyện này, sao Thư Thư không hỏi tôi?

Khí nóng thổi vào tai ngứa ngứa khiến Thư Tâm vội che tai, quay phắt lại, môi như lướt qua cái gì đó. Thư Tâm lập tức ngăn người còn Boss lại mỉm cười, rất thản nhiên mà xoa xoa má.

Ngón tay thon dài lau qua lau lại mặt hai lần rất rõ ràng, mặt Thư Tâm thì nóng ran lên, chân tay luống cuống vội lấy khăn ướt ra, hốt hoảng đưa tới lại chạm phải ngón tay Boss, như phải bỏng lại rút về khiến tay Boss vươn ra khựng lại ở đó.

Thư Tâm khóc không ra nước mắt, trong lúc tình thế cấp bách, túi xách cũng bị cô làm rơi xuống đất, Thư Tâm không nhặt, chỉ liên tục xin lỗi rồi nhét khăn ướt vào tay Boss.

Thấy vẻ lo lắng, sợ hãi của Thư Tâm, Boss vừa chậm rãi lau đi dấu vết vốn cũng không rõ ràng trên mặt vừa cau mày nhìn chằm chằm Thư Tâm nửa này, cuối cùng mới khẽ thở dài một tiếng:

- Thư Thư, em không cần lo lắng như vậy, thoải mái một chút. Đừng sợ, tôi đã bao giờ trách mắng em đâu đúng không? Sao em cứ luôn sợ tôi như vậy?

Tay Thư Tâm xoắn cả lại vào nhau, vừa nghe đến câu hỏi này thì không tự chủ được mà đứng thẳng dậy:

- Tôi... bởi vì anh là Boss, tôi... sao có thể không sợ...

Tất cả mọi người trong công ty đều sợ anh mà! %>_%.

Thư Tâm còn đang bối rối nghĩ xem có nên nói lại những lời đánh giá chuẩn xác của đồng nghiệp về Boss ra miệng không thì vai đã bị người đập ột cái.

Thư Tâm ngẩng đầu lên đã thấy Boss hơi cúi đầu, khuôn mặt nam tính đối diện với cô, sau đó chậm rãi, chậm rãi mà khẽ cười:

- Là thế sao? Như thế này có khá hơn không?

Bàn tay anh rất chắc chắn đặt lên bờ vai Thư Tâm, cự ly quá gần, ngón tay chỉ khẽ động là sẽ chạm vào má Thư Tâm. Hai người cách nhau không quá nửa bước, sớm đã bước sang khoảng cách xã giao an toàn, vốn cô nên bắt mẫn, bài xích thậm chí là bất an chỉ là vẻ mặt Boss cố gắng nhu hòa khiến cảm giác bị áp bách giảm đi không ít.

Thấy Thư Tâm không đáp, chỉ nhìn mình sững sờ, Boss đành tiếp tục nhẹ nhàng mỉm cười nói:

- Tôi sẽ thử thay đổi, em cũng có thể thử mà đúng không? Đừng lúc nào cũng coi tôi là Boss như vậy. Em thấy đó, ngoài công việc, chúng ta vẫn là bạn học, là bạn bè đúng không?

Ánh mắt chân thành này khiến Thư Tâm không tự chủ được khẽ gật đầu. Bên cạnh, Hiểu Hiểu nhìn với vẻ thấu hiểu, cười với Boss tỏ ý đã biết tất cả rồi khẽ vươn tay, kéo Thư Tâm qua một bên.

Vừa đứng vững lại đã bị Hiểu Hiểu hung dữ hỏi:

- Thư Thư, cậu thực sự không nhớ rõ Trác sư huynh?

Thư Tâm quay đầu nhìn liếc qua Boss, hai vai đã lại thẳng tắp, dường như có thứ gì đó đã thay đổi trong nháy mắt, đáng tiếc điều này cũng chẳng có tác động gì đến bộ nhớ của cô, cho nên Thư Tâm vẫn lắc đầu, sau đó vội lui về phía sau dưới cái nhìn tàn nhẫn của Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu không cam lòng vươn tay day trán Thư Tâm một cái:

- Cậu đúng là đồ ngốc! Cái đồ ngốc này! Làm mình tức chết! Cậu đừng nói ỉnh là lúc trước trong mắt cậu ngoài Trần Gia Lạc ra thì cậu không nhìn ra người đàn ông nào khác nhé.

Thư Tâm vội bảo vệ cái trán sắp bị thủng, đáng thương giải thích:

- Đúng thế mà, lúc đó Trần Gia Lạc là bạn trai mình còn gì! Sao mình có thể có quan hệ với người nào khác.

Hiểu Hiểu lại vỗ bụng tròn vo, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Đần ơ là đần! Cái này gọi là tung lưới khắp bốn phương, vớt được ai thì vớt! Vớt phải con cá ươn thì chẳng nhẽ cậu không muốn tìm con cá lớn khác? Cho nên đáng đời cậu, bị Trần Gia Lạc ngoại tình! Phụ nữ đừng có lúc nào cũng tự hạ thấp mình được! Thấp đến tận bùn đất thì kiên quyết không thể được. Cậu nghĩ xem, tự mình coi nhẹ mình như thế thì ai sẽ quý trọng cậu?

Hiểu Hiểu nhìn Thư Tâm rồi lại lắc lắc đầu:

- Theo mình thấy, Trần Gia Lạc cũng thật đáng thương, mình đoán chỉ sợ rằng nằm mơ anh ta cũng không ngờ tính tình cậu dịu dàng như vậy mà lại quyết đoán ly hôn với anh ta. Mình thấy, lúc con đàn bà kia nói mấy câu yêu thương, chắc anh ta cũng chỉ ồm ờ đồng ý, có lẽ còn mơ được hưởng phúc của người Tề (ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp). Cho nên đừng tưởng lần ly hôn chỉ có cậu là tủi thân, Trần Gia Lạc dám ngoại tình, trách ai? Còn không phải vì cậu quản không chặt? Hừ, mình mà là cậu thì thử xem anh ta có dám không? Lão nương không thiên anh ta mới là lạ!

Lưng Thư Tâm toát mồ hôi lạnh, vội quay đầu nhìn Bằng tiên sinh đang lo lắng nhìn qua bên này mà không hiểu gì, càng sợ hãi lại bước lùi vài bước, đáng tiếc, Hiểu Hiểu chỉ lườm một cái, Thư Tâm không những không lùi mà thậm chí còn tiến lên.

Lúc này Hiểu Hiểu mới hài lòng, lại cảm khái:

- Nhưng mà phàm là người tốt tính, một khi để đến cực hạn thì luôn rất đáng sợ.

Cô vỗ vỗ vai Thư Tâm:

- Nói cách khác, cậu vẫn còn cứu được! Ngoan, từ nay về sau tỷ tỷ sẽ che chở cho em!

Lòng Thư Tâm cảm thấy ấm áp, cười một tiếng, khẽ gật đầu.

Tính cách Hiểu Hiểu là như vậy, luôn nhiệt tình với bạn bè, tính tình thẳng thắn, không ngại giúp đỡ nhau.

Lại nói, điều kiện gia đình Hiểu Hiểu không tồi, lúc học quân sự trong đại học, mọi người đều mặt xám ngoét, ngứa đầu than vãn, vì vậy vị mỹ nữ chỉ liếc mắt đã có thể hiểu rõ tình hình đương nhiên tiếng tốt truyền xa. Đáng tiếc chỉ có ngày đầu tiên mà thôi.

Ngày hôm sau, giáo viên bắt đầu dạy quyền cước, Thư Tâm không nhớ nổi cụ thể nhưng có một số động tác cô có ấn tượng rất sâu đậm – nằm nghiêng.

Lúc ấy, tất cả mọi người bất kể là nam hay nữ, không ai dám bắt chước huấn luyện viên mà nằm thẳng xuống một cách gọn gàng như vậy, cả đoàn người như những cành củi khô ngã mắc vào nhau, chỉ có Hiểu Hiểu là ngoại lệ.

Lúc ấy Hiểu Hiểu cao khoảng 1m68, nặng 49 kg, lén suy nghĩ thì hình như cúp ngực là cúp C! Đó là dáng người tiêu chuẩn của mỹ nữ! Cô cứ thế mà nằm sấp xuống, vô cùng hấp dẫn. Một số cậu sinh viên nước miếng văng rớt đầy, có người còn lén huýt sáo, chẳng biết có bị giáo viên bắt được hay không.

Mắt giáo viên lúc ấy sáng bừng, lập tức mời vị mỹ nữ kia lên làm mẫu.

Có lẽ là sức mạnh của mỹ nữ, luyện đến trưa, mọi người đã bớt sợ hãi mà động tác dần thuần thục lên.

Giáo viên hiển nhiên là vô cùng tán thưởng cô sinh viên trông xinh đẹp này, nhân lúc nghỉ ngơi liền bắt chuyện với Hiểu Hiểu.

Đến giờ Thư Tâm còn nhớ rõ, lúc ấy Hiểu Hiểu đang mở chai nước lạnh, lau mồ hôi, cười vang nói:

- Cái này thì có tính gì! Lúc em học Taekwondo ngã còn đau hơn thế này nhiều! Không ngã thì làm sao lấy được đai đen? Nếu muốn đánh người thì trước đó phải học bị đánh, chịu đau, đây cũng không phải là điều mà giờ em mới hiểu.

Lập tức, tất cả mọi người nhìn về phía Hiểu Hiểu, trong ánh mắt đều toát lên vẻ kính sợ.

Vì vậy, từ sau hôm đó, trước danh từ mỹ nữ của Hiểu Hiểu có thêm một từ: đai đen!

Cái này khiến cho thời đại học, tuy nhiều người muốn quỳ gối dưới váy thạch lựu của Hiểu Hiểu nhưng thực sự quỳ thì cũng chỉ có vài người.

Thấy Thư Tâm ngoan ngoãn thụ giáo thì Hiểu Hiểu mới thỏa mãn.

Cô giữ cổ tay Thư Tâm, nhìn lên Boss, thấy Boss và chồng mình đang trò chuyện “thân thiết”, có vẻ không chú ý đến bên này thì Hiểu Hiểu mới chần chừ nói:

- Cậu không nhớ Trác sư huynh?... Thế cậu có nhớ kỳ hai năm thứ nhất, cậu đã đâm ngã một người không?

Thấy Thư Tâm vẫn ngây người, Hiểu Hiểu có chút vội vã:

- Ấy dà, ít nhất cậu cũng nên nhớ, người ta là thành viên chủ chốt của đội bóng rổ, bị cậu đâm làm chân bị thương mà phải nghỉ ngơi một tháng, ngày nào cậu cũng phải bưng trà rót nước, đưa đón người ta đi học bằng cái xe đạp cà tàng của cậu đó sao? Vừa vất vả vừa buồn cười mà cậu quên được sao?

Hiểu Hiểu nhìn Thư Tâm đầy chờ mong, cuối cùng cũng thấy Thư Tâm lấy lại tinh thần sau cơn ngơ ngác, ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn cô, cuối cùng đau khổ nói:

- Đương nhiên! Chuyện mất mặt như vậy mình quên nhanh lắm, càng sớm càng tốt!

Hiểu Hiểu xấu hổ: cậu còn rất đặc ý sao?

33. Chương 33

Chuyện mà Hiểu Hiểu nhắc đến có thể nói là chuyện kinh hoàng nhất trong 26 năm cuộc đời của Thư Tâm, cho nên đương nhiên bị cô sớm quên lãng. Chỉ là việc tự thôi miên mình quên đi, khi bị người ta nhắc lại vẫn có thể nhớ rõ lại chỉ trong nháy mắt.

Đó là kỳ hai năm nhất, sinh viên Thư Tâm bắt đầu trở nên bận rộn, ngày nào cũng như con quay chạy qua chạy lại giữa hội sinh viên, đoàn thanh niên, còn cả lên lớp nữa.

Lúc ấy Thư Tâm làm ở ban ngoại giao, suốt ngày ra ngoài xin tài trợ, đi nhiều đến độ gân cốt mềm nhũn. Chỉ một hai tháng đã khiến Thư Tâm cảm thấy chân mình sắp chai lỳ rồi. Vì vậy sau một thời gian mệt mỏi nhờ bạn bè đưa đi, Thư Tâm rốt cuộc cũng thấy ngại, nghĩ rằng quyết định mua một chiếc xe đạp.

Hiểu Hiểu sớm đã biết rõ sự phiền não của Thư Tâm, vừa nghe cô nói vậy thì đang bôi kem chống nắng, khẽ quay đầu nhướn mày:

- Mua xe second – hand đi, ngã hỏng cũng không thấy xót.

Thư Tâm cũng rất tâm đắc gật đầu, không ngờ những lời này của Hiểu Hiểu lại trở thành lời nguyện.

Sau khi Thư Tâm mua chiếc xe đạp cũ đó, vài ngày hỏng một lần không nói, cuối cùng có ngày còn đâm phải người khác.

Vốn Thư Tâm cũng đã biết đạp xe nhưng hôm đó rất vội, chỉ vội vội vàng vàng đạp, lúc xuống dốc đương nhiên không phanh xe. Mà bên cạnh, đột nhiên có mấy cậu sinh viên đi tới, người rất cao... trông một người đứng thì không có gì nhưng cả đám người đứng cạnh nhau lại rất đáng sợ.

Thư Tâm thất thần, giẫm trượt bàn đạp, cứ thế mà cả người và xe chao đảo.

Thư Tâm hét lớn, bộ não vốn không nhanh nhạy nhất thời đông cứng lại, vì thế, cô còn chưa kịp phanh xe thì đã đụng phải một nam sinh, đặc biệt mắt mặt là đâm cho nam sinh kia ngã luôn vào bồn hoa sau lưng, còn chẳng biết có bị cây đâm cho thủng mông không.

Chỉ nghe ầm một tiếng, chiếc xe cà tàng của Thư Tâm cũng không chút khách khí đổ kèn, bánh xe vẫn quay tít.

Lúc ấy Thư Tâm chỉ là một thiếu nữ, cả ngày ăn uống chơi bời, có phải vất vả như bây giờ? Cho nên vẫn tương đối mũm mĩm.

Vì vậy khi cô phát hiện mình đang ngồi gọn trên đùi người kia thì sợ tới mức thì nhảy dựng – sợ dĩ nhiên là bởi vì trên người Thư Tâm còn đang bị xe đạp đè.

Mấy anh chàng sinh viên khi nãy đã tỉnh táo lại, thấy Thư Tâm là nữ sinh thì cũng không tiện truy cứu, vội đỡ chiếc xe và Thư Tâm đứng dậy.

Thư Tâm cúi đầu liên tục xin lỗi.

Tay cô cũng bị thương nhưng không lớn, dán urgo là được nhưng trong lòng cô thì rất sợ.

Thư Tâm lén nhìn ba bốn cậu nam sinh cao lớn này, nghĩ thầm: nhất định là chơi bóng rổ!

Sau đó lại thoáng thất thần mà nghĩ: đầu mình còn chẳng to bằng quả bóng rổ, người ta còn có thể xách được mình lên bằng một tay.

Thật khủng bố!

Thư Tâm vội vã lấy giấy nhớ trong túi, ghi lại tên, số điện thoại, địa chỉ liên lạc của mình rồi e lệ đưa cho người bị hại đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, cười gượng nói:

- Xin... xin lỗi, tôi không cố ý, thật đó! Chỉ là tôi không thạo đi xe đạp. Chuyện này... tôi còn có việc, hay là anh ra hiệu thuốc xem sao, nếu thực sự có vấn đề gì thì cứ liên lạc với tôi được không?

Nam sinh kia nghe cô nói như vậy, mới ngẩng đầu lên, lúc này Thư Tâm mới phát hiện, đôi phương có một đôi mắt rất đen, khuôn mặt sắc nét nhưng lông mày nhú chặt, trông kiểu gì cũng rất đáng sợ.

Bên cạnh, một cậu nam sinh có chút vui vẻ nhìn, thấy Thư Tâm ngây người thì ra vẻ cao siêu vuốt cầm trêu cô:

- Em gái à, không phải là em quá cuồng si, vì muốn gây chú ý với Trác đại mỹ nam nên mới dùng cả chiêu tự mình hại mình này chứ? Một thời gian ngắn nữa tại anh có một trận đấu bóng rổ, nếu em khiến Tiểu Trác xảy ra chuyện thì muốn gì cũng là vô ích! Vẫn nên kiềm chế chút thì hơn!

Thư Tâm lại càng hoảng sợ, hiểu ra vấn đề thì đỏ mặt, liên tục xoa tay:

- Không phải! Không phải! Tôi... tôi cũng đâu có nhận ra các anh, sao làm ra chuyện thế này được. Quá khoa trương! Tôi thật sự không cố ý!

Về mặt Thư Tâm đáng thương, tay cầm tờ giấy ghi phương thức liên lạc của mình – lúc này trông lại càng giống có mưu đồ bất lương, đưa không được mà giữ về cũng chẳng xong, mãi đến khi tay man mát, tờ giấy ghi chép bị người cầm đi thì mới vội vàng cúi đầu.

Lúc ấy, vị sư huynh đang hả hê kia chắc không thể ngờ được lời nói của mình lại ứng nghiệm: Trác Lăng Vân thực sự có chuyện!

Trác Lăng Vân là chủ lực của đội bóng rổ.

Đây chỉ là một môn thể thao nhưng anh lúc nào cũng lạnh lùng, càng lộ rõ sự đối lập lại càng hấp dẫn các nữ sinh – theo lời các cô nàng thì gọi là: lãnh khốc!

Nhưng hết lần này tới lần khác, từ khi Trác Lăng Vân vào trường đến nay lại không hề có bạn gái, mặt kệ người trước vừa ngã người sau đã tiến quân thì anh vẫn lù lù bất động.

Nhưng tuy không động lòng thì Trác Lăng Vân ít nhiều vẫn hiểu được tâm tư của mấy cô nàng. Anh tuy không thích đám nữ sinh luôn chỉ chóa cái cọ nhưng vẫn rất gallant, thấy Thư Tâm bị trêu đùa như vậy nên đón lấy tờ giấy nhớ kia, hóa giải bầu không khí xấu hổ này:

- Biết rồi, nếu có vấn đề tôi sẽ tìm cô!

Trác Lăng Vân tùy tiện cất tờ giấy vào túi quần rồi định đứng lên nhưng chân vừa dùng sức thì cảm giác đau nhức đột nhiên truyền đến.

Trác Lăng Vân lập tức kêu đau rồi lại ngã xuống, may mà bạn anh còn biết đỡ anh dậy.

Cậu bạn khi nãy còn cợt nhả lúc này trở nên lo lắng, anh và Trác Lăng Vân thi đấu cùng nhau 2 năm rất hiểu tính cách của Trác Lăng Vân, nếu không phải quá đau thì người này tuyệt đối sẽ không thềm nhàn mảy.

Thư Tâm đang định len lén rời đi cũng sợ hãi thì thấy Trác Lăng Vân nhúu mày vịn tay đồng đội nói:

- Hình như có hơi nghiêm trọng, vừa rồi không dùng sức nên không cảm thấy gì.

Thư Tâm thoáng nhìn qua chân đối phương không sưng, không gãy, đột nhiên cảm thấy hốt hoảng: cô nhớ tới bình thường mỗi ngày cha xem chương trình pháp luật thường nhắc đến các phương pháp lừa đảo.

Nhưng bất kể có phải lừa đảo hay không, mọi người đều là bạn học, không thể quá đáng được. Hơn nữa... đối phương còn người đông thể mạnh, người cao ngựa lớn, đánh cũng đánh không lại mà!

Thư Tâm chỉ có thể gọi điện thoại cho hội trưởng xin lỗi – nguyên nhân xin nghỉ thành công rất quái đản, hội trưởng nghe nói là vì sư huynh Trác Lăng Vân nên thái độ lập tức thay đổi.

Thư Tâm không nhịn được mà nhìn Trác Lăng Vân, nghĩ thầm: thì ra anh ta đúng là đàn anh nổi tiếng trong trường.

Chiếc xe cà tàng của Thư Tâm được trưng dụng, mấy nam sinh đỡ xe lên, đưa Trác Lăng Vân đến phòng y tế.

Thư Tâm bất an nhìn cô phụ trách phòng y tế nắn nắn trên bắp chân Trác Lăng Vân một hồi rồi mới nói:

- Chắc là động đến gân, tốt nhất là đến bệnh viện xem đi.

Tim Thư Tâm trồi lên cuống họng: Không phải cô thực sự làm gãy chân người ta đấy chứ?

Mấy người kia còn phải lên lớp, Thư Tâm không dám làm phiền người khác, vì vậy vỗ ngực cam đoan một hồi, cuối cùng được mọi người đồng ý mà đỡ Trác Lăng Vân người cao ngựa lớn lên chiếc xe đạp nhỏ của cô rồi đạp về phía trường học.

Mấy người kia luôn miệng hét lớn dặn dò Thư Tâm đi chậm, đừng vội, Thư Tâm cảm động đáp lại lại nhận lấy một tràng cười mà cô không thể nào hiểu nổi.

Tổ chất vận động trong người Thư Tâm không cao, đương nhiên xe cũng không mua loại cao quá. Trác Lăng Vân cao hơn 1m8 ngồi lên, lớp xe xẹp xuống ít nhất 1cm không nói nhưng đáng nói là chân vị sư huynh này vẫn không thể không hạ xuống đường, vừa đi đường vừa quét đất rào rào.

Thư Tâm dùng sức mà giữ thăng bằng, xe lung la lung lâng, mắt nhìn chằm chằm xuống đất nhưng không thể không cẩn thận mà cố cười:

- Sư huynh, chân anh còn đau không?

- Anh cố chịu một chút! Đến cổng trường chúng ta sẽ bắt taxi!

- Sư huynh, em thực sự không cố ý, anh... đừng trách em! Em sẽ bồi thường cho anh, thật đó.

Thư Tâm vừa đi vừa lải nhải đáng tiếc mặc kệ cô nói gì thì vị Trác sư huynh này đều không đáp lời.

Sự áy náy trong lòng Thư Tâm càng thêm nghiêm trọng.

Cuối cùng qua một hồi gian nan khổ sở, Thư Tâm vất vả lắm mới phanh chiếc xe đạp cà tàng bên cổng trường.

Thư Tâm lão đạo đỡ xe, đưa tay lau mồ hôi, vừa quay đầu lại thì lại bắt gặp ánh mắt đen láy của Trác Lăng Vân.

Thư Tâm bối rối không biết nên nói gì, Trác Lăng Vân lại đột nhiên đưa tay về phía cô.

Thư Tâm ngẩn người, vội bỏ qua ảo giác được gặp “Từ Hi thái hậu”, vội vươn tay cầm móng vuốt của vị Trác sư huynh này, Trác sư huynh nhìn cô một cái, hơi mượn đà từ tay cô mà nhảy lò cò về phía cổng trường.

Thư Tâm cảm thấy lực đè lên tay cứ ép tới khiến cô ngã dúm dui, vội vàng tự biến mình thành gậy chống mà lảo đảo đến dưới nách Trác đại sư huynh.

Động tác nhảy lò cò của Trác Lăng Vân thoáng dừng lại, cúi đầu nhìn cô sinh viên còn chẳng cao hơn nách mình là mấy, khoe miệng khê cong cong, đến khi anh phản ứng lại thì cũng ý thức, điều chỉnh lực ép lên Thư Tâm mà nhảy tiếp.

Người Thư Tâm lại lảo đảo, cố nhìn đến mặt đỏ bừng mà chống đỡ.

Lập tức, Trác Lăng Vân càng vui vẻ.

Ấy thế mà Thư Tâm vẫn còn luôn miệng an ủi anh, giọng nói mềm mại tựa như những hạt gạo trắng tròn. (so sánh chả liên quan gì cả)

Tâm tình Trác Lăng Vân đột nhiên thấy ổn hơn, ngón tay khoác lên vai Thư Tâm giật giật, lén kéo tóc Thư Tâm.

Thư Tâm ngơ ngác ngẩng đầu, khuôn mặt đỏ bừng trông vô cùng hấp dẫn.

Trác Lăng Vân đột nhiên cảm thấy, nữ sinh cũng không phải ai cũng là sinh vật lấm miệng!

- Sắp tới trận đấu bóng rổ của sinh viên sẽ bắt đầu!

Tay Trác Lăng Vân lạng lẽ chạm vào mặt Thư Tâm, thản nhiên nói.

Vẻ ngơ ngác trên mặt Thư Tâm lập tức biến thành hoảng sợ:

- Rất... rất xin lỗi!

- Tôi không lên lớp được!

Trác Lăng Vân đột nhiên có cảm giác khoái trá không nói nên lời, tiếp tục trần thuật.

Thư Tâm nhìn chân Trác Lăng Vân lại nhìn mặt Trác Lăng Vân, lưỡng lự rồi nói:

- Anh đừng nói thế, chưa biết chừng... sẽ không nghiêm trọng?

Trác Lăng Vân lập tức nghiêm mặt:

- Ít nhất mấy ngày tới sẽ không thể tham gia luyện tập được. Cả đội chơi với nhau rất cần sự ăn ý.

Về mặt Thư Tâm vô cùng đau khổ:

- Vậy làm sao bây giờ?

Trác Lăng Vân á một tiếng, nhìn Thư Tâm nói:

- Ít nhất mỗi ngày tôi cần phải xem bọn họ tập luyện thì mới không bị bỏ cách quá xa.

Anh nói rồi còn khề quơ quơ chân bị thương.

Thư Tâm vội lấy công chuộc tội:

- Được! Hay là... từ nay về sau tôi tới đón anh? Tôi có xe, tôi sẽ đưa anh đến sân bóng!

Trác Lăng Vân chẳng buồn nghĩ đến mấy tên gia hỏa trong kí túc xá cũng có xe, chỉ gật đầu, tại một góc độ Thư Tâm không thể nhìn thấy mà khề cười, giọng nói lại vẫn trước sau như một, chỉ nhàn nhạt đáp:

- Được!

34. Chương 34

Lần đó, Trác Lăng Vân tuy vẫn giữ vẻ yên lặng nhưng bác sĩ lại nghiêm khắc dặn dò anh phải nghỉ ngơi ít nhất trong một tháng, nếu không, ảnh hưởng đến gân thì sẽ để lại hậu quả cả đời.

Thư Tâm áy náy không thôi, sau đó lo liệu ăn ở của anh như một bảo mẫu yêu nghề, ngày nào cũng đưa canh hầm chân giò đến kí túc xá của Trác Lăng Vân khiến cho các bạn cùng phòng chấn động. Đến cuối cùng nói năng linh tinh đến độ Thư Tâm cũng không dám lên lầu.

Chiếc xe đạp cà tàng của Thư Tâm trong một tháng này phát huy công dụng lớn lao, tuy Trác Lăng Vân người cao ngựa lớn ngồi lên chiếc xe mini phần hông có vẻ buồn cười nhưng người bị hại đã bất chấp sự cười nhạo của người khác, trấn định như núi thì Thư Tâm cũng chỉ đành gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Thư Tâm, sau đó là vừa xấu hổ vừa hối hận, lúc này Hiểu Hiểu mới thỏa mãn ngừng vỗ bụng mà vỗ sang vai Thư Tâm:

- Cậu xem, cái đó chính là duyên phận đó! Trác sư huynh chẳng phải tốt nghiệp rồi đi du học ở Mỹ sao? Không ngờ đi một vòng lớn rồi lại quay lại, vẫn gặp lại cô ngốc này. Ai dà, thật đáng thương, cả đời hoang phí trong tay kẻ ngốc như cậu!

Hiểu Hiểu bắt mãi véo má Thư Tâm, sau đó lén lút dặn dò:

- Thư Thư à, bây giờ cậu phải nắm thật chắc ình! Đàn ông tốt như vậy không phải là hàng chợ đâu, sớm nắm bắt lấy đi!

Thư Tâm vuốt mặt, hoài nghi lắm bầm:

- Hiểu Hiểu, không phải là cậu... sao cậu rõ hành tung của Boss như vậy?

Hiểu Hiểu liếc nhìn cô, hừ một tiếng:

- Vô lương tâm! Cậu cho rằng ai cũng như cậu, chỉ biết nghĩ đến một người duy nhất! Nhân vật như Trác sư huynh, lúc trước ở trường, nữ sinh thích anh ấy nhiều vô kể, đừng nói chỉ là sang Mỹ, đi xa hơn nữa, chỉ cần mình có lòng thì chuyện ăn mặc, ngủ nghỉ của anh ấy mình đều có thể tìm ra. Đây mới gọi là bản lĩnh!

Thư Tâm kinh ngạc há hốc miệng, Hiểu Hiểu đặc ý kéo Thư Tâm đi về phía Boss:

- Nhưng mà lúc trước thấy sư huynh ra nước ngoài, mọi người đều nghĩ chắc anh ấy sẽ không về, ít nhất là trong 5,6 năm sẽ không về, cho nên mình cũng chỉ đơn giản là sư muội thưởng thức nhan sắc của người ta thôi. Thế nào mình cũng phải thay sư huynh nghĩ kế, còn có chỗ cho loại chim trĩ như Trần Gia Lạc sao?

Thư Tâm khẽ nắm tay Hiểu Hiểu một cái, thấp giọng phản nài:

- Thôi, cũng ly hôn rồi, cậu đừng nói anh ta thế nữa.

Hiểu Hiểu lườm Thư Tâm nhưng cũng không nói gì về Trần Gia Lạc nữa.

Điều tuyệt vời nhất của lễ kỉ niệm ngày thành lập trường là có thể được gặp lại những bạn học cũ mà có lẽ đến giờ đã quên cả tên gọi.

Hiểu Hiểu mang thai, chồng cô đỡ cô qua một bên nghỉ ngơi.

Hiểu Hiểu vừa đến đã thấy rất nhiều bạn bè cũ ngồi đó, những gương mặt quen thuộc túm năm tụm ba ở đó, chỉ liếc nhìn đã thấy vài ba gương mặt quen thuộc. Những người này đương nhiên cũng không phải cùng một lớp, chẳng qua trường rất lớn, ít nhiều cũng có đôi lần gặp mặt, mơ hồ có thể nhận thức quen mặt hay không, nói với nhau đôi câu thì cũng trở nên gần gũi.

Không khí rất vui vẻ nhưng đến khi Hiểu Hiểu nhìn thấy Trần Gia Lạc ngồi ôm đầu trong góc thì lại giận đến độ muốn đánh người.

Hiểu Hiểu biết tính tình mình không tốt, nhất là cô càng lớn càng xinh đẹp, mặt trái xoan, mắt hồ ly, đúng tiêu chuẩn của hồ ly tinh mà da cũng đặc biệt trắng, dù cô cố luyện tập Taekwondo nhưng chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là lại trắng như trước. May mắn như vậy lại càng khiến người ta ghen tỵ.

Hiểu Hiểu tuy tự nhận là chưa bao giờ làm chuyện gì hổ thẹn với lòng nhưng lại có quá nhiều người nghiện phỏng đoán rồi bàn tán linh tinh, có đôi khi còn lén bịa đặt sau lưng cô. Ví dụ như lúc trước còn đi học, rõ ràng là người ta cố gắng theo đuổi cô nhưng không được vậy mà những cô gái không được anh chàng kia thích lại khóc sướt mướt hoặc căm tức chỉ mặt cô mà mắng cô thấp kém, quyến rũ đàn ông. Ví như cô thích ăn mặc, trang điểm như đi dạo phố đi học. Cứ như vậy, mọi người đều cố thả tin đồn sau lưng cô, ám chỉ cô sử dụng thủ đoạn bỉ ổi. Lại ví như cô chọn lên chọn xuống cuối cùng lại chọn người đàn ông hơn cô đúng 1 giáp, tướng mạo có phần xấu xí như Bàn Thái. Người khác sẽ hả hê mà trào phúng, nói cô ham phú quý, cũng nói cô giỏi câu dẫn đàn ông.

Buồn cười nhất là những người này miệng thì ba hoa chích chòe nhưng chưa ai thực sự tìm hiểu cho kỹ, dựa vào bối cảnh, gia thế của cô còn cần phải lấy người đàn ông lớn tuổi chỉ vì tiền sao?

Nhà giàu? Nói khó nghe một chút, chỉ là một ông chủ nhỏ như Bàn Thái mà cũng dám gọi là nhà giàu?

Nếu không phải đã trải qua nhiều năm nhìn đủ loại đàn ông, nhìn ra được Bàn Thái thật lòng với cô, chăm sóc cô cẩn thận, chu đáo chứ không như những kẻ khác, một nửa là vì cô mà nửa còn lại là vì gia thế nhà cô thì cô đáng vì chút tiền đó mà tự làm khó mình sao?

Nhưng Thư Tâm thì khác.

Thư Tâm là kiểu phụ nữ truyền thống, dịu dàng, lương thiện, chu đáo, vị tha, chỉ cần không chạm đến giới hạn của cô thì cô sẽ luôn bao dung với mọi người.

Hòa nhã là tính cách nổi bật nhất của Thư Tâm.

Nhưng cô lại nhìn ra được, rất nhiều chuyện, không phải Thư Tâm không hiểu, thậm chí dù không nói nhưng Thư Tâm lại suy nghĩ thấu đáo hơn bất kì ai. Chỉ có điều, với những người mình quan tâm, bảo vệ, thái độ của hai người luôn rất khác nhau. Thư Tâm không giống cô, người khác thiếu cô một cô đòi về gấp mười. Thư Tâm luôn tươi cười hòa nhã, luôn là người nhún nhường.

Nhưng cũng chính vì tính cách này của Thư Tâm mà qua bao năm chỉ mình Thư Tâm là không bao giờ ghen ghét với cô, trước mặt cũng thế mà sau lưng cũng thế, sẽ chẳng vì gia thế của cô mà cố gắng nịnh bợ cô.

Tuy nhiên sau khi tốt nghiệp, hai người cũng không thường xuyên liên lạc, chỉ là đôi lần gặp lại. Có lẽ vì trưởng thành mà tình cảm của hai người cũng tốt hơn nhiều so với khi còn ở chung kí túc xá.

Cho nên, nghĩ nghĩ... Cho dù không cần cô ra mặt thì cô cũng muốn khiến cho Trần Gia Lạc phải day dứt trong lòng.

Nghĩ xong, Hiểu Hiểu đi qua vỗ vai Trần Gia Lạc, đến khi anh ta nghi hoặc ngẩng đầu lên thì Hiểu Hiểu mỉm cười:

- Thế nào? Cưới vợ mới rồi còn không dẫn đến ọi người xem? Anh xem, cũng hiếm người không dẫn theo vợ đi lắm!

Bên cạnh lập tức có mấy người đang trò chuyện vui vẻ quay lại nói:

- Ấy dà, cái này chẳng vui gì hết! Trần Gia Lạc, đừng nói anh ngoại tình nhé.

Lúc trước hôn lễ của Thư Tâm và Trần Gia Lạc không tổ chức đình đám người đến thì không nhiều nhưng người biết thì cũng rất nhiều. Lập tức, những người biết Thư Tâm và Trần Gia Lạc vừa tốt nghiệp đã kết hôn đều kinh ngạc nhìn lại, sau đó đều cười châm biếm – những người này ít nhiều gì cũng biết Thư Tâm, ai lại chẳng biết quan hệ giữa Thư Tâm và Hiểu Hiểu?

35. Chương 35

Trần Gia Lạc ngồi một mình trong góc.

Tóc bị ghé cọ rối, áo màu sáng cũng hơi nhăn. Anh ngẩng đầu lên, tay cầm một chén rượu đầy, lẳng lẳng mà buồn bã, cũng không ngờ đột nhiên bị một câu nói của Hiểu Hiểu mà thu hút sự chú ý của mọi người, như bị kim đâm.

Trần Gia Lạc vội ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn Hiểu Hiểu, hồi lâu sau, tay nắm chặt ly rượu, cố gắng cười trấn tĩnh:

- Không, tôi ly hôn, còn chưa kết hôn nên không cần đâu!

Hiểu Hiểu nhướn mày, cũng tự rót ỉnh một ly rượu. Bàn tiên sinh luôn theo sát lập tức lo lắng cầm lấy chai rượu Hiểu Hiểu vừa đặt xuống, nhìn cẩn thận vài lần, thấy là rượu vang chuẩn bị cho phụ nữ thì mới không nói gì.

Hiểu Hiểu thấy vẻ lo lắng của Bàn tiên sinh thì thoáng mỉm cười, quay đầu ôm cổ Bàn tiên sinh rồi hôn chụt lên má anh.

Tất cả mọi người trong phòng đều thoáng sững sờ, sau đó đều ồn ào kêu lớn, trêu đùa. Phía xa một số bạn học cũ cũng lác lác đầu rồi mỉm cười, chỉ có sắc mặt Trần Gia Lạc là càng tái nhợt.

Bàn tiên sinh vuốt vuốt mặt, cũng ngại ngùng ngồi xuống bên cạnh. Đàn ông lớn tuổi thường khá câu nệ, đương nhiên da mặt cũng mỏng hơn một chút.

Hiểu Hiểu bưng chén rượu, ôm bụng, tựa như quý phu nhân vậy, nhẹ nhàng đi đến bên Trần Gia Lạc, Trần Gia Lạc vội nhìn nàng chăm chú.

Hiểu Hiểu nhìn qua, phát hiện một thời gian không gặp, người đàn ông luôn sạch sẽ gọn gàng lại trở nên luộm thuộm như vậy, khuôn mặt vốn trắng trẻo giờ như trong suốt dưới ánh đèn, cúc áo mở lộ ra xương quai xanh gầy gò.

Ái dà, như thế anh ta mới là người bị hại vậy, vừa đáng thương lại vừa kiên cường.

Người bị hại vừa đáng thương vừa kiên cường cảnh giác ngồi thẳng dậy, thấp giọng mắng Hiểu Hiểu:

- Rốt cuộc cô định làm gì? Mắng tôi? Cười nhạo tôi? Hay là đánh tôi?

Không đợi Hiểu Hiểu trả lời, Trần Gia Lạc lại chán nản cúi đầu xuống, nhỏ giọng cười rộ lên:

- Đúng rồi! Đều là lỗi của tôi, cô muốn thế nào cũng được!

Anh ta ngả người về phía sau, giơ tay lên che mắt, như buông xuôi mà nằm vật xuống ghế salon trong góc nơi không ai để ý, góc áo sơ mi bị động tác của anh ta mà lật lên, lộ ra một vùng eo lớn.

Hiểu Hiểu thoáng cảm động vì biểu hiện chán chường, bi thương, sấm hối này của Trần Gia Lạc, cô như cơn mưa, ôm bụng ngồi xuống, nhấp một ngụm rượu. Hương rượu thản nhiên tản ra nơi đầu lưỡi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hiểu Hiểu thoáng qua nụ cười như có như không, ánh mắt mang theo chút đặc biệt quét qua quét lại Trần Gia Lạc hai, ba vòng.

Ánh mắt kia như có như không, từ khuôn mặt cho đến cơ thể Trần Gia Lạc, lại đảo lại một vòng, đến ngón tay cũng không tha.

Xung quanh vốn không ít người định xem kịch vui nhìn qua, thấy không khí giữa hai người lại có vẻ như chẳng có gì thì một đám người quay đầu đi.

Căn phòng nằm trong trường học, bên ngoài còn đang bật bài hát viết về trường, các bạn học trong phòng chiều dài cũng tùm tùm năm tụm ba lại, cười cười nói nói. Trần Gia Lạc cảm thấy mọi thứ ở đây đều rất lạc lõng, còn cả ánh mắt của Hiểu Hiểu khiến cho anh thực sự không thoải mái.

Anh biết Hiểu Hiểu từ lâu, nghe nói điều kiện nhà Hiểu Hiểu rất tốt, cha mẹ là quan lớn trong quân đội gì đó, lúc Thư Tâm nói chuyện này với anh cũng chỉ cười không nói gì thêm nên anh không biết chi tiết. Nhưng từ khi còn đi học, anh đã cảm thấy ánh mắt nhìn người của Hiểu Hiểu có cảm giác cao cao tại thượng.

Đây là khí thế khác biệt so với những người xuất thân nông thôn như anh, cô chỉ hơi nhìn cũng đã dễ dàng trấn áp được người khác. Khí thế từ cô ép đến khiến anh không thở nổi, vô cùng mất tự nhiên.

Anh đã từng hỏi những nam sinh theo đuổi Hiểu Hiểu, có người nói với anh: theo đuổi Hiểu Hiểu có thể bớt phải phấn đấu ít nhất là mười năm. Cũng có người cười hỏi anh: anh không thấy người con gái cởi mở, phóng khoáng như cô thật ra rất đáng yêu sao?

Trước kia anh đã khinh thường bọn họ nhưng rồi cũng lại hiểu ra.

Ai biết được những người kia nói thật hay không? Con gái như Thư Tâm có lẽ tốt hơn? Dịu dàng, đơn thuần lại chu đáo.

Sau đó, anh phấn đấu ở thành phố xa lạ, phần hoa này lâu như vậy, cố gắng lâu như vậy, từ vị trí thấp nhất đi lên đến bây giờ, khó khăn gian nan cũng thành một giám đốc, cũng mặc âu phục, thắt caravat, ngồi trong phòng riêng có điều hòa mát lạnh.

Sẽ có người tôn kính gọi anh một tiếng giám đốc Trần, sẽ có người cung kính đến xin chỉ thị của anh, cũng sẽ có người gọi điện đến mời anh đi ăn cơm, anh như đã quên mất ánh mắt khi xưa mọi người nhìn mình.

Nhưng một khi trí nhớ đã dâng lên thì rõ ràng sẽ không dễ để người ta trốn tránh.

Trần Gia Lạc chỉ cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên tận đỉnh đầu, khiến anh thoáng quay đầu, xiết chặt tay, nhìn trừng trừng vào Hiểu Hiểu.

Anh không biết ánh mắt mình như thế nào, chỉ biết Bàn tiên sinh ở bên lập tức đứng bên Hiểu Hiểu, hơi ôm Hiểu Hiểu vào lòng, nhìn anh đầy phòng bị, lạnh lùng cảnh cáo:

- Trần tiên sinh, vợ tôi đang mang thai, xin anh để ý một chút!

Trần Gia Lạc thoáng như bị những lời này châm ngòi, nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt Bàn tiên sinh:

- Mang thai? Mang thai! Có gì hơn người? Vì cái gì? Vì sao các người chỉ biết bức ép tôi, chỉ biết nhắc tới con cái, có bao giờ nghĩ tới tôi? Có bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận của tôi không! (Lúc anh ngoại tình thì anh nghĩ đến cảm nhận của ai?)

Trần Gia Lạc vùng tay nói, vẻ mặt phẫn nộ, giọng nói còn át cả bài hát trên loa, có không ít người còn nhăn mày hỏi người bên cạnh:

- Ai thế? Thật là...

Mất lịch sự.

Trần Gia Lạc không nghe thấy nhưng anh ta như có thể cảm nhận được những từ ngữ này từ trong những cái nhíu mày kia, cả người run rẩy.

Hiếu Hiếu ở bên lại cười lạnh lùng, ly rượu vang trong tay giơ lên, không hề khách khí mà hất thẳng vào mặt Trần Gia Lạc.

Hiếu Hiếu đầy khí thế, hơi vênh mặt nhìn Trần Gia Lạc, nhìn lửa giận của Trần Gia Lạc bị một ly rượu vang đẩy lên đến đỉnh điểm.

A! Cô là phụ nữ mà, đương nhiên có quyền kiêu ngạo, ngang ngược, mà hành động của cô lại chẳng hề do dự, cộng thêm ánh mắt khinh miệt của cô đã khiến người ta quên việc chỉ trích cô.

Giọt rượu thơm nồng chảy dài xuống trán Trần Gia Lạc, Trần Gia Lạc a một tiếng đau đớn rồi vội lau mắt. Anh ra sức nháy mắt, trong lúc mơ hồ thấy Hiếu Hiếu đứng trước mặt mình, chiếc váy rộng bay bay trong tầm mắt.

- Kêu cái gì mà kêu? Giờ đã nhìn rõ tôi là ai chưa? Có phải là đàn ông không thế? Đừng nghĩ gặp ai cũng có thể khóc lóc om sòm nhé! Đồ rác rưởi! Nhu nhược! Chỉ biết trốn tránh. Bất kể làm gì cũng đều không ngừng tự kiểm soát cho bản thân. Cho dù biết tôi đến gây phiền phức cũng không dám phản đối sao? Chỉ biết dùng lối lằm của người khác để biện hộ ỉn, anh đúng là hết thuốc chữa! Tôi đúng là gốc nên mới đi tìm anh nói chuyện! Đúng là làm mất giá trị con người!

Bàng tiên sinh ở bên vội đỡ lấy Hiếu Hiếu, thấp giọng an ủi:

- Bà xã à, nghỉ ngơi chút đi, đừng nóng giận, giận dữ không tốt cho em bé đâu.

Trần Gia Lạc dùng tay áo lau khô rượu nơi khóe mắt, mắt đỏ bừng phẫn nộ nhìn Hiếu Hiếu:

- Nói bậy! Tôi không như thế!

Hiếu Hiếu đẩy Bàng tiên sinh ra, khinh miệt liếc nhìn anh ta một cái rồi đột nhiên cười rất quỷ dị:

- Được! Anh không thế! Vậy anh có dám đứng ở đây, nói với bạn học cũ những chuyện của mình làm không? Để ọi người bình luận, phân xử xem có phải là tôi nói oan cho anh không? Để xem người như anh đã làm được việc gì đáng để kiêu ngạo!

Sắc mặt Trần Gia Lạc trở nên vô cùng khó coi, đột nhiên lui về phía sau một bước, bối rối quay đầu lại thấy ánh mắt mọi người đang nhìn qua.

Những ánh mắt kia từ bốn phương tám hướng bắn tới khiến Trần Gia Lạc choáng váng. Trần Gia Lạc giật mình cảm thấy, trong mắt mọi người có đủ sự khinh bỉ, đều đang chờ xem anh bị xấu hổ.

Không! Anh không thể nói! Sao có thể! Anh là cán bộ xí nghiệp nhà nước... nếu chuyện này đến tai công ty, vậy anh... tiền đồ của anh...

Người Trần Gia Lạc đột nhiên ngã phịch xuống ghế, ngồi thất thần hồi lâu.

Công ty... Tiền đồ...

Mãi đến khi trong đầu lặp đi lặp lại những lời này, anh mới không thể không tự thừa nhận, cái anh gọi là sấm hổi, là áy náy, là giằng co cũng không chỉ là vì Thư Tâm rời khỏi anh.

Trần Gia Lạc không cam lòng nhìn Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu lại đứng thẳng đó, thân mật cùng Bằng tiên sinh đi qua chỗ khác. Sự không thèm dèm của này khiến cho Trần Gia Lạc vô cùng oán, vô cùng hận, vô cùng ngả lòng cũng chẳng có chỗ phát tiết, cứ thế dồn nén trong lòng, ép anh không thể thở nổi.

Thì ra thứ anh cho là tình yêu, sự hối hận và cầu xin anh vẫn nói cũng chẳng giá trị là mấy.

Thì ra khi anh ta ngồi lên vị trí cao, nhìn những người đàn ông xung quanh rượu chè gái gú rồi cũng bắt chước mà phản bội Thư Tâm.

Thì ra anh ta vẫn luôn là thế... kẻ ích kỉ.

Trần Gia Lạc ôm đầu, vừa ầm ứ lại vừa xấu hổ, ngón tay nắm chặt tóc, cơ hồ kéo đỏ cả da đầu, giữa những ngón tay còn có cả những sợi tóc đứt vụn.

Thì ra, đêm hôm đó... Nói chuyện làm ăn, uống rượu, rồi vào khách sạn thuê phòng, thực ra chẳng phải là say đến bất tỉnh nhân sự như anh ta đã nghĩ.

Thậm chí anh còn có thể nhớ lại sự non mềm của làn da ấy, lời ca ngợi của cô gái trẻ trung, sự nhiệt tình ấy, còn cả những tiếng rên rỉ phóng túng anh ta chưa từng được nghe từ miệng Thư Tâm.

Thậm chí anh ta còn nhớ những giọt mồ hôi của mình rơi xuống bầu ngực của người con gái đó, dưới ánh đèn chiếu ra ánh sáng mê người và mái tóc rối của Vương Hiểu Hân trong cơn ý loạn tình mê.

Đúng thế, anh ta thực sự đã hối hận, cũng từng sợ hãi, khi tiến vào thân thể lạ lẫm của người con gái đó. Chỉ là, cũng chỉ thoáng trong nháy mắt.

Trong nháy mắt đó, anh đã nhớ tới khuôn mặt dịu dàng của Thư Tâm, nhớ tới sự cổ vũ của cô mỗi lần anh nhụt chí, vì vậy, anh nghĩ, đã cùng chung sống vài năm, tính khí Thư Tâm... chắc... chắc cũng chỉ tức giận, cãi cọ với anh một chút mà thôi!

Anh nghĩ như vậy rồi, đã chẳng còn nhẫn nại và nhẫn nhịn gì thêm nữa.

Người con gái trẻ trung kia nhiệt tình ôm anh như vậy, nhiệt tình phóng dăng nói cô muốn...

Anh nghĩ, một lần... một lần là được rồi...

Từ ngày đầu tiên đến công ty, cô gái đó đã luôn ngọt ngào gọi anh là giám đốc Trần, dùng ánh mắt sùng bái mà đi theo anh, sau mỗi lần được anh giúp đỡ thì đều ôm tay anh mà nói: “Giám đốc Trần, anh thật lợi hại.

Chưa từng có... Cuộc đời anh chưa từng có ai như vậy. Một người con gái ca ngợi anh không hề ngại ngùng, vì thế, trong nháy mắt, anh cảm thấy lâng lâng.

Sau đó, có mấy lần anh cố ý đưa Vương Hiểu Hân cùng đi dự tiệc rượu, càng chứng kiến Vương Hiểu Hân linh hoạt như cá nhò trên sông, vô cùng tự nhiên mà giao tiếp với mọi người. Cho nên anh mới có thể chỉ thoáng sùng sốt khi cánh tay Vương Hiểu Hân quấn lên cổ mình như rắn nước chứ không hề phản đối.

Chỉ là... chỉ là... Cho dù là thế thì anh ta cũng chưa từng nghĩ tới việc ly hôn với Thư Tâm!

Anh ta chỉ là... chỉ là... chỉ như tất cả những thằng đàn ông đi ăn vụng, cho rằng chuyện này sẽ không bị phát hiện, mà cho dù có bị phát hiện thì những người phụ nữ nhu nhược đó cũng sẽ chẳng làm gì quá.

Anh ta chỉ là..... Chỉ là muốn đôi khi được phóng túng bản thân, chơi đùa một chút mà thôi. Sao anh ta có thể... có thể lấy người con gái như thế? Loại con gái không biết xấu hổ... phóng dăng như vậy...

Vợ trong suy nghĩ của anh ta vẫn luôn là người như Thư Tâm!

Nhưng mà, anh sai rồi.

Thư Tâm không phải là đóa hoa nhỏ yếu đuối, chỉ có thể leo bám vào đàn ông mới có thể trở lá.

Cô là bồ liễu, thoạt trông mềm mại yếu ớt nhưng trên thực tế lại rất cứng cỏi.

Mà anh cũng không ngờ, Vương Hiểu Hân luôn như con thỏ non chỉ biết ngọt ngào ca ngợi anh như vua chúa... lại to gan lớn mật chạy đến trước mặt anh mà nói rằng cô ta có thai.

36. Chương 36: Chương 36

Dưới đủ loại ánh mắt nhìn của mọi người, Trần Gia Lạc như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, sắc mặt tái nhợt rồi lại hồng, đỏ lại xanh mét, tái rồi lại tím, cứ như vậy một vòng, cuối cùng không chịu được nữa, đứng lên, vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài. Xem ra là ngay cả kỉ niệm ngày thành lập trường cũng sẽ không tham gia.

Chỉ có điều, Trần Gia Lạc cúi đầu đi rất nhanh, nghiêng rằng không nghe những tiếng cười cợt kia vào tai nhưng cũng không ngờ Thư Tâm và Boss lại sóng vai đi vào.

Thư Tâm không để ý, bị Trần Gia Lạc đang cúi đầu mà đi va vào, Thư Tâm còn chưa kịp hô lớn thì đã bị đẩy về phía cửa. May mà Boss ở bên tay mất lạnh lẽ, cánh tay dài duỗi ra, kéo Thư Tâm vào lòng thì mới bảo vệ được cái mũi cho Thư Tâm.

Trong mắt Boss tóe lên lửa giận nhưng cũng chỉ cúi đầu hỏi Thư Tâm:

- Thế nào? Không sao chứ?

Sau đó ngồi xổm xuống, vươn tay xoa xoa mắt cá chân cho Thư Tâm rồi nói:

- May mà không bị làm sao. Gót giày cũng không có chuyện gì.

Thư Tâm chỉ cảm thấy hai ngón tay nóng hổi đang sờ lên mắt cá chân lạnh băng của mình, thoải mái nói không nên lời nhưng vẫn vội rút chân lại, lui hai bước, có chút đỏ mặt nói:

- Cảm ơn Boss, tôi không sao.

Ngại ngần quay đầu đã thấy Trần Gia Lạc đứng vào mình đã chẳng xin lỗi gì lại còn cứ thế chạy đi. Càng đi càng va chạm phải không ít người, suýt thì khiến một cụ già ngã xuống đất.

Thư Tâm lập tức muốn bốc hỏa.

Bên kia Hiểu Hiểu lửa cháy đổ thêm dầu, cười lạnh vẫy Thư Tâm:

- Ai dà, cậu phải thông cảm cho trái tim mong manh đang bị vỡ nát của người ta! Trong lòng có quỷ, thấy ai cũng như thấy quỷ, người ta ấy à, chắc đã sợ muốn chết.

Thư Tâm bĩu môi:

- Lòng anh ta không thoải mái thì có thể va chạm người khác sao? Làm ngã người thì phải làm sao? Mình còn trẻ ngã cũng chẳng sao nhưng hôm nay có bao nhiêu người lớn tuổi, đi đường còn phải chống gậy, vịn nhất bị ngã thì phải làm sao? Anh ta không thoải mái mà chút phép tắc lịch sự công cộng cũng mất nốt rồi à?

Hiểu Hiểu ngẩn người, sau đó cười nói:

- Thư Thư, cậu đứng là... lúc nào cũng đáng yêu như thế!

Thư Tâm có chút mất tự nhiên, sau đó nổi giận dửng dưng quay đầu gọi Trần Gia Lạc.

Không ngờ Trần Gia Lạc lại như không nghe thấy, chân vẫn chạy, tay vung lung tung, không ngừng va vào những người xung quanh mà chạy ra bên ngoài.

Hết lần này tới lần khác, hôm nay có rất nhiều người lớn tuổi, không ít người bị anh ta đụng vào mà lão đảo. Người lớn tuổi, những người phụ nữ đi giày cao gót rất nhiều, quả nhiên có người ngã sắp xuống.

Vì vậy, Trần Gia Lạc đi đến đâu là rối loạn đến đó.

Thư Tâm càng nhìn càng giận, đuổi theo gọi:

- Trần Gia Lạc, anh làm cái gì thế? Anh chậm một chút! Cẩn thận một chút!

May mà có bảo vệ, bảo vệ thấy tình hình bên này thì vội chạy tới, đáng tiếc lại cách hơi xa. Thư Tâm đuổi theo Trần Gia Lạc, đỡ hai ông cụ dậy rồi lại lớn tiếng gọi thêm một lần, giận dữ đến dậm chân thì đột nhiên thấy bên cạnh hơi loáng lên, đến lúc nhìn lại thì thấy Boss đã đề lại được bả vai Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc cũng chẳng biết bị làm sao, lại giẫy dụa kịch liệt dưới cái nhìn của bao người. Có lẽ Boss có học quyền Anh nghiệp dư, sức rất lớn nên Trần Gia Lạc giẫy thế nào cũng không thoát ra nổi. Chỉ chốc lát sau bảo vệ cũng đã tới.

Thư Tâm cùng mấy người đang kinh ngạc gọi trời gọi đất cũng chạy tới, an ủi những người bị ngã. Vẫn may tuy có phàn nàn cấu kình nhưng cũng không ai bị thương, cũng chẳng ai đi truy cứu, đại đa số đều không phát hiện ra bên này có chuyện, bằng không hội trường lớn như vậy chẳng biết sẽ rối loạn đến mức nào.

Người bảo vệ để ý cẩn thận hồi lâu, không ngờ lại gặp chuyện này, sắc mặt sao có thể tốt được?

Lập tức một trái một phải bắt lấy bả vai Trần Gia Lạc, dài mặt nói:

- Vị tiên sinh này, thật ngại quá, xin hỏi anh vội như vậy là có chuyện gì? Chúng tôi giúp gì được anh không? Tôi nghĩ chúng ta qua bên kia nói chuyện có lẽ thích hợp hơn.

Lúc này Trần Gia Lạc cũng tỉnh táo hơn, ánh mắt hoảng hốt, vẻ mặt xấu hổ, thấp giọng nói:

- Tôi... khi nãy tôi có chút không thoải mái, cho nên...

Bảo vệ cười cười nhưng trong lòng khó chịu, nói:

- Xin ngài qua bên này nghỉ ngơi một chút!

Miệng thì nói vậy nhưng lại kéo Trần Gia Lạc về phòng bảo vệ – bằng không để trường học truy cứu để bọn họ phải chịu trách nhiệm sao?

Trần Gia Lạc chỉ cảm thấy rất mất mặt, hơi giãy ra nhưng không dám dùng sức. Mắt thấy càng ngày càng nhiều người xem, mặt anh ta đỏ bừng, cuối cùng nhìn Thư Tâm với vẻ cầu xin.

Hiếu Hiếu vừa chạy tới lập tức hừ một tiếng, Thư Tâm nhìn cô một cái, hít sâu một hơi rồi quyết định bước qua, hỏi:

- Trần Gia Lạc, tôi muốn hỏi, bao giờ thì các người dọn khỏi nhà tôi?

Nói được câu đầu, những câu sau sẽ chẳng còn là khó khăn, Thư Tâm nói liền một hơi:

- Anh cũng biết đấy, theo pháp luật mà nói, nhà đó giờ đã là của tôi nhưng anh và mẹ anh, còn cả vợ tương lai của anh đều ở đó mà chưa được sự cho phép của tôi, thậm chí còn chẳng đưa cho tôi nửa xu tiền thuê nhà, cư xử thế này cũng rất thái quá. Tôi không thể để mấy người cứ ở lại mãi được, trên thực tế, tiền mua nhà này vẫn còn nợ cha mẹ tôi một khoản, vẫn chưa trả hết.

Thư Tâm cười cười:

- Mọi người đều là bạn bè, tiền thuê nhà gì đó coi như cho qua, tôi cũng không làm khó dễ anh. Nhưng một tháng cũng đủ để anh tìm nhà mới mà dọn đi rồi chứ?

Giọng Thư Tâm không lớn, ít người nghe thấy nhưng Trần Gia Lạc lại sợ đến ngất người, đứng sững nơi đó, thần thờ cả nửa ngày.

Thư Tâm nhún mày trước cái nhìn khó tin của anh ta, vô thức quay đầu đi, lại thấy Boss đang đứng sau cô, thấy cô nhìn qua, Boss lập tức khẽ gật đầu với cô.

Thư Tâm lại quay đầu lại.

Một bên, Hiếu Hiếu bật cười:

- Sao thế? Sao phải tỏ vẻ kinh ngạc thế làm gì? Chẳng lẽ nhà của người ta lại tặng không anh? Chẳng lẽ ly hôn rồi anh còn định dùng nhà của vợ cho tiểu tam ở? Không không, chắc qua mấy ngày nữa sẽ thành vợ bé của anh rồi? Chỉ là cũng không thể vô lý như vậy được! Giám đốc Trần ơi, anh không mặt dày đến thế chứ? Chuyện này với tôi chính là trò cười đó, truyền ra ngoài, đừng có nói với ai là chúng ta quen nhau nhé!

Một tiếng “Giám đốc Trần” của Hiếu Hiếu mới khiến Trần Gia Lạc lấy lại tinh thần, câu cuối nửa uy hiếp nửa đùa càng khiến Trần Gia Lạc sợ tới độ vội nhìn quanh, thấy không có người quen trong công ty thì mới thở phào một hơi.

Trần Gia Lạc không cam lòng mà nắm chặt tay lại, oán hận nhìn Thư Tâm, lòng quay cuồng một hồi, cuối cùng cố lắm cũng không cười nổi, chỉ có thể lạnh lùng nói:

- Thư Thư, thì ra em cũng làm ra được những việc như này!

Có lẽ là thấy việc đã không thể cứu vãn, cuối cùng Trần Gia Lạc cũng chẳng còn chút cầu xin và bi thương nào nữa, oán hận nhìn qua Hiếu Hiếu rồi cuối cùng lại dồn hết qua Boss, nghiêng rằng nói:

- Khó trách em muốn ly hôn! Khó trách em thoải mái rời đi như vậy! Thì ra em đã sớm có người dự bị! Chỉ tiếc anh ngu, để em nắm được chứng cứ, bằng không...

Anh ta hừ một tiếng rồi ưỡn thẳng lưng trong ánh mắt dò xét của hai anh bảo vệ, nói bằng giọng kiên cường mà thê lương:

- Thôi, coi như anh đã hiểu, anh cũng chẳng so đo mấy chuyện này, dù sao chúng ta cũng từng là vợ chồng, nhà... Coi như là của em, anh sẽ chuyển ra, không cần lòng tốt của em.

Sau đó, quay người lại, đi về phòng bảo vệ, chỉ có điều tư thái đó khiến cho hai anh bảo vệ đều như là đang đi theo bảo vệ cho anh ta vậy.

Hiếu Hiếu kinh ngạc đến không ngậm được miệng, sau đó ôm cánh tay cười lạnh:

- Trời đất ơi! Tôi cũng không tưởng tượng được với đầu óc này của anh mà có thể đảm nhiệm được chức vụ giám đốc đâu. Càng nói thì càng có sĩ diện đúng không?

Trần Gia Lạc thoáng dừng bước, bước chân trở nên nặng nề, càng có vẻ bi tráng, cao thượng không so đo với người thì lại nghe giọng nói luôn tỉnh táo, trước sau như một của Boss xen vào:

- Mặt mũi không phải là cho người khác xem, cái để cho người khác xem gọi là mặt nạ, tự mình nhìn được mình thì mới gọi là mặt!

Hiếu Hiếu thoáng sững sờ, sau đó vỗ tay cất lực:

- Chuẩn!

Thư Tâm lại không nhìn được mà có chút xấu hổ, lên nhìn lên, thấp giọng nói:

- Cái này... Ngại quá, liên lụy đến cả Boss, tôi cũng không ngờ anh ta lại... lại vô sỉ như vậy!

Vô sỉ đến mức dám vu oan cô và cấp trên của mình trước mặt bao người dù chẳng có chứng cứ gì. Chỉ thoáng sơ sẩy cũng sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của cô!

Thiếu chút nữa Thư Tâm đã không nhìn được mà tát Trần Gia Lạc rồi! Vất vả lắm mới nhẫn nhịn lại sự phẫn nộ và hối hận trong lòng. Lúc này, Trần Gia Lạc cũng đã đi xa, coi như cũng chẳng có cách nào xả giận.

Nhưng sau đó nghĩ lại, Thư Tâm thấy mình vẫn rất may mắn.

Hôm nay nhiều người như vậy, may mà mình không làm trò hề như Trần Gia Lạc, vô duyên vô cớ làm mất đi chừng mực của bản thân.

Thư Tâm cúi đầu đứng trước mặt Boss, nghĩ đến hình tượng nghiêm túc của Boss trong công ty mà không trở nên bồn chồn.

Cô đứng một lát thôi mà tim đập càng lúc càng nhanh, đang nghĩ nên nói sao mới được tha thứ thì lại cảm thấy đầu hơi nặng xuống.

Thư Tâm hơi ngẩng đầu đã thấy Boss đang nhẹ nhàng vuốt tóc cô:

- Không sao, mọi người đều là bạn học cũ cả, đừng khách sáo như vậy. Thanh giả tự thanh, tôi không ngại.

Chẳng ngại chút nào hết, tốt nhất em cũng đừng ngại.

Boss cười thầm trong lòng, thầm nghĩ: Ưu điểm duy nhất của Trần Gia Lạc có lẽ là có thể làm bất sự khác biệt giữa anh và anh ta chẳng? Anh tự nhận là, dù nhìn kiểu gì vẫn thấy mình tốt hơn Trần Gia Lạc rất nhiều. Trần Gia Lạc có thể theo đuổi được Thư Tâm thì có gì anh không làm được?

Nghĩ nghĩ, Boss lại càng tự cổ vũ: Trần Gia Lạc thắng chẳng qua là vì sớm tỏ tình thôi! Nếu không phải năm đó anh thấy Thư Tâm nhút nhát e lệ như vậy, cho rằng cô thẹn thùng, nhát gan như con thỏ, định tiến dần từng bước thì còn có chỗ cho Trần Gia Lạc sao?

Boss nắm chặt cổ tay, sau đó trầm ổn mở miệng:

- Đúng rồi, lần trước phòng ở của công ty cho em ở tôi đã làm tốt, đợt kết thúc lễ kỉ niệm, có muốn đi xem không? Vừa khéo để tôi dẫn em đến đó làm quen.

Mắt Thư Tâm sáng bừng:

- Nhanh vậy sao? Được ạ! Cảm ơn Boss!

Boss lại vuốt lọn tóc xoăn của Thư Tâm xuống, lúc này quyết không buông tay:

- Mọi người đều là bạn học cũ, không cần phải khách khí như vậy, hay là, gọi tôi là sư huynh đi?

Mặt Thư Tâm đột nhiên đỏ hồng, chẳng hiểu sao cô lại nhớ đến mấy bộ phim kiếm hiệp...

Nhưng về đợt chờ trong đôi mắt vốn luôn lạnh băng của Boss lại khiến không ai có thể từ chối, Thư Tâm vội xua đi suy nghĩ trong lòng, ra vẻ bình thản gọi một tiếng:

- ...Trác sư huynh?

Boss lập tức mỉm cười, Thư Tâm nhìn qua, lập tức tưởng tượng khi này lại bay về, lại nghe Boss vẫn vô cùng đứng đắn đáp lại:

- Thư sư muội!

Lưng Thư Tâm nổi da gà, vội vàng khoát khoát tay:

- Không không không, Trác sư huynh, hay anh cứ gọi em là Thư Thư là được rồi, thật đấy, nghe cũng quen hơn.

Nụ cười của Boss lại càng thêm tươi, gật gật đầu, kéo dài giọng, nói:

- Thì ra em cũng đã quen rồi! Vậy sau này tôi “cứ” gọi em là Thư Thư là được!

37. Chương 37

Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc thì cũng chẳng còn sớm. Thư Tâm hỏi Hiểu Hiểu khi nào sinh, hào hứng nói chờ em bé ra đời thì sẽ nhận làm mẹ nuôi, lại hàn huyên đôi câu. Bằng tiên sinh thương vợ luôn dịu dàng đi theo khách sáo đôi câu rồi đưa bà xã về nhà.

Nghĩ nghĩ, Thư Tâm gọi điện về nhà cho cha mẹ, định đi xem kí túc xá trước.

Đẩy cửa xuống xe, Thư Tâm phát hiện mình đã đến khu trung tâm thương mại, không nhận được cũng có chút nghi hoặc:

- Chỗ này rất gần công ty nhưng giá nhà rất đắt, quá xa xỉ, công ty lại chịu cho nhân viên ở chỗ này sao?

Lại nhìn chung quanh một chút:

- Sao em chưa từng nghe nhắc đến?

Boss đỗ xe xong, dẫn theo Thư Tâm vẫn còn đang suy nghĩ bần khoản đi qua một đoạn phố dài rồi đáp:

- Không có, không phải nhà công ty cho nhân viên ở, công ty chỉ có tiền trợ cấp mua nhà chứ không có nhà!

Thư Tâm thoáng sững sốt, lúc này mới bắt giác ngẩng đầu lên, lại thấy trước mặt là tòa khách sạn sừng sững.

Thư Tâm còn có thể không hiểu sao? Cô dừng bước, quay đầu nhìn Boss, lại nghe Boss thản nhiên nói:

- Tôi và Thẩm Ngọc quen nhau ở nước ngoài, về sau chúng tôi về nước, mọi chuyện trong nhà đều không muốn tự làm nên thuê một phòng lớn ở trong khách sạn này ở lâu dài.

Anh đứng trên bậc thềm đá trước cửa khách sạn, quay người lại, ánh đèn đường chiếu lên khuôn mặt anh khiến vẻ mặt anh như ảo như mơ:

- Tôi nghĩ, em là con gái, ở một mình bên ngoài cũng không tiện, chẳng bằng đến ở cạnh chúng tôi, còn có thể giúp đỡ lẫn nhau. Hơn nữa, tôi cũng quen với giám đốc ở đây, sẽ có chiết khấu. Em thấy thế nào?

- Nhưng mà...

Cho dù có gốc cớ nào thì gặp phải chuyện này cũng đều nghĩ sang một hướng khác.

Thư Tâm nhú mày nhìn Boss, lại phát hiện, trên vẻ mặt đứng đắn của Boss hoàn toàn không có ám chỉ gì khác.

Thư Tâm thoáng thở phào nhưng vẫn lắc đầu:

- Không được, thật sự không được, giờ em cứ ở cùng cha mẹ cũng được. Cái này... cứ ở khách sạn mãi, sau này còn phải ra ra vào vào, sẽ không tốt cho thanh danh của Boss đúng không? Cảm ơn Boss nhiều!

Thư Tâm khéo léo từ chối khiến Boss nhăn mày, khẽ khuyên nhủ:

- Nhà cha mẹ em rất xa công ty, công ty lại thường xuyên phải tăng ca, một mình em như vậy có quá vất vả không?

Boss nhìn Thư Tâm, thản nhiên nói:

- Thư Thư, em đừng nghĩ nhiều, cũng như khi nãy tôi đã nói, thanh giả tự thanh, tôi cũng không để ý.

Cho nên... em còn để ý cái gì?

Nửa câu cuối Boss không nói ra nhưng dễ dàng có thể hiểu, Thư Tâm có chút xấu hổ.

So với khi nãy Trần Gia Lạc khiến Boss khó xử, loại tin đồn thất thiệt này với mình quả cũng chẳng đáng là gì. Chỉ là... trong thời gian ngắn đã thế này, dường như khiến những lời Trần Gia Lạc nói trở thành sự thật...

Boss không ngừng khuyên, đẩy gọng kính, khuôn mặt chính trực vô cùng:

- Huống chi chỉ là ở chung một khách sạn, lúc đi công tác cũng sẽ là như vậy. Hơn nữa, em cũng biết, khách sạn này có đến hơn ngàn người thuê, chẳng lẽ em tính so đo từng người sao?

Thư Tâm sững sốt.

Boss nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, quay đầu nhìn thoáng qua tòa nhà cao sừng sững, bình thản nói:

- Thực ra, tôi và Thẩm Ngọc cũng đều có nhà riêng của mình, chỉ có điều hai chúng tôi đều rất bận, nhà bố đó cũng chẳng mấy khi về. Có lẽ, còn chẳng bằng phòng làm việc của công ty. Trống rỗng, lạnh lẽo cũng chẳng giống cái nhà, nhìn rất khó chịu. Cho nên cứ ở đây đến bây giờ.

Boss nhìn Thư Tâm thật sâu, khẽ cười:

- Nhưng mà, từ nay về sau sẽ có nhà!

Trong nháy mắt, Thư Tâm không phân biệt nổi cảm giác chua xót trong lòng mình là thế nào, thương xót hay là cái gì? Chỉ biết là, đến khi cô phản ứng lại thì đã đứng cùng Boss trong thang máy.

Lúc này, trong thang máy có rất ít người, đi qua mấy tầng thì chỉ còn lại Boss và Thư Tâm.

Thang máy rất sạch sẽ, sáng sủa, có thể phản chiếu ra bóng người, chỉ có điều hơi hẹp. Quạt thông gió trên đỉnh đầu phát ra tiếng o o rất nhỏ, Thư Tâm cúi đầu, cắn môi, cuối cùng vẫn mở miệng:

- Boss, anh đối với em... đối với em... có phải là...

Boss nhẹ nhàng nghiêng người, vì cúi đầu nên nụ cười của anh không ai thấy rõ.

Anh chống tay lên tay vịn thang máy, gần như là giam Thư Tâm vào trong lòng, cúi đầu nhìn xoáy tóc của Thư Tâm, như cổ vũ mà hỏi:

- Có phải là cái gì?

Thư Tâm như con thỏ nhỏ, nhát gan lại thẹn thùng, chỉ có những lúc cấp bách thì mới để lộ ra chiếc răng cửa sắc nhọn như dao mà hung dữ cắn người. Nếu không nắm chặt tai lại thì con thỏ sẽ linh ngay đi mất, chỉ loáng cái đã không thấy tăm hơi. Cho nên, anh phải từ tốn, đầu tiên phải để cô luôn nghĩ đến anh, đến khi có cảm giác rồi thì sẽ càng khắc sâu nó hơn.

Thực ra tình cảm cũng rất dễ dàng. Cho dù ban đầu không phải là tình yêu nhưng cứ mãi tiếp xúc, mãi hoảng hốt mà để ý đến nhất cử nhất động của đối phương, đợi đến lúc đó, anh dịu dàng một chút, muốn tình cảm gì còn sợ khó sao?

Huống chi, chung sống với nhau cần đâu chỉ là là tình cảm: Trách nhiệm, tôn trọng, bảo vệ, đều rất quan trọng.

Boss nhớ lại thời sinh viên của mình, chỉ vì chậm một bước đã để cho Trần Gia Lạc tỏ tình trước.

Anh vẫn là tiền bối năm cuối lạnh lùng với danh tiếng lẫy lừng, không ai biết sự tiếc nuối, không ai biết sự hối hận của anh. Hối hận và đau lòng, mà ngay cả bạn chung phòng, sau khi lên quan sát hai ngày cũng chẳng nhận ra được điều này.

Có một lần, anh đi vệ sinh, lúc đó các bạn trong phòng cho là anh không ở đó nên mới bắt đầu ồn ào, anh cũng nghe được vài câu.

Bọn họ nói: “Cậu đùa à, người như Tiểu Trác sao có thể thích cô em gái kia được, lúc đó chỉ là đùa mà thôi!”

Bọn họ nói: “Đúng thế, đúng thế, cậu xem, giờ người ta đã có bạn trai, Tiểu Trác có phản ứng gì không? Chẳng đi học thì đi làm thêm, có chỗ nào giống người thất tình?”

Bọn họ thoáng dừng lại rồi thở dài một hơi, lại tiếp: “May mà Tiểu Trác không tỏ vẻ gì thất tình, nếu không mình sẽ thấy lạ lắm”.

“Đúng thế, đúng thế...” Bọn họ đều phụ họa như vậy.

Sau đó anh đẩy cửa đi ra ngoài, mọi người đều xấu hổ.

Lúc đó anh mới học năm thứ tư nhưng vì từng tham gia một cuộc thi ở trường khiến ban giám khảo chú ý nên bắt đầu có việc làm thêm. Vì thế anh đẩy cửa đi ra ngoài rồi cầm đồ ra khỏi phòng, thực sự cũng không khiến các bạn mất tự nhiên quá lâu. Cho nên bọn họ sẽ không phát hiện, dù về mặt anh không có gì nhưng lòng anh lại có chút buồn bã.

Dù sao cũng là nữ sinh đầu tiên anh có cảm tình...

Nhưng lúc đó cũng chỉ là chút buồn bã mà thôi.

Về sau anh xuất ngoại, về sau ngẫu nhiên lại nghe nói Thư Tâm và Trần Gia Lạc kết hôn, lại là về sau, anh nhận lời làm cho AC, về nước, không ngờ lại gặp cố nhân ở hành lang công ty.

Cũng là một mùa hè, anh sững sờ nhìn cánh cửa thang máy dần khép lại, nhìn khuôn mặt Thư Tâm dần biến mất. Tình cảm bao năm trước đột nhiên lại ùa về nhân lúc anh còn chưa kịp định thần.

Chỉ có điều, lần này đã không phải là chút hứng thú, chút yêu mến như khi còn trẻ, mà là tình cảm nồng hậu, lớn dần theo năm tháng.

Cũng là khi đó, anh lên văn phòng, gọi điện thoại về tổng công ty, nhận lời với giám đốc sẽ dùng ba năm để mở rộng thị phần của AC tại Trung Quốc, để cho cấp trên đồng ý kéo dài thời gian anh ở lại Trung Quốc từ một năm rưỡi thành ba năm.

Ba năm... thực ra lúc đó anh cũng không muốn làm gì, chỉ có điều đột nhiên gặp lại cố nhân khiến anh như hôn mê mà thôi.

Có lẽ, người lãnh đạm như anh luôn có những lúc đột nhiên bị mất phương hướng như vậy.

Chỉ có điều, khi đó anh không ngờ rằng cuộc hôn nhân của Thư Tâm sẽ xảy ra vấn đề như vậy. Nhưng mà đây chính là cơ hội của anh, tuy thời gian của anh không nhiều nhưng anh sẽ không buông tay lần nữa.

38. Chương 38: Chương 38

Thư Tâm đã ám chỉ rõ như vậy, chẳng qua là vì con gái nên có chút rụt rè, lại thêm thân phận hai người không tiện để nói rõ ba chữ đó ra thôi, cô tự thấy như vậy là đã rất rõ ràng rồi.

Hết lần này tới lần khác Boss lại đều tỏ ra không hiểu khiến Thư Tâm dù bồn chồn vẫn chỉ đành đi theo sau anh.

Boss khẽ cười, dẫn Thư Tâm đến trước một căn phòng, nhét chiếc thẻ màu vàng vào tay cô:

- Chính là ở đây, tôi và Thẩm Ngọc ở đối diện em, có việc thì cứ qua tìm, đừng khách sáo!

Thư Tâm a lên một tiếng, quay đầu nhìn lại lại thấy cửa phòng Boss là tấm biển vàng ghi: Phòng 521, lại quay đầu nhìn cửa phòng mình ghi rõ: Phòng 520.

Thư Tâm vốn đang lo lắng khó hiểu, lòng cũng trở nên khác lạ nhưng đúng lúc này sau lưng lại truyền đến tiếng đóng cửa và tiếng Boss chào:

- Nghỉ ngơi nhé, ngủ ngon!

Trên chiếc ghế salon cầu kì trong căn phòng 521, Thẩm Ngọc đang duỗi chân nằm đắp mặt nạ nghe được tiếng mở cửa, lập tức theo phản xạ có điều kiện phi thẳng vào nhà tắm, miệng còn la hét:

- Tiểu Trác Tử, sao cậu cứ luôn bố láo như thế! Đã nói bao nhiêu lần, đừng có đột nhiên xông vào đúng lúc tôi đang đắp mặt nạ.

Boss đang vui vẻ cũng mặc kệ Thẩm Ngọc. Một lát sau, Thẩm Ngọc rửa mặt đi ra, tay sờ sờ mặt thì thầm:

- Lần này hiệu quả cũng không tệ.

Lại quay đầu nhìn Boss:

- Có phải thấy da tôi đẹp lên không? Hai hôm nay có vụ án quan trọng, phơi nắng đến sạm cả người.

Boss trợn trắng mắt, không ngờ Thẩm Ngọc lại có thể nhìn ra được sự thay đổi trong lòng anh qua khuôn mặt vốn chẳng có biểu cảm gì, Thẩm Ngọc lầu bầu:

- Hừ hừ, tôi nói cho cậu biết nhé, Tiểu Trác Tử, giờ tốt nhất đừng có dây vào tôi! Nếu chọc giận tôi, tôi sẽ chạy sang phòng đối diện vạch trần sự âm hiểm của cậu đấy!

- Đừng có gọi tôi là Tiểu Trác Tử!

Boss lườm Thẩm Ngọc một cái rồi đóng cửa phòng mình đánh rầm một tiếng.

Thẩm Ngọc sững người, hí mắt lại, cười nói:

- Ái dà, Tiểu Trác Tử, không phải là cậu ganh tỵ vì tôi luôn trẻ trung hơn cậu đấy chứ? Tôi nói cho cậu biết nhé, cái mặt cậu lúc nào cũng hầm hầm như thế, không lo mà dưỡng da thì chỉ mấy năm nữa sẽ biến thành ông chú già ngay! Sẽ bị người ta nói là trâu già gặm cỏ non đấy!

Thẩm Ngọc điệu đà vuốt má mình, gật gật đầu nói thảm:

- Ai bảo chỉ có phụ nữ mới cần giữ gìn nhan sắc? Đàn ông cũng không được bạc đãi bản thân! Phải như khổng tước xòe đuôi vậy, lông cũng mất thì còn cái gì mà xòe!

Thì ra cậu cũng biết cậu là khổng tước sao?

Boss hơi hé cửa nghe được câu này, miệng giật giật rồi chẳng do dự đóng sầm cửa lại.

Phịch một tiếng làm cho Thẩm Ngọc tỉnh táo lại, cười rất đắc ý:

- Ha ha, cậu bị những lời vừa rồi của tôi đánh động đúng không? Động lòng rồi đúng không? Cậu rõ ràng cũng rất sợ Thư Thư ghét cậu đúng chưa? Ha ha ha!

Cuối cùng trong phòng cũng truyền ra tiếng quát tháo:

- Thẩm khổng tước, cậu câm miệng lại cho tôi! Còn gây rối nữa tôi sẽ up ảnh rảnh nang của cậu lên mạng.

Thẩm Ngọc cáu tiết:

- Cậu gọi lại xem! Cậu gọi ai! Tôi nói cho cậu biết, đừng có mà ép tôi đi nhổ răng!

Nghỉ ngơi hai tuần, Thư Tâm dần trở nên lười biếng. Lúc chuông báo thức vang lên, cô lăn hai vòng trên giường, sống chết cũng không dậy nổi. May mà khách sạn ở gần công ty, đi bộ vài phút là đến. Lười biếng suốt nửa tháng trời, cô cũng không thể đến muộn hơn mọi người được.

Lúc ra cửa, cô len lén nhìn, thấy không có bóng Boss thì Thư Tâm mới thở phào nhẹ nhõm bước nhanh về phía thang máy. Cô không muốn vừa đi làm lại thì đã bị các bạn đồng nghiệp nhìn bằng con mắt khác! Huống chi, nhờ phúc của Trần Gia Lạc, gần đây cô gặp không ít rắc rối.

Lúc đến nơi thì còn 20' mới vào giờ làm, lúc đó mới có 3,4 người đến, trong đó có hai cô nàng đang thì thầm nhỏ to gì đó, thấy Thư Tâm đến thì mới ngẩng đầu lên chào hỏi, nhiệt tình hỏi thăm sức khỏe Thư Tâm.

Thư Tâm cười nói không sao, lại hỏi chuyện công ty trong thời gian qua rồi mới đi về phía bàn làm việc của mình.

Thực ra cô rất muốn hỏi hai người đó đang say sưa nói cái gì, đáng tiếc cô là trợ lý giám đốc, tùy tiện hỏi như vậy cũng không hay.

Có điều, không biết là hai người kia nhận ra được sự tò mò trong lòng Thư Tâm hay là bản tính thích buồn dưa trời dậy, hai người lại chủ động vẫy Thư Tâm lại, lén lút nói:

- Thư Tâm, lại đây, nửa tháng qua cậu không đi làm, không biết công ty đã xảy ra chuyện lớn đúng không!

Thư Tâm phối hợp a lên một tiếng, thỏa mãn ước nguyện được kể chuyện của hai người, hai người quả nhiên cao hứng, tỏ vẻ thần bí nói:

- Công ty có người mới đến!

- Người mới? Tuy công ty đã qua thời gian tuyển dụng nhưng có đôi khi cũng sẽ nhận thêm người mà?

Vốn không biết lại thêm cách hỏi dồn dập này luôn khiến những người đang nắm giữ “bí mật” trở nên thỏa mãn.

Quả nhiên, đồng nghiệp A lập tức chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói:

- Không phải đâu! Dựa vào bằng cấp của cô ta mà có đủ tư cách vào AC chúng ta sao?

Thư Tâm cười cười, không tiếp lời, đồng nghiệp B đã vội để theo:

- Người ta đến để đi làm sao? Nhìn kiểu cách trang điểm ăn mặc của người ta, rõ ràng chính là...

Đồng nghiệp B cười lạnh nói tiếp:

- Đáng tiếc, lần này khiến cô ta đụng phải bàn sắt đến đầu rơi máu chảy rồi! Tôi cá, nếu cô ta có thể quyền rũ được Boss thì tiền lương tháng sau của tôi mời cơm hai người hết!

Thư Tâm hơi cười, cố ý chuyển hướng đề tài:

- Tôi lại rất muốn ăn bữa cơm này của cậu thì làm sao?

Cả hai người đều bất mãn:

- Thư Tâm!

- Thư Tâm, em đã quay lại? Đã khỏe hơn chưa?

Hai người vừa hét lên thì đã hối hận mà vội im bặt.

Thư Tâm quay đầu lại đã thấy giám đốc Ngô đứng ở sau lưng. Thư Tâm vội đáp:

- Cảm ơn giám đốc Ngô quan tâm, đã khỏe lên rồi!

Giám đốc Ngô gật gật đầu:

- Vậy là tốt rồi, vừa đúng lúc tôi có việc tìm cô, cô vào phòng làm việc của tôi nhé!

Hai người AB chụm đầu đứng đó, thấp giọng nói:

- Giám đốc, chúng tôi đi làm việc đây!

Giám đốc Ngô gật gật đầu, hai người liền nhanh chóng rời đi, rụt cổ ngồi về vị trí của mình.

Thư Tâm nhìn ra ngoài, phát hiện còn hai phút nữa mới đến giờ làm, nhân lúc giám đốc Ngô xoay người rời đi thì mới nháy mắt cho hai người kia rời đi theo.

Tuy đa số mọi người cảm thấy giám đốc Ngô rất hà khắc nhưng Thư Tâm có thể đi theo cô trọn vẹn 4 năm lại không đồng ý với điều này.

Giám đốc Ngô là phụ nữ, nếu nói là cực xuất sắc thì ở trong công ty AC chưa bao giờ thiếu nhân tài cũng không đúng nhưng cô lại có thể an vị tại vị trí này khi tuổi còn trẻ, thậm chí chưa đến 30 tuổi đã ngồi đến vị trí giám đốc thì thực sự là không dễ dàng. Thư Tâm cảm thấy, cho dù có nghiêm khắc một chút cũng là bình thường thôi!

Nhớ ngày đó, khi Boss còn chưa đến, giám đốc Ngô ở đây có thể coi là người hay bị đem ra làm chủ đề bàn tán, bọn họ đều nói cô không kết hôn, sinh con, chỉ biết liều mạng làm việc gì gì đó. Có lẽ người cứng rắn như giám đốc Ngô nghe xong những lời này cũng chẳng coi ra gì. Không ngờ lại để thành tiếng ác trong công ty,

Có đôi khi, Thư Tâm rất kính nể giám đốc Ngô nhưng có đôi khi cũng thấy thương xót.

Phụ nữ là thế, rõ ràng là cùng một sự việc nhưng luôn phải cố gắng phấn đấu hơn đàn ông rất nhiều. Chỉ sơ sẩy một chút thì người khác sẽ nói rằng bạn phải dựa vào chiều trờ để ngồi lên được chức cao.

Thư Tâm gõ cửa phòng giám đốc Ngô, nghe đáp lời rồi mới mở cửa đi vào.

Tiện tay đóng cửa lại, Thư Tâm phát hiện, mới chỉ trong vài phút mà giám đốc Ngô đã lại đang xem văn kiện, hồ sơ.

Thư Tâm đứng trước bàn làm việc của cô, hỏi:

- Giám đốc tìm em? Bận rộn như vậy mà xin nghỉ thì thật ngại quá, em sẽ cố gắng bắt kịp tiến độ làm việc của mọi người.

Giám đốc Ngô chỉ vào chiếc ghế trước mặt, ý bảo Thư Tâm ngồi xuống, nói:

- Đừng vội, chị gọi em đến là có chuyện muốn nói cho em biết!

Thư Tâm ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trang điểm thanh nhã của giám đốc Ngô, chợt nghe cô nói:

- Em cũng biết chị tốt nghiệp đại học quốc gia Singapore đúng không? Công ty sắp thành lập chi nhánh ở Đông Nam Á, bởi vì chị khá quen bên đó, hơn nữa lý lịch cũng ổn nên Boss đề cử chị. Giờ thông báo đã được công bố, chị sẽ nhanh chóng qua bên đó.

Thư Tâm thoáng sửng sốt rồi vội cười chân thành:

- Chúc mừng chị!

Giám đốc Ngô vẫn trước sau như một, chỉ cười thản nhiên:

- Cảm ơn! Nhưng chị nghĩ em cũng có thể tự chúc mừng mình đi. Lúc trước chị ngồi lên vị trí này cũng chỉ bằng tuổi em mà thôi, giám đốc Thư!

Thư Tâm ngây người:

- Giám đốc, ý chị là...

Giám đốc Ngô cười đưa một phong thư đến trước mặt Thư Tâm:

- Đúng thế, chị đề cử em cho vị trí này. Đương nhiên đây là kết quả sau khi cân nhắc cẩn thận, em đừng cảm thấy nặng nề.

Cô nhìn Thư Tâm nói:

- Đầu tiên, ngay từ đầu em là theo lời mời về công ty làm, khởi điểm đã cao hơn người khác. Sau đó làm trợ lý cho chị 4 năm, chị nghĩ không cần người khác phải dạy dỗ thêm gì nữa. Công ty lại không muốn điều cán bộ nước ngoài về làm ở thị trường Trung Quốc, người ở đâu làm ở đó cũng tốt hơn. Cuối cùng, ngay từ đầu chị đã rất thích em! Lúc trước nhân viên công vụ được mời về công ty làm không chỉ có mình em, đưa đến chỗ chị có ba người nhưng từ góc độ bản thân chị nhận thấy, chỉ có em là đạt được yêu cầu của chị. Không xen vào các chuyện không liên quan, dù bị áp lực thế nào cũng vẫn chăm chỉ làm việc, quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt, cũng sẽ không vì một hai câu của người khác mà đánh giá về người ta, điều này rất hiếm có. Và cả tâm tính của em nữa! Em biết đó, AC không phải là công ty non trẻ, đã có lịch sử hơn một trăm năm nhưng đây vẫn là một công ty trẻ. Cho nên yêu cầu của công ty chính là có bề dày kinh nghiệm nhưng cũng phải có tâm hồn tươi trẻ. Bốn năm cũng đủ để chị có thể xác định được rằng em sẽ làm tốt!

Thư Tâm nhìn giám đốc Ngô đang khẽ cười, mặt hơi nóng lên, trịnh trọng đáp:

- Cảm ơn chị, giám đốc! Cảm ơn sự dạy dỗ của chị suốt bốn năm qua!

Giám đốc Ngô cười, đứng lên, đưa phong thư tới trước mặt Thư Tâm, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn rồi nói:

- Được rồi, em đưa cái này cho Boss, vị trí này sẽ là của em. Làm tốt nhé, giám đốc Thư!

Thư Tâm hưng phấn cầm phong thư đáp:

- Vâng ạ!

39. Chương 39

- Cuối cùng, là chút lời khuyên của chị.

Sắc mặt giám đốc Ngô thoáng nghiêm túc lại:

- Trong mắt chị, sự khác biệt lớn nhất giữa giám đốc và trợ lý chính là Trách nhiệm. Làm trợ lý, chỉ cần làm tốt những gì chị giao là được, mọi thứ, tốt cũng được mà xấu cũng được, cũng có người đứng trước chịu trách nhiệm cho em. Nhưng mà, làm giám đốc, em phải tự mình phán đoán, quyết định. Nói thực ra, Thư Tâm, đây là điều chị lo cho em nhất. Có nhiều người vì làm công việc mang tính trợ lý lâu dài mà mất đi dũng khí dám chịu trách nhiệm với mọi việc và con mắt phán đoán tình huống. Mà em hiển nhiên tính cách nhu hòa, có lẽ em làm một trợ lý thì rất tốt nhưng là một giám đốc, em thiếu đi khí phách của một lãnh đạo.

Thư Tâm hơi xiết chặt phong thư, giám đốc Ngô lại mỉm cười:

- Nhưng chuyện lần đó cũng đã chứng tỏ, em không phải là loại người dễ dàng để người ta bắt nạt như chị nghĩ.

Câu đùa đầy thiện ý này khiến không khí thoải mái hơn một chút.

- Cho nên chị cho rằng, đưa em lên vị trí này không hẳn đã là không tốt, dù sao đây cũng không phải là chính trường đấu đá nhau! Ở vị trí này, bản thân mình có thể học được rất nhiều điều!

Giám đốc Ngô nhìn Thư Tâm chăm chú:

- Cho nên, chị muốn cho em một cơ hội, giống như trước kia, chẳng ai coi trọng chị nhưng chỉ cần cho chị một cơ hội chứng minh bản thân thì chị có thể khiến mọi người phải cảm phục. Thư Tâm, nói cho chị, em sẽ không làm chị thất vọng chứ?

Thư Tâm hít sâu một hơi, nhìn giám đốc Ngô, nói với đầy quyết tâm:

- Cảm ơn chị, em sẽ không để chị thất vọng đâu.

Giám đốc Ngô mỉm cười:

- Như vậy, chị sẽ theo dõi em từ Đông Nam Á, có vấn đề gì cứ gọi điện cho chị nhé.

Cô buông thông tay:

- Ít nhất em cũng là do chị đề cử, lúc cần thiết chị sẽ không ngại giúp đỡ em đâu.

Một lát sau, cô lại bổ sung:

- Hoặc là em có thể nhờ Boss giúp đỡ, chị nghĩ, Boss không nghiêm túc như vẻ bề ngoài đâu. Ít nhất đó cũng là một lãnh đạo tốt.

Lúc Thư Tâm lên lầu vẫn đang trong trạng thái khó mà tin được, cả người lảng lảng. Nhưng đến khi thang máy dừng lại, rồi tình một tiếng mở ra, tâm tình cô lại bình tĩnh đến khó tin.

Cô sải bước dài, nghe tiếng bước chân đều đều của mình truyền đến, khi thấy mọi thứ đều trở nên nhỏ bé ở phía dưới, cô đột nhiên có một ảo giác... Mình và người đàn ông mạnh mẽ, vẻ mặt luôn lạnh tanh kia đang đứng trên cùng một đỉnh cao.

Thư Tâm đẩy cửa thủy tinh đi vào, lại thấy “Tiểu La nhiều chuyện” hoảng hốt quay đầu lại, thấy là Thư Tâm thì mới ngại ngùng không nhìn về phía văn phòng của Boss nữa.

Thư Tâm nhìn thoáng qua, mơ hồ có thể thấy bóng người ở trong văn phòng của Boss, nhìn qua Tiểu La nhiều chuyện:

- Có người?

Tiểu La nhiều chuyện gật đầu mạnh vài cái, lấy một tập văn kiện che đầu lại rồi mới thấp giọng hưng phấn nói:

- Người mới đến lại vào! Thư Tâm, chị có muốn đoán xem cô ta sẽ ra ngoài sau bao nhiêu phút không? Em đoán hai phút! Tối đa! He, chẳng biết liệu có khóc mà chạy ra không nữa?

Tiểu La nhiều chuyện không hề che giấu sự chán ghét dành cho người mới, điều này khiến Thư Tâm ngoài buồn cười, kinh ngạc thì còn có chút nghi hoặc, phải biết rằng, rất ít người mới đến, chỉ trong thời gian ngắn đã khiến nhiều người đều ghét như vậy.

Khó tránh khỏi có cảm giác hứng thú với người mới này, vì vậy cô thuận miệng hỏi:

- Nói vậy là cô ta thường xuyên đi tìm Boss?

Buôn chuyện là bản tính của phụ nữ, mà Tiểu La nhiều chuyện lại làm việc ở gần phòng của Boss như vậy, thực sự là thiên thời địa lợi để cho cô buôn chuyện, chỉ có điều nó cũng tạo cho Tiểu La cái biệt danh “nhiều chuyện” không mấy hay ho này.

Tiểu La thấy Thư Tâm đáp lời thì vội vàng nói:

- He, về cơ bản thì ngày nào cũng đến 1,2 lần! Nói cái gì mà đưa văn bản, dẫn khách hàng lên! Hừ, rõ ràng là không an phận!

Tiểu La bĩu môi, vươn đầu ra khỏi văn kiện đang che, liếc nhìn xung quanh rồi mới khẽ nói:

- Em nói với chị nhưng chị đừng nói cho ai nhé!

Những lời này chẳng biết cô đã nói với bao nhiêu người, hiển nhiên Tiểu La cũng không để ý, cứ như trộm mà nói:

- Lần trước á, em thấy Boss đã khó chịu với cô ta rồi, em đoán lần này... chắc chắc, thảm thôi!

Tiểu La nói xong, lại có chút ừ rừ mà nằm gục xuống bàn, duỗi tay nói với Thư Tâm:

- Chị nói xem, Boss của chúng ta sao lại hoàn hảo như thế? Tuần tú, giàu có, đáng chuẩn, nhìn thế nào cũng là nhân vật khiến người ta muốn tranh đoạt mà!

Tiểu La nuốt nước miếng:

- Còn đang ở độ tuổi hấp dẫn nhất của đàn ông nữa chứ!

Tiểu La nhìn về phía Thư Tâm, khuôn mặt treo rõ hai chữ buồn bực, ai oán nói:

- Thư Tâm à, chị nói xem, liệu có phải Boss của chúng ta là cái đó không?

- Cái đó? Cái gì chứ?

Thư Tâm nhìn theo ngón tay Tiểu La mà ngây người.

Tiểu La nóng ruột:

- Ấy da! Chúng là đó đó!

Không đợi Thư Tâm phản ứng lại, cô gái luôn có đôi lúc kì quặc này đã bưng mặt lắc qua lắc lại:

- Chị nói xem, trên đời này có được bao nhiêu người đàn ông tốt dành cho chúng ta chứ? Quá bất công!

Cửa phía sau mở ra, Tiểu La nhiều chuyện gần như là trật tự, bình thường trở lại theo tiếng vụn vặt ầm ầm của cửa, phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, thái độ thay đổi hoàn toàn khiến Thư Tâm cũng tự thẹn.

Thư Tâm thầm nghĩ: quả nhiên, làm việc ở gần Boss như vậy mà vẫn có thể đem tinh thần bất quáí phát dương quang đại quả thực không đơn giản.

Cô thư ký lườm Tiểu La, chỉ chỉ tập hồ sơ trước mặt cô:

- Tiểu La, chị không thể không tốt bụng nhắc nhở em, từ lúc chị đi đến giờ cũng đã quá 5' rồi, sao em vẫn chỉ dừng lại ở trang giấy này!

Không để ý đến vẻ ngu ngốc của Tiểu La, cô thư ký cười cười:

- May là chị bắt gặp, nếu để Boss...

Cô còn chưa nói hết mà Tiểu La đã tự giác cúi đầu, sấm hối cầm tài liệu lên.

Cô thư ký quay đầu nhìn về phía Thư Tâm, thời gian qua hai người cũng gần gũi hơn, dĩ nhiên là cũng thoải mái với nhau hơn.

- Trông sắc mặt cô không tệ, khỏe hơn chưa?

Cô nàng thư ký mở lời trước:

- Chỗ Boss chắc sắp xong rồi, cô chờ một chút nhé! À quên, chúc mừng cô trước!

Cô nhìn Thư Tâm, hiển nhiên sớm đã biết rõ phong thư trong tay Thư Tâm có nội dung gì.

Thư Tâm cười cảm ơn, hai người đứng bên cửa nói chuyện đôi câu.

Tiểu La ở bên mắt lại sáng lên, không nhịn được mà lén đảo mắt nhìn qua hai người, không khỏi nghi hoặc: từ trước đến nay, chị thư ký luôn cao ngạo, không thân thiết với ai đã có quan hệ tốt với Thư Tâm như vậy?

Chiếc đèn bất quáí như đang phát sáng trong đầu Tiểu La, Tiểu La bưng miệng kinh ngạc: Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Trong công ty xuất hiện ẩn tình mà cô còn không biết?

Tiểu La lại giấu đầu sau tài liệu nhưng mắt không thể dời khỏi Thư Tâm và cô thư ký: so với chuyện người mới đến thích treo cao thì hiển nhiên những ám hiệu của cô thư ký và hành vi khác thường của Boss gần đây còn đáng chú ý hơn sao?

Không thể không nói, ở một mức độ nào đó, những người ham chuyện buôn dưa thường sẽ có sự nhạy cảm nhất định và con mắt tinh tường, hơn nữa còn rất bền bỉ.

- Vương tiểu thư, tài liệu cô mang ra khiến tôi rất chờ mong rằng nếu cô có thể chú tâm vào công việc hơn so với việc chọn quần áo thì sẽ hấp dẫn hơn nhiều. AC chưa bao giờ nuôi không ai. Nếu không tỉnh táo lại, tôi nghĩ cô có thể viết đơn từ chức gửi cho công ty. Tôi vô cùng hi vọng cô đừng để tôi phải nói lại đạo lý vốn rất rõ ràng này lại cho cô hiểu. Đương nhiên, nếu như có thể, tôi càng mong cô đừng làm lãng phí thời gian của tôi.

Theo lời cô thư ký, rất nhanh thôi cửa phòng đã mở ra, nhưng lại truyền đến cả một tràng dài lạnh lùng của Boss.

Giọng nói lạnh lùng như vậy phối hợp với nội dung câu nói rất không nể mặt người ta kia khiến cho Thư Tâm kinh ngạc quay đầu lại, sau đó ngây ngẩn người. Mà cô gái trẻ mở cửa bước ra kia hiển nhiên cũng còn chưa lấy lại được tinh thần. Đôi mắt liếc qua Thư Tâm đang khóc, chỉ có điều lập tức bị cô ta lau đi.

Vương Hiểu Hân...

Người này có lẽ Thư Tâm sẽ không thể nào quên được. Chỉ có điều lại chạm mặt ở AC thì Thư Tâm thực sự không ngờ.

Những lời đánh giá của đồng nghiệp khiến Thư Tâm vô thức mà nhìn quần áo của Vương Hiểu Hân, thấy Vương Hiểu Hân mặc một chiếc áo hoa bó sát lộ ra cả nội y, phía dưới là chiếc váy ngắn rất khó để che giấu, tóc xõa tung, tay đeo vòng bạc mảnh khảnh, hơi rung tay đã tạo thành tiếng leng keng, phối hợp với khuôn mặt trang điểm cầu kì...

Vương Hiểu Hân như vậy giống như một con búp bê, ngây thơ, xinh đẹp, sống động và có cả sự non nớt mà đại đa số đàn ông đều thích và hơi thở tươi trẻ, rất mới mẻ nhưng cũng không thích hợp với một công ty lớn như AC.

AC rất cởi mở, quả thực chưa bao giờ quá hà khắc về cách ăn mặc của nhân viên nhưng cũng sẽ không để cho văn phòng trở thành một vườn trẻ kì quái.

Thư Tâm chẳng thèm đếm xỉa gì, nhìn qua chỗ khác, đi qua cánh cửa Vương Hiểu Hân còn chưa kịp đóng.

Bên trong, Boss như có cảm nhận mà ngẩng đầu lên, bình thần nói:

- Trợ lý Thư, mời vào!

Trong chớp mắt, Thư Tâm thở dài một hơi rồi lại cảm nhận được cảm giác mất mát khó mà giải thích rõ ràng. Cô hờn dỗi liếc nhìn Vương Hiểu Hân nghĩ: trẻ trung, xinh đẹp, đáng yêu còn biết lấy lòng đàn ông, đại khái... cho dù ngoài miệng nói không thích, mặt không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng sao lại chán ghét được? Ít nhất... đại đa số đàn ông hẳn đều có tâm tư muốn chơi bởi như Trần Gia Lạc?

Vương Hiểu Hân lại cảm thấy trong cái liếc nhìn qua Thư Tâm hiện rõ sự trào phúng và đắc ý, vì thế lại hung hăng lườm Thư Tâm một cái rồi tức tốc chạy ra ngoài.

Cô không cam lòng! Boss này biểu hiện nghiêm túc nhưng chẳng phải vẫn lén lút có quan hệ mờ ám với nhân viên? Lần đến khoa phụ sản trong viện, lần đến lấy đồ thay Thư Tâm... Nhiều lần như vậy, cô không tin một người đàn ông vô duyên vô cớ lại tốt bụng đến thế!

Anh ta muốn gì? Tiền tài, địa vị, cái gì anh ta cũng có, thứ anh ta có thể lấy được từ Thư Tâm chẳng qua cũng là đàn bà mà thôi.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì Thư Tâm có thể cô lại không? Cô trẻ hơn Thư Tâm, xinh đẹp hơn Thư Tâm, thậm chí... cô tự nhận mình tuyệt đối thức thời hơn Thư Tâm, không phải sao?

Nhìn vẻ mặt Vương Hiểu Hân như hoa lê dưới mưa rồi chạy đi, Thư Tâm thoáng buồn bực, bóp bóp tay, có chút chua tự nhủ: Nếu để tôi biết cô chạy đến dưới tay tôi thế này, xem tôi giết chết cô không?

Sự kinh ngạc dần biến mất, lòng Thư Tâm lại bối rối, tim đập loạn, trong lúc thất thố lại nghe Boss thúc giục:

- Trợ lý Thư?

Ở bên, cô thư ký nửa cười nửa không, Thư Tâm vội trấn định lại rồi bước vào phòng làm việc của Boss, cứng ngắc ngồi đối diện với Boss:

- Boss...

Cô vừa gọi như vậy, bút trong tay Boss hơi dừng lại, nét mực đen trượt dài trên tờ giấy trắng, dường như làm rách giấy.

Người đàn ông luôn bình ổn như núi lại kinh ngạc ngẩng đầu lên, hai mắt chăm chú nhìn theo từng cử chỉ của cô. Sau nửa ngày, anh tháo kính mắt đặt lên bàn, tay vuốt mũi, lúc này mới thoải mái dựa vào ghế, mỉm cười nhu hòa:

- Đầu tiên phải chúc mừng trợ lý Thư, từ nay về sau phải gọi là giám đốc Thư. Hi vọng em không phụ sự chờ mong của tôi và giám đốc Ngô!

- Vâng! Em sẽ cố gắng!

Ánh mắt Boss hơi lóe lên, chẳng hiểu vì sao, Thư Tâm có cảm giác Boss trở nên hưng phấn hơn. Quả nhiên, Boss hơi nghiêng người về phía trước, nhìn Thư Tâm, dùng ngữ điệu vô cùng thông thả nói:

- Tiếp theo... nhìn giám đốc Thư thì hình như còn có chuyện khác muốn nói với tôi?

40. Chương 40

- Ô... những lời khác sao...

Mắt Thư Tâm đảo quanh, sau đó ngồi thẳng dậy, nghiêm túc lắc đầu:

- Không có ạ! Thật đó!

Về hưng phấn trên mặt Boss tan biến, Thư Tâm chỉ cảm thấy anh hơi liếc mắt nhìn cô rồi lại cúi đầu, lật qua lật lại tập tài liệu trên tay sau đó thoải mái gật đầu:

- À! Ra vậy!

Thư Tâm gục đầu xuống.

Lạch cạch một tiếng, Boss gấp tài liệu, sau đó đan tay, nhìn về phía Thư Tâm, bình bình thản thản nói:

- Đã như vậy, thế này đi, giám đốc Thư, đêm nay tăng ca nhé. Đã lâu rồi em không tới làm, tôi nghĩ, có rất nhiều việc em cần làm quen. Hơn nữa, em lại vừa thay đổi vị trí công tác!

- Đúng thế!

Nhưng tại sao lại như thế?

- Ừm, cho nên, nếu có gì không hiểu em có thể lên đây hỏi tôi. Đương nhiên em cũng có thể đến thẳng tầng 20 làm việc sau khi hết giờ làm, tôi không ngại!

- Quá phiền phức rồi! Thư Tâm gượng cười.

Boss nhìn cô không đáp, chỉ thuận tay lấy ra một hộp cơm dưới bàn làm việc đẩy tới trước mặt Thư Tâm:

- Được rồi, nói xong chuyện chính, Thư Thư, tôi cho rằng cái này cũng không thể quên.

- Cái gì?

Đột nhiên lại xưng hô thân mật như vậy, Thư Tâm không quen.

Boss lạnh lùng cười:

- Buổi sáng đi làm chưa ăn sáng mà? Lúc tôi ra ngoài thì hình như em vẫn còn đang ngủ? Bụng rỗng không tốt cho dạ dày. Bánh quẩy và sữa đậu nành? Thích không?

Thư Tâm lập tức quay đầu, thấy văn phòng bố trí rất cẩn thận, màu sắc đơn giản, trang nhã vô cùng hài hòa với hình tượng nghiêm túc của Boss, nhìn kiểu gì cũng không thể liên kết nổi với thứ đồ như hộp cà mèn này.

Thư Tâm vừa định từ chối thì Boss đã vừa đọc tài liệu vừa chậm rãi nói:

- Nếu như bây giờ em không đói, tôi mang đồ ăn này xuống văn phòng em nhé.

Dường như bị chữ “tôi” nặng nề khiến khóe miệng Thư Tâm giật giật, chẳng hiểu sao lại dâng lên cảm giác kì quái là mình bị uy hiếp.

Chỉ đành cố gắng mở cà mèn ra, Boss lại bổ sung một câu:

- Bên kia có lò viba, em hâm nóng rồi hãy ăn.

Lấy bánh quẩy và sữa ra khỏi lò viba, Thư Tâm lấy bát đĩa ra, nghĩ nghĩ, hay là cầm cả cà mèn mà ăn.

Bánh quẩy nhúng sữa đậu nành, vừa mềm vừa ngọt, Thư Tâm không dám thoải mái ăn từng miếng một, ăn được hai cái lại phát hiện Boss vẫn chỉ chăm chỉ làm việc chứ không quá chú ý đến mình thì cô mới bớt ngại ngùng.

Cầm bánh quẩy quẩy quẩy sữa, Thư Tâm nhìn thoáng qua chiếc lò viba và mấy bộ bát đĩa ở góc phòng, hỏi:

- Boss... anh hay ăn ở văn phòng?

Boss cũng không ngẩng đầu lên:

- Ủ, thường là bận quá không có thời gian đi ăn nên gọi cơm đến văn phòng, có đôi khi bận quá quên ăn cơm. Sau này Misha (thư ký) mua một chiếc lò viba ở trong văn phòng để đỡ phải ăn cơm lạnh. Không tốt cho dạ dày.

Thư Tâm a một tiếng, bưng lấy cà mèn cười:

- Misha đúng là rất có năng lực

Trong lòng lại thở dài một hơi: thế còn bộ bát đĩa kia, hẳn là thư ký chuẩn bị riêng cho Boss? Hờ, nếu không thì chính là... chính là...

Thư Tâm đỏ mặt.

Mà bên kia, Boss lại ngẩng đầu lên nhìn, trầm nghĩ: “À, xem ra so với việc chuẩn bị riêng bát đĩa cho cô ấy thì cô ấy lại thích hộp cơm của mình hơn? Ừm, hoa văn rất đẹp còn gì? Có lẽ nên chuẩn bị riêng cho cô ấy hộp cơm Kitty màu hồng?”

Ăn thêm hai chiếc bánh quẩy và uống hết một ly sữa đậu nành lớn khiến bụng Thư Tâm căng phồng, cô lau miệng rất nhiều lần rồi mới dám bước ra ngoài. Boss thoải mái để cô ra ngoài. Ngoài cửa ra vào, Tiểu La nhiều chuyện lập tức vươn ba ngón tay với cô rồi thấp giọng nói:

- Đáng thương quá, chị vào đó mất nửa tiếng.

Về mặt rất đồng cảm sau đó ra sức vẫy vẫy tay với cô.

Thư Tâm dừng bước, nghĩ nghĩ, nhìn Tiểu La rồi lại bước đến phía cô.

Tiểu La nhiều chuyện lập tức thì thầm vào tai Thư Tâm, rất thần bí:

- Thư Tâm, có chuyện gì hay kể cho em biết đi? Chị cũng biết đấy, nửa tiếng làm được rất nhiều việc!

Tiểu La ra sức nháy mắt, không bỏ qua bất kì cơ hội được buôn dưa nào.

Thư Tâm tắc nghẹn, nhìn lên trần nhà rồi cuối cùng nhỏ giọng nói:

- Không, không có gì, chỉ là chị thăng chức mà thôi.

Tiểu La hô lớn một tiếng rồi vội chúc mừng, Thư Tâm khẽ vuốt tóc:

- Sau đó, Boss hình như cố ý xem chị có muốn nhận người vừa ra ngoài... à... đồng nghiệp mới kia?

- Không thể nào? Loại... loại đàn bà đó sao!

Thư Tâm cười cười:

- À! Chị cũng không muốn cho nên từ chối rồi. Hơn nữa... giờ cơ thể cô ta như vậy... nếu xảy ra vấn đề gì thì chị phải làm sao đây? Đúng không?

- Này! Cơ thể? Vấn đề?

Tiểu La mở to mắt, nắm lấy tay Thư Tâm:

- Thư Tâm, không phải chứ, chẳng lẽ lời đồn kia là sự thật? Đúng là em có nghe nói cô ta không được đoan trang, hình như là bị đuổi khỏi công ty cũ, à, cái này chẳng biết có đúng không nữa nhưng có người đã thấy cô ta nôn khan trong toilet! Không phải là... mang thai chứ? Hình như đúng là bụng cô ta hơi to! Ôi chào ôi!

Tiểu La nhiều chuyện vươn mặt đến trước mặt Thư Tâm, Thư Tâm vội đẩy cô ra:

- Được rồi, nói gì thế, chị đi xuống trước đây, chút nữa gặp.

Mãi đến khi ra đến thang máy Thư Tâm mới quay đầu lại nhìn, sau đó thở phào một hơi.

Có một số việc, không phải cô không hiểu, chỉ là... vẫn không muốn làm như vậy mà thôi nhưng cô tuyệt đối sẽ không để người khác quá đáng với mình mãi.

Chắc sang ngày mai, chuyện Vương Hiểu Hán mang thai sẽ truyền khắp nửa công ty. Mà cô... chẳng cần làm gì.

Loại người dựa vào quan hệ được vào làm trong công ty rất dễ bị người khác ghen ghét, lên án. Mà sau mấy lần va chạm, mọi người cũng đã phát hiện, người mở cửa sau cho cô ta cũng không có ý bênh vực cô ta thì kết quả sẽ là gì?

Càng ngày càng nghiêm trọng.....

Vương Hiểu Hán còn rất trẻ, không hiểu được khiêm tốn, cũng vì cô ta dễ dàng đẩy được cô đi, chiếm được Trần Gia Lạc nên mới khiến cô ta nghĩ mọi thứ đều quá dễ dàng.

Trong toilet, Thư Tâm vốc nước rửa mặt, nhìn lại chính mình trong gương, thở dài.

Những giọt nước làm ướt tóc cô, chảy dài xuống cằm, vành mắt Thư Tâm thoáng ửng hồng.

Thực ra cô không hề bình thản như biểu hiện bên ngoài, cô chỉ là... chỉ là không biết nên làm sao bây giờ.

Đúng vậy! Cô có thể không hề lùi bước đòi ly hôn với Trần Gia Lạc, có thể không chút mềm lòng nhìn Trần Gia Lạc quỳ gối cầu xin trước mặt mình, có thể tỉnh táo phản đối lại những lời chỉ trích của bà Trần nhưng sao cô có thể quên đi đứa con cô vẫn luôn chờ mong vì bọn họ mà chết chỉ trong thời gian ngắn như vậy được?

Những ngày qua cô luôn mất ngủ, có đôi khi trong giấc mơ còn nghe được tiếng trẻ con gọi mẹ, rất khó để ngủ ngon giấc. (Tác giả hơi bị... chương trước thì ăn no ngủ kĩ chuông báo thức reo cũng không dậy cơ đấy – hay Heo là đứa hay đi soi mới :v)

Ngoại trừ điều này, cô chẳng có gì khác hơn, cho nên cô không nói chuyện này cho ai. Cô không muốn mẹ lo lắng, nếu quá nghiêm trọng, cô sẽ tự đi tìm bác sĩ tâm lý.

Trần Gia Lạc không phải là người mẹ, mãi mãi sẽ không hiểu được cảm giác đau đớn, lạnh lẽo khi đứa con trong bụng rời đi theo dòng máu đỏ, cảm giác cốt nhục chia lìa đau thấu tim gan.

Cô ... cảm nhận nó ba lần! Cả ba lần!

Hai lần trước cha đưa bé đều ở bên an ủi cô, cô cũng không cảm thấy quá khổ sở, chỉ là lúc này, đến lần thứ ba, cha của đứa bé lại phản bội lại cô... Cô... Cô sẽ luôn nghĩ đến điều đó, sau đó không thể ngủ nổi.

Đương nhiên cô biết, xảy thai không thể hoàn toàn quy trách nhiệm cho Trần Gia Lạc, thậm chí cả Tạ Hồng Anh cũng không hoàn toàn phải chịu trách nhiệm, nhưng... có đôi khi... cô sẽ cảm thấy không cam lòng...

Cô chỉ trả thù một chút thôi... Được chứ?

Thư Tâm vịn vào bồn rửa mặt, tấm lưng gầy cong lên, người run rẩy, khẽ nức nở.

Mấy đồng nghiệp nữ đi vào, trông thấy thì lay lay vai Thư Tâm, khẽ gọi cô:

- Thư Tâm? Thư Tâm? Cô làm sao thế?

Thư Tâm khóc thêm một chút mới cảm thấy ổn hơn, lau mặt rồi ngẩng đầu lên, cười nói với bọn họ:

- Không, không có việc gì. Cám ơn.

Mấy cô gái nhìn nhau khó hiểu nhưng vẫn cười nói:

- Đúng rồi, chúng tôi có nghe nói cô được thăng chức? Chúc mừng cô!

- Cảm ơn!

Thư Tâm mỉm cười nhưng vì đột nhiên đứng dậy mà bụng hơi xáo trộn, ợ lên một cái.

Thư Tâm sững sờ, lập tức có chút xấu hổ.

Mấy người kia thấy cô chẳng sao thì lại đi.

Thư Tâm sờ chiếc bụng căng tròn, nhớ lại người đàn ông nghiêm túc, chăm chú mà lại cẩn thận, lòng vốn lạnh lẽo giờ đột nhiên lại thấy ấm áp.

Ừm, hình như... Ăn no cũng thoải mái như phơi nắng buổi sáng vậy!

Ừm, tuy nhiên... Boss có chút nghiêm túc, có chút khiến người ta sợ hãi nhưng như Tiểu La nhiều chuyện nói, thực ra anh là người đàn ông tốt!

41. Chương 41

Thư Tâm luôn là người sống hòa nhã, dưới thời cai trị hà khắc của giám đốc Ngô, cô như dầu bôi trơn (óe, nghĩ bậy) điều tiết quan hệ giữa mọi người, cũng tạo được mối quan hệ tốt. Cho nên sau khi tin cô thăng chức chính thức được công bố, có lẽ có người đố kỵ nhưng chỉ ít biểu hiện vẫn rất hài hòa.

Phòng kế hoạch thường chia tổ làm việc, mấy tổ trưởng đều cạnh tranh, lí lịch tương đương nhau, thủ hạ đều có cho nên phòng cũng chia làm mấy phe phái. Bọn họ đều lớn tuổi hơn Thư Tâm, thấy vậy lòng cũng đều không thoải mái nhưng nghĩ lại, nếu để chức vụ này rơi vào tay đối thủ thì càng thê thảm hơn, Thư Tâm trở thành giám đốc cũng tốt hơn nhiều. Vì vậy lại yên tâm.

Cảm xúc khi thăng chức cũng như sóng biển vậy, lúc đầu mãnh liệt nhưng rất nhanh lại trôi đi. Thư Tâm dần bình tĩnh lại, đương nhiên cô cũng hiểu những cạnh tranh trong phòng ban của mình.

Công ty luôn cần sự sáng tạo, phù hợp với tâm tính người trẻ tuổi hay thay đổi và muốn sự kích thích cho nên rất cần sự cạnh tranh. Cho nên những cạnh tranh trong công ty ở một mức độ nào đó luôn được hoan nghênh, cũng là vô duyên vô cớ để Thư Tâm được hưởng chút lợi.

Thư Tâm mãi suy nghĩ về những điều này, có hơi buồn bực nhưng nghĩ lại, mình dù sao cũng có chút ưu điểm chứ. Lại trở nên vui vẻ.

Nghĩ lại, có đôi khi là tự mình làm khó mình – Thư Tâm vừa khóc xong, tâm tình hiển nhiên cũng khá lên nhiều.

Mọi người chúc tụng, Thư Tâm khách sáo cảm ơn sau đó hơi quay đầu đi, tiếc nuối buông tay tỏ vẻ đã nhận được chỉ thị của Boss, đêm nay không thể không chiến đấu theo vị lãnh đạo cần lao này, vì thế hẹn mọi người hôm khác liên hoan.

Mọi người nhất tề a một tiếng dài, biểu thị sự tiếc nuối rõ ràng.

Làm trợ lý lâu như vậy, khi thăng chức, Thư Tâm cũng không tốn nhiều thời gian để làm quen với công việc, sau đó cẩn thận để ý rồi bắt đầu đưa những bản kế hoạch sang phòng thị trường.

Giờ đang là mùa làm ăn tốt nhất, ngày nào cũng rất bận rộn, phòng thị trường gần như trong tình trạng người ngã ngựa đổ, vừa thấy mấy tập tài liệu trong tay cô gái trẻ đang bước vào phòng thì ai nấy đều kêu la ầm ĩ.

Cô gái đưa tài liệu nghe tiếng oán thán của cả tầng lầu mà không thể không bịt lỗ tai, bề ngoài ra vẻ cổ vũ mọi người:

- Cố lên, cố lên, đừng ai oán, giám đốc vừa mới nhậm chức của chúng tôi hôm đầu tiên đã phải tăng ca, mọi người cùng cố lên nào!

Nói rồi lại bưng miệng cười.

Mọi người trong phòng thị trường đều ngửa đầu lên nhìn lên trần nhà rồi đều thở dài, lại vội vã vùi đầu vào công việc.

Cô gái đem ác mộng đến cho phòng thị trường hiển nhiên là định làm biếng một lát, lui về sau hai bước để tránh ngáng đường người ta, ngẩng đầu nhìn Vương Hiểu Hân đang loay hoay ở giữa phòng, chắc chắn một tiếng, sau đó cầm tài liệu đi về phía một tổ trưởng, bĩu môi:

- O, vị kia chẳng phải là trong truyền thuyết... rất “quý giá” sao? Mọi người cứ thế, không sợ... à, ừm...

Phụ nữ của AC trước giờ đều rất mạnh mẽ, tuy cánh đàn ông luôn lén bĩu môi chê bọn họ là Bạch Cốt Tinh nhưng bề ngoài thì vẫn khá phong độ. Lúc này, vị tổ trưởng nào đó cũng không thể thô lỗ gạt đi ngón tay được sơn sửa cầu kì này, theo ánh mắt cô lại liếc về phía bụng Vương Hiểu Hân rồi lại quay về nhìn vào tập văn bản đầy chữ là chữ, mặt mũi nói:

- Tôi nói ấy à... các cô... đúng thật là...

Cánh đàn ông luôn phàn nàn tính hay buôn chuyện của phụ nữ nhưng chính bọn họ hiển nhiên cũng biết được không ít. Vị tổ trưởng kia trong thời gian này bị công việc bận rộn đè ép đến phát bực, hiển nhiên cách ăn mặc mát mẻ của Vương Hiểu Hân cũng không thể bù lại nổi, đại khái anh ta đã choáng váng, há miệng phun ra một câu:

- Cũng không thể đến công ty rồi mà chẳng làm gì chứ? Muốn dưỡng thai thì về nhà mà dưỡng!

Lửa giận này nóng lây sang cả cô gái kia, cô vội rút tay về, chắc chắn hai tiếng, lại thấy Vương Hiểu Hân đang bước nhanh qua nhưng lại dừng phải hai người đồng nghiệp, đến người thứ ba thì bị va vào cằm người ta, đồng nghiệp đó không nhịn được quát:

- Cô ngu ngốc vừa thôi! Không làm được việc gì thì ngồi xuống một chỗ đi. Cản đường gì chứ? Phiền muốn chết.

Vành mắt Vương Hiểu Hân đỏ bừng lên, mím môi tức giận nhưng vẫn rụt rè nói:

- Xin lỗi, tôi chỉ... chỉ định giúp thôi mà!

Anh đồng nghiệp kia hiển nhiên đã chẳng còn chút lòng thương hương tiếc ngọc gì nữa. Hàng năm cứ đến thời gian này, phòng thị trường đều luôn bận rộn, ai cũng bận đến chân không chạm đất, phụ nữ làm việc như đàn ông, đàn ông bị bóc lột như gia súc, nếu không thì không thể sống sót mà qua cửa được.

Vốn dĩ lúc này còn phân biệt nam nữ gì nữa? Điều là đi làm việc mà! Có người ăn mặc như đi hóng gió cứ đứng quần quanh bên cạnh, ai mà chẳng bức mình? Luẩn quẩn bên cạnh không nói, còn chỉ gây rối chứ không giúp được gì! Có thể không nổi cáu sao? Lúc này không điên thì lúc sau cũng sẽ điên!

Đây cũng là nguyên nhân khiến AC cơ bản không nhận người mới khi đã qua thời kì tuyển dụng – còn không rảnh để chăm con thì có ai mà rảnh rồi đi hướng dẫn cho người mới gì đó?

Bên cạnh, có một đồng nghiệp cài bút lên tai còn chưa kịp gỡ xuống lại cười lạnh hai tiếng, sau đó vươn đầu ra. Mắt anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính, miệng vẫn còn ăn điểm tâm, cắn một miếng bánh bao, không quay đầu lại, nói:

- Cậu thế còn may rồi đó. Tôi nhờ cô ấy đi kiểm tra, đóng dấu các thùng đồ mà còn làm mất một lô bàn chữ U kia kia. May mà mình cẩn thận, nếu không thì đúng là chết chắc rồi. Suýt thì phải đền tiền. Nghĩ lại cũng hú hồn. Nhịn thôi, ai bảo người ta... hừ hừ.

Người đồng nghiệp lúc trước vội xoa xoa cằm, chắc chắc hai tiếng, vẻ mặt tuy vẫn bất mãn nhưng cũng chẳng nhìn đến Vương Hiểu Hân đang tái mét mặt kia nữa, lại ôm đồ chạy đi:

- Ôi trời ơi... làm xong chưa... còn cả cái này...

Sắc mặt Vương Hiểu Hân biến đổi mấy lượt, cắn môi ngắc đầu nhìn quanh, cuối cùng dậm chân chạy ra, chỉ tiếc là chẳng ai buồn để ý đến cô ta.

Chỉ có cô gái đưa tài liệu qua là quay đầu nhìn theo, phát hiện Vương Hiểu Hân chạy về phía WC thì bĩu môi nghĩ thầm: Sao không chạy thẳng ra khỏi công ty luôn đi?

Sau đó nghĩ đến cảnh khi nãy, vui vẻ chạy về phòng kế hoạch, chỉ để lại tiếng gót giày nện chan chát trên sàn nhà.

Bị kì thị sao, thực ra cũng thường thôi!

Loại con gái ngọt ngào như vậy, đàn ông đương nhiên là thích, nếu là bình thường chắc cũng không quá đáng như vậy, chưa biết chừng còn trêu ghẹo, tán tỉnh nữa. Nhưng đáng tiếc đó lại là phòng thị trường. Đáng tiếc lại là lúc phòng thị trường bận rộn nhất. Càng đáng tiếc hơn nữa là... lại đi cửa sau vào công ty!

Vương Hiểu Hân cũng giống như những món đồ điểm tâm tinh xảo, rất đẹp, rất cầu kì nhưng không thể trở thành món chính! Dù sao cũng phải là lúc có thời gian, có tâm tư thì mới có thể ăn, nếu không thì ai sẽ ăn mãi. Chẳng những ăn nhiều sâu răng mà có khi còn bị biếng ăn, mắc nhiều bệnh tật.

Nhưng nghĩ đến tập kế hoạch đưa qua đó, quả đúng là khiến người ta không buồn ăn mà...

42. Chương 42

Vương Hiểu Hân cúi đầu xông thẳng vào toilet, sàn quá trơn, cô ta chạy quá nhanh nên suýt thì ngã. May mà vịn kịp vào bồn rửa mặt thì mới không ngã dúi dụi.

Trong toilet không có người, Vương Hiểu Hân mài gối xuống sàn nhà, chỉ thoáng chốc đã thành vết bầm tím, đau đến ứa nước mắt nhưng cũng chỉ có thể tự mình vịn tường đứng dậy.

Mắt Vương Hiểu Hân cay cay, cô cắn môi trừng mắt nhìn mình qua gương, kim lòng không đau, vuốt ve mặt gương lạnh như băng.

Bao năm qua đắp tiền vào quần áo, đồ trang sức, mỹ phẩm, cả sự tôn nghiêm để đổi lấy tấm thân này, trông rất xinh đẹp...

Nước mắt rơi xuống bồn rửa mặt, Vương Hiểu Hân cắn môi lấy điện thoại di động ra, đến khi nhìn thấy những cái tên xa lạ trong danh bạ thì mới phát hiện... mình chẳng tìm được ai để làm nũng.

Tay lướt xuống, màn hình lấp lóe, những cái tên thay đổi không ngừng.

Bạn bè, chỉ có lúc vui chơi mới tụ tập.

Bạn học, bốn năm qua cô chẳng nhớ được tên một ai.

Mà ngay cả... người thân trong nhà...

Móng tay Vương Hiểu Hân nhấn mạnh lên bàn phím, lướt qua vài cái tên, nỗi hận trong lòng mới thoáng giảm đi chút ít. Mãi đến khi ba chữ “Trần Gia Lạc” thoáng qua trong tầm mắt thì ngón tay cứng đờ lại, chỉ trong nháy mắt đã lại tắt máy.

Vương Hiểu Hân lia điện thoại qua một bên, cả người đổ vào bồn rửa tay, vốc nước lên rửa mặt, lại ngẩng đầu. Trong gương, cô gái trẻ xinh đẹp ngoài vành mắt hơi ửng hồng thì chẳng còn dấu vết gì là vừa khóc.

Thực ra cô thực sự, thực sự có yêu Trần Gia Lạc! Một người đàn ông dịu dàng, tuấn tú như vậy, sẽ mỉm cười nhẹ nhàng, sẽ kéo ghế cho cô khi ngồi vào bàn, còn có thể chạy đến siêu thị mua kem chống nắng cho cô khi đưa cô ra ngoài làm việc. Sao cô có thể không động lòng?

Dịu dàng luôn là vũ khí sát thương của đàn ông đối với phụ nữ. Chỉ có điều, đến lúc này quay đầu nhìn lại, người đàn ông đó... luôn dịu dàng với những người phụ nữ bên cạnh, nhìn từ góc độ khác mà nói, cũng chẳng cao quý hơn mình là bao.

Đến khi cô ta hao hết tâm tư bỏ được lên giường Trần Gia Lạc, nghĩ từ nay về sau sẽ sống thật tốt với anh ta thì anh ta lại làm tổn thương cô, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô.

Hết lần này đến lần khác, hình tượng dịu dàng ấm áp đó dần dần sụp đổ.

Quả nhiên, đàn ông đều chỉ là như vậy...

Cánh tay chống lên bồn rửa mặt của Vương Hiểu Hân run run, hồi lâu sau mới trấn tĩnh lại, lấy đồ ra cẩn thận trang điểm lại.

Cô thực sự không ngờ, một phòng thị trường nho nhỏ tại sao lại có nhiều việc như vậy, hơi chậm chân chậm tay một chút đã bị người quát tháo, mắng mỏ, rõ ràng là đã rất cố gắng nhưng vĩnh viễn không thể đạt đến yêu cầu của bọn họ.

Cô càng không ngờ được, vì cái gì Thư Tâm có thể với đến mà cô ta cố gắng kiễng chân cũng chẳng thể lấy được.

Trần Gia Lạc luôn tâm tâm niệm niệm về Thư Tâm mà cau có với cô. Mà ngay cả Boss kia, về ngoài đạo mạo nhưng bên trong lại làm chuyện không trong sáng với nhân viên cũng luôn cau có, giả vờ đứng đắn với cô.

Thư Tâm chẳng qua cũng chỉ là một người đàn bà mà thôi. Chẳng trẻ trung, đã qua một đời chồng, đã mang thai! Còn ngu ngốc không biết tình thú, suốt ngày làm bộ thanh cao!

Rốt cuộc cô ta có gì tốt?

Cho dù Boss kia thích loại phụ nữ thanh thuần thì chẳng phải cô đang cố gắng sắm vai nhân vật thanh thuần đó sao?

Hơi phớt một lớp phấn mỏng, nhìn lại lại vẫn xinh đẹp, gọn gàng như lúc trước.

Vương Hiểu Hân nhìn mình trong gương, từ từ mơn trớn chiếc bụng còn chưa nổi của mình, ánh mắt dần kiên định hơn: Cô đã mất nhiều tâm sức mới đi được đến bước này, bất luận thế nào cũng sẽ không buông tay!

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng vang lên, Vương Hiểu Hân không nhìn đã ấn nút nghe, lại thấy Trần Gia Lạc đang lạnh giọng chất vấn cô, nói lia lịa không để cho cô có thời gian định thần lại.

- Vương Hiểu Hân? Em đang làm cái gì thế? Không phải bảo tối nay em về sớm một chút sao? Em bỏ mẹ ở nhà một mình là thế nào? Lúc trước em đã đồng ý gì với anh? Em nói em xin nghỉ ở đây để ở nhà chăm sóc mẹ, đây là sự chăm sóc của em? Cả ngày không nhìn thấy người? Em bảo mẹ anh nghỉ thế nào đây?

Chút vui mừng thoáng hiện lên mặt giờ đã cứng đờ lại, sắc mặt Vương Hiểu Hân trở nên vô cùng khó coi. Đợi một lúc lâu, cô mới đổi tư thế đứng, cứ thế nhìn bóng mình trên nền gạch bóng loáng, không hề chớp mắt nhưng lại cười rộ lên,

Đôi mắt đeo lens to tròn trông thật trong veo dưới ánh đèn nhu hòa, chỉ tiếc phối hợp với tiếng cười quỷ dị của cô khiến đầu bên này, Trần Gia Lạc giật mình, lập tức im bật.

Chợt nghe Vương Hiểu Hân mắng ngược trở lại:

- Chăm sóc? Sao tôi phải chăm sóc bà ấy? Bà ấy què tay hay cụt chân? Lớn như vậy rồi còn đòi tôi đi theo hầu hạ? Bà ấy nghĩ bà ấy là Lão Phật gia chắc? Trần Gia Lạc, tôi nói cho anh biết, đừng có đem chuyện không đâu đổ lên đầu tôi! Anh nghĩ tôi ngu lắm à? Vì sao tôi vừa nhắc đến xin nghỉ anh đã đồng ý? Chẳng phải là vì anh sợ tôi gây rối ở cơ quan làm bất lợi cho anh sao? Anh muốn ép tôi, nhưng nếu muốn thì tôi sẽ cho anh thấy!

Vương Hiểu Hân cười lạnh lùng, những câu nói uy hiếp rít ra từ kẽ răng:

- Anh có tin không, nếu tôi muốn gây rối thật thì tôi chẳng kém mẹ anh tí nào đâu!

Lời nói châm chọc này vừa thốt lên, Trần Gia Lạc quả nhiên nổi giận, rít lên một tiếng, thở hổn hển.

Vương Hiểu Hân lẳng lặng nghe tiếng thở truyền qua điện thoại, cô cũng phối hợp để điện thoại tránh xa ra một chút, đến khi qua được vài giây thì mới nghe thấy giọng nói vừa bất mãn vừa bất đắc dĩ của Trần Gia Lạc:

- Chẳng lẽ em xin nghỉ không tốt sao? Em có thai đi làm làm gì? Mẹ anh nói mọi thứ đều tập trung để chăm sóc cho em, sao em còn nói những lời oán trách này?

À! Vừa nãy thì bảo cô về chăm sóc mẹ anh ta, giờ chớp mắt đã lại thành mẹ anh ta chăm sóc cô?

Vương Hiểu Hân trừng mắt nhìn, bật cười thành tiếng, lông mi dài như bàn chải nhỏ, cong cong vểnh lên:

- Oán trách sao... Trần Gia Lạc, anh nói xem, đến người hiền lành như Thư Tâm còn bị mẹ anh chọc giận thì tôi có là gì? Nhưng tôi không ngu như Thư Tâm đâu! Cô ta chẳng qua là lấy đi những thứ của mình, nếu đổi là tôi thì tôi sẽ cho anh biết thế nào là tan – cửa – nát – nhà! Anh tin không?

Ngược lại, Trần Gia Lạc thở thật sâu, đột nhiên lại nghe ngữ khí Vương Hiểu Hân trở lại bình thường:

- Chỗ mẹ anh anh tự đi nói đi, về sau đừng có quản chuyện của tôi. Trước mặt mẹ anh tôi đã chừa chút sĩ diện cho anh rồi còn gì. Đúng rồi, hai hôm trước mẹ anh giục chúng ta kết hôn, anh tự nghĩ đi!

Tút — Tút —

Trần Gia Lạc nhìn điện thoại hiển thị cuộc trò chuyện kết thúc, thực sự là nghiêng răng nghiêng lợi hồi lâu, oán hận vung tay lên nhưng cuối cùng lại không ném điện thoại đi.

Tự ổn định lại tâm tình, Trần Gia Lạc ngửa người trên ghế da, vẽ mặt vô cùng mệt mỏi, lấy ví tiền ra, vừa mở ra, bức ảnh trong ví đập vào mắt.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt tươi cười của Thư Tâm, Trần Gia Lạc vô thức nỉ non:

- Thư Thư, anh xin lỗi...

Chỉ có điều, cũng đã không thể quay đầu.

Trần Gia Lạc khép hờ mắt, chậm rãi cúi đầu, khẽ hôn lên ảnh Thư Tâm rồi mới hít sâu một hơi, gọi điện thoại về nhà.

Chuông reo hai lần thì Tạ Hồng Anh nhận máy. Trần Gia Lạc cố gắng mỉm cười nói:

- Mẹ, tối nay con và Hiểu Hân không về, mẹ ăn cơm trước đi nhé.

- ...

- Vâng, con và cô ấy đi xem phòng, hai ngày nữa sẽ chuyển ra ngoài.

- ...

Trần Gia Lạc thở dài rồi đẩy điện thoại ra xa, quả nhiên đầu bên kia là những tiếng mắng chửi ầm ỹ. Trần Gia Lạc lau trán, cuối cùng đợi được đến lúc Tạ Hồng Anh mắng xong thì mới nói xen vào được một câu:

- Mẹ, việc này đã vậy, chẳng có cách nào, mẹ đừng giận, hại thân! Mẹ cứ tin vào con, con mẹ nuôi bao năm, bất luận thế nào con cũng sẽ phụng dưỡng mẹ!

Đầu kia, cuối cùng Tạ Hồng Anh cũng yên lặng, lằm bằm:

- Được, đừng cố dỗ mẹ vui nữa. Lúc nào con và Hiểu Hân đi đăng kí mới là chuyện quan trọng, mẹ không muốn cháu mẹ sinh ra lại không có danh phận đàng hoàng!

- Con biết rồi! Trần Gia Lạc cười khổ đáp.

Một đứa con không mong đợi, mọi thứ đều vỡ tan. Hôm nay anh còn có hi vọng gì? Chẳng qua là như ý nguyện của mẹ, sinh con rồi sống cho qua một đời mà thôi.

- Thư Tâm...

43. Chương 43: Chương 43

Còn chưa chọn được trợ lý mới, một mình Thư Tâm phải gánh vác hết công việc, một ngày qua đi, mệt đến độ nằm gục trên bàn làm việc.

Bởi vì là ngày hè nóng bức, lúc tan làm sắc trời còn rất sáng, Thư Tâm đuổi lưng một cái, cơ thể cứng còng cả một ngày trời lập tức kêu rằng rắc kháng nghị.

Thư Tâm ra ngoài rót nước, nói chuyện phiếm với vài đồng nghiệp, đến khi quay đầu lại, nhìn cả tầng lầu trống rỗng, lại nhìn sắc trời bên ngoài, Thư Tâm run rẩy, vội chạy về văn phòng ôm theo một chồng tài liệu chạy lên tầng 20. Nếu đợi đến khi trời tối, một mình ở lại đây thực sự rất đáng sợ!

Đến tầng 20 mới phát hiện, tầng này cũng chỉ còn phòng làm việc của Boss là còn sáng đèn. Thư Tâm cảm thấy lưng tê rần, thì ra cái gọi là tầng ca lại chỉ có cô và Boss.

Thư Tâm vội bước tới, đưa tay gõ cửa, giọng nói trầm ổn của Boss nhanh chóng vang lên, lúc này Thư Tâm mới thoát khỏi cảm giác sợ hãi mà bước qua lo lắng. Thậm chí còn nhớ đến câu nói mập mờ cái gì mà “cô nam quả nữ cùng chung một phòng”.

Nhẹ nhàng vặn nắm đấm cửa, Thư Tâm có hơi sợ sệt, đóng cửa rồi quay người lại đã thấy khuôn mặt góc cạnh của Boss đang chìm trong ánh nắng chiều nhu hòa.

Có lẽ vì không đóng cửa sổ, bức rèm bị gió khe thổi qua, một vài tia sáng mặt trời đỏ rực chẳng chút khách khí ủa vào, chiếu lên mặt Boss. Nhìn từ góc độ này của Thư Tâm còn có thể thấy được một lớp ánh sáng mỏng chiếu lên lớp lông tơ trên mặt Boss.

Nói thế nào đây, chỉ là trong nháy mắt này, cô lại nảy ra ý nghĩ: Boss rất đáng yêu.

Thư Tâm nhếch miệng nhìn Boss, lén mỉm cười, sự lo lắng trong lòng cũng phai nhạt không ít.

Cũng không biết là có phải đã nhận ra nụ cười và ánh mắt của Thư Tâm hay không mà Boss ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn thoáng qua, nụ cười của Thư Tâm càng thêm rạng rỡ.

Dù trong lòng Boss có chút bất đắc dĩ nhưng biểu lộ lại rất tự nhiên, lại cúi đầu, mắt như dính chặt vào tập văn kiện trong tay, chỉ về ghế sofa trước mặt:

- Em qua đó ngồi đi, trong tủ lạnh có trà sữa, em uống đi!

Thoáng dừng lại rồi lại bỏ thêm một câu:

- Khá ngon đó!

Giọng nói thoáng chút chờ mong.

Đó là anh cố ý bắt thư kí ra ngoài, đến tiệm trà sữa cách đây hai con phố mới mua được, bởi vì không biết Thư Tâm thích gì cho nên mua một túi lớn, vẫn để ở trong tủ lạnh.

Giờ Boss vẫn còn nhớ, lúc chiều, anh vừa làm việc vừa dọn thư kí làm việc này, cô thư ký Misha đi theo anh nhiều năm đã cười cười.

Đương nhiên, rất nhanh, cô thư kí luôn trước sau như một đã mang đồ trở về, nhưng cô rất hiểu vấn đề, không đặt đồ lên bàn làm việc của anh mà cho vào tủ lạnh. Điều này lại khiến anh không biết nên nói gì cho phải, trên thực tế, đối phương còn không khách khí nói một câu: Có lẽ là vì coi anh là bạn, vì hai năm hợp tác.

Cô nói:

- Boss, nếu không có gì khác tôi đi đây! Đúng rồi, thực ra tôi vẫn cảm thấy, có mấy lời không nói người khác sẽ không hiểu được. Dù sao lòng người dễ thay đổi, rất khó để chắc chắn được! Nhất là... người phụ nữ từng vấp ngã!

Rất khó hiểu mà!

Boss nhú mày, ngừng mọi động tác.

Anh có thể xử lý khối lượng công việc lớn một cách nhẹ nhàng nhưng với chuyện nam nữ... cũng không có vẻ là quá am hiểu! Bằng không đã chẳng để Trần Gia Lạc nhanh chân đến trước!

Nghĩ đến đây, Boss suýt thì bẻ gãy chiếc bút trong tay.

“Á, Tiểu Trác Tử, cậu biến thái cũng có chừng mực thôi! Cậu cũng không thể ép Thư Thư phải chủ động với cậu được. Đàn ông như vậy rất mất mặt!”. Buổi sáng lúc ra cửa, con khổng tước Thẩm Ngọc kia còn đang tiến hành công cuộc dưỡng da như lệ thường, không ngừng xoa xoa kem lên mặt. Theo ý Thẩm Ngọc mà nói, sự mềm dẻo và cứng rắn của đàn ông có tầm quan trọng tương đương. Chỉ cần trải nghiệm thực tế là sẽ hiểu.

Với những lời nói YY như vậy, trước giờ anh không thèm để ý nhưng có đôi khi khổng tước cũng biết nói tiếng người. Cho nên, anh hơi khựng lại, đáp trả: “Không đâu, chỉ là hi vọng cô ấy hiểu chứ không mong cô ấy cảm thấy áp lực”.

Cũng bởi vì anh là Boss, cô là cấp dưới, anh mới không muốn cô có cảm giác anh muốn thực hiện quy tắc ngầm với cô. Cho nên, anh muốn dành thời gian để chờ đợi và vun đắp.

Nhưng nhìn khuôn mặt dịu dàng của Thư Tâm, nghĩ lại lời Thẩm Ngọc và Misha không hẹn mà cùng nói, lại nhớ lại phản ứng gần đây của Thư Tâm...

Tâm tình Boss đột nhiên trở nên sung sướng: Có lẽ, trước mắt Thư Tâm đã nảy sinh cảm giác khác với anh rồi?

A, nếu như vậy, đương nhiên phải nhân lúc còn nóng để rèn sắt rồi!

Boss nhìn thẳng Thư Tâm, ánh mắt dần trở nên bình tĩnh.

Từng cùng tham dự buổi lễ kỉ niệm thành lập trường, Thư Tâm cũng dần phát hiện Boss không phải là loại người cao cao tại thượng, vì vậy, có lẽ chính cô cũng không ý thức được, khi tiếp xúc với Boss, cô dần trở nên thoải mái hơn nhiều. Cho nên khi Boss nói vậy cô cũng không khách khí ngồi xổm xuống, mở tủ lạnh mini ra, sau đó hoảng hốt a lên một tiếng.

Theo luồng khí lạnh từ tủ tràn ra, đập vào mắt cô là hai tầng tủ đều chặt kín những ly trà sữa. Thư Tâm quét mắt nhìn qua, lập tức phát hiện ở đây hầu như có đủ các vị trà sữa trong cửa hàng!

Thư Tâm không nhịn được khẽ cười, nhìn trộm Boss, sau đó thầm nghĩ: Đáng yêu ghê! Không thể tưởng tượng được Boss trông nghiêm túc như vậy mà lại thích đồ ngọt giống con gái! (Đoạn này vui vui :)))

Sau đó cô chọn ly có vị café, cười híp cả mắt.

Boss vội nhìn qua, ra sức ghi nhớ: Thì ra là thích vị café!

Lại nhú mày: uống nhiều café không tốt, hẳn phải bắt cô ăn nhiều hoa quả hơn mới được, chưa biết chừng nên chuẩn bị một ít trong phòng làm việc? Táo hay cam đây?

(Có đôi khi mình nghĩ, anh Boss có trí tưởng tượng khá phong phú =.=)

Thư Tâm thấy Boss ngừng tay như đang trầm tư nghĩ ngợi gì đó.

Có lẽ là vì đã hết giờ làm, Thư Tâm cũng bắt giác trở nên thoải mái hơn, vừa ngậm ống hút vừa hỏi:

- Đúng rồi, Boss, hôm nay tặng ca hình như chỉ có em ở lại sao? Có công việc gì cần em hỗ trợ ạ?

Boss nhìn thoáng qua hai cánh môi đang cắn ống hút của cô, sau đó cúi đầu, lia bút trên giấy, nhướn mày:

- Không, em ở đây chờ tôi xử lý xong mấy chuyện này là được.

Làm xong những cái này có lẽ trời cũng sẽ tối dần, sau đó, có thể đi ăn một bữa cơm hoặc là xem phim? Còn có thể làm cái gì nữa nhỉ?

Ừm! Mặc kệ làm làm gì, buổi tối hình như có không khí hơn ban ngày chút!

Hừ! Thẩm Ngọc nói đúng, chuyện này nói cho rõ ràng vẫn hơn!

Trán Boss nổi đầy gân xanh!

Lại nghĩ tiếp: Nếu không chắc Thư Tâm sẽ mãi mãi cẩn thận tránh né những đề tài mẫn cảm đó! Quan hệ cấp trên cấp dưới chết tiệt!

- O! Không phải là tặng ca sao?

Boss hơi nhướn mày, hung hăng nói:

- Trong tủ lạnh còn có rất nhiều trà sữa, em cứ từ từ mà uống!

Chần chừ một lúc, không muốn tự mình làm mất mặt mình, Boss chỉ đành bỏ thêm một câu:

- Chờ tôi xử lý xong những chuyện này, tôi sẽ nói cho em chuyện của công ty trong thời gian em nghỉ ngơi.

Thư Tâm vội bưng ly trà sữa lên, đầu cúi gằm nhìn xuống mũi, lăm bằm trong lòng: Thực ra hôm nay em thực sự đã biết rồi! %>_%

Hơn nữa... Nhiều trà sữa như vậy không phải là chuẩn bị ình đấy chứ? Uống nhiều sẽ rất mắc tiểu!

Thư Tâm nhàm chán dựa vào sofa, xem lại tài liệu mình mang đến.

May mà đã chuẩn bị trước bằng không cô thực sự sẽ lãng phí thời gian ngồi đợi Boss xử lý công việc.

Đồng hồ trên tường vẫn chạy nhưng không phát ra chút tiếng động nào. Có đôi khi Boss sẽ ngẩng đầu lên nhìn Thư Tâm một cái. Chỉ một cái nhìn nhưng biểu hiện của anh sẽ trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, dường như hiệu suất làm việc cũng tăng lên không ít.

Thực ra hôm nay cũng không cần thiết phải tặng ca, chẳng qua, dưới sự chuẩn bị của Boss, khi bụng Thư Tâm kêu to vang dội thì đã là 8h tối!

Ánh đèn đường bên ngoài đã dần sáng lên, Thư Tâm có hơi xấu hổ vỗ bụng ông nước đón lấy ánh mắt của Boss, bĩu môi cười:

- Em đói bụng!

Boss thoả mãn đóng cặp táp, đứng lên:

- Muốn đi ăn cơm với tôi không?

Còn chưa nói xong anh đã bước đến, đặt tay lên vai Thư Tâm, rất tự nhiên đẩy cô ra cửa:

- Đi thôi, cũng gần đây thôi!

Mùi hương trên người Boss không phải là nước hoa, chỉ là như những loài động vật sẽ có mùi hương để hấp dẫn lẫn nhau. Bất kể là nam hay nữ đều rất nhạy với mùi hương của những người khác phái.

Đây là mùi hương khó mà miêu tả rõ, thoáng bao phủ xung quanh khiến mặt Thư Tâm đỏ bừng.

Thư Tâm xoay người, chính cô cũng không hiểu vì sao, lực không nhỏ nhưng Boss cũng chỉ khẽ cản lại. Thậm chí, anh còn cúi đầu, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, không chút để ý mà nhẹ giọng hỏi:

- Thích ăn gì? Ừm!

Ừm...?

Câu kéo dài với giọng mũi tựa như con rắn đang vươn đầu lưỡi liếm lên vành tai của Thư Tâm. Cơn nóng quỷ dị vây lấy cả người Thư Tâm.

Trong văn phòng vốn không quá rộng, Thư Tâm bưng đôi tai đang nóng ran, đột nhiên ý thức được, giọng của Boss quả đúng như Tiểu La nhiều chuyện nói: Rất gợi cảm....

May mà cửa đột nhiên hơi mở ra, không khí từ bên ngoài tràn vào xua đi sự ái muội này.

Boss nhìn Thư Tâm bước vội đi, vui vẻ híp mắt lại: Quả nhiên, cô đã có chút cảm giác với anh!

44. Chương 44

Khi nghĩ đến địa điểm hẹn hò đầu tiên, Boss đương nhiên muốn chọn một cửa hàng thanh nhã một chút, xa hoa một chút, khiến con gái thích một chút, hơn nữa có thể để lại ấn tượng tốt. Ít nhất, anh không muốn, mấy năm sau, khi bọn họ muốn tìm nơi đều kỷ niệm thì lại không tìm được nơi đầu tiên hẹn hò.

Không thể không nói, Boss đã nghĩ quá xa rồi!

Nhưng Boss không ngờ, thân quen quá cũng không tốt, Thư Tâm trong quá khứ luôn có chút sợ anh, tuyệt đối phục tùng anh lần này lại dám bảo anh dừng xe giữa đường, sau đó cười cười đề nghị vào quán lẩu tự phục vụ ở bên kia đường, hơi vênh mặt như khiêu khích, vẻ mặt đắc ý, giảo hoạt.

Boss đương nhiên có thể nhìn thấy Thư Tâm đang nhìn chằm chằm vào âu phục của mình bằng ánh mắt sáng long lanh, sao không hiểu tâm tư muốn trốn của Thư Tâm? Vì vậy hơi mỉm cười, nhân nhạ đáp một tiếng: Được!

Mặt Thư Tâm lập tức ỉu xiu.

Tâm tình Boss lại đặc biệt vui vẻ, cảm giác cửa hàng tự phục vụ ồn ào kia trông cũng thuận mắt hơn nhiều, vì thế chậm rãi đậu xe trong bãi gửi xe của siêu thị đối diện, sau đó cùng Thư Tâm sóng vai đi đến. Cửa hàng kia hiển nhiên là không có bãi đỗ xe riêng.

Hai cô gái mặc sườn xám đỏ tươi đứng bên cửa thấy Boss đi tới, đầu tiên là sững sờ rồi mới vội đẩy cửa rồi nói: Chào mừng quý khách!

Áo vest, caravat, vẻ mặt nghiêm túc, cẩn thận, Thư Tâm nhìn bóng dáng Boss qua cánh cửa thủy tinh và vẻ mặt tò mò của hai cô gái kia, có chút ỉu rù. Cô vốn tưởng rằng Boss sẽ từ chối nhà hàng không hợp thân phận này, sau đó, cũng sẽ không có chuyện hai người xấu hổ ăn cơm cùng nhau.

8,9h tối chính là thời gian đông khách nhất của quán lẩu, có rất nhiều trẻ con chạy tới chạy lui. Đường rất rộng nhưng người cũng rất đông, mỗi bàn chỉ cách nhau nửa mét, rất nhiều đang người ăn rất vui vẻ, vừa cười vừa nói, uống rượu vung quỳên, nhìn thế nào cũng không tương xứng với hình tượng của Boss!

Boss giơ tay chặn đi người đàn ông đang bưng khay đồ ăn lớn, che chở cho Thư Tâm đang bực bội đi vào trong. Một người phục vụ bước lên, có chút khó xử nói:

- Xin hỏi có mấy người? Có đặt chỗ trước không?

Bởi vì rất ồn ào nên cô nói rất lớn, vừa khéo một người phục vụ khác nghe được, lập tức nói:

- Hai người? Bên này, bên này! Bên này có bàn đang thanh toán!

Boss buồn cười nói:

- Sao thế? Chẳng lẽ trong mắt em tôi chính là loại công tử chơi bời, ham hưởng thụ sao? Nếu cha mẹ tôi biết thì sẽ rất không hài lòng. Tôi không khó hầu hạ như em nghĩ đâu. Lúc còn ở Mỹ, tôi còn làm thêm ở nhà hàng! Huống chi, cho dù là bình thường, nếu bận rộn thì cái gì chả ăn được!

Bị Boss nhìn thấu, Thư Tâm ngượng ngùng, lại kéo tay Boss, ngoan ngoãn nói:

- Hay là... Chúng ta đổi chỗ khác đi. Boss thích ăn gì?

Boss liếc nhìn cô một cái, ý vị thâm trường nói:

- Em thích ăn là được rồi. Chúng ta chắc có khẩu vị tương tự nhau thôi.

Thư Tâm xấu hổ bứt tóc.

Boss kéo ghế cho Thư Tâm, vì là tự phục vụ, mang bát đũa, bếp nồi lên rồi phục vụ cũng rời đi.

Bỏ qua chút tâm tư kia, Thư Tâm vẫn tương đối hào hứng, kéo tay Boss chọn đồ ăn.

Boss nhìn cánh tay mình, đột nhiên cảm thấy vào đây cũng không tồi... Bất kể là anh và Thư Tâm nói gì, người khác cũng không nghe được, thậm chí... anh còn có thể ngồi gần Thư Tâm một chút, hoặc là thì thầm vào tai cô.

- Thực ra ăn lẩu rất vui nhưng càng đông mới càng vui! Hai người chúng ta cũng không có không khí cho lắm! Đúng rồi, lúc trước em thường cùng bọn Hiểu Hiểu đi ăn. Quán này cũng không tệ, có đôi khi bọn em còn không lết nổi dậy mà đi về nữa cơ!

Thư Tâm vừa chọn đồ vừa quay đầu nói chuyện với Boss. Boss hừ thầm, trong lòng nghĩ: Lúc trước đó tuyệt đối còn có cả Trần Gia Lạc!

Boss cao hơn Thư Tâm rất nhiều, mỗi lần Thư Tâm nhìn trúng đồ ăn gì, đều chỉ có thể chỉ tay rồi để cho Boss xuất măn.

Thư Tâm ở bên kiếng chân chọn đồ ăn rồi cười nói:

- Lại nhớ lại, có lần cùng Hiểu Hiểu ra ngoài ăn, có lần còn lấy cả đồ trong khay của người khác. Nhưng lúc đó không ai nhìn thấy, bọn em lại chuồn đi ngay.

Thư Tâm le lưỡi rồi quay đầu nhìn Boss:

- Haha, Boss đang cười bọn em sao?

Boss lập tức nghiêm mặt, vẻ mặt thành thật lắc đầu:

- Không có!

Rất tự nhiên để đồ vào khay trên tay Thư Tâm, thầm nghĩ: Không khí cũng không tệ! Thu hoạch bất ngờ.

Thư Tâm chỉ đành bĩu môi:

- Giả vờ sao! Rõ ràng thấy anh đang cười!

Bất tri bất giác, hai người đã tự nhiên như bạn bè lâu năm.

Cho nên mới nói, văn hóa ẩm thực của Trung Quốc là bác đại tinh thâm! Mặc kệ là hai người xa lạ cỡ nào, nếu có thể cùng ăn một bữa cơm, đa phần đều có thể xưng huynh gọi đệ.

Hiển nhiên Thư Tâm thích ăn rau, mà Boss thì giống như đa số đàn ông, thích ăn thịt. Nhưng anh cũng không quá kén ăn.

Việc tự chọn đồ ăn này khiến hai người có thể hiểu rõ khẩu vị của đối phương. Chỉ có điều, Thư Tâm hiển nhiên không biết, Boss nghiêm trang sớm đã cẩn thận ghi nhớ những điều này. Đây cũng là thu hoạch đáng kể.

Khi để Thẩm Ngọc – tên đàn ông luôn đặc ý tự xưng là công tử đào hoa ra mặt truyền đạt kinh nghiệm theo đuổi phụ nữ cho Boss, một trong những kinh nghiệm đó chính là: Là đàn ông, nhất định phải có thể trong lúc lơ đãng vẫn khiến phụ nữ cảm thấy cậu rất hiểu cô ấy, ví như thói quen, sở thích ăn uống, sinh nhật của cô ấy, thời gian đi Nguyệt của cô ấy tới... Đó đều là những thứ rất cơ bản. Đương nhiên, những thứ này còn có thể mở rộng sang cả cha mẹ cô ấy. Mà điểm mấu chốt của nó chính là “trong lúc lơ đãng”.

- Phụ nữ luôn thích những niềm vui bất ngờ! Thực ra rất dễ dỗ dành!

Lúc đó, Thẩm Ngọc tỏ vẻ rất nguy hiểm nói.

Không khí trong quán lẩu rất náo nhiệt và cũng rất dễ lây lan.

Boss và Thư Tâm ăn rất ngon miệng, bởi vì phải lái xe nên chỉ gọi một chai bia, hai người chia đôi.

Nghĩ đến hai người cơ bản là như ở chung một chỗ, cho dù uống rượu cũng sẽ không quá nguy hiểm, lại liếc nhìn khuôn mặt tuyệt đối chính trực của Boss, Thư Tâm cũng chẳng từ chối thêm, thậm chí một mình uống hết quá nửa chai bia. Nhưng Thư Tâm là kiểu người uống rượu mặt sẽ đỏ, chỉ cần vài ngụm mà má đã ửng hồng.

Sau đó, lại để cho Boss có cơ hội “trong lúc lơ đãng” ra sức nhớ kĩ đặc điểm này của cô: Uống rượu xong trở nên hoạt bát hơn, hỏi gì nói nấy, có điều phản ứng chậm đi khá nhiều.

- Giờ không còn nghĩ đến Trần Gia Lạc nữa chứ?

Boss lại rót thêm bia cho Thư Tâm, lén dùng cách hỏi “không còn nghĩ” thay cho “không thêm nghĩ”, hiển nhiên là đang dẫn dụ Thư Tâm vốn đang mơ màng.

Thực ra Boss không thích bia, đáng tiếc trong quán lại không có rượu vang phù hợp cho phụ nữ, cũng chỉ đành xài tạm.

Boss nhìn thoáng qua điện thoại vừa rung, trên màn hình là tin nhắn của Thẩm Ngọc: một icon buộc vải trên trán tỏ ý: cố gắng lên và mấy dòng: “Tiểu Trác Tử cố lên! Cho cô ấy uống chút rượu! Sẽ giúp thả lỏng tâm tình đó!o^-^o

Thái dương Boss giật giật, anh cũng không quên, Thẩm Ngọc uống rượu với phụ nữ xong sẽ làm chuyện gì.

Quay đầu nhìn quanh một hồi Boss mới phát hiện Thẩm Ngọc đang ngồi trên lầu hai cửa hàng đối diện. Đó là một quán café, bên cạnh Thẩm Ngọc còn có một cô gái ăn mặc sành điệu. Chắc là Thẩm Ngọc không muốn đến nơi dành cho các cặp đôi một mình mà gọi ra. Nhưng cách ăn mặc của hai người dường như không phù hợp với không khí dễ thương nơi đó.

Boss mỉm cười đầy ác ý.

Thẩm Ngọc đang theo dõi Boss chắc cũng không phát hiện, cô nàng gợi cảm đối diện mình đã có chút mất kiên nhẫn. Có lẽ Thẩm Ngọc vì muốn đi rình mà đêm nay đã làm mất đi hảo cảm của một cô gái. Điều này với Thẩm Ngọc luôn tự tin vào sức cuốn hút của mình mà nói cũng không phải là cái gì hay ho.

- Đương nhiên là không! Cóc ba chân mới hiếm chứ đàn ông hai chân thì có gì?

Thư Tâm nhìn chằm chằm Boss hồi lâu, sau đó nói một câu kinh hoàng:

- Trước kia đều là mây bay! Qua rồi thì thôi! Cái này chính là giác ngộ! Chính là va chạm rồi sẽ thông suốt!

Boss cười cười hài lòng, sau đó lại ghi nhớ trong lòng: tửu lượng của Thư Tâm hình như không tốt cho lắm...

Kỳ thật, Boss hiểu lắm.

Có người cha mê rượu như thế sao tửu lượng của Thư Tâm lại kém được. Chẳng qua thể chất của Thư Tâm có hơi đặc biệt, rượu thì vô tư, uống nhiều cũng không sợ say nhưng... bia thì hoàn toàn không được...

Thư Tâm chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn Boss từ tốn ăn cơm. Boss gấp đồ ăn cho cô, rất dịu dàng, hoàn toàn không có thói xấu uống rượu gây chuyện gì cả.

Hăng hái chiến đấu suốt gần một giờ Thư Tâm mới ăn gần no, thậm chí còn bắt đầu phàn nàn nói cửa hàng ăn này quá tệ hại, ghế quá thấp, mỗi lần gấp đồ hầu như là phải đứng dậy.

Boss lấy ra chiếc điện thoại đang rung, đều là tin nhắn của Thẩm Ngọc, thoáng nhìn qua tin nhắn cuối cùng, Thẩm Ngọc dùng icon tay nắm chặt biểu thị ý thúc giục: “Rèn sắt khi còn nóng! Nhanh lên, nhanh lên!”

Thái dương Boss như muốn nổ tung, quay đầu nhìn qua bên Thẩm Ngọc, quyết đoán tắt máy.

Sau đó, người đàn ông này đặt đĩa xuống, nghiêm túc nhìn về phía Thư Tâm mặt đỏ phừng phừng:

- Thư Tâm, làm bạn gái anh nhé!

Đây rõ ràng nên là một câu hỏi nhưng lại bị người dùng nói bằng giọng điệu trần thuật khiến cho đầu óc Thư Tâm vốn đã đơ đơ lại càng ngơ ngẩn. Ngơ ngác lau miệng rồi mới quay đầu lại, há hốc miệng:

- A?

Boss vuốt tóc Thư Tâm, giọng nói tăng thêm mấy phần vui vẻ:

- Làm bạn gái anh!

Vẫn luôn muốn nói với em câu này.

45. Chương 45

- Cái..... Cái gì?

Thư Tâm chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nhất thời lại mở to mắt, nghi ngờ có phải mình bị ù tai.

Boss lại lau lau miệng, lại cầm lấy chén trà ở bên súc miệng rồi mới chậm rãi nói:

- Không nghe rõ sao?

Thư Tâm chỉ có thể ai thán ôm đầu, ngơ ngác lắc đầu:

- Không, không phải, chỉ là... quá bất ngờ

Boss có cảm giác thất bại liếc nhìn cô một cái, than nhẹ một tiếng, lúc này mới lại nói thêm một câu khiến cô kinh hồn:

- Ủm, vậy giờ em có thể cẩn thận suy nghĩ, bởi vì tôi nhắc đến quan hệ nam nữ, cái này lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết. Đây là đại sự!

Người Thư Tâm lão đảo, phải vịn vào bàn mới có thể ngượng ngừng bật cười. Nhưng vì sự hoảng hốt này mà tỉnh táo hơn rất nhiều, chỉ là đầu vẫn còn hơi choáng. Thực sự có một số việc, càng tỉnh táo thì càng thấy khó, nụ cười của cô cứng lại:

- Boss... anh... anh đừng có đùa tôi như vậy, thực sự là... không hợp đâu!

Cô vừa dứt lời đã cảm thấy ánh mắt Boss trở nên lạnh lẽo, Thư Tâm lắc lắc cái đầu còn có chút trì độn, lại quay mặt nhìn qua một bên, đang định vẫy phục vụ đến tính tiền thì tay lại bị người nắm lấy.

Thư Tâm chậm rãi quay người, trong tầm mắt, khuôn mặt Boss đã nhu hòa đi rất nhiều, chỉ nhìn cô không chớp mắt.

Trong thoáng chốc, khuôn mặt Trác Lăng Vân khi còn trẻ trong trí nhớ đã bị lãng quên dần trở lại rõ ràng, vẫn là khuôn mặt thâm thúy, cũng vẫn góc cạnh như vậy.

Thư Tâm giật mình phát hiện, mùa hè từng bị cô lãng quên, bỏ qua đó... thì ra không phải chỉ là một đoạn kí ức...

Cô chậm rãi nhìn kĩ khuôn mặt Boss.

Trác Lăng Vân bây giờ vẫn luôn nghiêm túc, lạnh lùng, qua mấy năm rèn luyện đã thêm phần nội liễm, đôi môi chậm rãi khép mở, nói năng từ tốn khiến cô giật mình, như bị ảo giác.

Chỉ cần như thế đã có thể thấy được sức ép và sự chăm chú của người đàn ông này, chỉ có điều, ngồi trong quán lẩu khiến Thư Tâm thấy hơi buồn cười.

- Không có gì là không hợp cả, giờ em đã ly hôn mà tôi còn chưa kết hôn, chúng ta hẹn hò hẳn là hợp tình hợp lý mà cũng hợp pháp, tôi không hiểu sao em phải kinh ngạc như vậy? (Vâng thưa anh, ngoài anh ra thì ai cũng thấy hoảng hết =.=)

- Chúng ta là cấp trên cấp dưới mà, như vậy sẽ dễ bị đàm tiếu. Có một số lời... thực sự là rất khó nghe.

- Ý em là nếu không phải là cấp trên cấp dưới thì được?

Thư Tâm trợn mắt nhìn mắt Boss, đó là đôi mắt đen mà đến người Châu Á cũng khó mà có được, thuần túy mà nặng nề, như có một dòng nước xoáy, như muốn hút người khác vào.

Thư Tâm đột nhiên nhìn qua chỗ khác, vẩy tay tính tiền, lúc này mới phát hiện tay mình còn bị Boss nắm, chỉ đành khe khẽ rút ra.

Ăn xong cũng đã hơn 9h, hai người không nói gì, sóng vai đi về bãi đỗ xe.

Ban đêm mát mẻ hơn so với ban ngày nóng bức, khiến người khác thoải mái hơn.

Thư Tâm cẩn thận suy nghĩ, nghĩ rất nhiều, ví dụ như những ưu điểm của Trần Gia Lạc mà cô quý trọng, ví dụ như thân phận đã ly hôn của cô, ví dụ như... thân phận của Boss, địa vị, gia đình Boss như vậy có thể chấp nhận người như cô sao?

Hoàn cảnh gia đình khác biệt tạo thành trái đắng, cô đã nếm trải rồi và không ngu ngốc nhảy vào thêm lần nữa. Hôm nay cô đã có được một công việc tốt, không phải lo ăn mặc, cha mẹ cũng không cần trông cậy vào cô phụng dưỡng, học thức cũng đủ để dạy dỗ con cháu, điều kiện như vậy, nhìn lên thì chưa đủ tầm nhưng so xuống thì lại quá thừa, nếu thực sự muốn lập gia đình thực ra cũng chẳng quá khó khăn cho nên cô không vội, cô muốn dành thời gian để tìm hiểu kỹ một người, tìm kiếm một người chồng tốt.

Thực ra, cho dù cả đời này sẽ độc thân thì cũng chẳng phải là không thể. Thời buổi bây giờ có nhiều người lựa chọn như vậy. Mà cha mẹ cô chắc cũng đủ hiểu, nhất là qua lần hôn nhân thất bại này, cha mẹ sẽ không nhúng tay vào cuộc sống sau này của cô, chỉ nói rằng, chỉ cần cô vui là đủ.

Trước kia cô không hiểu nhưng bây giờ cô đã hiểu. Cô biết rõ hai con người tâm hồn không hòa hợp, cố gắng ở bên nhau sẽ chỉ là oan gia chứ không thể thành thân gia, chẳng bằng một mình thì hơn. Còn chuyện từ nay về sau, nếu phải thực sự sống cô đơn thì nuôi thú cưng hoặc nhận con nuôi cũng được, về già vào viện dưỡng lão cũng chẳng phải là lựa chọn không hay.

Thư Tâm cúi đầu cười cười, mặt dày mày dạn nghĩ thầm: cho dù thực sự muốn, thời buổi này còn sợ không tìm được 419 sao?

Thoáng nhìn qua Boss, uống say rồi nên ánh mắt cũng trở nên càn rỡ hơn trước, cô trắng trợn nhìn Boss hai lượt, thâm nghĩ: Người này đáng người đẹp, mặt cũng đẹp, chẳng phải là đối tượng 419 rất tốt sao?

Thư Tâm vừa mới suy nghĩ xấu một chút mà đã nhận ngay quả báo, chân đột nhiên mềm nhũn mà ngã xuống may mà Boss ở bên nhanh nhẹn đỡ lấy cô, sau đó thế nào cũng kiên quyết không buông tay.

Thẩm Ngọc lén lút theo dõi từ xa vội dừng bước, vừa định kéo tay cô gái bên cạnh né vào một góc thì lại bị cô gái kia đập vào chân.

Cô nàng sexy cầm túi nói gì đó rồi tức giận dùng dùng vẩy taxi bỏ đi để lại Thẩm Ngọc mặt mũi đáng thương đang kinh ngạc đứng đó, sau đó tức tối nhìn qua phía Boss, nơi bóng hai người đang tình chàng ý thiếp bên nhau.

Cách khá xa, đương nhiên Boss cũng không để ý đến, hơn nữa cũng chẳng có lòng dạ mà để ý đến Thẩm Ngọc. Huống chi dựa vào tư thù giữa anh và Thẩm Ngọc, có thấy thì cũng chỉ cười hả hê mà thôi.

Boss đỡ eo Thư Tâm, thấy Thư Tâm ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ bừng nhìn anh, bắt giác tay anh tăng thêm chút lực, sau đó mặt dần đỏ lên rồi quay mặt đi. Lúc này mới chậm rãi nói:

- Nếu không phải vì em tôi đã không ở lại đây lâu như vậy. Nhưng chuyện của Trần Gia Lạc hoàn toàn không liên quan gì tới tôi. Thư Thư, không phải tôi đục nước béo cò, cũng không phải muốn đùa giỡn em, hi vọng em có thể suy nghĩ cho kỹ.

Người đàn ông này cả đời chưa từng nói những lời động lòng như vậy, cả đời cũng chưa từng nói những câu “Tôi thích em từ lâu”, đương nhiên rất mất tự nhiên:

- Tôi biết em ngại những lời đồn trong công ty, tuy nói là không để ý nhưng thực sự không để ý thì có mấy người? Nhưng Thư Thư à, chúng ta dùng kết hôn là mục tiêu tiên quyết để hẹn hò, tôi rất chân thành, em phải hiểu điều này. Hơn nữa, nếu em đồng ý, hãy cùng tôi sang Mỹ phát triển. Dù sao thời gian tôi ở lại đây cũng chỉ còn gần một năm. Đương nhiên, nếu cần thiết, tôi có thể xin ở lại.

Đúng vậy, rất khác. Nếu chỉ là quan hệ mập mờ, người khác sẽ nói linh tinh, chỉ là nếu đã là vị hôn thê thì sẽ hoàn toàn khác.

Sự đảm bảo đó không chỉ là về mặt pháp luật mà còn là tuyên bố sẽ bảo vệ cô của anh với mọi người, sẽ không bị ai bối móc.

Thậm chí, còn vì sợ cô mất tự nhiên mà đã chuẩn bị đường lui cho cô...

Thư Tâm có chút kinh ngạc lại có chút cảm động, thậm chí ngay cả những chuyện này anh đều đã suy nghĩ cho cô.

Người đàn ông này... người đàn ông này...

Cổ họng Thư Tâm cảm thấy chua chát, cổ mở to mắt mới không để nước mắt rơi xuống:

- Chẳng lẽ anh không để ý đến việc em từng ly hôn sao?

Boss cúi đầu xuống, thấy rõ sự lo lắng trong mắt Thư Tâm, lập tức lòng vốn đang căng thẳng cũng trở nên thoải mái lại. Thậm chí anh còn ôm Thư Tâm vào lòng, cười thành tiếng, tựa cằm lên đầu cô.

Thư Tâm dựa vào vòm ngực anh, chỉ cảm thấy Boss đang cọ cọ trán trên đỉnh đầu cô, sau nửa ngày mới nghe tiếng cười dần phai nhạt.

Boss nói khẽ:

- Đồ ngốc, thực sự nói không ngại, sao có thể?

Người Thư Tâm cứng đờ nhưng lại cảm thấy bên tai mát lạnh, không ngờ Boss lại hôn lên cổ cô.

Mặt Thư Tâm bốc cháy.

Lại nghe Boss tiếp tục nói:

- Không! Nói để bụng thì không đúng, phải nói là đổ kỵ. Nhưng hơn thế nữa là hối hận, hối hận tại sao lúc đó không ra tay sớm một chút, đáng lẽ em đã sớm là vợ của tôi rồi. Nhưng, đàn ông hay ghen, em có bao dung được không?

Thư Tâm vuốt vuốt vành tay nóng bừng, cảm thấy gió đêm thổi bớt nóng dần thì mới thấp giọng lầm bầm, chút ý vị nũng nịu trong giọng nói lại vẫn bị Boss nghe ra.

- Thật sao... không hề ngại?

- Ừm... Boss thoáng trầm ngâm rồi nói: – Vậy chúng ta trao đổi nhé.

Thư Tâm có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên, lại thấy Boss vốn luôn lạnh lùng như biến thành con người khác, khuôn mặt vốn góc cạnh lại như đang dần được mài phẳng, cả người trở nên hiền hòa.

- Lúc còn ở Mỹ, anh cũng không phải chưa từng có bạn gái, mà văn hóa ở Mỹ... em cũng biết, khá cởi mở, cho nên cũng không phải chưa từng có... Vậy em có ngại không?

Thư Tâm nhăn mặt, nghĩ nửa ngày, vai hơi chùng xuống:

- Có được không? Về mặt tình cảm thì sẽ có chút để ý nhưng lý trí mà nói, cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Cô không hề để ý tới rằng khi nghe đến hai chữ “để ý” thì mắt Boss đã sáng bừng lên mà chỉ nghe người đàn ông tỉnh táo này đang dẫn dắt tư tưởng mình:

- Cho nên, tương tự, em đã kết hôn chẳng qua cũng chỉ là từng có quan hệ tình dục với người đàn ông khác mà thôi, hơn nữa vẫn là chỉ có một người. Haha, so với con gái Mỹ mà nói, Thư Thư, em vẫn còn ngây thơ lắm.

Dù đến kinh nghiệm ly hôn cũng đã có nhưng nghe hai từ “ngây thơ”, Thư Tâm vẫn rất ngại ngùng. Boss lại nắm chặt tay cô, hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô đầy chờ mong:

- Vậy, Thư Thư, câu trả lời của em là gì? Có muốn thử không? Để anh trở thành người đàn ông thứ hai của em?

Người đàn ông thứ hai của em...

Cái này là kiểu nói gì thế?

Thư Tâm vừa xấu hổ vừa ngọt ngào, mím môi nhìn Boss.

Đây là lần đầu tiên Thư Tâm nhìn kỹ người đàn ông này, từ góc độ này... Có lẽ những điều này đã đủ nói rõ quyết tâm của anh.

Đúng vậy, có lẽ khi còn trẻ, những chàng trai xách túi, buộc lại dây giày, mua cơm cho bạn gái cũng rất nhiều nhưng con người sẽ luôn dần trưởng thành, càng lớn càng để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh. Có rất ít... rất ít người đàn ông ở độ tuổi, thân phận này lại chịu cúi đầu vì một người con gái.

Lòng Thư Tâm rất cảm động nhưng bị người ta nhìn thẳng như vậy, kiểu gì cũng không nói nên lời.

Mở miệng ngậm miệng nửa ngày, đến độ Boss đang lo lắng là không thể lay chuyển được cô thì Thư Tâm lại khẽ ôm lấy vai Boss, mặt đỏ bừng.

Đáp lời... không cần phải nói bằng lời...

Boss lại cao hứng đến mức nhảy cẫng lên hoan hô, động tác này khiến Thư Tâm giật mình, cứ vậy ngơ ngác nhìn Boss đang mỉm cười.

Boss lại tiến sát lên một chút, kéo tay Thư Tâm ôm eo mình rồi cúi đầu hôn Thư Tâm.

Thư Tâm kinh ngạc hơi giãy ra nhưng chỉ trong thoáng chốc đã chìm đắm trong nụ hôn của người đàn ông này.

Có người nói, cách hôn của đàn ông có thể bộc lộ rõ tính cách và tình cảm của anh ta. Thư Tâm quả thật đã cảm nhận được qua nụ hôn sâu này, thì ra Boss đã yêu cô suốt mấy năm qua... rất sốt ruột?

A...

Thư Tâm không nhận được bật cười, sau đó... A một tiếng, bị vấp răng.

Boss xấu hổ buông Thư Tâm ra, mặt tối thui nhưng khóe miệng vẫn dương cao. Cuối cùng khôi phục lại vẻ nghiêm túc thường ngày, kéo tay Thư Tâm còn đang bưng miệng chạy về phía xe, về mặt thần nhiên.

Thư Tâm vội bước đuổi theo, lúc sau, chợt khoác tay Boss, phì cười:

- Boss, thực sự anh từng hẹn hò khi còn ở Mỹ? Vậy người con gái Mỹ đó không đủ nhiệt tình hay quá nhiệt tình vậy?

Về mặt cười cợt của Thư Tâm hiển nhiên không được Boss ủng hộ, chỉ nghe Boss hừ lạnh một tiếng, nhét Thư Tâm vào xe, còn nghiêm mặt nói:

- Thắt dây an toàn vào!

Bãi đỗ xe trống trải lập tức vang lên tiếng cười không thể khống chế của Thư Tâm, mà rất xa, Thẩm Ngọc bị vứt bỏ đang ngồi trong xe mệt mỏi ngẩng đầu lên, mệt mỏi khởi động xe.

“Đúng là một ngày xui xẻo!” Đây là Thẩm Ngọc chán chường nói.

“Đúng là một ngày không tệ!” Đây là Boss đang cười trộm nói.

“Thật đúng là! Ăn lẩu xong còn chưa đánh răng!” Đây là lời của bạn trẻ Thư Tâm ngồi bên cạnh Boss đang trong trạng thái dấm giận nhưng không dám nói gì.

46. Chương 46

Đương nhiên Boss sẽ không biết sự chán ghét trong lòng Thư Tâm, chỉ yên lặng hưởng thụ sự thoải mái và yên tĩnh hiếm có này. Có lẽ điều hấp dẫn của Thư Tâm chính là khí chất này cũng chưa biết chừng?

Anh quay đầu nhìn Thư Tâm, miệng hơi cong lên. Cũng như câu hỏi “vì sao anh yêu em” của những cô gái trẻ vậy, ai có thể nói cho rõ ràng?

Lúc quay về khách sạn, bãi đỗ xe ở tầng ngầm không có người. Boss không nhìn được quay đầu nhìn Thư Tâm, thấy cô đang tháo dây an toàn, lòng bắt đầu vội vã.

Mắt thấy Thư Tâm đã sắp trốn thoát thành công, cuối cùng Boss hung hăng nghiêng người qua nhưng từ phía đối diện lại có ánh đèn xe chiếu tới, chiếu thẳng vào mặt khiến anh không mở nổi mắt.

Boss oán hận giơ tay lên ngăn cản, nhưng đến khi anh ngẩng đầu lại thì Thư Tâm đã thò chân ra khỏi xe.

Boss chỉ đành vội xuống xe, đến khi quay đầu tìm thủ phạm thì lại thấy Thẩm Ngọc đang bắt chéo chân dựa bên chiếc xe thể thao màu bạc kia, tay quay quay chìa khóa, cười cười nhìn qua, đèn xe vẫn sáng rõ.

Boss giận đến nội thương nhưng Thẩm Ngọc lại còn tỏ vẻ không thèm bắt chuyện, quay đầu nhìn Thư Tâm, chào hỏi rất nhiệt tình:

- Thư Thư, khéo thật đó! Cùng đi à?

Boss hận đến nghiến răng, thầm nghĩ: quả nhiên là loại đàn ông thấy sắc quên nghĩa! Chỉ cần là người khác phái thì khuôn mặt kia có thể chuyển biến đến 180°.

Nhưng vừa nghĩ đến đó lại là Thư Tâm, Boss lại càng buồn bực đến thổ huyết, lại thấy Thư Tâm đang đi bỗng nhiên quay đầu lại, kì quái nhìn anh gọi:

- Boss! Nhanh lên!

Như có dòng nước ấm chảy qua tim, vô cùng thoải mái, Boss liếc Thẩm Ngọc, đóng cửa xe rồi cũng đi theo:

- Sao còn gọi là Boss?

Thẩm Ngọc sắc mặt một tiếng rồi vội cúi đầu, Thư Tâm thấy tuy anh đang giả vờ như đang nhấn tin nhưng tai đã dựng ngược lên rồi thì xấu hổ vò vò tóc, khẽ nói:

- Chẳng phải đã quen rồi sao? Nếu đối xứng hô thì nhờ đến công ty gọi nhầm thì phải làm sao?

Boss suy nghĩ rồi đành gạt đầu.

Thẩm Ngọc ở bên cầm điện thoại cười nhạo một tiếng, Boss không thể nhịn nổi, lập tức quét ánh mắt sát thủ qua đó, trong lòng thầm mắng: Tự mình nhiều chuyện bị đá, giờ lại còn định đổ tội cho tôi sao?

Thẩm Ngọc lại hồn nhiên chưa phát hiện ra, cất điện thoại vào túi áo rồi nhìn qua, trong đôi mắt xéch là ý cười chế nhạo:

- Ô? Sao lại thế này? Hai người... Nhân lúc không có tôi hẹn hò không nói, còn mắt qua mày lại nữa? Có vẻ không ổn nhé?

- Bây giờ Thư Thư là bạn gái của tôi! Cậu chú ý một chút đi!

Boss tức giận đến nghiêng răng, nói xong liền không dây dưa gì thêm, kéo Thư Tâm bước nhanh. Thẩm Ngọc lại chỉ điềm đậm lên tiếng:

- Ai dà Thư Thư, không phải em thích tên biến thái này chứ? Anh nói cho em biết, anh ta ấy à, ngoài biết nấu ăn ngon, có chút tiền, tốt với vợ, thêm cả... hình như gia đình rất cởi mở thì chẳng có gì đâu! Em nghĩ lại đi! Anh thấy, hay là em chọn anh đi! Anh đẹp trai hơn nó? Vui tính hơn nó? Mà anh cũng giỏi hơn nó nữa. Đi ra ngoài cũng được hãnh diện lắm đó!

Thư Tâm kinh ngạc há hốc miệng, sau đó ôm bụng cười:

- Thẩm Ngọc, sao anh lại đáng yêu vậy?

Thẩm Ngọc liên tục gật đầu:

- Thấy chưa! Cái này gọi là em có mắt nhìn!

Sợi gân trên đầu Boss cuối cùng cũng đứt phứt, không thể nhịn được nữa, vung một quyền qua đó, mặt đen thui, tiếng gầm như rít ra từ kẽ răng:

- Câm mồm! Con khổng tước này, biết điều một chút cho tôi!

Thẩm Ngọc a một tiếng, nhảy qua một bên, vươn tay bắt được tay Boss, miệng chắc chắc rồi lại quay đầu nháy mắt lia lịa với Thư Tâm:

- Nhìn đi nhìn đi! Còn chưa lấy vợ về đã có khuynh hướng bạo lực này! Nhưng Thư Thư, em yên tâm, người này sẽ không đánh phụ nữ đâu!

Thư Tâm cười không thể ngừng.

Thẩm Ngọc này! Nghe thì có vẻ đang chê Boss nhưng lại toàn nói ra những ưu điểm của Boss... Làm bạn bè được như Thẩm Ngọc... Đúng là thật tốt.

Hôm nay Thẩm Ngọc mặc áo hoa văn rực rỡ phối với chiếc quần trắng tinh, dưới ánh đèn sáng trông càng như đang tỏa sáng.

Đến khi Thư Tâm chăm chú nhìn lên thì không nhịn được càng vui vẻ.

Quần áo người nọ mặc là vải bóng, đúng là đang sáng lên! Trông thật chói mắt. Đúng là hoa lệ như con khổng tước!

Thư Tâm cười đến đau bụng.

Những người đàn ông ăn mặc như vậy cô từng gặp cũng chỉ một mình Thẩm Ngọc. Có thể đem quần áo người ta mặc trên sân khấu biểu diễn mặc trong cuộc sống bình thường.

Thế mà trước kia mỗi lần xem biểu diễn thời trang còn như bà cụ già phán rằng quần áo màu mè như vậy ai mà dám mặc? Thì ra không phải không dám mà chẳng qua là không hợp mà thôi.

Quần áo người ta lấp lánh dưới ánh đèn, không những không làm Thẩm Ngọc trở nên biến thái mà còn rất hợp với anh ta.

Bên kia, hai người đàn ông giờ đã đang bắt đầu đánh nhau ở gần cửa ra vào bãi đỗ xe, người tới ta đi, rất náo nhiệt.

Áo vest của Boss bị anh thuận tay vứt luôn xuống đất, đánh qua đánh lại, cúc áo không bung nhưng lại bật tung ra khiến cho cơ ngực săn chắc của Boss lộ ra ngoài.

Thư Tâm nhặt áo của Boss lên, trông thấy vậy thì đỏ mặt.

Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến Boss đánh nhau (đương nhiên, cả “hình thể” nữa)

Quyền của Boss rất gọn gàng, uy vũ, không hề màu mè khiến người ta không thể không né, không thể không tránh.

Những động tác quyền Anh cứ thế xuất hiện, Thư Tâm nhìn hoa mắt, tim đập thình thịch. Trong tầm mắt, ngoại trừ người đó, dường như những thứ khác đều trở nên ảm đạm.

Lúc này Boss hoàn toàn khác hẳn người đàn ông chăm chú, nghiêm cẩn sau bàn làm việc. Mạnh mẽ khiến người ta hoa mắt!

Thư Tâm cảm thấy mình sắp không thở nổi. Hương vị nam tính trên người Boss đang trắng trợn hấp dẫn cô! Khiến cô không thể không khuynh đảo!

Cô vốn tưởng rằng qua hai năm hợp tác, cô đã hiểu người đàn ông này, cô vốn tưởng qua chuyện cũ thời đại học, cô đã hiểu người đàn ông này nhưng không ngờ... Anh còn có nhiều mặt như vậy, nhiều điểm tốt như vậy, nhiều điểm hấp dẫn chờ cô phát hiện!

Không lạnh lùng như Boss, Thẩm Ngọc lại vừa đánh vừa cười, vừa lui vừa nhường:

- Ôi chào ôi, đánh thật đấy à?

- Đánh thật? Không khách sáo à?

- Tiểu Trắc Tử ngứa thịt à? Nào nào, lại đây, vừa khéo anh đây đã lâu rồi không hoạt động.

- Xem anh đây đập nát kính của chú nhé!

Ngay sau những lời nói kiêu ngạo này là một tiếng “Ồi!”, Thẩm Ngọc ôm lấy quai hàm kêu đau.

Thư Tâm vội bước lên trước, Thẩm Ngọc đã bưng mặt chạy đến vịn gương xe của ai đó để soi.

Đương nhiên hai người không phải là đấu đá sống chết, Boss đón lấy áo vest rồi cũng chỉ hơi thở dốc. Thư Tâm cười lườm anh, sau đó đưa áo qua nhưng lại lén nắm chặt tay Boss.

Boss vui mừng nhìn qua rồi ngại ngùng ho khan.

Anh lật tay nắm bàn tay nhỏ bé của Thư Tâm, sau đó chậm rãi đi ra ngoài, vẻ mặt Boss nghiêm trang, giọng nói không hề thay đổi:

- Anh và Thẩm Ngọc đã quen nhau từ một câu lạc bộ quyền Anh khi còn ở Mỹ, anh và cậu ta đã đánh nhau nhiều lần rồi, nhưng mà cậu ta...

Boss có chút mất mặt lại ho nhẹ hai tiếng, có chút bất đắc dĩ nói:

- Cậu ta rất chú trọng khuôn mặt của mình nên chỉ chơi đùa, còn anh có tham gia thi đấu nghiệp dư, lúc đó... cậu ấy đã luyện tập cùng anh.

Thư Tâm cười liếc nhìn Thẩm Ngọc, cảm thấy hâm mộ tình bằng hữu giữa hai người đàn ông này.

Thẩm Ngọc thực sự coi trọng khuôn mặt đó thì tại sao còn giúp Boss luyện tập?

Nhưng những lời này của Boss cũng khiến lòng Thư Tâm cảm thấy ảm áp. Bởi vì, người đàn ông này luôn luôn muốn cô hiểu rõ về cuộc sống của anh, để bọn họ có thể ở bên nhau thật hòa hợp.

Bên này, Boss và Thư Tâm đang chìm trong tình cảm thì bên kia Thẩm Ngọc đã kiểm tra xong mặt mình, tuy chưa thấy có vết bầm nhưng mỗi lần há miệng đều thấy đau! Ai biết ngày mai có bầm tím hay không? Tiểu Trắc Tử đúng là độc ác!

Thẩm Ngọc lấy ra một chiếc bình xịt nhỏ, phun lên quai hàm hai cái, Boss nhìn thấy bốn chữ “Vân Nam bạch được” thì cười cười:

- Cậu lại luôn mang cái này theo sao?

(Một loại thuốc pha chế sẵn có tác dụng cầm máu, giảm đau, giảm sưng...)

Thẩm Ngọc trịnh trọng gấp gương xe lại cho người ta rồi cất thuốc vào túi:

- Đúng thế! Cái này chẳng phải hay dùng đến sao?

Lại đảo mắt, tiến đến bên Thư Tâm, vươn tay định ôm vai Thư Tâm thì lại bị Boss hung hãn gạt ra, chỉ đành bĩu môi đi song song với hai người.

Thấy Thư Tâm đi gần, Thẩm Ngọc ý vị nói:

- Ôi Thư Thư, em không biết đâu, Tiểu Trác Tử nhà em lúc nào tâm tình không tốt đều như thế. Anh đúng là số khổ, từng trải qua một thời gian luyện tập giúp cậu ta đâm ra mỗi lần cậu ta nổi cáu là lại đến tìm anh.

Thư Tâm còn chưa kịp định hình lại câu “nhà em” thì Thẩm Ngọc đã lại chậm rãi tháo hai cúc áo trước ngực để lộ ra vòm ngực lớn, chậm rãi nói:

- Nhưng mà cũng may, giờ anh chắc đã có thể lui về rồi, từ nay về sau, có người đã chẳng cần tìm anh để giết thời gian những lúc bực bội rồi!

Anh ta vừa dứt lời thì vội bỏ chạy, quả nhiên ngay lập tức nghe tiếng Boss rống giận:

- Thẩm Ngọc!

Thẩm Ngọc đã xông vào thang máy rồi vẫy vẫy tay qua cửa thang máy đang dần khép lại.

Thư Tâm quay đầu nhìn lại, sau đó kinh ngạc bưng miệng cười:

- Boss, anh đỏ mặt! Anh đỏ mặt đúng không?

Boss kéo Thư Tâm, ngẩng đầu ưỡn ngực bước nhanh vào thang máy bên cạnh, hừ một tiếng nhưng không nói gì, mặt càng đỏ bừng.

Nhìn chằm chằm vào tường thang máy, Boss nhếch miệng.

Đều là lỗi của hần!

Lúc trước về nước anh không ngờ sẽ gặp lại Thư Tâm, càng không nghĩ tới lần gặp mặt bất ngờ đó lại khiến những tình cảm chôn vùi đã lâu, thậm chí có thể nói là đã biến mất quay trở về. Hơn nữa, càng lúc càng sâu, không ngừng phát triển, đến độ anh không thể yên lòng.

Nếu không vì thế anh đã chẳng thỉnh thoảng lại lôi Thẩm Ngọc đến phòng tập thể hình rồi đánh nhau, sẽ không dễ tên kia phát hiện, còn cố ý kết bạn với Thư Tâm rồi lên đưa danh thiếp cho người ta.

Đúng là... một lần sa chân ôm hận nghìn đời!

Thư Tâm nhìn vẻ ảo não của Boss, không nhịn được càng muốn cười. Boss lập tức nhìn qua, vẻ mặt rất mất tự nhiên.

Thư Tâm giữ chặt tay Boss, kiễng chân tiến đến bên tai Boss, nhỏ giọng hỏi:

- Boss có để ý ăn lẩu xong không đánh răng không?

Boss đột nhiên nhớ tới nụ hôn khí này, đó là nụ hôn mà anh đã không tự kiềm chế lại được, xấu hổ nhưng vẫn cố trấn định nói:

- Không sao!

Môi lập tức lại mát lạnh, Thư Tâm hôn vội rồi lại rút về một góc cười nhìn anh.

Boss quay đầu liếc qua, thang máy đã lên đến tầng 4, vì thế cất bước qua kéo Thư Tâm vào lòng, hôn cô thật sâu.

Tim Thư Tâm đập loạn, cả người dán lên vách thang máy, sau lưng man mát, mơ mơ màng màng, chỉ nghe Boss nói một câu vào tai:

- Không ngại, không hề ngại chút nào cả.

Hình như còn rất vui vẻ?

Tình một tiếng, cửa thang máy mở ra, Boss vội thả Thư Tâm ra, Thư Tâm chạy ra ngoài như bay, vô cùng hối hận vì sự đùa giỡn của mình.

Boss mỉm cười đi theo sau, người cao chân dài, cũng chẳng có gì phải vội.

Chỉ là ở trong phòng bảo vệ, nhân viên trẻ đang úp mì tôm, kích động hô lớn:

- Kìa! Nụ hôn mãnh liệt kìa!

Người còn lại lập tức bưng bát mì tôm lao đến:

- Đâu? Đâu?

Trên màn hình người cũng đang bước ra khỏi cửa thang máy, vì vậy oán hận nhìn người còn lại, sau đó lại tọng một đũa mì lớn – vị thịt bò cay! Thật thơm! Thật cay!

47. Chương 47

Hôm nay là ngày đã xảy ra rất nhiều việc, cuối cùng Boss đã chiếm được cảm tình của Thư Tâm nhưng ở bên kia, Vương Hiểu Hân về nhà lại không ngờ rằng, lại gặp người mà cô ước gì cả đời sẽ không gặp lại.

Hôm nay, Vương Hiểu Hân gần như là người về cuối cùng, lúc ra cửa, mặt trời đã ngả về tây, ánh sáng màu hồng rực rỡ chiếu lên lớp cửa kính, phản chiếu ra những ánh sáng diêm lệ khiến người ta chói mắt.

Nhưng Vương Hiểu Hân lại chẳng có tâm tình để thưởng thức, thậm chí cả một ngày bận rộn, phấn son cũng dần bị phai đi, cô cũng chẳng dặm lại. Lúc này chỉ cảm thấy tay chân như nhũn ra, như thể tay chẳng còn là của mình, đưa tay định vẫy taxi, cuối cùng nhìn một hồi vẫn là nghiêng rằng bắt xe bus chật chội.

Những ngày này phòng thị trường bận rộn vô cùng, so với xí nghiệp nhà nước cô đã làm có sự khác biệt rất lớn.

Hai ngày đầu tiên, có lẽ là nể mặt Boss, có lẽ cảm thấy cô không hiểu gì, không giúp được gì nhiều nên mọi người còn khoan dung với cô, chỉ để cô học theo, cũng không bắt làm gì khó. Nhưng mấy ngày sau, Boss lãnh đạm với cô không nói, nhiệm vụ của phòng thị trường cũng càng lúc càng nhiều, chẳng ai nhàn rỗi để chỉ bảo cô ta nữa, chỉ ước có thêm càng nhiều người giúp càng tốt.

Mặc dù mọi người đều biết khả năng của cô còn chưa đủ nhưng vẫn giao những việc vất vả cho cô.

Nhưng chính là những việc vất vả mới càng mệt mỏi! Toàn những chuyện linh tinh, không có chương trình cụ thể, ví dụ như đi photo, phát tài liệu, chạy tới chạy lui... Chỉ cần cô hơi ngừng chân thì sẽ lại có cả tá việc khác phải làm.

Có thể nói, gần như là Vương Hiểu Hân không có lúc nào nghỉ ngơi.

Cường độ mạnh như vậy, đừng nói Vương Hiểu Hân đang mang thai mà người bình thường sợ là cũng khó mà chịu được. Thậm chí có đôi khi Vương Hiểu Hân cũng không nhận được nghỉ ngơi, có phải là Thư Tâm cố ý giao nhiều việc qua phòng thị trường để bắt nạt người mới không? Ai chẳng biết càng nhiều việc thì sẽ phát sinh càng nhiều việc vặt, mà những việc này sẽ chẳng bao giờ đến lượt những người kia làm.

Nhưng sau khi cô âm thầm nghe ngóng mới biết là Boss đã cam kết với tổng bộ từ lâu, hai năm qua hiệu quả không tệ nhưng giờ là năm thứ ba, là thời điểm mấu chốt, bận rộn cũng là bình thường.

Ai nấy đều tỏ vẻ đó là chuyện đương nhiên, dường như những vất vả này không có gì đáng nói.

Thậm chí có người còn rất vui mừng, rõ ràng mặt đã xanh mét nhưng vẫn cười nói:

- Bận rộn mới phát triển, cả tháng cứ bận rộn thế này, tiền thưởng đủ cho nửa năm rồi! Đến lúc đó sẽ lại bồi dưỡng lại. Nhìn sắc mặt tôi, vợ tôi lại càng xót!

Vì thế, Vương Hiểu Hân cũng chỉ đành chấp nhận, trong lòng lại khó tránh khỏi ảm ức – cô bận rộn muốn chết mà Trần Gia Lạc kia không những không an ủi mà còn phàn nàn.

Lúc trước cô hao tâm tổn trí cố sức vào công ty Trần Gia Lạc. Chẳng lẽ cô ta lại ngu ngốc, chạy đi chạy lại cho phí sức?

Có thể lúc ấy cô cũng không ngờ, sau này sẽ lại phát triển quan hệ này với Trần Gia Lạc.

Có lẽ, nếu lúc ấy Trần Gia Lạc không nói gần nói xa rằng không thích cô ở lại thì sao cô lại rời đi? Ở bên đó, Trần Gia Lạc chiều cố sao lại không tốt hơn bên này? Chẳng lẽ cô không biết hưởng phúc sao? Đây là vì ai? Còn không phải vì Trần Gia Lạc? Còn không phải vì Trần Gia Lạc bất an!

Có lẽ Trần Gia Lạc nói là để cô về nhà nghỉ ngơi, dễ dàng vậy sao? Mẹ của Trần Gia Lạc quá nghiêm khắc, quá ghê gớm, tuy vì cô mang thai mà không mắng mỗ cô nhưng ngày nào ở nhà cũng phải nhìn sắc mặt của bà, cô cũng mất tự nhiên.

Có lẽ Tạ Hồng Anh sống ở nông thôn, luôn không chịu được rảnh rỗi, lúc nào cũng tìm việc để làm, thấy gì cũng tò mò, gặp ai cũng muốn kéo lại nói chuyện, hiểu cũng giả như không hiểu. Nếu cô không can ngăn thì dưới vườn hoa của chung cư chắc đã có thêm một đàn gà mái.

Những cái đó cũng không nói, qua mấy chục năm rồi cũng khó sửa. Nhưng đi toilet luôn không xả nước, vào cửa không có người nhắc thì không nhớ thay dép, lê dép từ ngoài đường vào nhà.

Vương Hiểu Hân luôn cố tỏ vẻ hiền lành, biết điều, một lòng muốn ổn định vị trí, chỉ có thể quan tâm chu đáo mọi mặt, cố gắng tìm hiểu thói quen của Tạ Hồng Anh. Chỉ qua vài ngày, nhà đã biến như ổ chó vậy.

Mới vài ngày trước, Tạ Hồng Anh suýt làm nổ cả lò vi sóng khiến Vương Hiểu Hân sợ tới mức tim bắn ra ngoài. Từ đó về sau chỉ đành đi theo sát Tạ Hồng Anh nửa bước không rời. Cứ như vậy, Tạ Hồng Anh lại vẫn cần nần.

Bà nói cái gì mà mình lớn tuổi như vậy, cầu bà đi còn dài hơn đường cô đi, có gì chưa từng thấy? Có cần phải hốt hoảng như vậy không? Về mặt vô cùng bất mãn. Thỉnh thoảng lại liếc nhìn bụng Vương Hiểu Hân, miệng nhếch lên, như thể nếu không vì đứa trẻ trong bụng thì cũng chẳng thèm nhìn Vương Hiểu Hân làm gì.

Cuộc sống như vậy, một hai ngày Vương Hiểu Hân còn có thể cười cho qua nhưng một hai tuần thì cô sắp phát điên mất!

Đây còn mệt mỏi hơn cả đi làm!

Thế nhưng Trần Gia Lạc lại luôn vẫn vương Thư Tâm, nhìn kiểu gì cũng thấy Vương Hiểu Hân không tốt, suốt ngày nổi cáu với cô.

Bất kể là chuyện gì, chỉ cần mẹ phàn nàn thì Trần Gia Lạc cũng chẳng buồn hỏi lại, không nói mẹ mình nửa câu mà chỉ mắng Vương Hiểu Hân không có lòng với mẹ mình. Chỉ nói cái gì mà trước kia Thư Tâm chưa bao giờ như vậy khiến Vương Hiểu Hân đứng giữa căn phòng khách bắn thiu khóc ròng.

Cô xuất phát từ vị trí người thứ ba, danh bất chính, ngôn bất thuận, hơi không cẩn thận sẽ bị người soi mói, sao có thể so sánh với Thư Tâm được? Cho dù có làm tốt hơn Thư Tâm thì chỉ sợ Trần Gia Lạc vẫn sẽ ca ngợi Thư Tâm mà soi mói ra lỗi của cô thôi.

Có lúc Trần Gia Lạc lại nhượng mảy nói, sao nhà lại biến như thế? Lúc trước Thư Tâm còn ở đây nhà luôn sạch sẽ, có phải cô không thực sự coi đây là nhà nên không để tâm?

Cô nói lại thì sẽ lại quát cô: “Cô còn đồng đánh như vậy, tốt nhất đừng ở đây nữa!”

Vương Hiểu Hân sưng sốt, nước mắt chảy dài, lau cũng không hết, đúng lúc này mẹ Trần Gia Lạc lại nhảy ra nói: “Gia Lạc, con cẩn thận sức khỏe, đừng có cáu bực như thế. Vợ thì phải dạy dỗ, để ý thì sẽ không giống như Thư Tâm kia, không biết liêm sỉ là gì”. Quay đầu nhìn Vương Hiểu Hân, ra vẻ hùng hồn nói: “Nhớ cho kỹ vào, Hiểu Hân! Đừng có không biết điều”.

Vương Hiểu Hân hoảng sợ nhưng nhìn về phía Trần Gia Lạc, lại thấy anh ta chẳng buồn nhìn qua, cảm thấy lạnh toát người.

Sao cô lại ngu như vậy! Sao lại đi ôm hi vọng với Trần Gia Lạc!

Cô cho rằng cô có thể bắt chấp tất cả, quên đi quá khứ, sống an ổn với Trần Gia Lạc nhưng sao lại quên đi cả những bài học kinh nghiệm trong quá khứ.

Đàn ông mà đáng tin thì lợn nái cũng biết trèo cây!

Cô vốn định lôi kéo Tạ Hồng Anh để dè ép Thư Tâm, vì vậy bình thường càng thấy Trần Gia Lạc có tình cảm sâu sắc với Thư Tâm thì càng cảm thấy, đó là người đàn ông đáng để tin cậy. Chỉ là cô ta cũng không nghĩ cho kĩ, đây thực sự là người đàn ông tốt có thể dựa dẫm thì sao giờ Trần Gia Lạc chỉ ngồi đây nhớ nhung Thư Tâm mà Vương Hiểu Hân cô lại trở thành người đàn bà của anh ta?

Cô và Trần Gia Lạc, dường như ngay từ ban đầu đã là sai lầm!

Đúng thế, Tạ Hồng Anh coi trọng cái bụng cô nhưng cũng chỉ thế mà thôi! Chẳng lẽ lại có thể để cô lôi kéo mà đi mắng mỏ con trai mình?

Trong mắt Tạ Hồng Anh, phụ nữ phải nhu thuận, mẹ chồng phải dạy dỗ con dâu, bằng không sẽ là không có quy củ. Dù Tạ Hồng Anh từng tán thưởng cô trước mặt Thư Tâm thì sao? Chẳng lẽ chỉ như vậy đã đủ để Tạ Hồng Anh coi cô quan trọng hơn con trai một tay bà nuôi lớn?

Cô thật sự là... Thật sự là quá ngu ngốc...

48. Chương 48

Xuống xe bus, Vương Hiểu Hân không nhịn được, vọt tới ven đường ới lên ới xuống.

Người cô vốn gầy, ăn nhiều cũng không thể béo lên được nên bụng cũng không quá lộ, cũng đã sắp bốn tháng. Một ngày dài, đi làm mệt mỏi, chen chúc trên xe bus, ngửi mùi người ta nôn khiến Vương Hiểu Hân thấy dạ dày cuộn lên. Quả thực vừa xuống xe đã không thể nhịn thêm được nữa.

Mùi chua lẫn với mùi nôn lan ra trong không khí, Vương Hiểu Hân cầm khăn ướt lau miệng, tay ôm bụng. Cô sợ mình còn cứ thế này sẽ lại nôn tiếp mất.

Tuy Trần Gia Lạc đã bắt đầu tìm phòng mới nhưng là có bà mẹ đáng ghét hay soi mói lại thích mắng mỏ như vậy thì hầu như chủ thuê nhà nào cũng sẽ trở mặt chỉ trong 10', không ai chịu cho bọn họ thuê nhà. Mà muốn mua nhà, hiện giờ hiển nhiên Trần Gia Lạc còn chưa có đủ năng lực này.

Cho nên ba người bọn họ vẫn ở lại nhà của Thư Tâm, cho dù kì hạn Thư Tâm cho đã càng ngày càng gần.

Vương Hiểu Hân hơi có dự cảm, chẳng biết Trần Gia Lạc có còn ôm suy nghĩ buồn cười gì nữa không, sẽ cho rằng Thư Tâm vẫn nể tình với anh ta?

Chỉ là nghĩ như vậy đã cảm thấy buồn cười, ít nhất, nếu là cô thì thậm chí sẽ chẳng cho bọn họ kì hạn nữa tháng như Thư Tâm.

Cô luôn tàn nhẫn hơn Thư Tâm nhiều, nếu không vậy thì đã không có ngày hôm nay.

Khu chung cư này là khu Thanh Hà, có hai dãy nhà, nhưng đại đa số mọi người đều nhớ đây thực ra không phải là chung cư Thanh Hà mà là Thanh Hà Uyển. Lúc trước xây dựng xong đã được định hướng trở thành khu chung cư cao cấp. Nhưng vì ở gần đường cái nên cũng không quá yên tĩnh, vì thế mới gọi là chung cư Thanh Hà. Phòng tiêu chuẩn 60 – 95 m². Từ chung cư Thanh Hà vào đến Thanh Hà Uyển còn cần đi theo một con đường mấy trăm mét, đương nhiên những người vào đó chẳng cần phải đi bộ vào.

Mà nhà của Thư Tâm lại ở Thanh Hà Uyển, tuy không phải biệt thự nhưng cây cối xanh tươi, nhà cũng đẹp. Ban đầu nhà mua khoảng hơn một trăm vạn, giờ chỉ e đã tăng lên gấp đôi.

Đây là một khoản tiền rất lớn... ít nhất, với Vương Hiểu Hân mà nói, đây là một khoản tiền rất lớn.

Cũng vì thế, mỗi lần Vương Hiểu Hân nhìn đến nơi này đều có cảm giác hưng phấn, quyết không buông tay.

Nhưng lần này nhìn đến đây lại thấy một người càng khiến cô ta không cam lòng cho nên biến sắc, cũng mặc kệ bản thân không khỏe, lập tức quay đầu bỏ đi. Nhưng người kia không cho cô cơ hội.

Đó là người đàn ông cao lớn, mặc áo phong trắng đã bị mồ hôi thấm ướt đầm, đầu cạo trọc như vừa ra tù, cứ như vậy ngồi xổm dưới một gốc cây đối diện Thanh Hà Uyển, vừa ăn dưa hấu vừa lau mồ hôi.

Hiển nhiên người đàn ông này vẫn còn biết chừng mực. Nếu anh ta dám ngồi như vậy trước cửa Thanh Hà Uyển, nhiều lắm là ba phút sẽ bị bảo vệ đuổi đi. Cho dù bây giờ ngồi cách một con đường mà bảo vệ cũng đã để ý đến anh ta rồi.

Nhưng dù Vương Hiểu Hân phản ứng nhanh thì người đàn ông kia vẫn nhìn thấy cô. Người đó quảng miếng dưa hấu còn chưa ăn hết, vui vẻ gọi tên Vương Hiểu Hân rồi đuổi theo.

Vương Hiểu Hân nghe được sau lưng mình có tiếng bước chân, nó tựa như bóng đè, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, thế nào cũng không thoát được, đến khi tiếng bước chân đến gần, Vương Hiểu Hân đột nhiên dừng lại, một tất tai vung qua, hét chói tai:

- Cút ngay! Cút ngay! Sao anh lại ở đây! Tại sao anh lại ở đây!

Thực ra cô ta không định hỏi, chỉ đơn giản là hét lên để phát tiết, dùng mọi cách cô ta nghĩ được như đâm đá điên cuồng vào người đàn ông kia. Chỉ tiếc, mang thai bốn tháng nên cô ta không dám đi giày cao gót.

Người đàn ông kia hiển nhiên có chút cố kỵ Vương Hiểu Hân, cũng có thể anh ta lại sợ Vương Hiểu Hân cứ thế mà chạy đi. Ít nhất nếu Vương Hiểu Hân chạy vào Thanh Hà Uyển, nhìn anh ta bây giờ... bất luận thế nào cũng không thể vào đó được.

Cho nên anh ta chỉ đành nắm lấy cánh tay Vương Hiểu Hân rồi kéo cô qua một bên.

Bên kia, bảo vệ liên tục quét mắt nhìn qua nhưng Vương Hiểu Hân dù đang phản kháng rất kịch liệt thì lại vẫn không cầu cứu bọn họ nên đến cuối cùng, khi bóng Vương Hiểu Hân biến mất ở góc rẽ thì bảo vệ cũng không qua giúp đỡ. Thanh Hà Uyển không phải khu nhà giàu, chỉ có thể nói là khá giả thôi. Cho nên thành phần dân cư cũng khá phức tạp. Làm ở đây lâu như vậy, các nhân viên an ninh sớm đã học được việc phải làm tốt chức trách của mình, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Người đàn ông này ít cũng phải 1m80, da nâu bóng, như bị phơi nắng nhiều mà thành vậy, những giọt mồ hôi chảy dọc từ bả vai, cổ, trán anh ta, bị mặt trời chiếu vào mà cứ từng giọt từng giọt rơi xuống, như thể rất nhanh sẽ có tiếng xèo xèo.

Anh ta cũng khá khôi ngô, đứng trước mặt Vương Hiểu Hân tựa như một tòa tháp, lưng hơi còng lại khiến cả người trông có vẻ thấp kém đáng thương.

Bàn tay lớn nắm cánh tay Vương Hiểu Hân vừa vàng vừa đen, mu bàn tay nhăn nheo, hiển nhiên là dấu vết của việc lao động chân tay. Giữa kẽ tay còn có những vết cấu bẩn đen sì, so với bàn tay trắng mềm của Vương Hiểu Hân trở nên đối lập vô cùng. Điều này khiến anh ta sau khi đã kéo được Vương Hiểu Hân qua bên kia đường thì vội ngừng tay, cười xấu hổ, xoa xoa tay gọi tên Vương Hiểu Hân:

- Hiểu... Hiểu Hân... Hiểu Hân, em đừng tức giận, đừng nóng...

Anh ta không ngừng nghiêng đầu, bưng mắt, né tránh móng tay của Vương Hiểu Hân chỉ là cố vãn bị Vương Hiểu Hân cào ra vài vết máu. Đợi Vương Hiểu Hân bình tĩnh trở lại, anh ta mới cẩn thận nhìn sắc mặt Vương Hiểu Hân, thì thào:

- Hiểu Hân... Chuyện đó... bác Vương... bác Vương bảo anh đến hỏi em, khi nào thì em về?

Anh ta như có chút sợ Vương Hiểu Hân, lúc nói chuyện cổ rút lại, len lén nhìn sang. Điều này khiến anh ta trông vốn cao lớn lại đứng trước mặt Vương Hiểu Hân nhỡ bé trông càng buồn cười.

Đánh mệt rồi nghỉ một chút, Vương Hiểu Hân dần dần cũng bình tĩnh lại.

Cô thấy ánh mắt người đàn ông trước mặt có chút kì quái, đến khi thấy anh ta co rúm lại thì càng chán ghét.

Vương Hiểu Hân lườm anh ta một cái, lấy khăn ướt trong túi xách ra rồi lau cánh tay đã bị anh ta nắm, lau một hồi mới dừng lại. Nhưng cho dù là thế, cảm giác ghê ghê khi bị bàn tay cáu bẩn cầm đưa hấu nắm vào vẫn không thể hết được.

Vương Hiểu Hân chán ghét lui về phía sau vài bước, thấy anh ta hỏi như vậy thì không nhìn được, quát lớn một tiếng:

- Dừng lại!

Người đàn ông đang cố hết sức nhớ lại lời của bà Vương thoáng ngây người, sự vui mừng trên mặt như cứng lại, sau đó cẩn thận hỏi:

- Hiểu Hân... có phải em không vui không?

Vương Hiểu Hân cười lạnh:

- Vui? Tại sao tôi phải vui?

Cô khàn giọng nói, mở túi xách, cúi đầu tìm kiếm rồi ném chiếc ví tiền Mickey vào người đàn ông kia:

- Anh cầm rồi rút đi cho tôi! Tôi không muốn gặp lại các người! Đừng có đến tìm tôi nữa!

Ví tiền nện lên lồng ngực người đàn ông, anh ta luống cuống đón lấy, mắt đỏ lên, như con trâu nổi điên.

Lửa giận hừng hực cháy, đột nhiên như phun về phía Vương Hiểu Hân khiến những lời mắng của cô ta tắc nghẹn lại trong cổ họng, thậm chí không tự chủ được, lui về phía sau vài bước.

Anh ta thở phì phò như trâu, nửa ngày mới cố đè nén lại, đôi mắt to như chuông đồng vẫn nhìn Vương Hiểu Hân chằm chằm khiến Vương Hiểu Hân sợ hãi không dám nhúc nhích.

- Hiểu Hân, sao em có thể như vậy! Sao có thể như vậy! Bác Vương đã lớn tuổi rồi, em là con gái của bác, em... em giờ ở nhà đẹp như vậy, có tiền, mặc quần áo đẹp mà lại không về thăm bà sao? Anh... anh biết rõ em không thích anh. Từ trước em đã coi thường anh. Giờ em có năng lực lại xinh đẹp, chắc chắn sẽ càng coi thường anh, chắc chắn trong lòng đang cười chê anh. Anh cũng không còn định lấy em nữa, nhưng mà... nhưng lúc đầu anh đặt sính lễ cho bác gái. Anh... anh không có cha mẹ, anh coi mẹ em như mẹ của mình. Anh chăm sóc bà hẳn là lẽ đương nhiên nhưng sao em có thể nói bà như vậy! Bà ấy... cho dù có bao nhiêu lỗi lầm thì vẫn là mẹ em còn gì?

Giọng nói của người đàn ông đó rất dày, vì sốt ruột mà nói rất chậm, cũng chẳng biết câu nói nào đã khiến Vương Hiểu Hân xúc động, sắc mặt Vương Hiểu Hân dần dần hòa hoãn đi. Người đàn ông kia thấy vậy, bàn tay nắm chặt cũng dần rời lỏng, thậm chí vẻ mặt còn có chút vui mừng:

- Hiểu Hân, em có muốn về với anh không? Anh... Anh có thể đưa em về!

Vương Hiểu Hân nhìn anh ta, quay đầu đi:

- Tôi không quay về!

- Hiểu Hân

- Tôi không quay về, anh nghe rõ chưa! Lúc trước bọn họ đối với tôi như vậy, tôi đã thế... Thế dù có thành ra thế nào cũng quyết không quay về!

Vương Hiểu Hân giật lại ví tiền từ tay người kia, lấy ra chút tiền mặt, nhét vào tay người kia, có chút lúng túng nói:

- Anh Ngưu Nhị, anh cầm lấy đi! Tự tiêu gì cũng được mà cho ai cũng được, tóm lại tôi sẽ không quay về đâu.

Người đàn ông tên Ngưu Nhị còn định khuyên cô thì Vương Hiểu Hân lại cúi đầu nói:

- Anh Ngưu Nhị, xin lỗi anh, tôi biết anh là người tốt nhưng tôi không thể nhận nhận được. Giờ tôi... giờ tôi cũng sắp kết hôn, tôi cũng có thai rồi, không thể lấy anh được. Anh... quay về tìm người con gái tốt mà kết hôn. Còn mẹ tôi... Hừ, chẳng phải bà ấy còn có con trai sao? Anh cứ mặc kệ bà ấy, để con trai bà ấy nuôi! Khi nào anh kết hôn, nhớ gọi điện cho tôi nhé, tôi nhất định sẽ gửi hồng bao về.

Vương Hiểu Hân viết số điện thoại rồi nhét vào tay Ngưu Nhị sau đó đẩy Ngưu Nhị ra ngoài.

Cô cúi đầu, vì thế không thấy nổi sự hoảng sợ, đau xót trên khuôn mặt chất phác của Ngưu Nhị. Chỉ có điều, cô vừa đẩy Ngưu Nhị ra ngoài vài bước thì đã bị Ngưu Nhị giữ lại.

Vương Hiểu Hân ngạc nhiên ngẩng đầu lại thấy vẻ mặt Ngưu Nhị đầy sự thương tiếc, không biết nên làm gì, chỉ nặng nề nói:

- Em có thai? Em có thai? Nhưng mà... nhưng mà... người đàn ông của em? Sao không thấy anh ta đâu? Một mình ra ngoài? Trời nóng như vậy... phụ nữ mang thai chẳng phải là việc lớn sao? Sao em lại nói là sắp kết hôn? Anh ta còn chưa lấy em? Anh ta chưa lấy em thì sao em đã sinh con cho anh ta? Hiểu Hân, Hiểu Hân. Có phải em bị người ta lừa không? Không được! Hiểu Hân, như vậy không được!

Về mặt Ngưu Nhị ân cần, kéo Vương Hiểu Hân về phía Thanh Hà Uyển, người căng lên:

- Hiểu Hân, em đừng sợ! Có anh Ngưu Nhị giúp em, em đừng sợ! Hắn ta nhất định là lừa gạt em, anh Ngưu Nhị tính sổ giúp em! Hiểu Hân của chúng ta không phải là người ai cũng có thể coi thường được!

Ầm một tiếng, như có cái gì đó bắn vào tim, Vương Hiểu Hân ngơ ngác nhìn bàn tay to của Ngưu Nhị đang kéo tay mình, ngơ ngác đi theo anh ta.

Bao năm qua, cô từ quê lên đây học đại học, luôn chỉ có một mình, chưa từng có ai muốn bảo vệ cô.

Cô đã gặp nhiều loại đàn ông, những người đó trên giường nói rất ngọt ngào, sẽ hứa hẹn cho cô tiền, quần áo, đồ trang sức, thậm chí cũng có người còn hứa sẽ kết hôn với cô. Chỉ là, chưa ai từng hứa hẹn sẽ bảo vệ cô, không để cô bị thương tổn!

Cô từng liều mạng trốn khỏi trần nhỏ kia, cô cảm thấy nơi đó quá nhỏ, không dung nổi mình. Chỉ là, đến khi thực sự ra ngoài, thực sự thấy được bầu trời rộng lớn, dự vọng càng lớn dần theo nhưng có thể khiến cô hoảng hốt lại vẫn chỉ là người của trần nhỏ đó, một người đàn ông chất phác.

49. Chương 49

Mỗi tối Tạ Hồng Anh đều xuống dưới nhà dạo một vòng.

Môi trường chung cư Thanh Hà rất tốt, cây hai bên đường đều đã sống mấy chục năm, tán cây tỏa ra con đường có thể cho hai xe khách cùng đi mà đều được che kín. Đứng dưới nhìn lên trên, thực sự sẽ có cảm giác um tùm. Mùa đông đứng dưới đó có khi còn có cảm giác lạnh người. Nhưng nếu là mùa hè, không gian đó lại thu hút rất nhiều người tới đi dạo, tập thể dục.

Người già ở Thanh Hà không nhiều, chỉ chưa đến 20 nhà, vào mỗi buổi chiều, mấy ông bà già này đều ra bãi cỏ tập dưỡng sinh, luyện kiếm, hoặc mang chim đi dạo (chim bay được ấy), nói chuyện đời thường.

Người già ở đây cũng không đơn giản, căn hộ đa phần là do con cháu tặng cho, thường thì điều kiện bản thân còn tốt hơn thế. Vậy mới nói, người già ở đây mới thực sự là người có tiền.

Mà con người càng có tiền thì lại càng chú ý đến sức khỏe, vì trong mắt bọn họ, chỉ có sức khỏe là tiền không mua nổi. Thế nên, vì muốn khỏe mạnh, cho dù mấy ông bà già này vốn chẳng có sở thích gì, cái hiếu của con cháu họ cũng sẽ dẫn dắt họ trở nên giống nhau. Tiếc rằng Tạ Hồng Anh không thể hiểu điều đó.

Bà không biết nuôi chim, mấy con chim năm sáu màu kêu chiêm chiếp ấy bà còn chưa thấy bao giờ đừng nói là giao lưu trao đổi kinh nghiệm. Nhưng nuôi chó cũng không tệ, nhưng đâu có ai chịu thảo luận vấn đề này với bà.

Nhà bà cũng đã từng nuôi chó, một con chó vàng to, tiếng kêu vang đến nỗi vọng lại cả vùng, trông nhà bắt trộm thì quá đỉnh, không ít người quen còn đặc biệt bắt cả đàn chó con về, nói là có mục đích riêng! Vậy nên bà không thể hiểu nổi sự tồn tại của cái kiểu “thú nuôi” chỉ mỗi ăn rồi ngủ không chịu làm việc.

Súc sinh thì là súc sinh, tốn kém cho nó làm gì? Sao ăn uống còn ngon hơn đất hơn cả người? Mấy người đó sao còn mở mồm ra là gọi tên này tên nọ? Tạ Hồng Anh thấy mà tức anh ách, miệng lẩm bẩm, trong lòng chửi không nghiêm túc, ăn hại! Nhưng điều làm Tạ Hồng Anh buồn bực nhất là không còn ai nghe bà kể con trai bà thế này thế nọ nữa.

Ngày trước khi còn ở nhà cũ, Tạ Hồng Anh cũng thích ra ngoài dạo, thăm hỏi một vòng lúc mặt trời sắp xuống núi. Bà ấy nói với mọi người con trai mình nói đây mới là “cách sống lành mạnh”. Thực ra không chỉ thế, mục đích bà ra ngoài chủ yếu là gặp một vài người, sau đó trong lúc chào hỏi thì nói với người ta con trai bà đã nói cái gì. Tuy rằng thực ra bà cũng không nhớ rõ lắm rốt cuộc con trai mình đã nói những gì.

Nhưng, con trai, chính là trụ cột để bà dựa vào nửa đời còn lại. Là một tay bà nuôi dạy khôn lớn, bà như con chim già cổ nhìn chú chim non mọc lông, vỗ cánh, cuối cùng bỏ lại bản thân một mình trong tổ.

Đây là quá trình làm người ta mâu thuẫn, bà vừa mong con bay cao bay xa, lại vừa hi vọng chú chim non này sẽ trốn dưới cánh của mình cả đời, để bà có thể giúp nó che gió che mưa.

Thế là, thực sự có một ngày, con trai bay đi mất, tới nơi mà bà không quen khí hậu, bà chỉ có thể nhìn màu lông bản thân mờ dần, cuộn tròn trong tổ hoài niệm mọi thứ. Ngoài hoài niệm ra, bà không biết mình nên làm gì nữa.

Đây là một quá trình rất cô độc, rất nhiều người già đều không quen. Nhưng người sống một mình từ lúc trẻ như Tạ Hồng Anh rất mạnh mẽ, bà tự có cách giải quyết riêng, vậy nên bà nghĩ người khác cũng giống như mình. Thế là sau bao nhiêu năm nay, nó đã trở thành một thứ thói quen.

Chỉ sợ chính Tạ Hồng Anh cũng không cảm thấy bản thân đang khoe khoang.

Nhưng bây giờ, thói quen này lại bị ngăn lại.

Người già ở Thanh Hà trông thì vui vẻ đấy, thực ra lại rất khó tiếp nhận người ngoài.

Trong bọn họ có học giả, có cán bộ về hưu, có người kinh doanh, đương nhiên cũng có cha mẹ của nhà giàu mới phát. Nhưng mỗi người đều có nơi riêng mình.

Học giả thì không muốn cùng người đàn bà hoàn toàn không có ngôn ngữ chung như Tạ Hồng Anh nói chuyện, cán bộ cho dù về hưu rồi vẫn thích nhìn người qua dáng vẻ, người kinh doanh thì thích xem cổ phiếu nói ngày nào tới đâu du lịch, còn cha mẹ của nhà giàu mới nổi... lại không thích một bà già nói chuyện con bà giỏi hơn con họ trước mặt họ.

Vậy nên Tạ Hồng Anh nhanh chóng phát hiện, mình bị cô lập ở Chung cư Thanh Hà, đây cũng là một trong những nguyên nhân bà đồng ý để Trần Gia Lạc dọn đi: Trần Gia Lạc hứa sẽ tìm cho bà một nơi bà thích để ở.

Nhưng tính cố chấp của người già cũng không thể đánh giá thấp, dù cho ngày nào cũng bị từ chối, Tạ Hồng Anh vẫn ngày ngày xuống dưới đi dạo. Thế nhưng hôm nay, khi bà đi được hai vòng, đang chuẩn bị lên nhà, lại nhìn thấy rõ ràng Vương Hiểu Hân bị một người đàn ông lôi đi, đang ở cổng giằng co với bảo vệ.

Tính cảnh giác của Tạ Hồng Anh lại dâng lên.

Từ sau những lần con trai giận dữ quát mắng bà mới biết, người đàn bà Thư Tâm đó không những không phải là con mình bỏ mà còn mất mùa chạy theo người đàn ông khác, Tạ Hồng Anh bắt đầu rất để tâm đến vấn đề nam nữ.

Hằng ngày lúc Vương Hiểu Hân về nhà, Tạ Hồng Anh đều cau có lấy túi của Vương Hiểu Hân, đồ tất cả ra bối, xem có thứ gì không nên xuất hiện hay không.

Không ngờ bà đề phòng như vậy vẫn có đàn ông tìm đến tận nhà.

Tạ Hồng Anh tức giận không nói nên lời, lê dép đi về phía cổng

Càng đến gần, nhìn càng rõ, Tạ Hồng Anh càng không chịu nổi mắng thầm trong lòng: “Nhìn kia! Nhìn kia! Loại đàn ông gì chứ? Người như thế, còn không đang hoàng bằng Gia Lạc nhà mình. Mặc cái gì kia, là áo phông! Cũng không biết nhà làm gì, lại dám lôi nhau về đây? Tình cảm ... tình cảm còn muốn mua một tặng một, cướp nốt cháu tôi đi à”.

Tạ Hồng Anh tức giận chạy quanh bãi cỏ, được một lúc, thoáng nhìn thấy người làm vườn già đang tỉa cành cây, dưới chân có một cái chổi

Tạ Hồng Anh lập tức xông tới, lợi dụng bác làm vườn cũng không được nhanh nhẹn, mặc kệ bác làm vườn gọi sau lưng, nhặt lấy cái chổi rồi chạy. Được cái bà có tuổi rồi nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn lắm.

Còn bảo vệ thì vốn không chú ý tới bên trong chung cư Thanh Hà, đang lắc đầu đứng ngoài cổng, dù Ngưu Nhị có nói gì cũng không cho người không có chứng minh thư như Ngưu Nhị vào trong.

Lại thấy Tạ Hồng Anh từ sau lưng bảo vệ xông ra, một chổi hung ác vạng vào vai Ngưu Nhị, Ngưu Nhị đau đến nỗi phải hét lên.

Tạ Hồng Anh không quên chửi thêm câu:

- Thằng chết dấm ở đâu tới, để bà đây vạng chết mày!

Từ hồi trẻ, sau khi chồng qua đời, bà toàn bị người trong thôn khinh thường, toàn bị người ta nói này nói nọ, lấy chổi đánh người có thể nói là rất quen thuộc.

Cũng với sự mạnh mẽ đó bà mới có thể bảo vệ Trần Gia Lạc lớn lên một cách cẩn thận.

Nhưng bà chưa từng nghĩ đến trước đây người bà đánh, không phải mấy mụ lắm mồm, thì cũng là bọn trẻ cổ tình trêu bà cho vui, chứ đã đánh người đàn ông trưởng thành cao to nào đâu.

Mấy mụ đó, chuyện trên trời dưới bể nói quen miệng rồi, tuy có đôi chút không tốt nhưng bị Tạ Hồng Anh bắt được, khó tránh hoảng loạn, lúc này cái chổi cán gỗ của nông thôn mà Tạ Hồng Anh cầm trong tay đâu thể không có uy lực? Đương nhiên một mình có thể đuổi cả đám người đi rồi.

Còn đám trẻ con ấy, chỉ là hàng ngày nghe người lớn nói này nói nọ, bị ảnh hưởng nhiều, cố ý đến trêu đùa chế nhạo Tạ Hồng Anh. Tạ Hồng Anh còn chưa đánh, cả lũ đã vừa cười vừa chạy mất hút.

Nhưng với người đàn ông như Ngưu Nhị, Tạ Hồng Anh thì không còn sức như xưa liệu có đuổi đi được không?

Thực ra, Ngưu Nhị không phải tên Ngưu Nhị, chỉ là họ Ngưu, ở nhà là con thứ hai, vậy nên người từ nhỏ ở cùng anh ta như Vương Hiểu Hân mới gọi là anh Ngưu Nhị.

Ngưu Nhị cũng là người thành thực, Vương Hiểu Hân bao nhiêu năm nay không về nhà, có thể thấy vì đám cưới bất thành lúc đầu mà anh ta chăm sóc cha mẹ của Vương Hiểu Hân như cha mẹ mình.

Người thật thà chất phác như vậy, nếu anh ta biết người có tuổi như Tạ Hồng Anh sẽ đánh mình, có lẽ sẽ trốn biệt, hoặc chặn lại rồi, nhưng Tạ Hồng Anh tự nhiên xuất hiện, dùng biện pháp đánh úp không kịp phòng bị, hóa ra lại tự đào mồ chôn mình.

Ngưu Nhị đang ồn ồn ào ào với bảo vệ, bị bảo vệ không cho vào nhà Vương Hiểu Hân, rồi giải thích nguyên tắc với Vương Hiểu Hân đã khó chịu rồi, vốn đã không vừa ý rồi, lại đột nhiên cảm giác thấy một bóng đen gì đó bồng chốc vụt xuống mình. Đầu tiên thì không phản ứng kịp, đứng yên đó chịu trận một lát, sau một lúc khi anh nhận ra được thủ đoạn hèn hạ đó, anh tức giận bật lại.

Ngưu Nhị tiện tay nắm lấy cái chổi, kêu một tiếng rồi kéo một phát.

Tạ Hồng Anh lúc đó cũng kêu lên một tiếng, thân hình béo tròn mà bác sĩ gọi là “màu mỡ” ấy từ sau lưng bảo vệ bị Ngưu Nhị kéo ra.

Sau đó, bảo vệ thì không kịp phản ứng, Ngưu Nhị thì đang tức giận, Vương Hiểu Hân thì đang bất ngờ, vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì. Người ở xa nhìn lại có cảm giác như mình đang xem một cảnh quay chậm.

Tạ Hồng Anh vốn đang tiến về trước, không thể thu lại, rồi lại thêm lực của Ngưu Nhị kéo ra, chân loạng choạng mấy bước rồi kêu “Áaaaa!” một tiếng, ngã lộn xuống cầu thang.

Cái áo xê tà màu đỏ là Trần Gia Lạc mua tặng Tạ Hồng Anh để dỗ dành an ủi bà, bây giờ mặc trên người Tạ Hồng Anh, lại lộn thế này ... trông như đứa trẻ một hai tuổi ôm quả cầu hoa trong tay.

- Trời ơi! Bác Tạ!

Vương Hiểu Hân là người phản ứng đầu tiên, trước mặt cô là người hiểu rõ cô – Ngưu Nhị, cô ngại không dám mở miệng gọi Tạ Hồng Anh là mẹ.

- Mau! Mau gọi xe cấp cứu!

Sau một hồi mặt trắng bệch thì bảo vệ hô lớn.

- Tôi ... tôi không cố ý, tôi... tôi cũng không quen bà ấy... là bà ấy tự mình lao ra đánh tôi, tôi mới thế... mới kéo một cái...

Đây là Ngưu Nhị, sợ đến liên tục xua tay. Cũng may Vương Hiểu Hân bên cạnh véo ột cái, sau đó kéo anh ta chạy ra chỗ Tạ Hồng Anh chuẩn bị đỡ Tạ Hồng Anh dậy.

Vương Hiểu Hân thoáng nhìn bậc đá ở cổng khu Thanh Hà, trong lòng tự nhủ: Cũng may chỉ có ba bậc. Nhưng sàn lát bằng đá Đại Lí sáng bóng làm cô có chút thót tim.

Cũng may tiếng rên rỉ của Tạ Hồng Anh vang lên đúng lúc, khiến Vương Hiểu Hân cũng bớt phần lo lắng.

Ngưu Nhị ném cái chổi còn cầm trên tay đi, phạch một tiếng, tiếng chổi rơi xuống đất, làm thân hình to lớn này giật bắn mình.

Mấy người bảo vệ vừa nghe tin qua bộ đàm thì đang tới, mấy người ở xung quanh phản ứng kịp cũng chạy tới xông xáo

Vương Hiểu Hân không dám đụng vào Tạ Hồng Anh, dù gì Tạ Hồng Anh cũng gần 50 tuổi rồi, ngã thế này có vấn đề gì không cô còn không dám nói.

Vương Hiểu Hân thậm chí còn đẩy đẩy Ngưu Nhị ra chỉ vì anh muốn bế Tạ Hồng Anh lên. Khiến Ngưu Nhị vừa sợ vừa giận ngồi xổm lù lù một đồng đảng sau lưng Vương Hiểu Anh, luôn miệng hỏi Tạ Hồng Anh đang nằm vẹo dưới đất rên rỉ rằng:

- Bác ơi, bác không sao chứ?

- Sao bác không cẩn thận vậy? Đột nhiên bác lao ra đánh cháu làm gì chứ?

- Bác ơi, này bác ơi, bác đau ở đâu ạ? Bác đừng sợ, chúng cháu gọi điện cho bệnh viện rồi, lát nữa họ sẽ tới.

Vương Hiểu Hân cau mày tức giận vỗ vai Ngưu Nhị một cái, người đàn ông đang ngồi xổm này vội ngoảnh đầu lại.

Vương Hiểu Hân thở dài một cái, mới giải thích với Ngưu Nhị còn đang ngơ ngác:

- Anh ngốc lắm! Đây là mẹ của cha của đứa con trong bụng tôi!

Mắt Ngưu Nhị to ra, hai ba người bảo vệ cũng đã tới, đã nhanh chóng hô tránh đường, một trong số đó lại gần nói với Vương Hiểu Hân:

- Bà ấy và cô ở cùng nhau phải không? Tôi đã báo cho người nhà cô rồi, anh ấy nói anh ấy đang trên đường về, sẽ đến ngay thôi.

Bảo vệ có thông tin liên lạc của tất cả các hộ trong khu Thanh Hà, vốn là để phòng, rõ ràng, lúc này là lúc dùng đến.

Nhưng Vương Hiểu Hân nghe xong câu này, nỗi lo trong lòng lại lớn thêm

Cô cũng không kịp để ý Ngưu Nhị, chỉ nhẹ nhàng đỡ Tạ Hồng Anh dậy, nhìn thấy Tạ Hồng Anh chỉ kêu đau, sắc mặt vẫn tốt, cô mới yên tâm hơn một chút.

Chính vào lúc này, chỉ nghe thấy tiếng xe phanh gấp, sau đó một tiếng ầm ầm vang lên, Trần Gia Lạc đã chen qua đám người xung quanh len vào trong, hét lên một câu:

- Mẹ! Mẹ bị sao thế?

Vương Hiểu Hân toát mồ hôi hột, tay níu chặt vào lòng bàn tay Ngưu Nhị.

Động tác của cô ấy lúc đó làm Ngưu Nhị còn sợ hãi lo lắng chột trở nên căng thẳng, nghiêm túc theo dõi Trần Gia Lạc.

50. Chương 50

Hiển nhiên, Trần Gia Lạc còn chưa bị phần nộ làm choáng váng đầu óc, không ôm vai Tạ Hồng Anh lắc lắc mà cũng không vội bế Tạ Hồng Anh lên xe đưa đến bệnh viện mà còn không ngừng trấn an Tạ Hồng Anh đang rên hừ hừ. Dỗ dành nửa ngày, cuối cùng Tạ Hồng Anh cũng hừ hừ ngồi dậy. Nhưng ánh mắt nhìn Vương Hiểu Hân và Ngưu Nhị trông không mấy tốt đẹp.

Sau đó, Trần Gia Lạc đột nhiên đứng lên.

Vương Hiểu Hân đang cắn móng tay vốn được làm rất cầu kì, vất óc nghĩ nên nói đỡ Ngưu Nhị thế nào, vốn không đề phòng nên bị động tác bất ngờ này của Trần Gia Lạc làm cho hoảng sợ, ngã phệt xuống đất. Ngưu Nhị vội đi đến đỡ cô lên, thấy lòng bàn tay cô bị trầy xước một mảng lớn thì không khỏi có chút đau lòng. Sự tức giận trong lòng vì Vương Hiểu Hân không hiểu chuyện giờ cũng như tan biến. Nhưng bên kia, Tạ Hồng Anh nhìn thấy, mắt lợn trợn tròn lên, tay chỉ chỉ về “gian phu” trong suy nghĩ của mình mà nói không nên lời. Hoặc cũng có thể là vì ngại trước mặt nhiều người, không muốn Trần Gia Lạc mất mặt.

Lần này Trần Gia Lạc thật sự tức giận.

Anh lớn như vậy, Tạ Hồng Anh chính là trời của anh, là thân nhân duy nhất của anh. Những tiếng kêu đau của Tạ Hồng Anh vào tai Trần Gia Lạc không khác gì như bom nổ. Trần Gia Lạc sao còn nghĩ được nhiều? Lúc này lòng anh chỉ là sự khủng hoảng, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một suy nghĩ: Nếu như...Nếu như mẹ mất... Anh phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Chỉ nghĩ như vậy thôi mà mặt Trần Gia Lạc đã đỏ ngầu lên, thậm chí còn hơi lỏ ra ngoài, hiển nhiên là tâm tình cực kì kích động, mạch máu không chịu được áp lực nên sung huyết, sưng lên.

Bảo vệ vội tới kể lại đầu đuôi cũng bị vẽ mặt như trâu điên của Trần Gia Lạc làm cho hoảng sợ, lí nhí vài câu rồi cười cười nói:

- Trần tiên sinh, chúng tôi đã gọi 120, xe cứu thương sẽ đến ngay đây, anh đừng lo lắng!

Không ngờ Trần Gia Lạc đang tức giận lại quay phắt lại, trừng mắt nhìn anh ta rồi chất vấn liên tiếp:

- Đừng lo lắng? Sao có thể không lo? Mẹ tôi bị thương thành ra thế này, anh còn bảo tôi đừng lo? Anh làm bảo vệ kiểu gì thế? Nếu các người không vô trách nhiệm, để cho những người linh tinh này đi vào thì mẹ tôi sao lại bị thương thế này?

Đầu óc anh ta cũng chưa hỏng, liếc mắt có thể nhìn ra Ngưu Nhị không phải là người ở chung cư này, lại thấy ánh mắt xấu hổ của Ngưu Nhị nhìn Tạ Hồng Anh nên đem mọi tội đổ hết lên đầu Ngưu Nhị.

Bảo vệ thấy thái độ của Trần Gia Lạc, sắc mặt cũng trở nên khó coi, lại liếc nhìn Tạ Hồng Anh, không nhịn được bĩu môi, thầm nghĩ: Nhìn bà ta như thế mà còn rên rỉ mãi, còn đi lờm người, thương nặng đến đâu chứ?

Vì vậy không nể mặt nói:

- Trần tiên sinh, khi này anh không ở đây không biết tình huống nhưng vừa rồi rất nhiều người cũng thấy, không phải chúng tôi để người khác tùy tiện đi vào, là mẹ anh tùy tiện cầm chổi đánh người. Trách nhiệm thuộc về ai, xin anh nghĩ cho kĩ.

Chi phí bảo vệ của Thanh Hà uyển đắt hơn những chỗ khác nhiều, bảo vệ ở đây đương nhiên cũng tốt hơn những chỗ khác. Nơi khác bảo vệ chỉ cần là đàn ông khỏe mạnh, lực lưỡng là được nhưng Thanh Hà uyển còn yêu cầu cả bằng tốt nghiệp phổ thông, cho nên nói chuyện cũng rất gãy gọn.

Thực ra cũng là Trần Gia Lạc bị lửa giận làm ê mũi. Bình thường vốn chỉ coi những người này là người gác cổng, cũng chẳng có tác dụng gì nhiều, luôn không coi ra gì. Nhưng anh ta không ngờ, cuộc xung đột khi này, tuy rất nhiều người thấy được nhưng tận mắt quan sát chi tiết thực ra lại chỉ có bốn người: Vương Hiểu Hân, Tạ Hồng Anh, Ngưu Nhị và cả bảo vệ ca trực đó.

Mà Tạ Hồng Anh và Ngưu Nhị là người trong cuộc nên lời nói của Vương Hiểu Hân và bảo vệ mới mang tính quyết định.

Vốn dĩ nếu như đòi bồi thường, giữa Ngưu Nhị và Trần Gia Lạc, bảo vệ đương nhiên sẽ nói đỡ cho người của Thanh Hà uyển, đáng tiếc Trần Gia Lạc vừa đến đã đắc tội với người, giờ chỉ sợ đám bảo vệ sớm đã đứng qua phía Ngưu Nhị, lòng thầm mắng Tạ Hồng Anh đáng đời cũng nên.

- Đánh người?

Trần Gia Lạc thoáng sửng sốt rồi cúi đầu nhìn Tạ Hồng Anh.

Tạ Hồng Anh vừa thấy tình thế không đúng, cũng đành phải cố, lập tức kêu khóc:

- Đánh chết người! Bắt nạt bà cụ như tôi sao! Hấn ta... hấn ta... hấn ta rõ ràng đã dan díu với vợ con đây Gia Lạc ơi! Cho dù hấn ta cao lớn nhưng mẹ phải liều mạng đánh chết nó! Gia Lạc à, sao số mẹ con ta lại khổ như vậy!

Trần Gia Lạc hoảng hốt, vội ngồi xổm xuống nắm tay Tạ Hồng Anh, không để bà cử động thêm nữa:

- Mẹ! Mẹ đừng nóng! Cẩn thận vết thương trên người! Mẹ đừng nóng!

Tạ Hồng Anh vùng vẫy hai cái, giấy không thoát lại đành ngửa đầu khóc:

- Ôi trời ơi! Đây chẳng phải là đang bắt nạt cô nhi quả phụ sao?

Bà gào thét rất lớn, rất thương tâm, nước mắt theo khóe mắt bị phấn chảy dài khiến Trần Gia Lạc đau lòng, vội ôm bà vào lòng, vỗ vỗ lưng cho bà.

Những người vây xem đều cay mày rời đi.

Bọn họ cũng không phải là người tò mò, cũng càng hiểu đạo lý bo bo giữ mình nên đều tránh đi. Nhưng vẫn có mấy người rảnh rỗi đứng từ xa nhìn lại.

Có Trần Gia Lạc ở bên, Tạ Hồng Anh càng thêm quá đà, bà để mặt Trần Gia Lạc ôm rồi còn thêm mắm dặm muối mắng mấy người bên cạnh một hồi.

Vương Hiểu Hân nghe sắc mặt càng ngày càng khó coi, mấy lần không nhịn được định bước lên nhưng đều bị Ngưu Nhị kéo lại. Vương Hiểu Hân nổi giận, giấy ra khỏi tay Ngưu Nhị:

- Anh buông ra! Anh... Anh đúng là không có tiền đồ! Anh có phải là đàn ông không! Cút ngay!

Tạ Hồng Anh thấy vậy, vênh cằm hừ một tiếng.

Theo lời Tạ Hồng Anh nói thì lại biến thành ban ngày ban mặt, bà chính mắt nhìn thấy Vương Hiểu Hân và Ngưu Nhị đang mắt qua mây lại không thể chịu nổi mà bà đương nhiên không thể chịu nổi, muốn đòi lại công bằng cho con mà thôi, lại bị Ngưu Nhị ỷ mạnh đẩy xuống đất bị gãy chân.

Mắt thấy Trần Gia Lạc vẫn không ngừng dỗ dành Tạ Hồng Anh, vẻ mặt càng ngày càng lạnh, Vương Hiểu Hân nghiêng rằng đâm chân Ngưu Nhị, trong nháy mắt Ngưu Nhị bị đau buông tay. Người con gái vẫn luôn ngoan ngoãn như thỏ non lần đầu tiên đứng trước mặt Trần Gia Lạc, giận dữ nhìn anh.

Vương Hiểu Hân chỉ vào Tạ Hồng Anh nhưng mắt lại nhìn Trần Gia Lạc chằm chằm:

- Trần Gia Lạc, anh có tin em không? Anh có tin em và Ngưu Nhị vốn chẳng có gì cả? Anh có tin những lời mẹ anh nói là bịa đặt không?

- Đúng là đồ không biết xấu hổ! Cô còn dám mở miệng! Nếu không nể cái bụng của cô thì tôi đã bảo con trai tôi bỏ cô rồi!

Tạ Hồng Anh bị Vương Hiểu Hân chỉ vào mặt mà đỏ bừng, cũng mặc kệ đau đớn, Trần Gia Lạc còn chưa kịp phản ứng thì đã lồm cồm bò dậy, chỉ vào Vương Hiểu Hân mắng lớn, sau đó lại nhe răng kêu đau. Thực ra bà ngã đau chỉ có điều không nghiêm trọng như mọi người nghĩ, có điều vừa nhảy lên chửi đồng thì lại đau thật!

Vương Hiểu Hân mặc kệ bà, cô vẫn nhìn chằm chằm Trần Gia Lạc. Trần Gia Lạc lại gạt tay cô đi.

Tay Vương Hiểu Hân đỏ ửng lên, trong nháy mắt, Vương Hiểu Hân đã nước mắt lưng tròng, hoàn toàn khác với những giọt nước mắt giả bộ trước kia. Dù sao bất kể cô lăn lộn trong xã hội bao lâu, bất kể có dùng thân thể mình đánh đổi lấy điều gì thì nói cho cùng, cô vẫn chỉ là một cô gái 20 tuổi mà thôi. Nói cho cùng, cũng chỉ là vì động lòng với Trần Gia Lạc mà thôi!

Trước kia chỉ là giao dịch, chỉ có lần này, cô quyết tâm làm tổn thương một người phụ nữ khác cũng chỉ để giành lấy người đàn ông này!

Đây cũng là giấc mộng thiếu nữ của cô, cũng giống như giấc mơ thoát khỏi thị trấn nghèo năm nào. Người đàn ông dịu dàng, vòm ngực ấm áp, cẩn thận che chở. Trần Gia Lạc đã từng cho cô thấy được tất cả những điều này. Giống như bạch mã hoàng tử mà mỗi cô gái đều mong chờ.

Nhưng, cô đã phải trả giá cho sai lầm này.

Trước đây, cô cũng không hiểu gì về gia đình Trần Gia Lạc, chỉ biết mơ hồ nhưng lại không hề để ý. Cô nghĩ, điều đó chỉ là thứ yếu, giờ Trần Gia Lạc rất tốt, có công việc ổn định, thu nhập cao, tiền đồ rộng mở, còn có sự dịu dàng khiến cô mê muội.

Cô nghĩ, những chuyện quá khứ không hay đã qua, chẳng liên quan gì đến hiện tại. Cô cũng không cần so đo.

Nhưng cô lại không ngờ, quá khứ đó sớm đã cắm rễ trong lòng Trần Gia Lạc, đâu thể biến mất được.

Cả người Vương Hiểu Hân run lên, đứng bất động trước mặt Trần Gia Lạc.

Ngưu Nhị có chút sốt ruột, cũng bất chấp tị hiềm, ngón tay thô ráp không ngừng lau đi nước mắt trên mặt Vương Hiểu Hân, vụng về an ủi cô nhưng có thể nào cũng không thể khiến nước mắt ngừng rơi.

Vương Hiểu Hân nhìn mặt Trần Gia Lạc tối sầm lại, mất hết can đảm, nghiêng răng nói:

- Trần Gia Lạc, trong lòng anh rốt cuộc em là gì? Em biết anh yêu Thư Tâm, chỉ là có lỗi với Thư Tâm chẳng lẽ không phải là anh? Tại sao anh lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu em!

Trần Gia Lạc gầm lên, vung tay định tát Vương Hiểu Hân, Vương Hiểu Hân không tự chủ được lui về phía sau một bước, nhưng ngay sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Trần Gia Lạc, không hề nao núng.

Sau đó, Trần Gia Lạc tay bị Ngưu Nhị bắt được.

Vương Hiểu Hân vừa ra sức lau nước mắt trên mặt, vừa gượng cười:

- Em nghĩ, anh yêu Thư Tâm thì cứ yêu, em đối tốt với anh, quan tâm, chăm sóc anh, hiếu thuận với mẹ anh, rồi sẽ có ngày anh nhận ra điểm tốt của em. Chỉ là, đã lâu như vậy mà anh đối xử với em thế nào? Anh mắng mỗ em! Mẹ anh quản em như quản tù! Anh vốn không nhìn tới em, trong mắt bà ấy cũng chỉ là cái bụng của em! Em thì là cái gì? Trần Gia Lạc, chính anh nói sẽ lấy em! Là chính anh nói nên em mới đi tìm Thư Tâm, anh đừng muốn phủ sạch trách nhiệm!

Vương Hiểu Hân nói đến khàn cả giọng. Trần Gia Lạc quát lại:

- Không thể nào!

Nhưng Vương Hiểu Hân lại ngẩng đầu lên nhìn anh, nụ cười rất động lòng người, sắc mặt Trần Gia Lạc dần trắng bệch đi.

Mà Ngưu Nhị đứng bên cạnh gần như đã bóp nát cổ tay Trần Gia Lạc.

51. Chương 51

Mấy năm nay Ngưu Nhị vẫn làm công ở bên ngoài, dù là người thành thật nhưng đã gặp nhiều người nhiều chuyện, đương nhiên không thể không hiểu gì. Anh vừa nghe mấy câu cãi cọ của Vương Hiểu Hân và Trần Gia Lạc thì mắt đã đỏ lên – là đau lòng.

Hơn nữa vừa rồi, thái độ không chút quan tâm của Trần Gia Lạc với Vương Hiểu Hân càng khiến Ngưu Nhị chán ghét người đàn ông trước mặt này tới cực điểm. Anh cũng mặc kệ giữa Trần Gia Lạc và Vương Hiểu Hân có ân oán gì, cũng chẳng quản rốt cuộc ai đúng ai sai, trong mắt anh, đã muốn thân thể con gái người ta, để người ta mang thai rồi thì là đàn ông phải có trách nhiệm!

Nhà Ngưu Nhị và Vương Hiểu Hân là hàng xóm lâu năm, cũng coi như là thanh mai trúc mã.

Nơi bọn họ sống là một trấn nhỏ, không phồn hoa như nơi này nhưng lại rất bình an. Rất nhiều gia đình đều quen biết lẫn nhau.

Vương Hiểu Hân càng lớn càng xinh, so với các bạn cùng tuổi cũng cao ngạo hơn, Ngưu Nhị lớn hơn cô vài tuổi bị cô coi như bùa cứu mạng mỗi lần gây họa, Ngưu Nhị luôn đánh nhau vì cô. Nhiều năm qua đi, Ngưu Nhị trời sinh thật thà đã cảm thấy đó là chuyện bình thường.

Mà trong nhà Vương Hiểu Hân, mẹ không có việc, vẫn chỉ ở nhà trông hai anh em cô, cha cũng chỉ là một nhân viên công vụ nho nhỏ, với một gia đình hai con quả thực có chút gian nan. Sống trong thị trấn mức sống không quá đắt đỏ cũng chỉ là miễn cưỡng sống qua ngày mà thôi.

Mỗi lần Ngưu Nhị thấy Vương Hiểu Hân xinh đẹp đang tủi thân thì lại càng thương xót.

Đến khi anh 15, 16 tuổi, đã hiểu tình cảm nam nữ thì cũng âm thầm quyết định, chờ anh lớn lên, kiếm được nhiều tiền, nhất định sẽ cho Hiểu Hân cuộc sống tốt nhất, mặc những bộ váy áo đẹp nhất!

Đây là chuyện bao năm qua anh vẫn nhớ, không ngờ trong giây lát lại phát hiện, Vương Hiểu Hân bị người chiếm tiện nghi như vậy mà đối phương còn không muốn chịu trách nhiệm thì sao có thể không tức giận?

Cơn giận của Ngưu Nhị bốc cao, thân thể cao lớn khô ngô dùng sức. Năm ngón tay lớn như rễ cây nắm chặt tạo thành tiếng răng rắc, Trần Gia Lạc đang đứng đó hét thảm lên một tiếng, cả người theo bản năng co rụt lại mới có thể giảm đi cảm giác đau đớn khi bị người bẻ quặt tay lại. Cho dù vậy, trán Trần Gia Lạc vẫn toát mồ hôi lạnh.

- Loại đàn ông như anh... loại đàn ông này...

Ngưu Nhị ăn nói vụng về, nói không rõ ràng, tự mình cũng gấp đến toát mồ hôi, cuối cùng chỉ đành nghiến răng, oán hận nói:

- Anh mau xin lỗi Hiểu Hân! Xin lỗi! Anh... mau nói anh sẽ đối xử tốt với cô ấy!

Trong mắt anh là sự không nỡ nhưng lại nói ra câu này. Vương Hiểu Hân ở bên chấn động, ngơ ngác nhìn qua.

Mà Trần Gia Lạc... mấy năm qua sống an nhàn sung sướng cùng với từ trước đó đã được Tạ Hồng Anh cưng như bảo bối khiến cơ thể anh không thể nào so được với Ngưu Nhị. Bị Ngưu Nhị giữ chặt, chỉ cần từ tiếng kêu thảm thiết của Trần Gia Lạc là có thể hình dung ra sức mạnh cỡ nào.

Tất cả mọi người lại càng hoảng sợ, mấy người bảo vệ nghĩ đến tiền lương ở đây không thấp, đều vội bước lên định can nhưng chẳng ai ngờ, Tạ Hồng Anh lại phản ứng quá nhanh nhạy!

Tạ Hồng Anh như con sư tử cái bị chọc giận, khi này còn rên rỉ kêu đau giờ đã đứng vọt dậy, miệng gào thét, người lao tới đánh Ngưu Nhị:

- Cút ngay! Cút ngay! Thả Gia Lạc ra! Thả Gia Lạc ra!

Tạ Hồng Anh như quên mất vết thương trên đùi, lại nhảy dựng lên, nhào tới phía Ngưu Nhị, mặc kệ cả người Ngưu Nhị bốc mùi mồ hôi, cắn ngay vào vai anh.

Mắt Tạ Hồng Anh đỏ lên như mắt trâu, dường như có thể phun lửa, trông như đang nổi điên, tiếng hét chói tai khiến mấy bảo vệ đều vội co rút lại. Trong đầu bọn họ không hẹn mà cùng có một suy nghĩ: Nguy hiểm nhất chính là người mẹ bảo vệ con!

Vừa nghĩ như thế, sự chán ghét với Tạ Hồng Anh và Trần Gia Lạc khi này đã lại hóa thành tâm sự phức tạp.

Nhưng Tạ Hồng Anh lại không thể ngờ, bà đột nhiên hét lên đã khiến Ngưu Nhị sợ đến muốn buông tay nhưng bà bỏ nhào đến cản vai Ngưu Nhị lại khiến anh run lên, ôm theo cả Trần Gia Lạc tránh qua một bên, trông như người cá trong nước, như đang vẫy đuôi vậy.

Tay Trần Gia Lạc theo động tác này của Ngưu Nhị cũng bị kéo theo, thay đổi góc độ nhanh như vậy lập tức truyền đến một tiếng gậy nào đó. Trần Gia Lạc hét lên đau đớn rồi hôn mê bất tỉnh.

Mà Tạ Hồng Anh...

Còn chưa ngừng hét đã bị mồ hôi trên vai Ngưu Nhị làm cho bị trượt, thân thể mập ú theo đà đập lên lưng Ngưu Nhị. Nhưng bà xông đến quá mạnh, không thể kìm lại được, lại một lần nữa ngã xuống đất.

- Bác... bác gái...

Từ lúc Tạ Hồng Anh nổi giận, Vương Hiểu Hân đã muốn bước lên khuyên can giờ mới có thể đỡ Tạ Hồng Anh lại. Cô cũng không vì sự bất mãn với Tạ Hồng Anh trong thời gian qua mà có chút do dự nào, vội đỡ lấy Tạ Hồng Anh, đáng tiếng chỉ kéo được tay Tạ Hồng Anh nhưng thể trọng quá lớn của Tạ Hồng Anh lại kéo theo cả cô cũng ngã theo.

May mà bảo vệ phản ứng kịp vội đỡ lại thì hai người mới không ngã.

Tạ Hồng Anh cũng không cần biết những điều này, quay đầu lại nhìn, vừa quay lại mắt đã như sắp nứt. Bà thấy Trần Gia Lạc nằm bất tỉnh nhân sự trên tay Ngưu Nhị.

Tạ Hồng Anh chỉ cảm thấy cả người mất hết sức lực, gào lên thê lương:

- Gia Lạc...

Giọng của bà quá thảm thiết, Ngưu Nhị chỉ cảm thấy da đầu như run lên, vội hất Trần Gia Lạc ra, xua xua tay:

- Không... Không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ là... muốn đòi lại công bằng! Tôi không làm gì anh ta hết.

Anh nhìn Tạ Hồng Anh rồi lại nói:

- Cái này cũng không thể trách tôi, tôi chỉ là tôi quen tay thôi...

Tốt nghiệp trung học xong Ngưu Nhị đã ra ngoài làm công, lăn lộn trên công trường đã vài năm, cũng từng ở trong những xí nghiệp nhỏ nhộm nhọm. Vì kiếm tiền, Ngưu Nhị chẳng nề hà đó là nơi rối loạn cỡ nào, cũng không phải là chưa từng cầm gậy gộc, gạch đá đánh nhau với người. Phản ứng như vậy đã thành bản năng.

Nhưng Ngưu Nhị không thể ngờ, những lời này của anh khiến Tạ Hồng Anh tỉnh táo lại.

Tạ Hồng Anh đột nhiên quay đầu lại nhìn Vương Hiểu Hân hai mắt cơ hồ lờ ra.

Vương Hiểu Hân run lên, đứng dậy muốn chạy. Tạ Hồng Anh đột nhiên vươn tay ra nắm lấy tóc Vương Hiểu Hân.

Vương Hiểu Hân làm tóc xoắn, rất dễ bị nắm lại, bị Tạ Hồng Anh kéo như vậy, đầu ngửa ra sau, lòng vừa hoảng vừa sợ:

- Bác Tạ, bác Tạ... Bác làm gì thế? Mau buông ra đi!

- Hiểu Hân...

Ngưu Nhị cũng cả kinh, vội bước tới nhưng Tạ Hồng Anh đã bỏ nhào vào người Vương Hiểu Hân, ngời hẳn lên người cô, bàn tay lớn vung lên tát vào mặt Vương Hiểu Hân:

- Đều tại mày! Đều tại con tiện nhân này! Rõ ràng là mày thông đồng với trai để hại Gia Lạc nhà tao! Tao đánh chết con tiện nhân này! Con diêm này!

Mấy người bảo vệ bị sự điên cuồng của bà làm cho hoảng sợ, cũng không dám ra tay với người ở khu này nhưng dù có cản lại thì cũng không ngừng được Tạ Hồng Anh. Ngưu Nhị lại không nghĩ nhiều như thế, thấy Vương Hiểu Hân bị như vậy, anh gầm lên một tiếng, giữ lấy bả vai Tạ Hồng Anh, không khách khí kéo người bà qua một bên.

Về mặt Tạ Hồng Anh dữ tợn, cơ mặt vặn vẹo, trông rất đáng sợ. Dù bị năm ngón tay của Ngưu Nhị giữ chặt lại, đau đến tim gan nhưng bà vẫn sống chết không chịu buông tay, vẫn nắm, đá Vương Hiểu Hân, mà ngay cả khi bị kéo ra thì tay vẫn còn giữ lấy một lọn tóc của Vương Hiểu Hân.

Ngưu Nhị gạt Tạ Hồng Anh ra khiến Tạ Hồng Anh chửi ầm lên, người ngã lộn xuống mãi không đứng dậy được. Ngưu Nhị lại lo lắng đỡ Vương Hiểu Hân dậy.

Lại thấy tóc tai Vương Hiểu Hân rối tung, mặt bầm tím còn có cả vết cào xước, đến khoe miệng cũng có vết máu.

Vương Hiểu Hân khóc trong lòng Ngưu Nhị khiến Ngưu Nhị càng thêm thương xót, chỉ có thể vỗ vỗ lưng cô an ủi. Vương Hiểu Hân như con thú nhỏ bị hoảng sợ co rụt người trong lòng Ngưu Nhị, được thân thể cao lớn của Ngưu Nhị bảo vệ.

Đúng lúc này, một vết máu nhỏ chảy ra giữa chân Vương Hiểu Hân. Vương Hiểu Hân đang hoảng sợ khóc thút thít cúi đầu, chỉ cảm thấy trong tầm mắt đang nhòe nước là sắc đỏ đến rợn người. Người như bị điện giật.

Đến lúc này, nỗi đau từ những vết thương trên mặt bủa vây khiến người cô run lên. Cô nắm chặt tay Ngưu Nhị, sợ hãi khóc:

- Anh Ngưu Nhị, con của em... con...

Mà lúc này, cách đó không xa cuối cùng đã truyền đến tiếng còi xe cứu thương...

52. Chương 52

Cuối cùng xe cứu thương bảo vệ gọi đến không đưa Tạ Hồng Anh đi mà là Vương Hiểu Hân.

Ngưu Nhị như nổi cơn điên may mà có mấy bảo vệ ở đó giữ lại.

Người đàn ông cao lớn bị bảo vệ giữ chặt, kéo qua một bên, chỉ có thể trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn Trần Gia Lạc và Tạ Hồng Anh, không ngừng rống giận:

- Hai người là lũ vô liêm sỉ! Nếu Hiểu Hân xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu! Tôi sẽ bắt các người phải đền mạng! Một mạng đổi một mạng!

Tạ Hồng Anh nhìn vết máu tươi vương trên nền đá, nhớ lại lời y tá vừa nói “có lẽ bị xảy thai” thì đầu óc rối loạn mới định hình lại là đã xảy ra chuyện gì. Vội nắm chặt tay Trần Gia Lạc vừa mới tỉnh táo lại, vẻ mặt hiện rõ sự sợ hãi, bối rối:

- Gia Lạc, Gia Lạc, con nói xem, cô ta... đứa bé trong bụng cô ta... không sao chứ? Không sao! Không sao đúng không?

Chuyện Thư Tâm bị xảy thai ít nhiều cũng có liên quan đến Tạ Hồng Anh, lúc ấy Tạ Hồng Anh bề ngoài vẫn còn cố cứng miệng nhưng trong lòng cũng rất buồn rầu. Nhưng lúc ấy, bà vẫn có thể tự an ủi mình, không có cũng chẳng sao, Vương Hiểu Hân chẳng phải cũng đang có thai sao? Một đứa đến một đứa đi, là duyên phận, là ông trời đã sắp đặt!

Nếu không vì thế, chưa chắc Tạ Hồng Anh đã chấp nhận Vương Hiểu Hân.

Chỉ là, trước mắt, có lẽ đứa bé còn lại cũng sẽ chẳng còn, sự đả kích này đối với người đàn bà thôn quê cả đời chỉ mong con lấy vợ rồi sinh con để nối dõi tông đường cũng là quá lớn.

Tạ Hồng Anh vội vã lồm cồm bò dậy, đẩy Trần Gia Lạc vào xem mặt trát đầy phấn không thể nhìn ra cái gì, vội vã nói:

- Mau lên đi! Con còn ngây ra đó làm gì! Mau lái xe đi, chúng ta đi xem thế nào!

Lúc này Trần Gia Lạc mới lấy lại tinh thần, lòng cũng buồn bã, lập tức vào xe, nhấn ga đuổi theo xe cứu thương đang hụ còi ầm ỹ.

Chẳng ai xin nghỉ thay Vương Hiểu Hân, mà trong công ty cũng chẳng có ai để ý tới người này đã một thời gian dài chưa đi làm. Có lẽ cho dù để ý thì phản ứng phổ biến cũng chỉ là: “Ồ, không đến à? Gần đây lại không có ai cản trở công việc rồi sao!”

Phía bên này, Thư Tâm sau khi nhất thời cảm động nhận lời hẹn hò với Boss giờ lại đang mất tự nhiên.

Mặc dù biết chuyện này không có ai biết nhưng đôi khi lại cảm thấy mọi người đang nhìn mình có gì đó khác lạ. Đôi khi thấy vài ba người túm lại trò chuyện cũng không nhận được vẻn tai lên nghe xem có phải người ta đang bàn luận, coi thường mình không.

Có một lần, Thư Tâm vốn định đi rót nước sôi vì đứng đó nghe lén đồng nghiệp nói chuyện bát quái mà suýt bị bỏng tay.

Cứ như vậy, mấy ngày liền, sự bất an, nôn nóng của Thư Tâm đã đạt đến đỉnh điểm. Nếu không phải trong thời gian này công ty nhiều chuyện, bận rộn đến độ không còn sức để nghĩ nhiều thì có lẽ Thư Tâm đã điên lên mất.

Boss cũng dần dần nhận ra sự bất an của Thư Tâm. Nhưng cho dù an ủi thế nào thì những ý nghĩ vô thức này cũng không phải là điều Thư Tâm có thể tự khống chế.

Cuối cùng, lại là một ngày cuối tuần, Thư Tâm và Boss đến phòng tập chơi boxing. Lúc quay về khách sạn, cả hai đều có chút mỏi mệt.

Hai người bây giờ là quan hệ yêu đương, đôi khi cũng sẽ thân mật hơn một chút, đương nhiên cũng không tiện để Thẩm Ngọc vốn chỉ sợ thiên hạ không loạn kia theo dõi. Vì vậy, ngoại trừ buổi tối về ngủ, phần lớn thời gian Boss đều ở phòng 520 của Thư Tâm.

Boss quen thuộc cầm quần áo vào nhà tắm tắm rửa, lúc đi ra lại thấy Thư Tâm vẫn ngồi trên ghế salon, ôm gối ôm mà cuộn người lại.

Ánh mắt Boss trở nên nhu hòa, vừa lau tóc vừa hỏi:

- Anh tắm xong rồi, em cũng đi tắm đi.

Thấy gần đây Thư Tâm có tâm sự, Boss nghĩ vận động chính là cách tốt nhất để thả lỏng tinh thần, vì vậy mỗi lần đến phòng tập đều gọi Thư Tâm đi cùng. Thư Tâm thấy Boss lợi hại như vậy, quả nhiên động lòng, không nhận được cũng đòi học quyền Anh. Kết quả, Boss nhìn thoáng qua chân tay nhỏ nhắn của cô, chọn cho cô đôi găng tay rồi đẩy cô qua một bên cho cô học mấy động tác cơ bản khiến cô giận đến nghiến răng. Nhưng Thư Tâm lại không ngờ, chỉ là vung quyền đánh vào không khí vài ba chục lần cũng đủ mệt chết người.

Thư Tâm nghe Boss nói, do dự nhìn thoáng qua mái tóc còn ướt của Boss. Boss nhận ra điều này, nhích lại gần, dựa đầu lên đầu Thư Tâm, lười nhác nói:

- Lau tóc cho anh!

Thư Tâm cười cười rồi vò mạnh tóc Boss, Boss cũng mặc kệ cô vò. Chỉ là, dần dần, động tác của cô cũng chậm lại.

Thư Tâm cúi đầu nhìn Boss, anh dựa vào người cô, chân dài gác lên thành ghế, mắt khép hờ, mặc bộ đồ ở nhà rộng rãi.

Trên người anh tỏa ra mùi sữa tắm của cô. Người đàn ông này tốt với cô đến độ khiến cô kinh hồn táng đờm. Chỉ là, những khác biệt, sự không hài hòa đó không thể chỉ vì anh tốt mà có thể biến mất.

Suy cho cùng có lẽ là vấn đề của mình.

Thư Tâm cười khổ, cuối cùng cũng từ tốn mở lời:

- Giờ em mới biết, cuộc hôn nhân của em và Trần Gia Lạc xảy ra vấn đề, thực ra cũng chẳng thể nói tất cả đều là lỗi của Trần Gia Lạc. Bình thường em vẫn luôn cảm thấy mình tốt với Trần Gia Lạc, lo lắng cho anh ta, không để anh ta phải tốn công nghĩ nhiều đến chuyện trong nhà, tập trung công tác. Có đôi khi Trần Gia Lạc tỏ vẻ tự ti thì thân nhiên nói mình không ngại, nói mọi thứ có được đều do cả hai phần đấu chứ không nhờ vả gì hai bên gia đình, cho nên không cần nghĩ nhiều. Chỉ là bây giờ em mới biết, thực ra những lời nói đầu môi này chẳng có tác dụng gì cả.

Boss hiển nhiên không biết vì sao Thư Tâm lại nhắc đến chuyện này, chỉ là Thư Tâm biết rõ anh đang nghe. Thậm chí cô có thể cảm nhận được người anh đang dần cứng lại, cảm giác nặng nề dần bao phủ lấy căn phòng.

Lòng Thư Tâm chua xót, nói cô không thích Boss thì không đúng nhưng vấn đề giữa hai người cũng giống như vấn đề giữa cô và Trần Gia Lạc khi trước vậy.

Khi còn trẻ cô không hiểu gì, cho rằng những thứ này vốn chẳng phải là vấn đề, vội vã kết hôn, năm năm sau mới nhận phải trái đắng.

Bây giờ cô còn trẻ, còn có thể chấp nhận hậu quả này, chỉ là năm năm nữa thì sao?

Cho nên, cô chỉ đành thử đem những vấn đề này nói rõ một lần.

- Nhà của em và Trần Gia Lạc là cha mẹ em cho tiền, tuy chúng em có ghi giấy nợ, lấy danh nghĩa “vay” nhưng trong lòng Trần Gia Lạc, từ đầu đến cuối đều là ở nhà “cha mẹ em”. Thời gian đầu tiên anh ấy mới đi làm, lúc theo người ta ra ngoài bàn việc làm ăn thường xảy ra sai sót, đôi khi vô tình cũng nghe được người ta mĩa mai anh ấy là đồ nhà quê không biết gì. Lúc anh ấy nói lại cho em, em lại chẳng coi là gì, chỉ an ủi rằng chẳng sao đâu, chờ anh vươn lên cao rồi người khác sẽ chẳng dám nói thế nữa. Chỉ là lời này của em thực ra chính là đang thừa nhận những lời châm chọc của người khác đúng không?

Cô thoáng dừng lại:

- Còn cả khi ly hôn nữa. Em chỉ cảm thấy anh ấy phản bội mình, thậm chí còn không cho anh ấy cơ hội để giải thích, ra tay quyết tuyệt, gạt bỏ hoàn toàn quá khứ giữa hai người. Giờ nghĩ lại, đến em cũng tự thấy, sao mình có thể không nhớ tình nghĩa cũ như vậy. Thực ra nghĩ lại, có lẽ em vẫn để ý đến xuất thân của anh ấy cũng chưa biết chừng. Có lẽ, em luôn cảm thấy, xuất thân như vậy sẽ không thể chịu được những cám dỗ? Giờ em mới biết, lúc ấy em đã tự có suy nghĩ rằng đàn ông có một lần rồi sẽ có hai lần. Em chỉ nghĩ, nếu thỏa hiệp thì trong cuộc hôn nhân này, mình sẽ ở thế hạ phong, mất đi sự chủ động, sẽ chẳng còn mong chờ vào sự chung thủy của Trần Gia Lạc nữa. Em đúng là... đúng là quá thất bại!

Boss nằm trên đùi Thư Tâm đã ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nhìn Thư Tâm.

Thư Tâm quay đầu nhìn anh cười khổ một cái, nhìn vào mắt anh rồi nói:

- Boss, thực ra, những sai lầm này xét đến cùng đều là vì em và Trần Gia Lạc xuất thân khác nhau, tính cách khác nhau rồi lại chịu những áp lực khác nhau. Dù là bên nhau nhiều năm nhưng vẫn không thể hòa hợp. Boss, cho nên... em nghĩ...

Đối diện với ánh mắt sắc bén của người đàn ông luôn trầm ổn như núi này, Thư Tâm giật mình, liếm liếm đôi môi khô khốc nhưng vẫn kiên trì nói tiếp:

- Cho nên em nghĩ, có phải là hai chúng ta không hợp nhau không?

Miệng Boss hơi mở, như đang định nói gì thì Thư Tâm đã không cho anh cơ hội, nhanh chóng nói tiếp:

- Boss, anh rất tốt, thật đó, anh chính là người lý tưởng trong giấc mơ của mỗi cô gái, cẩn thận, anh tuấn, nghiêm túc, địa vị xã hội cao, thành đạt, chỉ là... chỉ là như vậy... cũng vì anh quá hoàn mỹ, em cảm thấy mình không xứng với anh. Có lẽ, với đa số mọi người mà nói, em cũng coi như là ngây thơ nhưng đối với

anh, đừng nói em đã từng ly hôn mà phụ nữ trẻ đẹp anh muốn có bao nhiêu chẳng được. Em thực sự không nghĩ được em có gì đáng để anh thích. Cuộc hôn nhân với Trần Gia Lạc cũng khiến em không còn tin tưởng vào cuộc sống sau này nữa.

Thư Tâm thoáng dừng rồi lại nói tiếp:

- Thực ra, đối với anh, giờ em cũng chỉ là một Trần Gia Lạc. Xuất thân, sự nghiệp, cái gì của em cũng kém anh. Nói thật, giống như mọi người phụ nữ, có người đàn ông xuất sắc như anh nói với em rằng muốn em là bạn gái anh, tâm trạng em tuyệt đối là vui mừng, bất ngờ. Nhưng dần dần, em mới hiểu được áp lực của nó. Giống như áp lực Trần Gia Lạc từng phải chấp nhận, giờ em cũng rất sợ người khác nói em dùng bản thân để đánh đổi, tham giàu chê nghèo, thậm chí, em rất rất sợ, có một ngày lại nghe người ta nói rằng vị trí giám đốc em phấn đấu rất lâu mới có được là do em dùng... dùng thân thể đánh đổi.

Sự mệt mỏi vì công việc và sự lo lắng trong lòng suốt tuần qua đè nén cô giờ đột nhiên bộc phát, Thư Tâm không nhịn được bưng mặt òa khóc.

- Em xin lỗi, em cũng biết em đang cố tình gây sự nhưng không có cách nào để thôi suy nghĩ, thôi lo lắng về nó. Đàn ông và phụ nữ chẳng bao giờ có thể đứng ngang hàng, công bằng. Đàn ông phong lưu qua lại với vài ba người phụ nữ thì gọi là đào hoa, thậm chí người ta còn hâm mộ. Chỉ là phụ nữ nếu như vậy thì dù chỉ là tin đồn thất thiệt cũng đủ để người ta coi thường, thậm chí còn nghĩ rằng gia giáo không nghiêm, ảnh hưởng đến cả cha mẹ. Em... em từng trải qua một lần ly hôn, nếu như lại dây vào những chuyện này, có lẽ cả đời em sẽ chẳng còn gì, không góc đầu lên được nữa.

Cô lại nói:

- Boss, em không xứng với anh, hay là chúng ta chia tay đi, nhân lúc bây giờ không ai biết chúng ta hẹn hò, chia tay đi, được không?

Mãi đến khi nói ra những lời này, lòng Thư Tâm mới đột nhiên thấy lo lắng, chỉ là lời đã nói ra, cô thở dốc.

Cô thích người đàn ông này nhưng phụ nữ từng thất bại trong hôn nhân sẽ thiếu can đảm hơn những người bình thường rất nhiều.

Cô quá mềm yếu.

53. Chương 53

Tóc Boss vẫn còn ướt nước, người ngầy ngẫn, nhìn Thư Tâm cả nửa ngày mới thẫn thờ gọi:

- Thư Tâm...

Thư Tâm thấy người đàn ông này gần như là hít sâu một hơi rồi đột nhiên đứng lên, nóng vội đi đi lại lại trong phòng mấy vòng, sau đó đột nhiên lại phụng phịu ngồi xổm trước mặt cô.

Thực ra, thời gian sau này, Boss hầu như đều là phụng phịu, cũng không có gì khác lạ nhưng mấy ngày bên nhau, Thư Tâm đã có thể dần dần cảm nhận được là anh có vui vẻ hay không, thậm chí đôi khi còn phát hiện anh có chút ngại ngùng. Thư Tâm biết rõ, đây và vì Boss luôn mở lòng với cô, chưa từng phòng vệ, điều này khiến cô cảm thấy tin tưởng, rồi lại càng cảm thấy bất an, áp lực nặng nề.

Tựa như lúc này đây, dù Boss vẫn không có nhiều thay đổi lắm nhưng Thư Tâm lại cảm nhận được rằng sắp có giông tố kéo đến.

Thư Tâm hơi mất tự nhiên nhích mông sang bên cạnh, sau đó nắm chặt tay, cúi gằm xuống, không nhìn về mặt Boss mà chỉ cần môi nói:

- Trần Gia Lạc đã trả chìa khóa nhà cho em, Boss cũng không phải lo lắng chỗ ở của em nữa. Vương Hiểu Hân xảy ra chuyện, nghe nói rất ảm ỹ, có lẽ Trần Gia Lạc ngại không ở lại Thanh Hà uyển nữa. Vừa khéo em có thể chuyển về. Vốn hai hôm trước em đã nghĩ thông suốt, cảm thấy mình cũng có chút quá đáng,

không định giục anh ta chuyển đi nữa, không ngờ anh ta lại chủ động gọi điện thoại cho em. Anh thấy đấy, thực ra Trần Gia Lạc cũng không xấu xa quá đúng không? Cho nên em cũng chẳng còn giận dữ nữa, chuyện quá khứ thì để nó qua đi, Boss cũng có thể yên tâm được rồi.

Thư Tâm lại nói:

- Thực ra, giờ nghĩ lại, lúc đấy em đúng là bị lửa giận làm cho hôn mê đầu óc. Rõ ràng là đang ở trong công ty, trước mặt bao người lại tỏ thái độ như vậy với mẹ của Trần Gia Lạc thực sự là không nên. Bất kể thế nào, bà ấy cũng là mẹ của Trần Gia Lạc, là mẹ chồng em, là một người phụ nữ nuôi con khôn lớn ròng rã bao năm qua, bất luận thế nào đều đáng được tôn trọng. Những kinh nghiệm vất vả của bà em chưa từng trải qua nhưng đó cũng không phải lí do để em phủ nhận thậm chí là dùng nó để đả kích bà. Thực sự em rất quá đáng!

Thư Tâm vội liếc nhìn Boss, thấy vẻ mặt anh vẫn thâm trầm thì không khỏi có chút sợ hãi, kéo tay Boss nói:

- Boss, anh thấy đấy, thực ra em không tốt như anh nghĩ, em... Em sợ có ngày anh sẽ phát hiện rằng em không tốt, sẽ... sẽ chê ghét em, em... em thực sự chẳng biết sẽ phải làm gì nữa.

Người đàn ông đối diện chấn động, ánh mắt lại trở nên nhu hòa, đôi mắt sâu và đen láy như mực tàu hiện rõ vẻ đau lòng nhưng Thư Tâm lại không để ý, vẫn tiếp tục lải nhải:

- Em biết anh đã giúp em rất nhiều, em cũng rất cảm ơn anh. Nhưng tình cảm này có thể sẽ ảnh hưởng đến anh và cả em nữa. Không đáng, nhất là với anh, anh có năng lực như vậy, thực sự không đáng. Nếu như... Ý em là nếu như... Nếu có cơ hội, chúng ta vẫn có thể làm bạn.

Thư Tâm nói một hơi, trong lòng có chút khó chịu, vừa như trút được gánh nặng lại vừa như trống rỗng nhưng đột nhiên bị ôm chặt, rơi vào vòm ngực nóng bỏng mà vẫn còn chút ẩm ướt.

Giọng nói của Boss vang lên từ đỉnh đầu, chậm rãi, từ tốn, từng chữ từng chữ rất rõ ràng khiến cho người ta có thể nghe rõ được sự bình tĩnh của anh, còn cả sự chân thành trong câu nói, không chút lỗ mãng. Giống như con người anh vậy.

- Khi nãy em nói em không nghiêm túc với cuộc hôn nhân của Trần Gia Lạc nên có lỗi với anh ta? Vậy bây giờ em lại chối bỏ tình cảm của anh một cách đơn giản như vậy chẳng lẽ không cảm thấy có lỗi với anh sao?

Cả người Thư Tâm chấn động như gặp phải sét đánh, tay bối rối định nắm lấy cái gì đó nhưng lại nắm phải khăn tắm bên cổ Boss. Khăn đã ướt một nửa, Thư Tâm vừa nắm lấy nó đã theo đầu vai Boss rơi xuống sàn gỗ.

Bàn tay dày rộng của Boss chậm rãi mơn trớn lưng Thư Tâm, dần dần vượt đi sự cứng ngắc của cơ thể cô.

Anh giống như tay thợ săn đại tài, chẳng những cho biết dẫn dụ mà cũng để cho Thư Tâm có đủ thời gian để tiêu hóa câu nói của mình. Tự suy nghĩ những câu hỏi của anh, thật cẩn thận. Có điều, anh biết mình sẽ thắng.

- Em không rõ tình cảm của anh dành cho em thì có thể từ chối nó nhưng rõ ràng em đã thấy hành động của anh lại luôn không chịu tin tưởng anh, rõ ràng đã hiểu tâm ý của anh lại luôn nghi ngờ anh. Thư Thư, em không thể vì sự áy náy, xấu hổ của Trần Gia Lạc mà đem anh ra để bù vào đó!

- Nhưng mà...

Boss nắm chặt tay Thư Tâm, giọng nói nhẹ nhàng như trong giấc mơ:

- Không nhưng gì cả! Anh thích em, lâu hơn những gì em có thể nghĩ nhiều. Những gì anh có thể làm vì em còn nhiều hơn em nghĩ. Cha mẹ anh tuyệt đối thoải mái, cởi mở như cha mẹ em. Tin anh đi, Thư Thư, cho dù những điều đó còn chưa đủ thì em chỉ cần tin vào anh. Tin rằng anh sẽ không đẩy người con gái anh yêu vào hoàn cảnh xấu hổ, anh sẽ cố gắng thu xếp mọi thứ, dành những điều tốt đẹp nhất cho người anh yêu.

Boss nâng mặt Thư Tâm lên, Thư Tâm có chút xấu hổ định tránh đi nhưng lại không thành công.

Boss buồn cười nhìn khóe mắt ướt nước của Thư Tâm, không nhịn được bật cười nhưng cũng không vạch trần, chỉ nhìn Thư Tâm, thành khẩn nói:

- Anh đã nói với em rồi đúng không, Thư Thư, anh yêu em, anh rất yêu em.

Lời này dù là tỏ tình, cũng không quá nhiều từ hoa mỹ, cũng chẳng như thi ca nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự chân thành trong đó, rung động đến tận tim khiến cho trái tim nhỏ của cô nàng Thư Tâm vốn đã chẳng còn ngày thơ ấu đập mạnh.

Thư Tâm muốn tránh đi ánh mắt dẫn dụ của anh nhưng bất giác lại nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực mà đến là người châu Á cũng khó mà có được kia.

- Nghe này, Thư Thư, em tốt hơn em nghĩ rất nhiều. Em rất lương thiện, cho dù cuộc hôn nhân trong quá khứ của em không hoàn mỹ nhưng người sai tuyệt đối không phải là em. Nhưng em có thể làm được như vậy, anh cho rằng em đã quá lương thiện rồi. Không chỉ thế, em rất thông minh. Em làm việc rất tốt, cũng tự bảo vệ được mình sau hôn nhân. Em được cha mẹ cho đôi mắt thông tuệ và rất nhiều kinh nghiệm sống trên đời, đây không phải là thứ những cô gái trẻ khác có được. Anh rất thích điều này. Cuối cùng, điều khiến anh quý trọng nhất là chính bản thân em, em luôn là chính mình, Thư Tâm!

Anh thoáng ngừng lại rồi lại nói:

- Có lẽ sau này anh sẽ gặp được nhiều cô gái tốt hơn em nhưng trước kia anh chưa từng gặp ai như em, tương lai cũng rất khó đoán, anh không thể vì điều mơ hồ đó để bỏ qua người trước mắt được. Nhưng em phải tin tưởng anh, tin cách làm người, đạo đức của anh và cả sự trân trọng của anh dành cho em nữa. Không ai có thể cam đoan rằng tình yêu có thể kéo dài bao lâu nhưng nguyên tắc xử sự và cả cuộc sống bên nhau dài lâu sẽ dần tạo thành sự ràng buộc để mỗi khi chúng ta bước sai đường lại có thể quay về, lại tiếp tục bước đi bên nhau. Tình yêu là chuyện của hai người nhưng hôn nhân là việc của cả hai gia đình. Gia đình anh và gia đình em sẽ thành trọng tâm trong cuộc sống của chúng ta, là mối ràng buộc vững chắc, cũng là hậu thuẫn cho chúng ta. Đây mới là lời hứa mà anh dành cho em.

Boss nhìn sâu vào mắt cô:

- Bất kể em nói những ai đó tốt đẹp thế nào nhưng anh không hề biết bọn họ, người anh gặp được chỉ là em, là em thôi Thư Thư.

Thư Tâm kinh ngạc nhìn người trước mặt, đoạn đầu còn rất nghiêm túc mà đoạn sau lại có vẻ hào hứng như vậy, cuối cùng không nhịn được cười, gật đầu tán thưởng:

- Đúng là một bài diễn văn hay. Em nghĩ cô gái nào nghe những lời này đều phải chùn bước mắt. Boss, anh đúng là khiến em không biết nên khóc hay cười! Chẳng lẽ anh không biết phụ nữ đều rất thích nghe những lời nói ngọt sao? Chắc chắn là anh không biết dỗ dành phụ nữ rồi!

Boss có chút bất đắc dĩ gật đầu, buồn cười nhìn vẻ mặt như tiểu hồ ly của Thư Tâm:

- Thế sao? Thẩm Ngọc rất am hiểu chuyện này, nếu em muốn nghe anh có thể học. Nhưng Thư Thư, em phải nhớ rằng, anh chưa bao giờ nói suông, không làm được anh sẽ không hứa hẹn. Nhưng anh dám cam đoan, chỉ cần em đón nhận anh, cả đời anh sẽ chỉ có em, tuyệt đối sẽ không còn ai khác nữa.

Anh dừng lại rồi lại bỏ thêm một câu:

- đương nhiên, cả đời em cũng chỉ có thể thuộc về anh.

Má Thư Tâm thoáng ửng hồng, vẻ mặt như cười như không, như giận mà không phải giận, vô cùng xinh đẹp. Cô khẽ mắng:

- Bình thường chưa bao giờ thấy anh nói nhiều như thế, thì ra không phải là không biết ăn nói.

Boss tiến đến hôn lên mắt cô, cũng cười cười, mắt sáng bừng:

- Đúng thế, nếu quả thật không biết ăn nói thì sao gánh vác nổi cả công ti? Anh chỉ là muốn... em hiểu anh thôi.

Thư Tâm áy náy cúi đầu:

- Em xin lỗi.

Boss bất ngờ đứng lên, Thư Tâm tò mò nhìn theo lại thấy anh tìm trong túi áo một hồi rồi mới nghiêm túc đi đến trước mặt mình, ho khan hai tiếng, ngồi xổm xuống.

Thư Tâm thấy bàn tay anh dần mở ra, sau đó không nhận được hô lớn, khó mà tin được.

Thì ra trong tay Boss là chiếc nhẫn kim cương.

Boss ho khan hai tiếng, hắng giọng rồi lo lắng chuẩn bị cho bài phát biểu quan trọng nhất cuộc đời:

- Thư Thư, em có đồng ý lấy anh không?

Thư Tâm ngây người, nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn kim cương, cô không thể ngờ được, vì sao người đàn ông mới hẹn hò với cô được một thời gian ngắn mà đã chuẩn bị xong hết mọi thứ! Đến cái này cũng... cái này cũng... Quá sốt ruột rồi!

Thư Tâm không nhận được cười thầm trong lòng: Xem ra, Boss thực sự rất sốt ruột... A, nếu thế, cô có thể kéo dài thời gian...

Mấy hôm trước mẹ vừa mới gọi điện thoại đến, trong lúc nói chuyện có nhắc đến tình hình gần đây...

Thấy Thư Tâm không có phản ứng gì, Boss xấu hổ, lại lặp lại một lần nữa.

Chỉ là, đến khi nhắc lại đến lần thứ ba, Boss cuối cùng đã hơi vội vàng, cầm nhẫn định lồng vào tay Thư Tâm khiến Thư Tâm sợ tới độ vội rút tay về, nắm chặt tay, lo lắng nhìn Boss, la toáng lên:

- Dừng tay! Anh... anh làm gì thế!

Boss ra vẻ phụng phịu nhưng mắt lại phần nộ nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn suýt đã có thể đeo lên tay Thư Tâm, bực bội thở dài:

- À! Chúng ta đã hẹn hò được một tuần rồi, anh cảm thấy không tệ, tính cách, công việc đều phù hợp. Ừm, còn cả trường học cũng nói lên chúng ta rất có duyên phận. Cho nên, anh nghĩ, chúng ta hoàn toàn có thể tiến thêm một bước. Cái này là sau khi em đồng ý làm bạn gái anh, sáng hôm sau anh đi mua. Thư Thư, em không cảm thấy không khí hôm nay rất tốt sao?

Hoàn toàn không biết! Vừa rồi em còn đang bàn chuyện chia tay với anh cơ mà?

Thư Tâm chấn kinh lắc đầu, thầm nghĩ: Này này này! Em không biết chuyện kết hôn lại có thể móc nối sang cả trường học đâu đấy! Hầu như các đôi yêu nhau từ thời sinh viên đều tốt nghiệp xong chia tay cơ mà!

Nhưng lại không phát hiện, sự bất an trong lòng đã được Boss hóa giải thành mây khói, mà ngay cả “chia tay” cũng được chính cô cho thêm vào từ giới hạn: Vừa rồi!

- Anh cảm thấy chúng ta có thể kết hôn!

Boss phân tích về mặt khoa học:

- Em xem, giờ em đã 27 rồi, càng lớn tuổi mang thai càng không tốt cho bản thân và cả em bé. Thực ra em vừa xảy thai, cần tĩnh dưỡng một thời gian nữa mới có thể mang thai. Anh nghĩ, chúng ta tốt nhất chuẩn bị trước, chờ sau này thích hợp mang thai thì tiến thêm một bước luôn.

Mặt Thư Tâm từ đỏ biến thành đen: Cái gì gọi là tiến thêm một bước!

Boss nhìn khóe miệng giật giật của cô, cũng mỉm cười nhưng lời nói vẫn bình thản đến chết người:

- Mà anh cũng sắp 30 rồi, đợi thêm nữa chất lượng nòi giống sẽ giảm, cho nên anh nghĩ, giờ kết hôn là tốt nhất.

Cuối cùng Thư Tâm mới dám can đảm ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Boss:

- Không! Boss! Thực ra em chưa đến 27, em mới 26 tuổi rưỡi thôi.

Boss cười nhìn cô, gật gật đầu:

- Rất tốt, chúng ta lại có thêm nửa năm để chuẩn bị!

54. Chương 54

Cuối cùng Boss bức hôn không thành công, dù Thư Tâm đang dần bại trận dưới thế công của anh nhưng cô cũng thông minh, khéo léo dùng câu “phụ mẫu chi mạng, môi chúc chi ngôn”** để chặn lời Boss. Sau đó cô lập tức gọi điện về nhà ẹ rồi đẩy di động vào tay anh.

(*Câu này ý là: Việc hôn nhân do cha mẹ định đoạt và do lời nói của người mối lái)

Boss cầm điện thoại, cảm thấy bỏ cũng không được mà nghe cũng không xong, lưng run lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bởi lẽ đầu bên kia mẹ của Thư Tâm tuy vẫn nói năng dịu dàng nhưng Boss nghe kiểu gì cũng thấy có sự bất mãn, như thể bà đang nói: Hừ! Thằng này to gan thật. Định nhân lúc mình không để ý rồi dụ dỗ con gái mình đi!

Nhưng dù lưng tê dại thì cũng phải cố gắng.

Boss cũng mặc kệ ánh nhìn dò xét của Thư Tâm, anh vội ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn về phía trước, còn chăm chú hơn cả việc nghe báo cáo trong công ty.

Đầu kia, mẹ Thư Tâm như cảm nhận được sự lo lắng của anh, dịu dàng cười một tiếng nhưng lại càng khiến da đầu Boss run lên.

- Cháu cũng đừng quá lo lắng, bác và cha Thư Thư đều rất quý cháu, nhưng lần này cháu cũng lỗ mắng rồi! Bác còn chưa nghe nói có nhà nào hai bên gia đình còn chưa gặp mặt nhau mà đã cho cưới rồi. Nhìn xem, Thư Thư sợ đến độ phải gọi cho bác, chắc chắn là bị cháu hù rồi. Cháu đúng là...

Boss cuống quýt nhận sai.

Đầu bên kia, cha Thư Tâm như đang lăm bằm gì đó, hình như là có chút bất mãn lại bị bà Thư ngăn lại.

Boss càng không dám khinh thường, đến thở cũng chỉ dám thở nhẹ, lại nghe bà Thư nói:

- Thư Thư tuy không còn là trẻ con nhưng bác và cha nó đều là giáo viên, ở nhà do trường góp vốn xây, hàng xóm xung quanh đều là người quen biết, hoàn cảnh gia đình khá đơn giản. Bác chỉ có một đứa con, không khỏi quá mức chiều chuộng để nó lớn rồi còn gây thơ, không biết phân biệt người tốt kẻ xấu, đến khi xảy ra chuyện cũng là hai bác ra mặt giải quyết thay nó, cháu nói có đúng hay không?

Không nhận thức được người tốt kẻ xấu, to chuyện rồi!

Boss vội gật đầu, ngữ khí vô cùng thành khẩn:

- Đúng thế, bác yên tâm, cháu sẽ đối xử tốt với Thư Tâm.

Mồ hôi lạnh liên tục tứa ra, lưng Boss giờ chắc không khác gì khi ngồi phòng xông hơi.

Nghĩ mà xem, lời của bà Thư đã ám chỉ rõ ràng. Ý bà như thể là là tuy con tôi dễ bị lừa nhưng cậu đừng hòng lừa được nó, chỉ cần tôi và cha nó không buông tay thì cậu không có cửa đâu.

Như thể là cậu đừng tưởng tôi không biết rằng cậu định dứt khoát dụ dỗ con gái tôi trước, tôi đang định kiểm tra cậu đây! Cậu lo mà dụ dỗ chúng tôi trước, bao giờ chúng tôi đồng ý thì mới ngồi được vào vị trí dự bị.

Như thể là cậu đừng nghĩ chúng tôi đang làm khó cậu, chúng tôi rất có cảm tình với cậu chỉ là... Chưa đủ! Lúc này cậu nên làm gì đó để chúng tôi có cảm tình tốt với cậu hơn đi.

Chẳng phải thế sao? Đến cả “Thư Thư nhà bác” cũng nói ra rồi, đây chẳng phải là đẩy anh ra ngoài sao?

Boss ảo não không thôi thầm nghĩ: “Chẳng phải là cháu thấy Thư Tâm lo lắng nên mới làm thế để cô ấy an tâm sao! Haiz... Sự buồn bực, tủi thân của mình quả thực người ngoài không thể thấu! Chẳng biết phải làm sao mới được các cụ tin tưởng đây”.

Bà Thư vẫn dịu dàng nói:

- Dù sao thì Thư Tâm vừa mới trải qua chuyện không vui, bác rất thương nó, nghĩ mà xem, hai ông bà già cũng chẳng có bản lĩnh gì nhưng có mỗi đứa con gái thì cũng phải bảo vệ nó, giúp được đến đâu thì giúp, vẫn còn nuôi được nó, cũng không vội gả nó ra ngoài. Còn muốn giữ nó lại thêm năm nữa rồi từ từ cũng không muộn. Trải qua chuyện vừa rồi, bác và cha nó đã nghĩ thông, chuyện tìm chồng phải cực kì cẩn thận, không thể vội được, phải có thời gian.

Mặt Boss nhăn nhó, miệng thì đồng ý nhưng lòng lại rầu rĩ: “Bác không vội nhưng cháu vội! Bao nhiêu năm rồi! Haiz...”

Quay đầu nhìn Thư Tâm, Thư Tâm đặc ý nhìn anh.

Bà Thư cười nói tiếp:

- Đúng rồi, lần trước Lăng Vân... À, cháu không ngại bác gọi cháu là Lăng Vân chứ?

Boss vội đáp:

- Không ngại, đương nhiên không ngại.

Bà Thư lại bật cười, Boss xấu hổ nhưng rồi lại nghe bà nói:

- Bác chỉ là không muốn để con gái phải khổ thôi, nếu cháu thực sự có ý với nó, lúc nào bảo cha mẹ cháu đến gặp đi. Chẳng biết cháu đã nói với cha mẹ về chuyện của Thư Thư và gia cảnh nhà bác chưa. Những chuyện này nói rõ ràng trước thì hơn. Cháu nói có đúng không?

Boss mừng rỡ, mặt tươi cười, tay vươn ra véo tay Thư Tâm, chân thành cảm ơn:

- Cảm ơn bác, bác suy nghĩ thật chu đáo! Nhưng xin bác yên tâm. Chuyện của cháu và Thư Thư cháu không giấu gia đình, cha mẹ cháu đều biết. Chỉ là công việc của cha mẹ cháu có chút đặc thù, quanh năm suốt tháng ít khi về nhà nên vẫn chưa đến thăm được. Thật ngại quá, chỉ cần cha mẹ cháu nghỉ ngơi thì cháu sẽ bảo hai người đến gặp gia đình!

Hai cụ nhà Trác Lăng Vân đương nhiên không có ý kiến. Hai người luôn miệt mài làm việc khắp nơi, khoan thành, đào hầm, cả người bần thủ, qua vài năm, hai ông bà đột nhiên giặt mình:

- Trời ơi! Con mình đã sắp 30 tuổi rồi, ông ơi, ông có biết nó có bạn gái hay chưa không?

- Không nghe nói! Trời ơi! Sao có thể chưa nghe nó nói được?

- Ông à, tôi nói cho ông nhé, lần trước tôi nghe một cậu trẻ trong đội khảo cổ nói, giờ dần ông thích dần ông nhiều lắm, ông bảo con mình liệu có nhiễm tật xấu này không? Theo tôi thấy hình như thằng bé nhà mình... hình như nó giống thế lắm.

Hai nhà khảo cổ học chụm đầu bàn tán nhưng càng bàn càng thấy sợ. Vì thế còn cầu mong gì hơn? Chỉ cần con mình chịu thích con gái đã A di đà Phật lắm rồi, còn so đo gì thêm nữa.

Bà Thư không biết điều này nhưng lòng cũng thoải mái lại, thân mật mắng Boss:

- Cháu nói cái gì thế! Cha mẹ cháu đã bận như thế sao còn để bọn họ đến thăm được?

Bà Thư thoáng trầm ngâm rồi dịu dàng nói:

- Hay là thế này đi, bác nhớ công ty cháu qua mùa bận rộn sẽ được nghỉ một thời gian đúng không? Nếu có thể, cháu hãy đưa Thư Thư qua gặp cha mẹ cháu đi.

Sự vui mừng của Boss càng không thể khổng chế nổi, liền miệng nói cảm ơn nhưng đột nhiên bà Thư lại nói:

- Nhưng mà Lăng Vân này, hai bác có một yêu cầu, hi vọng cháu có thể thông cảm.

- Bác cứ nói đi!

- Là thế này, chuyện tình cảm của cháu và Thư Thư hai bác không tiện xen vào nhưng là người từng trải, là người làm mẹ, bác cảm thấy, có một số mâu thuẫn phải qua thời gian ở chung lâu dài mới nảy sinh, cho nên dù cha mẹ cháu có đồng ý thì bác cũng sẽ không chấp nhận cho hai đứa kết hôn sớm.

Nụ cười trên miệng Boss lập tức biến mất:

- Bác gái...

- Cháu đừng lo lắng. Vậy đi, một năm. Nếu cha mẹ cháu đồng ý chuyện cháu và Thư Thư, nhất định là phải đồng ý, bác không mong bọn họ cảm thấy miễn cưỡng. Bác nghĩ qua Trần Gia Lạc cháu đã hiểu, sức ảnh hưởng của cha mẹ với hôn nhân là không thể xem nhẹ. Cho nên, thời gian tính từ khi cha mẹ cháu hoàn toàn chấp nhận Thư Thư, từ đó đến một năm sau thì cháu mới có thể bàn đến việc kết hôn. Cháu thấy thế nào?

Tuy Boss cảm thấy như vậy có hơi mất thời gian nhưng cũng chỉ có thể nắm tay Thư Thư gật đầu:

- Được a, tuy về mặt cá nhân cháu không quá vui nhưng cháu không thể không nói, bác suy nghĩ rất chu đáo.

Bà Thư thở dài một hơi, cười nói:

- Cảm ơn cháu! Cháu đồng ý rồi thì bác cũng cúp máy đây. Bảo Thư Thư ngủ sớm đi, thời gian qua nó phải chịu nhiều áp lực rồi.

Thấy hai người này bàn chuyện chung thân đại sự của mình, Thư Tâm ngồi bên không nghe được gì không khỏi hiếu kỳ, hồ nghi nhìn Boss đang nửa vui nửa buồn hỏi:

- Mẹ em nói gì với anh?

Boss chậm rãi quay đầu, nhìn cô chăm chăm hồi lâu, mới nặng nề thở dài một hơi:

- À, mẹ em đang truyền thụ kinh nghiệm cho anh.

Thư Tâm kinh ngạc mở to mắt:

- Kinh nghiệm? Kinh nghiệm gì?

Boss chậm rãi ngẩng đầu, sau đó chân thành nói:

- Kinh nghiệm theo đuổi con gái.

Ví như làm thế nào để phá vỡ sự phòng ngự của đối phương, điều này chính là môn học bác đại tinh thần. Không thể không nói, bà Thư là một người nổi bật.

Mặc kệ vẻ mặt ngu ngơ của Thư Tâm, Boss tự nhiên ôm eo rồi đẩy Thư Tâm vào nhà tắm.

Có lẽ là hôn sự của hai bên đã có chút tiến triển, Boss nói năng vô cùng dịu dàng:

- Được rồi, cô gái của anh, em đi tắm đi. Mẹ em đã dặn phải để em ngủ thật ngon.

Anh hôn lên tóc Thư Tâm rồi tiện tay mở nước cho cô, sau đó tự mình thử độ ấm rồi mới quay đầu nhìn cô:

- Mùi hoa oải hương được không? Sẽ giúp em dễ ngủ hơn.

Thư Tâm gật gật đầu, lúc này mới tán thưởng một câu:

- Mẹ em đúng là lợi hại!

Boss vuốt tóc cô rồi đóng cửa nhà tắm lại cho cô. Thư Tâm thoải mái cởi quần áo, nào ngờ vừa mới cởi áo, vừa định vươn tay ra sau cởi áo ngực thì cửa phòng tắm bật mở.

Thư Tâm sợ tới mức vội ôm lấy ngực nhưng không hét lên, Thư Tâm không có thói quen đó.

Lại thấy Boss thản nhiên vươn nửa người vào, tự nhiên đặt bộ đồ ngủ con gấu của Thư Tâm sang một bên. Thư Tâm liếc qua, nhìn thấy trên bộ đồ ngủ còn có cả nội y.

Thư Tâm cảm thấy mặt mình như đang tỏa nhiệt, vội quay người ngồi vào bồn tắm còn chưa đầy nước, vẻ mặt lo lắng, cảnh giác.

Boss chỉ chỉ vào mắt kính của mình nói:

- Đừng lo lắng thế, về cơ bản, kính bị hơi nước làm mờ rồi.

Thư Tâm cảm thấy tai mình cũng như đang phun hơi nước ra ngoài, cuối cùng không nhịn được kéo khăn mặt ném thẳng vào mặt người đàn ông đang tỏ vẻ trấn định, không có ý xem trộm kia:

- Vô sỉ! Anh biến ra ngoài cho em!

Boss bình tĩnh giắt chiếc khăn trên đầu xuống, bình thần đặt sang một bên rồi quay đi, chỉ bỏ lại một câu:

- Đúng thế, anh về đây, ngủ ngon nhé!

Cửa phòng tắm cách một cái, Thư Tâm ảo não ôm đầu bỏ nhào về phía trước, nằm dài trong bồn tắm rồi hét thảm:

- Xảy ra chuyện thế nào còn ngủ thế nào được! Boss là đồ thối tha! Em tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không nhận lời cầu hôn của loại người cầm thú như anh!

Sau đó lòng run lên: Trời ơi, mẹ ơi, có phải là mẹ dạy anh ấy cái gì kì quặc không? Trước kia rõ ràng Boss là loại đàn ông nghiêm túc cơ mà.

Không thể không nói, Thư Tâm à, ánh mắt nhìn đàn ông của cô tuyệt đối không bằng mẹ cô đâu!

Lúc này, trong bệnh viện đa khoa XX, Vương Hiểu Hân lại cô đơn nằm trên giường bệnh.

Ngư Nhị ở đây cùng cô đến trưa, giờ đương nhiên đã đi nhưng người đàn ông trên danh nghĩa của cô thì lại chưa đến, thậm chí cơm tối còn chưa đưa đến. Nghĩ vậy lại có cảm giác thê lương.

Vương Hiểu Hân cảm thấy mình thật bi thảm! Chỉ là, rơi vào bước đường này là cô tự tìm...

Rốt cuộc con cô cũng không giữ lại được, thai đã lớn, lần này xảy thai ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể cô, nghỉ ngơi mấy ngày mà vẫn chưa lại sức, chẳng còn là một cô gái tuổi xuân phơi phới nữa.

Ngày đầu tiên biết tin này, Tạ Hồng Anh như điên như dại ngồi phệt xuống đất khóc lóc, mắng trời mắng đất, nói nhà họ Trần đã gây ra tội nghiệt gì, bà mẹ góa con cô nuôi con lớn, khó khăn lắm mới có được đứa cháu nội mà ông trời lại trừng phạt bà như thế!

Tạ Hồng Anh thậm chí còn kéo áo bác sĩ, trừng mắt chất vấn có phải là người ta không tận tâm cứu chữa lại نه đúng lúc bác sĩ đang giận dữ, bảo thẳng Tạ Hồng Anh rằng nếu không hài lòng thì tự đưa về nhà mà chữa.

Đưa đi? Đưa đi thế nào?

Lúc ấy cô chảy rất nhiều máu, chân mềm nhũn, nửa bước cũng không đi được. Cô cũng chẳng dám chờ mong vào người đàn ông vừa nghe tin con chẳng con đã không thấy bóng dáng.

Lúc ấy, cô được Ngư Nhị đỡ, nhẹ nhàng cẩn thận đặt lên giường bệnh, nước mắt không ngăn được rơi xuống nhưng cũng chẳng ai nhìn thấy.

Vương Hiểu Hân ngẩng người nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, khi thì khóc khi thì cười, sau đó thở dài thật dài một hơi: Thực ra, mất đi cũng tốt, dù sao...

Vừa đúng lúc này, ngoài cửa phòng bệnh vang lên một tiếng két.

Giờ đã muộn, phòng bệnh rất yên tĩnh, cho nên tiếng vang này lại rất rõ ràng.

Vương Hiểu Hân quay đầu lại nhìn nhưng không động dậy.

Cô biết là Trần Gia Lạc đến, chỉ là đã chẳng còn vui mừng nổi. Cô cứ dựa vào giường chờ nhưng hồi lâu vẫn không thấy người vào thì không khỏi thấy lạ, cau mày lắng nghe, không ngờ vừa nghe được hai câu thì mặt cắt không được hột máu.

Người tới thực sự là Trần Gia Lạc, chỉ có điều, anh ta vừa đến cửa thì đã bị người gọi lại.

Người đó là bác sĩ Lý, chính là bác sĩ phụ sản luôn đeo kính đen gọng lớn tuổi trung niên.

Trần Gia Lạc không biết bác sĩ đáng thương hôm trước bị mẹ anh ta kéo lại gây rối chính là bác sĩ nam duy nhất của khoa phụ sản và cũng là học trò nam duy nhất của bác sĩ Lý.

Có lẽ Trần Gia Lạc thấy người ta là con trai nên cũng mặc kệ không quản.

Nhưng bác sĩ đó là do bác sĩ Lý dạy dỗ, nhân ngày bà không có ở đó, mẹ con Trần Gia Lạc bắt nạt học trò của bà đương nhiên bà rất bất mãn.

Cho nên bà nhìn Trần Gia Lạc với vẻ không vui, cũng không phải là không nhận ra Trần Gia Lạc! Lúc gặp Trần Gia Lạc bà đã nhận ra, dù sao dám động thủ đánh người trong bệnh viện bà cũng chỉ thấy Trần Gia Lạc là người đầu tiên.

Chẳng phải thế sao? Người ngu cũng phải hiểu một đạo lý – ai cũng không tránh khỏi ốm đau, bệnh tật. Không tôn trọng bác sĩ thì nhất định sẽ có ngày không may.

Trần Gia Lạc có chút hoảng hốt, một tay cầm bình giữ nhiệt, một tay cầm tờ giấy.

Bác sĩ Lý nhìn thoáng qua mà giật mình nhìn lại Trần Gia Lạc, kết hợp với vẻ mặt của anh ta, lập tức có thể chắc chắn suy đoán của mình đến 7,8 phần.

Bà nổi giận, đạo đức nghề nghiệp cũng không kiềm chế nổi cơn giận của bà.

Bà gần như là chỉ vào mặt Trần Gia Lạc quát:

- Anh... anh lại đi làm giám định kia? Anh là loại đàn ông kiểu gì? Làm chồng kiểu gì thế?

Trong tay Trần Gia Lạc chính là giấy báo cáo xét nghiệm DNA! Trần Gia Lạc từng yêu cầu bệnh viện làm nhưng vì Vương Hiểu Hân không đồng ý ký tên không thực hiện được.

Người đàn ông này, chẳng những làm nhục mẹ đứa trẻ mà cũng đang sỉ nhục chính đứa bé đó, càng sỉ nhục đạo đức của bác sĩ trong bệnh viện này!

Báo cáo xét nghiệm DNA! Báo cáo xét nghiệm DNA

Bác sĩ Lý biết bên ngoài có rất nhiều bệnh viện chỉ cần tốn hai ba trăm tệ là có thể làm giám định cha con nhưng bà không thể ngờ, Trần Gia Lạc đã được mọi người khuyên bảo nhưng lại vẫn lén chạy ra ngoài làm xét nghiệm này!

Rốt cuộc anh ta có biết tôn trọng người khác không?

Bác sĩ Lý giận giữ, lòng thầm mắng, đến cả câu chữ hai hôm trước nghe được bọn trẻ con trong xóm mắng nhau cũng lòi ra: Từ đâu xuất hiện một tên cực phẩm thế này!

55. Chương 55

Bác sĩ Lý đeo kính gọng đen nhìn Trần Gia Lạc, gắng hết sức mình: “Nghe này Trần Gia Lạc, tôi không thể không nhắc nhở anh, người đang nằm trên giường bệnh kia là vợ của anh! Cô ấy vừa sảy thai! Cô ấy sảy thai là vì mẹ cậu! Là chính tay mẹ cậu đẩy ngã cô ấy! Anh hiểu không?”

Trần Gia Lạc như không nghe thấy, chỉ nắm chặt mấy tờ giấy trong tay.

Giấy chất lượng tốt vậy mà bị anh ta bóp thành một đồng nhàu nát.

Bác sĩ Lý thấy Trần Gia Lạc bỗng ngẩng đầu lên, nhìn mình với ánh mắt của một con dã thú, muốn chuyển sự nóng giận sang ỉn, chỉ cảm thấy tay ngứa ngứa, lập tức dùng ánh mắt còn hung tợn hơn Trần Gia Lạc đáp trả, ngón tay như không kiểm soát nổi cứ sờ soạng trong túi áo blu, sau đó mới nhớ ra mình không phải bác sĩ ngoại khoa, cũng không mang theo dao phẫu thuật.

Trần Gia Lạc đang tức giận như thế nhưng lại bị sự tức giận đáng sợ đằng sau cặp kính gọng đen của bác sĩ Lý dọa ngược, bất giác lùi một bước, lưng chạm vào cánh cửa gỗ mỏng của phòng bệnh, sau đó, lại bỗng nhiên như thể tỉnh ra, nghiêng rằng nhìn bác sĩ Lý, như một con gà trống đỏ mặt tía tai.

Anh ta thử hồng học, bất kì ai cũng có thể thấy ánh mắt đau khổ nhìn bác sĩ Lý, bất kì ai cũng có thể nghe thấy tiếng nói đau khổ: “Không! Chị làm như thế vốn đã là không công bằng! Còn tôi? Chị có thấy tôi không? Tôi vì cô ta mà mất vợ, còn mất cả con.”

Hai mắt Trần Gia Lạc như thể lồi ra, hai tay khua khoắc điên loạn, mấy tờ giấy bị vò nhàu phát ra tiếng lạo xạo, từ họng Trần Gia Lạc thốt ra: “Cô ta vẫn luôn lừa gạt tôi! Đến giờ vẫn lừa gạt tôi!”

Bác sĩ Lý nhìn anh ta một cách thương xót, đẩy gọng kính trên sống mũi lên, rồi thở dài: “Sau đó anh lại lừa gạt vợ mình”

Trần Gia Lạc thét lên một tiếng rồi đột nhiên dừng lại.

Bác sĩ Lý bỏ kính xuống, dùng vạt áo blu nhẹ nhàng lau mắt kính, bà không thèm nhìn Trần Gia Lạc, chỉ chậm chậm lau, chậm chậm nói: “Để tôi nhớ xem, lần đầu tiên tôi gặp vợ anh. À, ý tôi là vợ trước của anh, tôi không nhớ tên cô ấy nữa, dù sao tôi cũng tiếp xúc với quá nhiều bà mẹ rồi. Lúc đó, vợ cũ của anh mỉm cười một cách rất hạnh phúc, nói rằng muốn cho bố của đứa trẻ trong bụng mình một bất ngờ. Nhưng, anh có công bằng không? Tôi nhớ rất rõ sau đó cô ấy lại tới đây, cũng mất đứa trẻ rồi thì phải? Hình như cũng vì mẹ anh.”

“Không ... Lúc đó khác ... Chị không thể nói như vậy, mẹ tôi không cố ý, bà ấy tuyệt đối không cố ý, bà ấy cũng không muốn, bà ấy không hề muốn làm thế, chúng tôi không biết cô ấy có thai ...”

“Bình tĩnh! đừng căng thẳng! Chẳng lẽ ý anh là, với cô gái nằm trên giường bệnh kia thì mẹ anh cố ý?” Bác sĩ Lý giọng chắc nịch, nhìn Trần Gia Lạc đang dựa vào cánh cửa từ từ trượt ngồi xuống nói: “Tôi không quan tâm anh và mẹ anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ít nhất lương tâm của anh cũng phải cho anh biết, trong lúc vợ anh đang nằm trên giường bệnh, cái anh cần làm là ở bên cô ấy, chăm sóc cô ấy, an ủi cô ấy, chứ không phải là nghỉ ngơi cô ấy!”

“Anh Trần, hành động sau đó của anh làm cho tôi bất kể là đứng trên cương vị một bác sĩ hay một người phụ nữ, đều cảm thấy ớn lạnh! Nghe đây anh Trần, nếu người vợ đang nằm trên giường bệnh của anh có ý kiến anh và mẹ anh, tôi sẽ làm theo lương tâm, làm nhân chứng cho cô ấy! “

Bác sĩ Lý nhắm mắt đeo kính, giờ mới ngẩng đầu lên, thấy cánh cửa phòng bệnh cốt kết mở ra, thấy Vương Hiểu Hân mặt mày xanh xao từ từ bước ra.

Trần Gia Lạc đang ngồi dựa vào cửa phòng bệnh cũng ngẩng đầu lên, rồi quay đầu lại nhìn theo ánh mắt bác sĩ Lý.

Anh cũng không hiểu rõ cái đầu óc bị người bác sĩ trung niên trước mặt làm rối tung rối mù của mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì, như một phản xạ anh giấu kết quả kiểm tra DNA ra sau người, sau đó nhanh chóng đưa ánh mắt lướt qua Vương Hiểu Hân vài lượt. Anh không biết Vương Hiểu Hân đã nghe thấy những gì, hoặc... đã nghe thấy bao nhiêu.

Mùa hè, quần áo mặc vừa mỏng vừa ít, tay áo bệnh nhân của Vương Hiểu Hân được xắn lên lộ ra cánh tay gầy yếu nhợt nhạt, trên cổ tay trái, mấy giọt máu tươi còn nổi rõ.

Bác sĩ Lý lướt ánh mắt qua phía sau Vương Hiểu Hân, rồi nhìn chăm chăm vào cái ống truyền dịch đang đung đưa vì bị kéo xuống mà trách móc: “Cô hoàn toàn không hợp để làm một người bệnh!”

Vương Hiểu Hân mỉm cười, tiếc là do mất máu quá nhiều, sắc mặt cô khá là không ổn, đã mấy ngày trời rồi mà môi vẫn còn chút nhợt nhạt.

Thực ra, với sức hồi phục của tuổi thanh xuân, Vương Hiểu Hân không thể yếu ớt như vậy.

Ánh mắt bác sĩ Lý lại lướt qua một vòng bụng của Vương Hiểu Hân, cau mày một cái, rồi cuối cùng không nói gì nữa. Cô bé này bị thương quá nặng, như một cái máy kém chất lượng, tuy bên ngoài nhìn có vẻ hoàn toàn mới, nhưng bên trong sớm đã bị người ta đổi toàn linh kiện cũ lạo xà lạo xạo.

Cũng là phụ nữ, bác sĩ Lý tuy có chút không vừa lòng với người không biết trân trọng sức khỏe như Vương Hiểu Hân, nhưng qua mấy ngày nay, thấy bà mẹ chồng đánh đá của Vương Hiểu Hân, thấy cảnh cô ấy khốn khổ một mình, chút không vừa lòng đó lại trở thành sự phần nộ. Thực ra nếu trong lòng bác sĩ Lý vốn

không có chút thương xót cô bé này, sao cô phải tỏ ra không vừa lòng với cô bé tự dày dạn bản thân mình này chứ?

Trước nụ cười của Vương Hiểu Hân, Trần Gia Lạc ngậy ra. Sau đó, chỉ trong chốc lát, anh như biến thành một người khác, kêu lên: “Em làm gì vậy? Đang nằm nghỉ trên giường còn ra đây làm gì?”

Anh ngại ngần nhìn bác sĩ Lý cười một tiếng, chạy ra đỡ tay Vương Hiểu Hân. Là tay phải, anh không chạm vào tay trái chảy máu của Vương Hiểu Hân

“Xin lỗi bác sĩ, nhờ chị giúp cô ấy truyền lại!”

Bác sĩ Lý hơi bất ngờ, sau đó gật gù đầu, thấy Trần Gia Lạc cẩn thận dìu Vương Hiểu Hân đỡ cô ấy xuống giường thì mới bước vào, lấy ngón tay dí dí vào mu bàn tay gầy gò của Vương Hiểu Hân, sau đó nhanh chóng đâm kim vào.

Dòng dịch mát lạnh theo mu bàn tay vào trong máu, sau đó tuần hoàn khắp cơ thể, Vương Hiểu Hân thả lỏng người, chỉ cảm thấy cả cánh tay man mát.

“Được rồi, là một bệnh nhân, mong cô sau này không được bất cẩn như thế này.” Bác sĩ Lý đẩy gọng kính với sắc mặt không tốt cho lắm, vừa quay đi, lại thấy Trần Gia Lạc đang xé cái gì đó rồi vứt vào thùng rác.

Bác sĩ Lý ngậy người, sau đó gật đầu cười hài lòng, ngoảnh lại lướt nhìn Vương Hiểu Hân, cô bé này đang lúng túng nhìn nụ cười của Trần Gia Lạc, đầu óc chuyển động chậm chậm theo động tác của Trần Gia Lạc, như là đang đi vào một hồi ức nào đó.

Bác sĩ Lý thở dài, chỉ là một bác sĩ, không thể nào chỉ trích gia đình nhà người ta, vậy nên bác sĩ Lý chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Trần Gia Lạc, nói thầm với anh: “Nhớ lấy, làm sai một lần, thì hãy cố gắng để đừng sai thêm lần nữa.”

Trần Gia Lạc cúi đầu, phải sau một lúc mới “Vâng” một tiếng, bác sĩ Lý cũng đã đi rồi, lúc đóng cửa, lướt nhìn qua thùng rác, chỉ thấy một đồng giấy vụn.

Lúc nửa đêm yên tĩnh, tiếng đóng cửa như thể ngay bên tai, Trần Gia Lạc sực tỉnh, mở cặp lồng để sang bên cạnh.

Bên trong là một bát cháo, còn có một ít rau và thịt rang, đều là do Tạ Hồng Anh làm.

Bọn họ đã chuyển nhà, ở một nơi cũng gọi là rộng rãi, nhưng nhà bếp thì lại phải dùng chung, lúc Tạ Hồng Anh làm cơm còn cãi nhau với người ta, đồ ăn vương vãi không ít, thành ra mấy món trong cặp lồng trông có vẻ hơi ít.

Trần Gia Lạc có phần lúng túng, lấy thìa trộn các món vào với nhau, rồi mới bón vào miệng Vương Hiểu Hân, lại bị Vương Hiểu Hân giơ tay chặn lại.

Trần Gia Lạc chỉ biết nhìn trách móc Vương Hiểu Hân rồi quay người kéo bàn ăn ra, đặt cặp lồng lên trên, để Vương Hiểu Hân tự xúc ăn.

Phòng bệnh vang lên tiếng nhai khe khẽ, giờ cũng muộn rồi, Vương Hiểu Hân cũng đói rồi, một lúc là ăn hết hơn nửa.

Trần Gia Lạc ngơ ngơ nhìn một hồi, cuối cùng lắp ba lắp bắp nói: “Hiểu Hân, em đừng buồn, em và anh đều còn trẻ, con cái sẽ sớm có thôi.”

Vương Hiểu Hân ngẩng đầu nhìn anh ta một lát, nhưng Trần Gia Lạc nhận thấy, trong mắt Vương Hiểu Hân đã không còn cái biểu hiện sùng bái như trước nữa, anh có phần không quen lắm, như thể hôm qua còn là một cô bé con, hôm nay tự đứng lại có ánh mắt sắc bén.

Vẫn may, Vương Hiểu Hân “Vâng” một tiếng, giúp Trần Gia Lạc có thể tiếp tục nói. Anh im lặng một lát rồi mới nhìn khuôn mặt Vương Hiểu Hân mà từ từ nói: “Em mất con, anh và mẹ đều rất đau lòng, mẹ chờ đứa con trong bụng em từ lâu lắm rồi, mẹ không bao giờ mong đứa trẻ gặp chuyện.”

Vương Hiểu Hân lại “Vâng” một tiếng, lúc này cô cũng ăn xong rồi, thực ra vẫn chưa no, nhưng cũng chỉ có thể đặt cặp lồng sang một bên. Sau đó cô quay sang nhìn Trần Gia Lạc, đôi môi khẽ cười, nhưng lúc Trần Gia Lạc nhìn lại, thì chẳng thấy gì cả, như thể bị hoa mắt vậy.

Trần Gia Lạc đưa cho Vương Hiểu Hân một cái khăn ướt, sau đó cầm tay Vương Hiểu Hân, dịu dàng cười, dịu dàng nhìn vào mắt Vương Hiểu Hân: “Vậy nên, em cũng đừng trách mẹ, được không?”

Vương Hiểu Hân ngây ra một lát, nhìn vào mắt Trần Gia Lạc, mong muốn ấy cuối cùng cũng tiêu tan sạch sẽ.

Trần Gia Lạc hơi hoang mang, mau chóng thêm một câu: “Đợi em ra viện rồi, chúng ta sẽ đi lấy giấy đăng kí kết hôn nhé! Phải rồi, em có mời bố mẹ em không? Trước giờ chưa thấy em nhắc tới người nhà, anh còn tưởng nhà em không còn ai nữa cơ, nếu không phải lần này gặp cậu Ngưu Nhị đó, anh cũng quên mất chuyện này rồi.”

“Em xem, sao em không nhắc anh chứ?” Anh nhìn Vương Hiểu Hân quở trách, rồi cười.

Vương Hiểu Hân nhếch mép, bỗng đổ người xuống, kéo chăn lên trùm kín đầu: “Muộn rồi, anh về đi. Lát nữa truyền dịch xong, em sẽ tự gọi y tá.”

Trần Gia Lạc có chút bối rối, nhìn Vương Hiểu Hân vài lần, an ủi vài câu, cuối cùng cũng đi.

Vương Hiểu Hân nằm trong chăn mím chặt môi, với tay sờ soạng bên cạnh gối, cuối cùng cũng sờ thấy điện thoại.

Nhìn cái màn hình đen xì, Vương Hiểu Hân mãi mới đưa ngón tay ấn vào được nút bật máy. Sau tiếng nhạc bật máy, Vương Hiểu Hân chợt nhận ra, người duy nhất cô có thể liên lạc chỉ có mình Ngưu Nhị, mà số điện thoại đó, lại là số hai ngày trước Ngưu Nhị tự tay nhập vào.

56. Chương 56

Dãy số đó hẳn là lúc đến đây Ngưu Nhị mới mua, trong trí nhớ của Vương Hiểu Hân, người đàn ông đó luôn như vậy, rõ ràng trông thì cao lớn khôi ngô nhưng lại vô cùng cẩn thận, vô cùng tiết kiệm.

Vương Hiểu Hân nhìn chăm chăm vào dãy số đó, nhìn hồi lâu, lấy chăn che mặt để mùi thuốc khó ngửi trong không khí tản ra, trong chăn rất bí khiến cô rất khó thở, bởi vì ánh sáng từ điện thoại nên làm nổi bật lên một điểm sáng nho nhỏ.

Nhìn chăm chăm hồi lâu, cũng không rõ là 10 hay 15s, màn hình đột nhiên tắt, Vương Hiểu Hân ngừng thờ, hầu như không tự chủ được mà hung hăng ấn vài phím.

Tiếng động nhẹ nhàng lập tức vang lên, trên màn hình hiện ra mấy chữ “Đang kết nối”...

Chân tay Vương Hiểu Hân luống cuống, thiếu chút nữa thì ném điện thoại đi.

- Hiểu Hân?

Đến thời gian để cô do dự cũng chẳng có, Vương Hiểu Hân đã nghe thấy giọng nói của Ngưu Nhị, còn có cả tiếng cười để che giấu sự ngượng ngùng nữa.

Nước mắt Vương Hiểu Hân rơi vào màn hình điện thoại di động, cô xoay người rồi nghe máy, khẽ gọi:

- Anh Ngưu Nhị...

Hiển nhiên Ngưu Nhị đã bị tiếng khóc của Vương Hiểu Hân làm cho hoảng sợ, có lẽ anh trời sinh không biết an ủi người khác, ngoại trừ câu: “Hiểu Hân, em làm sau vậy, Hiểu Hân, em đừng khóc!” thì cũng chẳng biết nói gì hơn.

Móng tay cầu kì của Vương Hiểu Hân vô thức dè vào nút bật loa khiến giọng nói chất phác của người đàn ông kia tiến vào tai mình không thể ngăn cản, khiến trái tim vốn bị tổn thương của cô nóng rất.

Kí ức thời thơ ấu lướt qua trong tâm trí, người luôn chạy tới trước mặt mình mỗi khi mình bị bắt nạt, cả năm luôn tiết kiệm tiền tiêu vặt để mua ình một chiếc váy mới thật đẹp, sau đó lại hỏi cô có muốn lấy anh không...

- Anh Ngưu Nhị! Anh có còn muốn lấy em không? Anh còn muốn không? Anh đã nói lớn lên sẽ lấy em đúng không?

Vương Hiểu Hân nắm chặt điện thoại, không hiểu sao mình lại hỏi câu này chỉ là đến khi hỏi rồi, tim cô thoáng thất lạc, như là đau đớn như là vui sướng? Cô chẳng thể phân định rõ ràng.

Nhưng sự lặng yên kéo dài, cảm giác vừa vui mừng vừa đau đớn lại dần biến thành sự khủng hoảng. Sự kinh hoàng khi bị cả thế giới bỏ rơi.

- Anh Ngưu Nhị, đến anh cũng không cần em sao? Chẳng phải anh đã nói rằng sẽ chăm sóc cho em cả đời sao? Rõ ràng anh đã nói vậy!

Vương Hiểu Hân thoáng bật dậy, dây truyền dịch dao động khiến tay đau đớn nhưng vẫn không thể ngăn cô hét lên một cách sắc nhọn, hoảng hốt.

- Anh...

Đầu bên kia, Ngưu Nhị liếm liếm đôi môi khô khốc.

Anh mua số điện thoại mới thì chỉ nói cho hai người, một là anh trai mình và một là Vương Hiểu Hân. Nhưng người đầu tiên biết lại không phải là người đầu tiên gọi đến ình. Là anh trai anh gọi đến đầu tiên.

Anh trai Ngưu Nhị lớn hơn Ngưu Nhị mười mấy tuổi, từ nhỏ đã luôn chăm sóc cho anh, cũng chẳng khác cha anh là bao. Từ trước đến giờ Ngưu Nhị luôn rất kính trọng anh trai, anh trai vừa hỏi đến chuyện gần đây thì Ngưu Nhị đương nhiên không dám nói dối, thành thành thật thật nói hết. Trong dự đoán, ở đầu bên kia, anh trai chửi ầm lên.

- Óc lợn của chú có còn trên cổ không? Người ta đã có chồng có con mà chú còn dây vào làm gì? Hả? Mấy năm trước anh đã giới thiệu đối tượng cho chú mà chú còn không nghe, giờ thì hay rồi, người ta cái gì cũng có còn chú thì vẫn độc thân! Chú có chết cũng chẳng liên quan gì đến người ta. Chú giờ có muốn lấy người khác thì cũng có ai thèm lấy nữa!

- Không phải, bác Vương đã đồng ý chuyện kết hôn của em và Hiểu Hân. Anh cũng biết mà. Ngưu Nhị cúi đầu đáp.

- Anh biết thì có tác dụng gì! Chú không thấy cô ta vừa nghe chuyện này xong đã bỏ chạy luôn rồi sao? Hả? Còn đi mất tám năm 3,4 năm, bật vô âm tín. Người ta có muốn làm vợ chú không? Đầu chú là óc lợn thật đấy à? Tự ngẫm lại cho anh xem nào, phụ nữ xinh đẹp để làm gì? Biết nóng lạnh, biết yêu thương người khác mới là con gái tốt! Giống như chị dâu chú đây này!

Ngưu Nhị vội vàng dạ:

- Em biết chị dâu là người tốt mà!

Anh của Ngưu Nhị giận đến dậm chân:

- Chú cũng không nhìn xem, người như chú chỉ là người làm thuê nghèo, có cái gì mà đòi tranh giành với chồng người ta? Dù có tranh thì chẳng nhẽ còn định nuôi con cho cô ta nữa à?

Mất Ngưu Nhị đỡ bưng, vội phản đối:

- Em không muốn tranh giành gì với chồng cô ấy cả, thật đấy anh ạ, anh tin em, em chỉ là muốn xem cô ấy sống có tốt không, em chỉ muốn xem thôi. Cô ấy mất con, giờ rất đau lòng, anh cũng không định bảo em phải tay bỏ mặc cô ấy đấy chứ? Anh, tốt xấu gì chúng ta cũng nhìn cô ấy lớn lên, em... Em vẫn muốn coi cô ấy là em gái mình!

- Anh... Chú làm anh tức chết! Chú cũng biết cô ta đang đau lòng mất con? Người ta đã chẳng nghĩ gì đến mà chú còn ở bên cạnh lo lắng suông! Người ta đã có chồng rồi, còn cần chú phải chăm sóc sao! Trong lòng người ta đã chẳng có chú, cho dù chú có moi tìm dâng lên cũng vô dụng! Chưa biết chừng người ta còn thấy chướng mắt!

Anh trai Ngưu Nhị giận dữ đến ho sặc sụa, qua điện thoại nhưng vẫn nghe được. Ngưu Nhị sợ tới không dám nhúc nhích, chỉ không ngừng vâng dạ, đáng tiếc anh trai anh lúc này chẳng nghe thấy gì:

- Em thực sự là chỉ đến thăm cô ấy thôi, thật đấy anh ạ, em đã coi cô ấy là em gái, em...

Bên kia, tiếng ho dứt quãng, Ngưu Nhị nghe thấy chị dâu ở bên vừa đưa nước qua vừa nhẹ nhàng khuyên bảo, giọng nói dịu dàng khiến Ngưu Nhị lau mắt đang cay cay. Nghĩ lại mình, lòng chua xót.

Bên kia, tiếng ho cuối cùng đã ngừng, cơn giận của anh trai Ngưu Nhị cũng tiêu tan phân nửa, cuối cùng thở dài một tiếng, nói:

- Chú hai, chú nghe anh một câu. Đừng nghĩ đến cô ta nữa, hai đứa không có duyên phận, dù có thì cô ta cũng không xứng với chú. Nó thích quần áo đẹp dễ rực rỡ, chú lại là loại người không quan tâm đến việc ăn mặc, nó thích cuộc sống thành thị nhưng chú lại thích sống an lành trong trấn nhỏ. Hai người không phải là người phù hợp để ở bên nhau. Anh và chị dâu chú thấy chú cứ mãi thế này cũng không phải không lo lắng cho chú!

- Anh...

Mắt Ngưu Nhị cay cay, nước mắt rơi xuống. Bên cạnh lại vang lên giọng nói của chị dâu:

- Chú hai à, đừng ngắt lời, để anh chú nói hết đã.

Ngưu Nhị đành lau mắt rồi vâng một tiếng.

Lại nghe anh trai nói tiếp:

- Anh và chị dâu chú gặp qua nhiều người, cũng không phải chưa từng thấy người như Vương Hiểu Hân. Những năm qua cẩn thận nhìn lại chưa hề thấy con bé đó tốt. Haiz, những năm nay chú cố gắng, vất vả anh đều biết cả. Chú làm thuê bên ngoài kiếm được không ít tiền, nhà anh chị đang ở cũng nhờ chú một phần, anh vẫn nhớ, không quên nên đương nhiên không thể nhìn chú nhảy vào biển lửa. Chú nghĩ kĩ lại đi, chú đi làm thuê có kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì trong mắt người ta vẫn chỉ coi chú là kẻ làm thuê, là kẻ quê mùa chú biết không? Người ta cần người khác cơ!

Anh trai Ngưu Nhị đi đi lại lại, giận đến nghiêng răng.

- Cho dù bao năm qua chú chăm sóc cha mẹ nó thì có được gì? Người ta tự coi mình là không có cha mẹ rồi, mấy năm qua có bao giờ chú thấy nó về thăm cha mẹ? Được được được, cho dù chú giờ có theo đuổi được người ta thì có tác dụng gì? Người như vậy anh gặp nhiều rồi, có lẽ cô ta rơi vào bước đường cùng sẽ cố gắng ở bên chú một hai năm, chỉ là sau đó thì sao? Đến lúc đó con cái đã có rồi, chẳng lẽ chú còn dành hết tiền cho cô ta chường diện chứ không suy nghĩ đến nhà cửa, con cái? Nếu chú thực sự có thể làm thế thì cứ lấy cô ta đi! Nhưng là anh trai, anh biết chú không làm được, chẳng phải là tự hành hạ mình sao? Chẳng phải như vậy là chú đang dùng tiền kiếm được cả một đời đi mua một con búp bê về làm vợ sao? Nghe này, tuổi chú cũng chẳng còn trẻ, tự suy nghĩ ỉn đi. Anh chị cũng không được học cao, những lời này đều là hai anh chị chiêm nghiệm nhiều năm qua mới nghĩ ra được, chú cũng nên nghĩ cho cẩn thận nhé!

Nước mắt Ngưu Nhị cuối cùng không ngăn nổi nữa, giơ tay lên vung về lau nước mắt nhưng không thể lau hết được, mắt đỏ hoe, gật gật đầu nói đồng ý thì anh trai Ngưu Nhị mới cúp máy nhưng Ngưu Nhị vẫn nghe được tiếng anh trai thở dài ở bên đầu dây và tiếng chị dâu hỏi vội:

- Sao rồi? Chú hai có chịu nghe không? Sao thằng bé này lại cố chấp như vậy...

Ngưu Nhị cầm điện thoại ngồi trong phòng trọ hẹp, nhìn ánh trăng chiếu vào phòng trọ.

Phòng trọ này là do nhà dân sửa lại, xây ở bên trường học nhốn nháo, điều kiện rất kém, chỉ là rẻ, 20 đồng một đêm có điện nước đầy đủ, tuy có hơi vắng vẻ nhưng Ngưu Nhị chẳng sợ bị giật tiền cướp sắc thì cũng chẳng sao.

Nói là phòng trọ nhưng ngoài chiếc giường lớn ra thì cũng chẳng có gì, ông chủ nhà nhướn mắt nói:

- Ngoài giường ra thì cậu còn muốn gì nữa? Chẳng phải cũng đến vì giường sao? Cũng may là không phải cuối tuần bằng không người cậu to thể này chưa chắc đã tìm được phòng trống thế này mà ở đâu! Còn thích kén chọn sao!

Vì vậy, Ngưu Nhị giờ đang an vị trên chiếc giường cũ, một mình lau nước mắt.

Anh chị tốt với mình đương nhiên Ngưu Nhị biết, Vương Hiểu Hân ghét anh dần dần, nói anh không có tiền đồ anh cũng biết. Nhưng chẳng phải đây là lần đầu tiên anh thích một người con gái sao? Lại cảm thấy mình đã được mẹ của Vương Hiểu Hân đồng ý, tốt xấu gì cũng coi như là con trai người ta nên mới chăm sóc cha mẹ Hiểu Hân suốt bao năm qua.

Nhiều năm qua đi, Ngưu Nhị cũng suy nghĩ nhiều, thực ra tình cảm gì đó cũng sớm đã phai nhạt. Anh trai nói đúng, tình cảm gì cũng là vô dụng, quá khứ giữa hai người chính là quá khứ mà thôi.

Anh và chị dâu luôn khuyên Ngưu Nhị, nói tuổi anh không còn nhỏ, tìm cô gái tốt mà lấy, thu tình cảm lại.

Anh đã nhiều lần chờ đợi, cũng từng do dự rất nhiều lần.

Mẹ Vương Hiểu Hân tóc bạc phơ thở dài, đưa cho anh một tờ địa chỉ nói:

- Ngưu Nhị à, cháu là người tốt, cô có lỗi với cháu, là Hiểu Hân nhà cô không có phúc, nó không xứng với cháu, cháu cũng đừng vì nó mà chậm trễ cuộc đời. Con bé kia... bác nghĩ nó sẽ không quay về đâu. Cháu tìm theo địa chỉ này xem sao. Nếu tìm được rồi thì cháu cũng nên kết thúc rõ ràng đi. Có thể về thì tốt, không về... Không về... thì để mặc nó đi. Để mặc nó đi... Con bé đó... quá cao ngạo.

Địa chỉ đó là địa chỉ trường đại học của Vương Hiểu Hân.

Lúc trước Ngưu Nhị và Vương Hiểu Hân là thanh mai trúc mã, ngây ngô cho rằng Vương Hiểu Hân chính là bạn gái của mình.

Ngưu Nhị lớn hơn Vương Hiểu Hân vài tuổi nhưng đầu óc không nhanh nhạy, thành tích học tập không tốt, vừa tốt nghiệp trung học đã ra ngoài làm thuê, mỗi lần về nhà đều dẫn Vương Hiểu Hân còn đang học cấp ba đi chơi, mua đồ ăn ngon, mua đồ đẹp cho cô. Cứ như vậy nhiều năm đến khi Vương Hiểu Hân tốt nghiệp trung học, Ngưu Nhị đương nhiên vô cùng cao hứng qua nhà cô cầu hôn.

Mẹ Vương Hiểu Hân đương nhiên là đồng ý luôn miệng, Ngưu Nhị cười đến tít cả mắt lại, về nhà chuẩn bị sính lễ nhưng không ngờ, Vương Hiểu Hân vừa nhận được tin đã chẳng nói chẳng rằng mà bỏ chạy mất tích.

Nói dả kích, tổn thương đương nhiên là không thể không có nhưng Ngưu Nhị là người chất phác, nghĩ Vương Hiểu Hân chẳng qua là tuổi trẻ bồng bột nên chưa chấp nhận được ngay. Vì thế Ngưu Nhị vừa đi làm thuê bên ngoài vừa chăm sóc cha mẹ Vương Hiểu Hân và đợi cô hồi tâm chuyển ý.

Nhưng chẳng ai ngờ lại phải chờ đến mấy năm trời.

Ngưu Nhị vừa chờ vừa do dự, sợ tiếp nhận người con gái mà anh chị giới thiệu rồi thì Vương Hiểu Hân lại hồi tâm chuyển ý, như vậy thì Vương Hiểu Hân sao chấp nhận được? Vì vậy đã quyết tâm, bất chấp anh trai khuyên nhủ cỡ nào cũng đều từ chối.

Nhưng đánh chết Ngưu Nhị cũng không ngờ, Vương Hiểu Hân chẳng những không về mà còn một mình đến thành phố lớn học đại học!

Nếu không phải trường học theo hộ khẩu trên chứng minh thư gửi giấy báo điểm về nhà thì chỉ sợ đến cha mẹ Vương Hiểu Hân cũng không biết con gái mình ở đâu.

Nhưng cha mẹ Vương Hiểu Hân cảm thấy không thể đối diện với Ngưu Nhị nên coi như mình cũng không có đứa con gái này, cũng không nhắc đến Vương Hiểu Hân trước mặt Ngưu Nhị, dấu điểm đến bây giờ.

Có điều hai người không ngờ, mấy năm qua Ngưu Nhị lại đối tốt với hai người như vậy.

Hai ông bà già cuối cùng không nhịn được, mắng thăm Vương Hiểu Hân nhiều lần, cuối cùng đưa địa chỉ này cho Ngưu Nhị đi tìm.

Lúc ấy, hai người nhét địa chỉ vào tay Ngưu Nhị, khuôn mặt già nua đỏ lên, nói năng ngập ngừng đứt quãng, lấy cố là trông mong con gái thực ra là đã chẳng còn quan tâm nữa.

Nhưng không ai ngờ, Vương Hiểu Hân đã kết hôn, còn có cả một ông chồng giám đốc.

Cha mẹ Vương Hiểu Hân không ngờ, Ngưu Nhị cũng không ngờ. Chỉ là sau khi Ngưu Nhị biết rồi, lòng đã có suy nghĩ rõ ràng.

Thì ra cô gái bé nhỏ vừa nghe đến “kết hôn” đã bỏ chạy không phải là quá nhỏ, không chấp nhận được mà là thực sự... thực sự chán ghét anh.

Nghĩ lại trước kia, mình cố gắng hết sức, còn nghĩ đến những lời anh chị mình nói, còn nghĩ... Những năm không có Vương Hiểu Hân bên cạnh, dường như mình sống cũng không tệ.

Tim Ngưu Nhị đập loạn, đúng lúc này, Vương Hiểu Hân gọi điện tới khiến Ngưu Nhị hoảng sợ. Sau đó Ngưu Nhị lại nghe Vương Hiểu Hân khóc ở đầu bên kia, vừa lo lắng vừa sợ hãi hỏi anh, hỏi anh rằng: “Anh Ngưu Nhị! Anh có còn muốn lấy em không? Anh còn muốn không? Anh đã nói lớn lên sẽ lấy em đúng không?”

Ngưu Nhị đột nhiên nghĩ, anh đã từng nói rằng đợi cô bé xinh đẹp kia lớn lên rồi sẽ lấy cô về làm vợ, nhưng chờ thật lâu, thật lâu khi anh tỏ tình thì cô bé đó đã bỏ anh mà đi chẳng quay đầu nhìn lại.

57. Chương 57

Mùa hè này, công ty AC gần như là bận rộn từ trên xuống dưới, nhưng dù bận rộn như vậy thì mọi người vẫn cười vui vẻ, đầy tin tưởng. Bởi vậy có thể nhìn ra Trác Lăng Vân có khả năng lãnh đạo, khống chế công ty cỡ nào. Dù sao cam kết của Trác Lăng Vân với công ty có thực hiện được hay không về cơ bản đều dựa vào mấy tháng này.

Nghĩ đến kì tích sẽ được tạo ra bởi chính mình, nghĩ đến túi tiền lớn dần, ai nấy đều vừa vội vã vừa hưng phấn.

Trác Lăng Vân đứng ở trên nhìn xuống, cũng kìm lòng không đậu mỉm cười, sau đó vỗ tay hai cái thì mới dừng được mọi người đang làm việc như chong chóng.

Ánh mắt của mọi người khiến Trác Lăng Vân bị hấp dẫn, ai cũng không ngờ Boss luôn nghiêm túc lại có thể vui đùa, tâm tình đám đông vừa mới kiểm chế lại giờ lại sôi sục.

Lại thấy Boss đẩy đẩy gọng kính, nghiêm túc nói:

- Mọi người đừng khấn trương, mặc kệ thành tích quý này thế nào, tiền thưởng của mọi người cũng sẽ không ít, hoàn toàn đủ để cả nhà chi tiêu trong mấy ngày nghỉ.

Mọi người cùng cười vang, mấy người vốn tăng ca suốt mấy ngày qua cũng bị hai chữ “tiền thưởng” kích thích, thậm chí có mấy cậu trẻ tuổi bắt đầu xôn xao.

Trong ánh mắt trông chờ của mọi người, trưởng phòng tài vụ được hoan nghênh nhất quả nhiên cười dịu dàng bước lên, đưa một xấp phong bì đã chuẩn bị trước cho Boss, sau đó Boss đưa cho giám đốc từng bộ phận.

Boss nhìn mọi người, chân thành nói:

- Chắc hẳn mọi người cũng biết cam kết của tôi với tổng công ty, nếu không làm được chắc tôi cũng không cần ở lại AC nữa nhưng lại liên lụy mọi người phải liều mạng theo tôi, thật sự rất áy náy. Tiền thưởng tôi đã xin ứng trước, mặc kệ cuối cùng thành tích có đạt được như mong muốn không thì vẫn cảm ơn mọi người trước.

Mọi người ngẩn người, lại nghe Boss tiếp tục nói:

- Đương nhiên, nếu thành tích cuối cùng vượt qua thành tích mong muốn thì sẽ có thể bổ sung nữa. Mọi người cố gắng nhé!

Một câu nói thản nhiên, tràn ngập sự tự tin lập tức trấn áp sự bất an vừa nhen nhóm trong lòng mọi người. Tất cả mọi người mắt không chớp nhìn chăm chăm vào những phong bì to to chứa những phong bì nhỏ nhỏ bên trong. Vì vậy, ngoại trừ cô thư ký Misha luôn tận tâm thì không ai phát hiện lúc Boss đưa phong bì cho Thư Tâm lên đánh mắt với cô.

Cô thư ký thở dài một hơi, quay mặt đi, mỉm cười.

Chỉ có cô mới biết, Boss vì cam kết với tổng bộ, vì món tiền thưởng trước mắt này mà phải chịu bao nhiêu áp lực. Nhưng nhìn không khí trước mắt chẳng ai có thể ngờ được.

Không thể không nói, Boss rất có khả năng dẫn dắt không khí và khống chế lòng người. Mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, ít nhất, địa vị của Boss ở công ty trong lòng mọi người sẽ không thể thay đổi.

Quý bận rộn nhất năm cuối cùng cũng kết thúc trong sự chờ mong và bất an của mọi người. Bận rộn hồi lâu, AC luôn có lệ sẽ ọi người nghỉ ngơi một tuần. Đương nhiên là để mọi người được thư giãn, chuẩn bị tiếp tục liều mạng cho quý sau.

Nhưng giờ Boss đã lên đổi tên ngày nghỉ thành “kì nghỉ thư thái” (Thư Tâm cũng có nghĩa là thư thái). Nghiêng đầu nhìn Thư Tâm ngồi cạnh mình, Boss lập tức cảm thấy tên thật xứng với người.

Vì vậy, ngày nghỉ đầu tiên, Boss dẫn bạn gái đến Tây An nghỉ ngơi, thả lỏng bản thân.

Tốt xấu gì Thư Tâm cũng xuất thân từ khoa văn, từ nhỏ lại được sự hun đúc của mẹ nên càng thêm yêu mến cổ đô 6 triệu đại này. Nhưng nếu như là cổ đô với vô số đồ ăn ngon thì càng khiến người ta yêu mến hơn.

Thư Tâm ăn mặc thoải mái ra trận, ném ba lô nhỏ lên giường khách sạn rồi vui vẻ kéo rèm ra, sau đó nhìn vào ánh mắt đang cười của Boss, chấp tay sau lưng đi dạo qua một vòng rồi đẩy người đàn ông đang dần biến sắc ra ngoài.

Một phút sau, Thư Tâm mở cửa đã thấy Boss vẫn nắm chặt thanh kẹo cao su, đen mặt đứng ở cửa ra vào, đến tư thế cũng không thay đổi.

Thư Tâm phì cười sau đó vội nhìn lại, ra vẻ kinh ngạc rồi lấy trong túi quần một tờ giấy in từ trên mạng ghi kín chữ với tiêu đề “Du lịch Tây An”, đặc ý nhìn Boss:

- Ô, không phải nói một miếng kẹo cao su là có thể hối lộ người phục vụ khách sạn đáng yêu sau đó tìm được cửa hàng tạp hóa lâu đời sao? Ngay cả Boss em còn đưa ra ngoài rồi mà sao vẫn không được?

Cuối cùng còn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt thối thối của Boss, ra vẻ vô tội nháy mắt.

Từ sau lần nói chuyện cởi mở đó, tuy vẫn không công khai ở công ty nhưng Thư Tâm cũng bắt đầu coi Boss là một người bạn trai bình thường, đôi khi cũng trêu đùa, đôi khi còn bắt nạt. Giờ xem ra, hiệu quả có vẻ không tệ.

Boss lập tức bị Thư Tâm trêu chọc cho cáu, nắm chặt tay Thư Tâm rồi kéo Thư Tâm đi ra ngoài. Thư Tâm lảo đảo chạy theo, miệng kêu oai oái:

- Boss, anh chậm một chút! Đây! Đang coi thường em chân ngắn hơn anh chứ gì?

Một cô nhân viên khách sạn đi ngang qua cười với Thư Tâm:

- Chào mừng đến với Tây An! Cho dù không có kẹo cao su thì tôi vẫn có thể chỉ đường đến cửa hàng tạp hóa chuyên bán đồ cổ cho!

Mặt Thư Tâm đỏ bừng lên, cúi đầu đi theo Boss.

Dường như Boss chẳng hề xa lạ gì với thành phố này, rẽ trái rẽ phải đã dẫn Thư Tâm đến một cửa hàng trông rất lâu đời, chưa đợi Thư Tâm nhìn rõ dòng chữ trên tấm biển sơn son đã kéo Thư Tâm đi vào.

Bàn ghế của cửa hàng hiển nhiên đã sử dụng rất nhiều năm, mặt bàn bóng loáng biểu hiện rõ dấu vết của thời gian.

Trong cửa hàng tiếng người ầm ầm, gần như có thể nghe được rất nhiều thứ tiếng. Đương nhiên, giọng nói bản địa của người bán hàng là đặc sắc nhất.

Thư Tâm kinh ngạc nhìn Boss, Boss ho khan hai tiếng rồi đặc ý gọi hai bát thịt dê và bánh bao không nhân.

Thư Tâm nhìn trộm chiếc bánh bao chạy trông vừa nhẵn vừa cứng, vội nhân lúc Boss không chú ý, lén lấy cầm nang “Du lịch Tây An” bị đối phương khinh bỉ ra nhìn sau đó mới ngồi thẳng người nhìn lại những chiếc bánh kia, sau đó bắt đầu cắt bánh ra.

Đối diện, Boss nhìn rồi cười cười, cúi đầu chậm rãi chuẩn bị ăn.

Nhưng trong cửa hàng rất nhiều người, Thư Tâm thực sự không thể không biết xấu hổ mà ăn quá lâu được, chỉ ăn hơn nửa thì đã để phục vụ dọn đi. Nhưng không ngờ, phục vụ lại bưng lên một bát canh to bự.

Thư Tâm há hốc mồm.

Bên kia, lúc này Boss mới chậm rãi tiêu diệt hết bát lớn trước mặt, chậm rãi nói:

- Sức ăn của em cũng không tệ, có thể ăn gần hết được. À, quên không nói cho em, súp này đều là làm theo số lượng khi này em ăn đó.

Thư Tâm tức tối cúi đầu, lòng thì đang gào khóc: Thì ra Boss thù dai như vậy! Quá đen tối! Cô chỉ muốn bán chút nhan sắc của Boss thôi mà... một chút thôi...

So với món ăn trước, món mới này thực sự khiến Thư Tâm ăn đến muốn nuốt luôn lưỡi vào. Rất nhanh, bụng Thư Tâm đã căng phồng lên, không thể không ôm bụng lớn tiếng khen ngợi người Tây An hào phóng:

- Bát to thật, Boss, em sắp không thở được rồi.

Sau đó cẩn thận đứng lên, chậm rãi bước đi, chậm rãi nói:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

Boss liếc nhìn cô, nhìn cái bụng không thể xẹp lại của Thư Tâm, lắc lắc đầu nói:

- Đi đâu cũng được, anh nghĩ đi vài vòng cho cái bụng của em xẹp lại rồi tính.

Thư Tâm xấu hổ, ôm bụng định phản đối nhưng không ngờ lại ợ ra một tiếng. Thư Tâm cảm thấy bụng nhói lên một cái, chỉ đành đau khổ ôm bụng, chấp nhận ánh nhìn chế nhạo của nhân viên phục vụ, dưới sự che chở của Boss, chậm rãi đi ra ngoài.

Sau lưng lập tức truyền đến tiếng chủ quán vui vẻ kéo dài giọng bằng tiếng phổ thông không đúng chuẩn:

- Hai vị đi thong thả, lần sau lại đến...

Thư Tâm đau khổ nghĩ thầm: Ôi, đau quá... Hình như ăn hơi no.

Boss mỉm cười nhìn Thư Tâm, lại đẩy kính mắt, cố ý hỏi:

- Còn muốn ăn gì nữa không?

Thư Tâm cúi đầu, ra sức lắc đầu:

- Không, chúng ta đi dạo đi!

- À, nói vậy là sẽ do anh dẫn đường?

Đương nhiên Thư Tâm không phản đối, cứ như vậy mà bước theo sau Boss, trong lòng không ngừng gào thét: Có nên mua thuốc tiêu hóa không? Có nên mua không?

Trên đường, những biển hiệu dần sáng đèn, ca sĩ nghiệp dư đầu đường đang hát, không ít trẻ con vây quanh vỗ tay khen ngợi.

Thành thị cổ mang theo ý vị đặc biệt, như là một nửa đang chìm trong quá khứ huy hoàng, một nửa lại đang dẫn đầu thời đại vậy, có sự va chạm mạnh với nhau khiếp lớp bụi lịch sử như bay lên. Rất động lòng người.

Thư Tâm lưu luyến trong cảm giác kì lạ này, theo Boss đi xuyên qua đám người đang rảo bước trong đêm, đôi khi sẽ nhỏ giọng nói chuyện với Boss, như sợ đánh thức cái gì đó.

Lúc nói chuyện, có đôi khi hai người kề sát nhau, hơi thở vẩn vút, cảm giác như tâm hồn cũng hòa hợp.

Về mặt Boss càng dịu dàng, tay khoác lên vai Thư Tâm, tay kia đút trong túi quần, dùng đầu ngón tay vuốt ve chiếc nhẫn trong túi.

Rất ít khi anh ăn mặc thoải mái như vậy, quần jean xanh đậm, trong mặc áo ba lỗ, áo ngoài buông vài cúc, có thể nhìn thấy cơ ngực rắn chắc. Còn cả chiếc bùa vừa lấy trên cổ, thực ra cũng chẳng đáng tiền mấy, khi này Thư Tâm nhìn thấy ở bên đường, cố ý trêu nên mua bắt anh đeo, nhìn kĩ còn chẳng hiểu là cái gì nữa.

Anh chỉ có thể nhìn Thư Tâm làm càn, nhìn Thư Tâm cười, phản đối đôi câu rồi đã bị vẻ tươi cười của Thư Tâm thu phục.

Đời người có mấy ai gặp được người khiến bạn cam tâm tình nguyện chịu thua như vậy. Gặp được đã là rất may mắn rồi, như anh vậy.

Đi hơn một tiếng, thấy chiếc bụng căng tròn của Thư Tâm cuối cùng cũng tiêu đi, Thư Tâm không nhận được sự vui mừng. Hai người đều đeo giày thoải mái, cũng không thấy đau chân nhưng cô gái ngốc Thư Tâm lúc này mới ngẩng đầu, nhìn lại chỗ mình đang đi, nghi hoặc nhìn Boss:

- Viện bảo tàng? Giờ chúng ta đến đây làm gì? Đã đóng cửa rồi mà.

Boss vén tóc mai cho Thư Tâm, bóng đêm khiến khuôn mặt góc cạnh của anh trở nên thật dịu dàng:

- Ủm, chúng ta không đến thăm quan, chúng ta đi gặp người.

- Người?

Thư Tâm kinh ngạc nháy mắt vài lần, đột nhiên cảm thấy gió lạnh nổi lên tứ phía, lưng lạnh toát, người nổi da gà.

Cuối cùng Boss cũng nhận ra vẻ kì quái của Thư Tâm, không khỏi sửng sốt:

- Mẹ chưa nói cho em?

Thư Tâm nháy nháy mắt, sợ hãi rúc vào lòng Boss, ôm chặt eo Boss, vòng eo săn chắc khiến Thư Tâm không nhận được ăn đậu hũ một chút rồi mới ngẩng đầu hỏi:

- Nói cái gì?

Boss ảo não vỗ vỗ trán, không nhận được khe rên rĩ:

- Nói với em là sẽ đi gặp cha mẹ anh!

Thư Tâm há hốc miệng, nửa ngày sau mới hốt hảng:

- Không phải chứ? Em bây giờ? Em đâu có chuẩn bị gì?

Nói xong vội xòe bàn tay rộng của mình lên, lúc này mới phát hiện không rộng tí nào, vừa rồi đi dạo lâu như vậy mua rất nhiều đồ, chỉ là... đều là đồ không đáng tiền.

Boss quay qua một bên khẽ nói:

- Anh nghĩ em không cần phải lo lắng đâu.

Thư Tâm như sắp khóc, nắm chặt áo Boss:

- Sao có thể? Em lo muốn chết! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Boss thương cảm vuốt vuốt tóc cô:

- Lo cũng chẳng làm được gì cả, em đã đến đây rồi.

Nói xong, bữu bữu môi, Thư Tâm nhìn theo mắt anh lại thấy một người đang vội vàng đi tới, miệng thì la hét:

- Ai dà, con trai, cuối cùng cũng dẫn con dâu đến ra mắt rồi à?

Người đó đến gần Thư Tâm mới nhìn rõ, đó là một người đàn ông tuổi trung niên, quần áo lấm lem bụi, tóc cắt ngắn cũn, người mặc quần áo lao động.

Có lẽ vì thường phải làm việc bên ngoài, nhìn ông trông lớn hơn tuổi thật một chút nhưng nụ cười chân thành của ông khiến Thư Tâm bớt lo lắng hơn rất nhiều. Nhưng nghĩ đây là cha của Boss thì tim lại đập thình thịch.

Boss bất đắc dĩ gọi một tiếng:

- Cha... Cha thế này...

Ông Trác lườm con:

- Á á, mày chê bố mày à con? Bố với mẹ mày đang bận rộn lắm, có mấy thứ đồ văn vật quan trọng cần tu sửa, mọi người đều rất bận. Nếu không phải vì để xem vợ mày thì mày nghĩ bố mẹ sẽ chịu gặp mày sao?

Boss xấu hổ bước ra phía sau một bước, kéo Thư Tâm đang lo lắng ra nói:

- Cha, đây là Thư Tâm, con đã nói với cha mẹ rồi đó.

Thư Tâm vội cúi đầu, vừa xấu hổ vừa lo lắng chào:

- Cháu chào bác Trác.

Ông Trác vội cười híp cả mắt lại:

- Ôi, khéo quá! Đừng đứng ở đây nữa, mau theo bác vào nhà, mẹ nó chắc cũng sắp về. Chúng ta vào nhà đợi bà ấy đi!

Mà bên kia, nhà Thư Thư, bà Thư đang cùng ông Thư ngồi bên giường, vừa xem TV vừa thêu tranh chữ thập, thêu được một lúc thì bà khều khều ông, nói:

- Lúc này Thư Thư chắc đã đi gặp ông bà Trác rồi đúng không? Không biết Thư Thư có lo lắng không?

Ông Thư đang chăm chú xem bóng đá, đáp:

- Lo cái gì chứ! Không phải bà nói để thằng bé Lăng Vân nói trước với Thư Thư rồi sao?

Bà Thư gạt đầu, lại tiếp tục thêu:

- Đúng thế, tôi cũng không nói cho nó, bằng không tôi sợ nó sẽ không đến Tây An với Lăng Vân. Chẳng phải Lăng Vân đã nói rồi sao? Cha mẹ thằng bé quanh năm suốt tháng bôn ba khắp nơi, khó có khi gặp nhau được một lần. Bỏ lỡ cũng không hay.

Ông Thư hừ một tiếng, nói:

- Thật sao? Nhưng mà con gái tôi mà nhát gan thế sao?

Bà Thư cười không đáp.

58. Chương 58

- Thằng tiểu tử này, nói xem nào, đã bao lâu mày không về thăm cha mẹ rồi? Lúc nào cũng kêu bận rộn, có gì mà bận? Bận cách mấy thì có bận bằng cha mẹ mày đang cống hiến vì di sản văn hóa nhân loại không?

Ông Trác chấp tay sau lưng đi đằng trước, vừa đi vừa cằn nhằn.

Boss nắm tay Thư Tâm đi theo sau, vừa bước chân nặng nề, bật đèn trên tường vừa không đếm xỉa đến lời phàn nàn của cha mình, nghiêng đầu nhìn Thư Tâm đang cười, chỉ có thể xả giận bằng cách nắm chặt tay Thư Tâm.

Đằng trước, ông Trác như có cảm giác, đứng lại ngay đầu bậc thang, liếc ngang sang, ánh mắt lạnh buốt.

Boss lập tức dừng hành động mờ ám, ngẩng đầu nhìn cha, vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Cha... con thực sự bận mà, hơn nữa cha mẹ suốt ngày chạy đi khắp nơi, lại còn cứ tìm đến những chỗ mờ ám, núi sâu thế này, lúc nào cũng giữ bí mật thì cha bảo con đi đâu tìm cha mẹ? Được rồi, đều là con sai, chẳng phải con đang về thăm cha mẹ rồi sao?

Boss luôn nghiêm túc trước sau như một y như tượng giờ đến đây lại khác lạ, sinh động hơn rất nhiều, mặc kệ là với người bên ngoài có thể lạnh lùng, nghiêm túc thậm chí là nghiêm khắc đến cỡ nào nhưng trước mặt cha mẹ vẫn chỉ là đứa trẻ. Kiểu gì cũng không nghe nổi cha mẹ cằn nhằn, hậu quả chống đối thì trước giờ đâu phải ai cũng có gan để nhận.

Cảm giác này rất ám áp, rất quen thuộc, Thư Tâm vui vẻ đứng bên xem kịch.

Đừng thấy vợ chồng họ Trác trông bình dân nhưng đều rất có lai lịch, bình thường tiếp xúc với không ít đồ quốc bảo. Như trước đó mấy ngày, có một số văn vật trị giá hàng triệu, hàng tỉ đưa sang Mỹ triển lãm, hai ông bà cũng chạy theo một chuyến, quên không nói với con trai hại anh con trai mình không gọi điện thoại được, vội như kiến bò trên chảo nóng.

Thế nhưng không thể không cúi đầu trước uy nghiêm của cha.

Ông Trác phui phui bụi trên tóc, nghiêm mặt nhìn con nhà mình rồi lại quay đầu cười phàn nàn với Thư Tâm:

- Đúng là, cháu thấy đấy, con lớn rồi thì không nghe lời nữa. Từ nay về sau thằng bé này giao lại cho cháu, cháu cứ xử lý nó nhé. Có chuyện gì bác và mẹ nó sẽ chống cho cháu! Đừng nề tình.

Nói xong vỗ vỗ lưng Boss hai cái để thị uy.

- Bác nói cho cháu biết, con trai ấy à, không làm như thế thì nó sẽ ngứa da, đánh ột trận là được! Nó da dày thịt béo, cháu đừng có xót.

Thư Tâm nhìn cha chồng tương lai không hề có “ý thức nam quyền” này, gáy toát mồ hôi lạnh. Khoan khoan, sao lại là cha chồng tương lai!

Thư Tâm dùng sức xoa xoa mặt, bỏ qua ý nghĩ “quái dị” của mình, khẽ lẩm bẩm: “Nào có không nữa...” Lén nhìn lại lại thấy Boss đang nhìn qua, dưới ánh đèn mờ nhạt, trông Boss có chút bất đắc dĩ, có chút ám áp lại có chút... thẹn thùng. Lòng cô như có gì đó lấp đầy,

Nhưng Boss lại không nhận được, một tay kéo Thư Tâm, một tay ôm vai cha mình, kéo tay cha già khỏi lưng mình, giọng nói bất đắc dĩ đến bất lực:

- Cha! Cha... có thể để ý một chút không?

Ông Trác ho khan hai tiếng, liếc Thư Tâm rồi nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Tiểu tử thôi... Giờ chỉ biết sợ cha mà làm mà mất thể diện. Đúng là vô lương tâm.

Boss không dám trả lời, hai tay kéo hai người đi qua cầu thang tối, giả bộ mất diếc tai nghe.

Hai ông bà mấy hôm nay đều ở trong nhà nghỉ của bảo tàng, có hai phòng ngủ, đồ đạc đều có sẵn. Cũng chỉ ở khoảng 1,2 tháng, điều kiện rất được. Chỉ có điều hai ông bà cũng chẳng có lúc nào rảnh rỗi, còn phải hướng dẫn hai cậu trẻ mới vào nghề nên bình thường đều ăn cơm hộp cùng mọi người cho qua bữa, ít khi về nhà.

Mà căn phòng này, một thiếu người, hai thiếu mùi bếp lửa, mà thiếu mùi bếp lửa thì không giống một gia đình.

Cho nên, ông Trác bị con đẩy đi về nhà, ngẩng đầu nhìn căn phòng lạnh tanh dưới ánh đèn nhu hòa, nghiêng nghiêng đầu nhìn đứa con nay đã cao lớn, nhớ lại đứa bé con từng bế trong lòng, dường như mới chỉ là chuyện ngày hôm qua.

Con đã lớn, đã có người thích, qua thời gian nữa có khi cũng sẽ sinh con, vẻ mặt ông biến đổi vài lần, cuối cùng nhẹ thở dài một hơi, dần dần trở nên nhu hòa.

Đưa tay vỗ nhẹ lưng con, đón lấy ánh mắt thăm dò của con mình, ông cười lắc đầu, chấp tay sau lưng, kéo dài giọng nói:

- Bà xã ơi! Tôi dẫn con với con dâu về rồi đây...

Thư Tâm và Boss nào biết cha già suy nghĩ những gì, ngược lại Thư Tâm lại bị hai chữ “con dâu” kích thích cho xấu hổ. Boss thì lại rất hài lòng nhìn cha với ánh mắt tán thưởng, tiện thể còn nhéo bàn tay nhỏ bé của Thư Tâm, tâm tình vui sướng ăn chút đậu hũ non rồi chưa đợi cha mình gọi xong đã vội gọi mẹ.

Cũng thiệt cho Boss phản ứng nhanh nhạy, tiếng “Mẹ” còn đang bay bay trong không trung thì bà Trác đã một tay cầm thìa, người mặc tạp dề vọt tới trước mặt, hôn chụt lên má Boss một cái.

Boss nghiêng đầu nhìn Thư Tâm rồi xấu hổ xoay người nhưng vẫn hôn nhẹ lên má mẹ. Bà Trác lúc này mới cao hứng quơ quơ thìa :

- Con trai, đói chưa? Hôm nay mẹ thể hiện tay nghề cho con đây!

Xoay người nhìn Thư Tâm rồi cười híp mắt lại:

- Đây là Thư Thư đúng không? Đúng là cô gái xinh đẹp! Không chê cô thì thơm cô một cái đi!

Nói xong cũng thơm lên má Thư Tâm một cái.

Nhiệt tình như vậy nhanh chóng hòa tan nỗi xấu hổ lần đầu gặp mặt, Thư Tâm cười đến khóe mắt cong cong, cũng thơm bà Trác một cái thật kêu, bà liền tán thưởng liên tục:

- Ôi, đúng là cô bé ngoan! Vừa gặp đã thấy thân thiết rồi!

Ông Trác ở bên không nhịn được ho khan hai tiếng, từ xa xa chìa vào “vũ khí” trong tay bà, nghiêm túc nói:

- Bà xã, để ý nôi cơm đi! Nếu xảy ra hỏa hoạn là to chuyện đó!

Bà Trác bắt măn lờm ông, hừ một tiếng:

- Nói cái gì thế? Lúc nào cũng xem thường tôi như vậy? Tôi nấu canh mà cũng gây ra hỏa hoạn được sao? Đúng là, lúc nào cũng quan trọng hóa vấn đề? Ông cứ nhớ đấy!

Bà vừa cằn nhằn nhưng vẫn đi vào phòng bếp, nhưng đi vào rồi lại vội đi ra, chỉ chỉ ông Trác:

- Nhìn ông cả người bụi bặm kìa, mau đi tắm rửa đi! Cho ông năm phút thôi đấy!

Sau đó đắc ý lắc lắc đầu:

- Tôi tắm rồi nhé!

Vốn đã quen với cuộc sống dã chiến, năm phút đồng hồ là hoàn toàn đủ. Ông Trác ho khan ha tiếng rồi dẫn con dâu vào nhà:

- Ấy, vào đi chứ cháu! Bà ấy tính thế rồi, cháu đừng so đo.

Sau đó lại đi vào chuẩn bị quần áo, lầm bầm nói:

- Con trai, con tiếp đón Thư Tâm nhé!

Boss và Thư Tâm nhìn nhau rồi bật cười.

Thư Tâm nghiêng người dựa vào vai Boss, cười nói:

- Cha mẹ anh thật thích!

Boss dựa người vào sofa, ôm lấy Thư Tâm rồi nhìn quanh sau đó hôn lên má Thư Tâm:

- Ừm, có đôi khi!

Thư Tâm hơi giật mình, tiện đà lại tưởng tượng đến vẻ mặt lạnh như băng của Boss, không khỏi nghi ngờ thân thể của anh. Nghĩ rồi không nhịn được lại bật cười.

Boss nhướn mày, ngón tay vừa vuốt qua gò má Thư Tâm thì đã thấy mẹ mình đang thò đầu nhìn ra, vừa khéo bị con trai bắt gặp thì mới cười khan rụt đầu về.

Boss khẽ lắc lắc đầu, cảm nhận độ ẩm thuộc về cô, cuối cùng cũng bật cười.

Không khí bữa tối rất vui vẻ, hòa hợp, bà Trác nhiệt tình trái ngược hẳn với Thư Tâm. Thư Tâm là kiểu người người khác tốt cũng vậy, xấu cũng vậy, đều có thể cười thoải mái cho qua nhưng luôn tự tạo khoảng cách. Nhưng tính của cô là vậy, một khi đối phương tiến tới gần cũng rất dễ tự giác lùi bước. Nói đơn giản chính là cần một người mạnh mẽ chủ động công phá lớp vỏ bảo vệ của cô.

Giống như Hiểu Hiểu, đó là cô gái sắc sảo, nóng vội và góc cạnh, rõ ràng rất nhiều người lén nói này nọ sau lưng cô nhưng cô lại có thể thân thiết, hòa hợp với người tính cách dịu dàng như Thư Tâm.

Nhưng bà Trác lại khác với Hiểu Hiểu. Hiểu Hiểu trẻ chung, sắc sảo, bà Trác lại có sự nhiệt tình khiến người ta khó có thể từ chối. Nhưng tựu chung lại, cả hai đều nồng nhiệt như lửa.

Sau bữa tối, Thư Tâm đang dọn dẹp bát đĩa thì bị bà Trác kéo ra ngoài.

Bà Trác vỗ vỗ tay cô, nói:

- Đàn ông sức dài vai rộng để làm gì? Chia sẻ đi!

Cho nên bà nấu cơm thì hai bạn đàn ông trong nhà phải rửa bát.

Hai bạn đàn ông không hề dị nghị, ngoan ngoãn chui vào bếp.

Thư Tâm nhìn vào phòng bếp, lần đầu tiên thấy Boss mặt mày hòa hoãn mặc tạp dề đi rửa bát. Ừm, có chút đáng yêu, có chút dịu dàng, như có bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trái tim cô.

Thư Tâm thấy bà Trác không để ý nên lập tức lén lút đi vào.

Ông Trác vội tránh sang một bên, miệng lầu bầu phàn nàn:

- Thực ra so với rửa bát, bác thà nấu cơm còn hơn.

Boss nâng tay lên, Thư Tâm thất tap dề thay anh, nhìn nhìn rồi cười trộm:

- Còn anh thì sao? Có cần em giúp không?

Boss nhìn về đặc ý của Thư Tâm, nhẹ nhàng à lên một tiếng, chậm rãi đổ nước rửa chén ra, khuấy hai vòng, bọt nổi lên rồi mới nghiêng đầu, nghiêm túc nói:

- Hay là em chọn trước đi, từ nay về sau em thích rửa bát hay nấu cơm?

Thư Tâm sững sờ, ông Thư ở bên cúi đầu cười, lòng vui vẻ: Không hổ là con mình! Có được tác phong tốt đẹp của mình! Hehe!

Thư Tâm trợn mắt nhìn, ngẫm ra ý tứ ẩn trong câu nói, tai dần đỏ bừng lên.

Cô gái xấu hổ lén nhìn trộm ông Trác, ông lại lập tức tỏ vẻ đứng đắn nhích xa thêm một chút, quay lưng về hai người trẻ tuổi.

Lúc này Thư Tâm mới đi đến bên Boss, véo mạnh eo Boss một cái, nhỏ giọng nói:

- Hay là thay đổi đi?

Boss không nhịn được, nhướn mày nhưng lại sợ cô gái dễ xấu hổ kia thẹn quá hóa giận, vội cúi đầu, làm ra vẻ đứng đắn, cọ trán Thư Tâm, thấp giọng nói:

- Anh không có ý kiến.

Nhưng chiếc nhẫn trong ngực áo lại vẫn khiến anh rất sốt ruột.

Bên ngoài, bà Trác đang dọn phòng ngủ cho các con, nhìn nhìn rồi lẩm bẩm:

- Chỉ có hai phòng, ngủ chung chắc cũng không sao chứ?

Đến khi dọn xong, gọi hai tiếng nhưng vẫn không thấy Thư Tâm trả lời, xoay người nhìn ra phòng bếp thì lập tức mỉm cười.

Ông Trác đứng ở đối diện cửa phòng bếp, cầm một chiếc bát lau qua lau lại đến lần thứ n, cũng xấu hổ quay đầu đi, chỉ đành nhìn vợ mình cười cười.

Bà Trác đứng dựa cửa, dùng khẩu hình nói với ông: “Đồ lười, lần này tha cho ông đấy!” Nếp nhẫn nơi khoe mắt dưới ánh đèn ấm áp lộ ra tình cảm ấm áp.

59. Chương 59

- Con ngủ ngon, Thư Thư ngủ ngon.

Bà Thư đứng lên thơm má con một cái rồi nhìn con an ủi:

- Đừng lo lắng, mấy hôm trước mẹ đã đem chăn mền đi phơi nắng rồi.

Sau đó thoáng dừng lại rồi nói tiếp:

- À, có lẽ sẽ hơi bụi vì cha mẹ quên không thu chăn ngay, nhưng đây không phải lỗi của mẹ, Tây An luôn rất bụi, nhưng mẹ cố đập qua rồi.

Thấy Thư Tâm tai đỏ bừng chẳng nói chẳng rằng thì cười cười, đón nhận nụ hôn của con trai rồi thì thầm vào tai con mình: “Nói thật, con trai, mẹ chỉ giúp con được đến thế thôi”.

Boss lén quay đầu nhìn Thư Tâm rồi nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn, nhưng mà con cảm thấy vừa đủ thôi, thái quá cô ấy không tiếp nhận được ngay.

Bà mỉm cười rồi cùng ông chồng đã mất kiên nhẫn rút lui ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa phòng ngủ lại.

Ông Trác nhìn bà đang cười rất hưng phấn, nhỏ giọng nói:

- Hèm, kiềm chế chút đi!

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng ngủ của con rồi lại cười rất vui vẻ:

- Coi chừng làm con gái nhà người ta sợ!

Bà Thư đi vào phòng ngủ của mình, xếp lại chăn gối, vừa nghe thể đã trợn mắt lên, chỉ vào tường kể bên:

- Ở ngay cách vách thôi, ông nghĩ con ông thực sự sẽ làm gì đó sao?

Ông Trác chui vào chăn, tắt đèn, khép mắt như thể không thèm đếm xỉa:

- Bà không thấy con bé trông rất ngại ngùng à?

Bà Trác cười, nằm xuống đẩy vai ông trên giường:

- Sao thế? Thẹn thùng không tốt sao? Chúng tớ cô bé này rất ngoan. Chẳng phải lúc trước ông cũng rất thẹn thùng còn gì.

Ông Trác lập tức xoay người, tiếng giường cọt két, bà Trác hoảng sợ nhưng lại thấy ông Trác trợn mắt nhìn qua, thở phì phì ngẩng đầu:

- Tôi mà xấu hổ? Tôi mà có thể hay thẹn thùng? Chẳng phải tôi bị một đám bầu râu bắt đi theo đuổi bà sao?

Bà Trác kéo dài giọng, nương theo ánh sáng từ góc rèm chưa kéo liếc nhìn ông Trác, giọng lạnh tanh:

- Hay nhỉ, lúc trước tìm đến trước mặt tôi rồi hát có một bài mà cũng gọi là “theo đuổi” á? Giờ hối hận rồi chứ gì?

Ông Trác vừa nói xong đã tự thấy không hay, ông và bà Trác đều có quân tịch, lúc trước gặp nhau khi còn trong quân ngũ. Lúc trước đã từng hát một bài tình ca trước mặt rất nhiều người, đây là chuyện khiến bà lúc nào cũng rất tự hào, sao giờ lại tự đi chặt thang của mình? Vì vậy lẩm bẩm:

- Nói linh tinh gì thế? Đã là vợ chồng già cả rồi! Còn cứ bắt bẻ tôi từng câu từng chữ? Cái đó không gọi là theo đuổi sao? Lúc đầu bà tự tin, kiêu ngạo thế còn gì!

Bà Trác hừ một tiếng, quay lưng nằm xuống, nhắm mắt lại không nói. Ông Trác nhìn nhìn, đẩy đẩy vai vợ:

- Sao thế? Không vui?

Bà Trác yên lặng hồi lâu, cả buổi mới thấp giọng hỏi:

- Ông bảo sao một cô gái tốt lại bị ly hôn?

Ông Trác nhất thời không biết trả lời sao, chỉ đành thuận miệng đáp:

- Sao thế? Bà để ý chuyện đó? Tôi thấy cô gái kia rất được, dịu dàng lại hiểu chuyện, hiếm có nhất là không hề sợ cái mặt lạnh như tiền của con mình, vừa nãy tôi thấy bà cũng rất thích đấy thôi?

Bà Trác lật người, trừng mắt nhìn chồng mình hồi lâu mới nói:

- Haiz, không phải không hài lòng nhưng luôn có cảm giác không thoải mái.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy cần phải bổ sung:

- Cũng như lúc ăn dưa hấu vậy, cũng không phải lúc nào cũng nhả sạch hết hạt được nhưng cũng không phải là cái gì to tát.

Ông Trác cười:

- Con bà ăn dưa hấu có bao giờ nhả hạt, từ nhỏ đã thế rồi. (Anh Boss giống em quá ^^)

Bà Trác lườm ông:

- Con tôi? Chẳng lẽ không phải con ông?

Ông Trác cười cười:

- Sao lại không phải? Ai dám nói không phải?

Bà Trác cũng cười, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Haiz, đúng là nghĩ ngợi lung tung, đêm rồi còn cứ thích nghĩ nhiều. Nói thật, chưa bao giờ tôi thấy con mình yêu mến cô gái nào như vậy, sao có thể không thỏa mãn?

Bà Trác vỗ vỗ gối đầu, ý bảo ông cũng nằm xuống rồi mới chậm rãi nói:

- Ông cũng biết đấy, thực ra tôi luôn cảm thấy có lỗi với con. Ông xem, từ khi nó còn nhỏ chúng ta đã dẫn nó đi khắp nơi, hại nó không có bạn chơi thân thiết mà đến giờ cũng không chăm sóc nó cho tốt. Thành bé ngoan giờ lại thành ra thế này, suốt ngày nghiêm mặt như thể có ai nợ nó tiền không bằng. Nếu không phải thế thì việc gì tôi già thế này còn phải cố gắng ôm hôn nó làm gì? Chẳng phải TV hay nói, ôm hôn nhiều sẽ xúc tiến trao đổi tình cảm sao? Thế mà ông còn cứ cười tôi!

Bà Trác lườm qua, ông Trác vội cười làm lành:

- Đúng đúng, đều là tôi không tốt.

Trong lòng khó trách cũng có chút không vui, cuối cùng thành tiếng thở dài. Bà Trác vỗ vỗ vai ông:

- Cho nên ấy à, tôi thấy nó lớn như thế mà chưa hẹn hò tôi rất sợ! Tôi sợ chúng ta khiến nó bị ám ảnh tâm lý gì đó, nó sẽ đi lầm đường.

Ông Trác cười lắc lắc đầu, vỗ vỗ lưng vợ, an ủi:

- Chẳng phải bà đã hỏi nó rồi sao? Nó đã bảo hỏi còn ở Mỹ có hẹn hò bạn gái rồi còn gì? Bà sợ gì?

Đương nhiên ông biết vợ mình sợ cái gì, hai cậu nhóc mà bọn họ đang hướng dẫn là một cặp! Điều này khiến hai ông bà già nhìn mà hoảng hốt. Lại nghĩ sang con mình, khó tránh vợ suốt ngày giục già con.

Bà Trác trợn mắt:

- Này, chẳng lẽ ông còn không hiểu con mình sao? Nó cũng không phải ham mê những thứ đó, nó mà thực sự muốn có bạn gái thì mục tiêu sẽ là kết hôn! Nó sẽ giấu người trong nhà sao? Như Thư Thư vậy, vừa hẹn hò đã vội mang về nhà cho chúng ta gặp đó sao?

Bà Trác lầu bầu:

- Cho nên tôi thấy, lần trước nói thế chẳng qua là để trấn an chúng ta mà thôi.

Cuối cùng vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi:

- May mà có Thư Thư, xem như tôi cũng biết con mình không làm sao!

Ông Trác lại cười, khoe miệng cong cong khiến nếp nhăn hiện rõ:

- Giờ chẳng phải xong rồi sao? Bà còn không hài lòng với Thư Thư?

Bà Trác nghĩ nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng chẳng có gì, cũng vui vẻ nói:

- Ngủ ngủ đi! Dù sao chỉ cần con thích là được. Nó lớn như vậy rồi chẳng nhẽ còn không biết nhìn người?

Ông Trác lắc đầu cười, vừa lắc được nửa thì lại đổi thành gật đầu kiên định, sau đó nhắm mắt đi ngủ.

Bên phòng cách vách, Thư Tâm và Boss lại đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Một phòng? Được rồi, có hai cái chăn, nhưng tại sao lại là ở một phòng?

Thư Tâm ngồi bên giường, dưới mông như có hạt dẻ (Hạt dẻ vừa hái xuống có rất nhiều gai ở ngoài), hoảng hốt, tay bắt giắc nịt chặt chắn, mắt không nhìn được mà cứ liếc sang phòng cách vách. Một phòng thì một phòng, cũng chưa phải là lần đầu tiên gặp nhưng cách vách có người, hay là... Cha mẹ anh ấy thật là lạ!

Boss nhìn Thư Tâm, lòng có chút vui mừng, ngứa ngáy nhưng lại chẳng nói gì, ngược lại đưa tay lên cúc áo mình, nghiêm trang nói:

- Sao thế? Còn chưa đi ngủ?

Ngủ chứ! Sao lại không ngủ! Quá mệt mỏi rồi! Tuy buổi tối mới gặp hai ông bà, ban ngày có nghỉ ngơi một chút ở khách sạn nhưng đi dạo lâu như vậy, còn chịu áp lực tinh thần không nhỏ, giờ đương nhiên rất mệt! Chỉ là... chỉ là...

Thư Tâm không ngừng liếc về phía Boss, thật không ngờ nhìn vài lần đã bị ngón tay thanh thanh của anh hấp dẫn.

Ừc... Thư Tâm lén nuốt nước bọt, xấu hổ muốn ôm mặt bởi vì cô phát hiện, đột nhiên mình nổi lòng háo sắc!

Được rồi, được rồi, khuôn mặt Boss rất nghiêm túc nhưng bàn tay kia... bàn tay kia đang cởi cúc áo, màu vải sáng dưới ánh đèn nhu hòa càng khiến ngón tay thon của Boss thêm nổi bật. Như dây cung đã căng sẵn, đường cong đầu ngón tay càng thêm cân xứng. Bàn tay gợi cảm như điêu khắc, tuyệt đối 100%.

Thư Tâm nghe rõ tiếng nuốt nước miếng của mình, vội ôm chặt gối nhưng mắt vẫn lảo liên. Gợi cảm như vậy, không khí lại mập mờ như vậy, có háo sắc một chút cũng là chuyện thường tình! Nhỉ?

60. Chương 60

Boss lặng lẽ liếc nhìn Thư Tâm, khoe miệng khê cong cong, tay thoải mái cởi cúc áo, sau vài tiếng tách tách nho nhỏ thì không chút do dự chuẩn bị cởi thắt lưng.

Bên tai có một tiếng thở mạnh khiến Boss vui mừng nhưng giọng Thư Tâm còn cao hơn:

- Chờ đã! Boss không tắm rửa sao?

Ngón tay đặt trên thắt lưng của Boss hạ xuống, giương mắt nhìn Thư Tâm, đối phương đã vội cúi đầu nhưng lông mi đang run lên không ngừng.

Boss có phần buồn bực nhìn thoáng qua thân hình của mình, rõ ràng rất được sao cô lại không tỏ vẻ gì? Chỉ nói:

- Đã tắm rồi, lúc em nói chuyện với mẹ ấy!

Người đàn ông này quá giỏi hoạt, dùng từ “mẹ” chứ không phải là “mẹ của anh”.

Khoe miệng Thư Tâm co lại, lầm bầm:

- Tốc độ nhanh thật!

Tai lại đỏ rực lên.

Thư Tâm xoay người, tỏ vẻ bình tĩnh cầm quần áo, khê gật đầu với Boss:

- Thế thì em đi tắm đây.

Boss cười cười nói: “Được” rồi dừng lại một chút, chậm rãi nói:

- Chẳng lẽ ý Thư Thư vốn là... để anh và em cùng tắm sao?

- Tuyệt đối không có chuyện này!

Thư Tâm lão đảo suýt ngã, nghiêng rằng đáp trả rồi dùng sức mở cửa nhưng lại nhớ lại ông bà Trác ở cách vách đã ngủ nên lại vội nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng, Boss tiếc nuối tự đánh giá lại cơ thể mình, thực sự là không tồi mà! Nếu tắm chung chắc Thư Tâm sẽ phát hiện ra chứ? (Đây không phải cảm thú thì đâu là cảm thú???)

Nhưng không thiếu cơ hội, cho dù thiếu cũng có thể tự sáng tạo ra!

Vì vậy, Boss thoải mái ném đồ ngủ mẹ đã chuẩn bị vào trong tủ, lạnh lẽ thay đồ, nằm dựa đầu vào thành giường, lấy chăn che lên, vừa đọc sách vừa nhìn ra cửa.

Trong phòng tắm, mặt Thư Tâm bị hơi nước bốc lên lại càng hồng nhuận.

Cũng không biết chủ nhân căn hộ này là ai, rõ ràng phòng tắm đặt cái gương to như vậy, hơi nước đã phủ mờ mà vẫn có thể soi ra cơ thể cô.

Miệng Thư Tâm giật giật nghĩ thầm: “Chưa biết chừng tên Thẩm Ngọc tự ki sẽ thích loại nhà tắm này”. Lúc sau, hơi nước càng nhiều, những giọt nước như nước mắt tích tụ lại rồi trượt xuống khiến cho tắm gương vốn mờ ảo lại trở nên rõ ràng.

Thư Tâm nhìn nhìn rồi chán chừ.

Có lẽ vì đã kết hôn, lại từng bị xảy thai vài lần, lúc đó cũng cố ý rèn luyện cơ thể nên dáng người Thư Tâm vẫn rất được, dần bớt sự trẻ trung mà lại tăng thêm vài phần thành thực.

Thư Tâm kiểm chân kiểm tra khóa cửa rồi mới đi đến trước gương.

Ừm, tuy 32C thì chưa đủ nhưng thể này đã là rất được rồi, vẫn rất xứng với những mỹ từ như tròn đầy, căng mọng. Lần trước gặp Hiểu Hiểu, bà mẹ đúng chuẩn này còn kéo cô qua một bên xem xét cẩn thận, sau đó tặc lưỡi khen: “Đúng là lớn hơn nhiều, mình thích ngực quả lê lắm, thật đáng ghen tỵ”. Sau đó còn

đâm vào ngực Thư Tâm hỏi: “Này, Thư Thư, làm thế nào được thế này? Nói ình biết đi, có cần chồng giúp đỡ không?”

Cô xấu hổ nhìn mọi người đằng xa, nhưng mà... lòng cũng có chút cao hứng. Đứng cười, cô sinh viên cúp ngực chỉ dao động khoảng A,B giờ được như vậy thực sự rất đáng để vui mà.

Thư Tâm có chút xấu hổ rồi lại có chút kiêu ngạo mà lau đi hơi nước trên gương, chưa được hai cái thì đã vội dừng lại. Nhớ lại lời Hiểu Hiểu nói lúc ấy, chỉ sợ cô ấy đã nhìn ra tâm ý của Boss dành ình.

Lúc ấy Hiểu Hiểu nói: “Thư Thư, quá khứ với Trần Gia Lạc cứ để nó trôi qua đi, có mấy câu, là bạn bè mình phải nói với cậu, cậu đừng ngại. Mình biết mặt cậu mỏng nhưng có một số thứ phải nhìn cho rõ, cậu lắng nghe mình đánh cậu đó. Chuyện Vương Hiểu Hân mình cũng chỉ nghe cậu nói một chút. Chuyện khác mình không nói nhưng con bé đó có thể sử dụng vũ khí của mình để đạt được mục đích, thực ra mình cũng bội phục nó. Trên đời này muốn sống tốt thì đừng có lúc nào cũng ngại ngùng, biết chưa? Mặt dày một chút vào. Hơn nữa cậu nhìn lại xem, người như Trần Gia Lạc muốn gặp con gái xinh đẹp thì kiểu gì chả có, tre già măng mọc nhưng cậu chậm chạp thì sẽ còn được gì? Phụ nữ ấy à, rụt rè một chút thì được nhưng nếu quá mức rụt rè thì sẽ thành làm kiêu, không thuận mắt gì cả. Tình yêu và tình dục không hoàn toàn tách rời! Cho nên, sau này học hỏi Vương Hiểu Hân một chút, có đôi khi làm những việc không quá ảnh hưởng đến đại cục có khi lại tình thú đó!”

Lúc ấy Thư Tâm ngoài kinh ngạc thì cũng có chút suy nghĩ. Hiểu Hiểu càng cố gắng thuyết phục, cong miệng lên nói: “Cậu đừng tưởng chồng mình trông hiền lành là thế, có đôi lúc anh ấy còn cố ý để mình ghen nữa đó”.

Hiểu Hiểu nhìn vào mắt Thư Tâm rồi mới ngại ngùng vuốt vuốt tóc, có chút không vui: “Cậu cũng biết đó, anh ấy trông không đẹp trai nên trong lòng chắc luôn có chút tự tin, cho nên mình cũng cam tâm tình nguyện ghen. Không phải mình không tin anh ấy, ngay cả tâm tư của mình còn có thể nắm chắc thì chồng có là gì? Cho nên mình thấy có đôi khi ăn dấm chua, làm ồn ào lên, thay đổi không khí cũng chẳng có gì là không hay cả. Cậu xem, sĩ diện cái gì, so với đàn ông tốt thì sĩ diện đâu có quan trọng. Cậu đó, sau này cũng thoải mái một chút.

Thư Tâm hiểu, hiểu hơn bất kì ai. Hiểu Hiểu kiêu ngạo, là bạn thân cô rất rõ. Một cô gái xinh đẹp, xuất thân tốt, bên người không thiếu người theo đuổi, quá khứ ai khiến cô ấy không vui thì chính là tự tay cắt đứt đường sống. Chưa bao giờ thấy nữ vương kiêu ngạo lại chịu làm nũng đối phương như vậy.

Có lẽ, cái này là vì tình cảm của Hiểu Hiểu với những người kia không sâu. Chỉ là Thư Tâm hiểu rõ, chẳng phải Hiểu Hiểu chưa từng yêu ai. Cô từng thấy, chỉ một lần duy nhất, Hiểu Hiểu vì chia tay một người mà đã từng hút thuốc lá.

Lần đó, Hiểu Hiểu phát hiện người đó còn qua lại với người yêu cũ. Cô người yêu cũ kia nói, Hiểu Hiểu ý mình xinh đẹp cướp đi bạn trai của mình. Nhưng Thư Tâm tận mắt chứng kiến, là tự cậu kia theo đuổi Hiểu Hiểu, theo đuổi vài tháng trời.

Lần đó, ít nhiều Hiểu Hiểu cũng bị đau lòng, Thư Tâm ngồi cùng cô hồi lâu, Thư Tâm ngồi nhìn, nhìn làn khói xanh bay lên qua kẽ tay thon dài của Hiểu Hiểu.

Thư Thư từng hỏi cô, đã không nở thì vì sao còn chia tay? Vì sao đối phương đã cầu xin như vậy rồi mà cô vẫn không chịu quay đầu.

Thư Tâm nhớ, Hiểu Hiểu nói, tha thứ một lần thì sẽ có lần thứ hai, cô sẽ chẳng bao giờ coi nặng đàn ông hơn chính bản thân mình. Vì vậy, Thư Tâm hiểu Hiểu Hiểu rất cao ngạo. Cũng khó mà nói cho rõ, sau này Thư Tâm và Trần Gia Lạc chia tay nhanh như vậy có phải là bị ảnh hưởng từ những lời này hay không?

Chỉ là trước mặt chồng, Hiểu Hiểu kiêu ngạo như vậy cũng nguyện ý nhân nhượng. Cho nên Thư Tâm hiểu ý của cô, sĩ diện chẳng quan trọng bằng người đàn ông tốt. Không phải là nên dùng thủ đoạn, đùa bỡn với chồng mà là nhân nhượng.

Người tính trẻ con, luôn bị cha mẹ, bạn bè chiều cho kiêu ngạo, quá kiêu ngạo thì sẽ thành con nhím. Chỉ là cô có gai thì tôi cũng có gai. Bình thường tiếp xúc với nhau, mọi người đều giữ khoảng cách an toàn,

những cái gai sẽ chẳng ảnh hưởng gì nhiều. Nhưng đến khi hai người gắn kết thành một gia đình, tiếp xúc gần gũi thì chẳng phải là tự hại người hại mình?

Dùng gai nhọn để đâm người gần gũi nhất...

Cho nên mới cần thay đổi lẫn nhau.

Hiếu Hiếu nói: “Thư Thư, ưu điểm lớn nhất của cậu là dịu dàng nhưng đó cũng chính là khuyết điểm lớn nhất của cậu. Cậu hay thẹn thùng như vậy, giống như con rùa đen rút đầu, có buồn bực gì cũng chỉ giấu ở trong lòng, đến khi không nhịn nổi mới bùng phát. Nhưng đến lúc đó, có lẽ đã chẳng thể cứu vãn được nữa rồi. Như vậy không tốt”.

Đúng thế, như vậy không tốt, Boss đã dẫn cô về ra mắt cha mẹ, có thể nói hai bên coi như đã đồng ý, hơn nữa, đây là cha mẹ người ta sắp đặt như vậy, cô còn làm màu làm vẻ... Không thoải mái thì có khi nào bọn họ nghĩ cô đang tỏ vẻ?

Cô cũng chẳng phải là cô gái nhỏ chưa hiểu sự đời...

Sau khi ly hôn, thực sự cô hay nghĩ về quá khứ, Trần Gia Lạc đã từng thích sự đơn thuần, ngại ngùng của mình, chỉ là về sau có đôi lần gần gũi Trần Gia Lạc thuận miệng phàn nàn, nói cô quá cầu nệ. Lúc ấy cô còn chẳng để ý.

Cô không biết lúc ấy Trần Gia Lạc và Vương Hiếu Hân đã có quan hệ hay chưa, có phải là lòng đã có sự so sánh. Nhưng ý tứ của anh... chính là cô không hiểu tình thú đúng không?

Ưu điểm qua một thời gian cũng có thể biến thành khuyết điểm. Cô lại không phát hiện, không chuẩn bị nên cũng không chịu thay đổi...

Thư Tâm nhìn mình trong gương, nghiêng rảnh rồi cầm vôi hoa sen phun nước lên gương, nhìn bóng người hiện rõ trong gương. Dù sao... đáng người Boss rất được nhưng cô cũng đâu có kém, sợ cái gì?

Thích thú cười cười, cô tin Boss không phải là loại người như vậy. Nếu Boss là người như thế thì cô cần gì phải ở bên anh.

Thư Tâm mặc đồ ngủ rồi ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra khỏi phòng tắm. Đàn ông mà, thấy bạn càng né tránh thì sẽ càng muốn trêu chọc! Tựa như lúc OOX, gào to Yamate thực ra chính là mời gọi người ta mau nhào đến!

Đáng tiếc lý tưởng hào hùng của Thư Tâm không duy trì được lâu, vừa bước vào phòng đã tan ra. Bởi vì, đi vào, cô nhìn thấy dưới vầng sáng nhàn nhạt từ ánh đèn đầu giường, Boss phía trên không mặc gì, phía dưới đắp chăn mỏng đang đẩy mắt kính viền vàng nhìn qua, nụ cười ôn hòa đầy sức quyến rũ:

- Tắm xong rồi, chờ em đã lâu!

Sau đó gấp sách lại.

Chờ em đã lâu...

Thư Tâm suýt ngã, vội vịn vào tường, lúc này mới chậm rãi đóng cửa lại, trong lòng lại bất lực đến độ chỉ muốn quỳ xuống đất: Boss, anh.. anh... anh... Anh cố ý sao? Rõ ràng 1,2,3,4... ừm, 6 múi bụng đã rất gợi cảm rồi, can có gì còn phải kéo chăn như vậy? Thực sự không cần!

Bịt mũi lại... Suýt chút nữa cô đã thấy... suýt chút nữa...

Ừm, bình thường cơ bụng của Boss nhà người cũng chẳng ai nhìn ra. Cũng nên khen thẩm mỹ của anh tốt, không giống mấy kẻ suốt ngày đi khoe lung tung, bằng không thì quá khùng bố rồi!

61. Chương 61

- Ồi chào, Boss còn chưa buồn ngủ sao?

Cố gắng kéo ánh mắt ra khỏi cơ bụng khêu gợi và nơi dưới chăn mỏng như ẩn như hiện đầy ý hấp dẫn kia, Thư Tâm điềm nhiên như không, giơ tay lên lấy khăn tắm bưng kín mặt, đương nhiên còn lấy cả tóc. Sau đó ra sức lau, nhưng chỉ có cô mới biết, tay đang cầm khăn đã run đến mức độ nào.

Nam sắc chết tiệt! Gợi cảm chết tiệt! Muốn chết!

- Ừm, ngủ trước một mình thì quá mất lịch sự.

Tuy miệng nói lịch sự nhưng vì động tác vươn người cất sách nên chăn mỏng trượt xuống một ít, hiển nhiên chẳng liên quan gì đến hai từ lịch sự.

Thư Tâm đang lau tóc lên nhìn qua, miệng giật giật, vội bước qua, kéo chăn lên một đoạn.

He, cũng tạm, ít nhất cũng che đi cái mông.

Người đàn ông gần bên nhìn xuống dưới, không không chế nổi mà cong cong khóe môi, quay đầu nhìn sang, điềm nhiên như không nhưng ánh mắt ám áp dưới ánh đèn vàng kia lại hiện rõ ý trên chóc.

Thoảng ngừng lại một chút, bàn tay thon dễ dàng kéo khăn tắm của Thư Tâm qua, bàn tay dày rộng đặt lên vai Thư Tâm, Boss khẽ vỗ vỗ giường bảo Thư Tâm ngồi xuống, giọng nói thuần hậu, ưu nhã như tiếng đàn violon chứa sự gợi cảm vô tận:

- Tóc còn chưa khô sao? Để anh lau cho em.

- À! Được, cảm ơn anh.

Thư Tâm sửng sốt nhưng người thì đã rất nghe lời, ngồi xuống.

Dù là quay lưng về phía Boss nhưng nệm lún xuống đủ khiến Thư Tâm cảm nhận được Boss đang đến gần, cùng với đó là khí thế đặc biệt chỉ riêng anh mới có đang dần bao phủ...

Theo bản năng tiến hóa suốt mấy vạn năm, chớp mũi Thư Tâm có thể ngửi được mùi hương “khác phái” đang rất mãnh liệt này. Người Thư Tâm hơi cứng lại nhưng rồi lại thả lỏng.

Tựa như cảm giác của người đàn ông này tạo ra cho cô vậy, tuy khí thế mạnh mẽ nhưng không khiến người ta phản cảm vì bị xâm chiếm. Anh như núi chứ không phải như lửa, tình cảm của anh ấp ủ lâu dài chứ không phải là kiểu mãnh liệt, thiêu đốt mọi thứ, chỉ để lại tro tàn, tựa như một lần đánh cược trong cuộc đời. Người đàn ông như vậy khiến cô an tâm.

Thư Tâm cúi đầu, tóc bị Boss lau qua lau lại, mũi cũng bị tóc cọ ngứa, Thư Tâm không khỏi lắc đầu nhưng lập tức lại nghe tiếng Boss khẽ cười.

Dù không quay đầu lại nhưng hẳn là Boss đang rất gần, thân thể có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Boss, có đôi khi cũng chạm vào nhau, chỉ là rất lạ... không hiểu sao sự lo lắng trong lòng lại dần dần tiêu tán.

Bởi vì tin tưởng? Hay còn vì cái gì?

Thư Tâm cũng không rõ, hướng chi cũng đâu cần phải nghĩ quá rõ ràng đúng không?

Thư Tâm nắm chặt một ngón tay của anh, ngón tay thon và mạnh mẽ, động tác lau tóc của anh cũng dừng lại. Thư Tâm kéo tay anh đến trước mặt mình, cẩn thận nhìn ngắm dưới ánh đèn vàng mờ mờ lung, ngón tay cầm bút để lại vết chai, còn cả khớp ngón tay xinh đẹp. Sau đó lại đưa tay mình qua, nắm ngón tay đan vào nhau.

Thư Tâm lập tức cảm nhận được sức mạnh của đối phương, nắm chặt tay mình trong tay.

- Thư Thư...

Động tác đầy tính ám hiệu như vậy khiến Thư Tâm cảm nhận được Boss đang đến gần, sau đó là nụ hôn nồng nhiệt đè nén đi tiếng nói thuần hậu kia.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Thư Tâm cũng quay đầu lại, cô nhìn đôi mắt đen của Boss dưới ánh sáng mờ ảo, sau đó môi chạm môi, nồng nhiệt, say mê.

Không hề có ý tứ thăm dò, chỉ là lòng cảm thấy yên tĩnh, mềm mại như mặt nước khe dao động dưới ánh nắng ấm áp, cứ yên lặng, nhu hòa như vậy.

Sau lưng có thể cảm nhận được sự cường tráng của thân thể khác phái, khăn mặt sớm đã bị ném qua một bên, bàn tay vốn đang lau tóc giờ đã phủ lấy ngực cô rồi ôm lấy bụng cô, kéo chặt cô vào lòng anh. Tay kia vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Nói thật, Boss cũng hơi quá tay khiến cho người cô và anh như dán vào nhau, khiến cô có thể cảm nhận được thành quả của quá trình luyện Boxing của anh – cơ thể săn chắc, còn cả đường cong đang phập phồng theo nhịp thở và nhiệt độ nóng bỏng của anh...

Đương nhiên còn cả sự biến hóa rõ ràng của cơ thể Boss...

Nhiệt độ trong phòng dường như cũng dâng cao, Thư Tâm vươn tay ôm cổ Boss, bên tai nghe được tiếng thở dốc không thể phân định rõ là của ai. Chỉ có ngón tay anh ôm vào bụng cô mang đến cảm xúc rất rõ ràng, trong chốc lát, nhiệt độ cơ thể lại dâng cao.

Tất cả đều rất nồng nhiệt, Thư Tâm nghe được tiếng giường cọt két rồi lưng đã dán lên ga giường mềm mại.

Ý nghĩ “cách vách có người” cũng bị cảm xúc mãnh liệt này phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Đây là sự mãnh liệt Thư Tâm chưa bao giờ cảm nhận. Cô mở mắt trong hơi thở dồn dập nhưng lại chỉ nhìn thấy lưng và đỉnh đầu Boss.

Lúc này, dường như thị giác rất rõ ràng, rất miễn cưỡng.

Thư Tâm thở dồn dập, yết hầu lại nóng bỏng vì nụ hôn của anh, như thể chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể khiến củi khô bốc cháy.

Củi khô lửa cháy...

Thư Tâm cảm thấy mình nhìn được một góc khác của người đàn ông đang mờ mờ ảo ảo này, che dấu dưới vẻ nghiêm túc, lạnh lùng thậm chí là đáng sợ của anh là một vẻ mặt chân thật khác.

Thư Tâm thoáng cười rộ lên, vừa định vươn tay thì đã bị người đàn ông kia bắt lại, sau đó lại tiếp tục hôn.

Được rồi, thực ra cô hẳn là đã hiểu, người đàn ông này... cũng có nhiệt tình, lửa tình hừng hực. Đó là lửa che giấu trong núi, sẽ có lúc phun trào.

- Chết tiệt! Chưa chuẩn bị gì!

Nhưng ngọn lửa trong người vừa mới nhen nhóm đã bị khống chế, Thư Tâm nhìn người đàn ông đang giận dữ ngừng lại mọi động tác. Thư Tâm ngây người, thậm chí là mơ hồ.

Đôi mắt đen láy của anh lúc này như có lửa giận tràn đầy:

- Chết tiệt!

Anh nhìn thẳng vào Thư Tâm rồi ngã người xuống, hôn cô thật mạnh hoặc chính xác là cắn cô vài cái rồi đột nhiên kéo chăn bọc kín người cô lại.

Trong chăn không có độ ấm của anh, chạm vào làn da nóng bừng của cô lại lộ rõ sự lạnh lùng.

Đột nhiên như vậy khiến Thư Tâm thẩn thờ.

Cô ngơ ngác gỡ chăn bọc đến tận cằm, ánh mắt nghi hoặc nhìn qua người đàn ông nôn nóng nhưng đang cố ngồi im một chỗ.

Mồ hôi chảy dọc xuống chiếc cằm góc cạnh của anh, giọt mồ hôi dưới ánh đèn vàng vô cùng gợi cảm. Anh nhìn Thư Tâm hồi lâu rồi mới khó khăn chuyển mắt, khàn khàn giọng:

- Ngủ đi, ngủ ngon!

Thư Tâm buồn cười nhìn lại hồi lâu thì mới tuyệt đối tin tưởng rằng mình không phải không có sức hấp dẫn với người đàn ông này.

Như vậy...

Đón lấy ánh nhìn nghi hoặc của Thư Tâm, Boss hung hăng đánh một quyền vào giường, ảo não:

- Em vừa mới sẩy thai không được bao lâu, bác sĩ nói... mang thai ngay sẽ không tốt cho cơ thể.

Anh không muốn mạo hiểm như vậy. Chỉ là, chết tiệt, sao anh lại chủ quan vào sự tự chủ của mình như vậy, thậm chí còn chẳng thèm chuẩn bị bao cao su?

Boss phẫn hận ôm Thư Tâm, để Thư Tâm vùi mặt vào lòng mình, dựa cằm lên đầu cô, gằm nhẹ một câu:

- Nhắm mắt lại! Ngủ đi!

Người nghiêng đi, ngăn chặn nơi nào đó cũng đang rất nôn nóng.

Thư Tâm vượt chần trước ngực Boss, hương mồ hôi, hương vị của người khác giới ngập tràn trong mũi, đôi mắt thoáng cay cay.

Boss ép quá chặt, Thư Tâm hơi giãy hai cái, Boss mặt lạnh đang dần mất phong độ khẽ mắng hai câu rồi buông cô ra, lườm cô một cái. Anh ngồi dậy nói:

- Được rồi, để anh đi tắm là được.

Thư Tâm vội kéo anh lại, sau đó cười thật giảo hoạt, đầy tính khiêu khích:

- Thực ra... chuyện này... em định nói, em đang ở kì an toàn.

Người đàn ông vừa mới ngồi dậy một nửa thoáng ngơ ngẩn, thuận thế bị Thư Tâm kéo ngã xuống. Anh nhìn Thư Tâm không chớp mắt.

Thư Tâm cười cười rồi chậm rãi gật đầu.

- Chết tiệt!

Thư Tâm lại nghe được từ miệng Boss câu mắng quen thuộc, sau đó chần bị ném ra ngoài.

Thư Tâm bị động tác mãnh liệt này của anh làm cho suýt nữa thì cắn vào đầu lưỡi, giận đến vội đánh vào lưng Boss nhưng hình như người đau chỉ có mình cô. Hix! Là do ít luyện tập sao?

- Chỗ nào cũng thiếu luyện tập!

Boss đột nhiên nói ra câu này, lẳng lơ đến độ Thư Tâm trợn mắt nhìn.

Cách vách, bà Trác đang mơ mơ màng màng nghe tiếng cọt két thì nhăn mặt, xoay người, mơ màng lầu bầu vào tai chồng:

- Thì ra con ông to gan thật, gần như vậy mà vẫn dám làm chuyện gì đó.

Ông Trác cũng chẳng buồn mở mắt, ngáp một cái, chẳng biết có nghe vào không. Có điều, sáng hôm sau, hai cụ cũng không gọi hai người dậy sớm ăn sáng. Điều này làm cho Boss dậy từ sáng sớm thật cảm khái vì cha mẹ mình quá tâm lý.

62. Chương 62

Thư Tâm tỉnh lại, ngây người nhìn căn phòng lạ lẫm này, ngẩn người vài giây, đến khi quay đầu lại nhìn vào đôi mắt Boss thì mới phản ứng lại.

Boss vẫn nhàn nhã như vậy, giống như lão già đang dựa vào thành giường, chặn quần đến eo, quay đầu đẩy gọng kính nhìn cô. Đương nhiên, nếu lão già nào có được dáng người đẹp như vậy thì cũng đúng là... khiến người ta đổ kị.

Nhưng Thư Tâm không để ý vì lúc này ánh mắt cô bị dấu viết rất khoa trương như thể vừa trải qua SM trên người Boss hấp dẫn. Mãi đến khi nhớ lại đêm hôm qua cô mới nhớ lại trận “yêu tinh đánh nhau” liên tục không thể tính rõ thời gian, sau đó mặt đỏ bừng.

Xong rồi, xong rồi! Tối qua cô bị ai đó bức ép đến mức độ phải cam chịu! Lại rất không phục đòi đi đấu trí, đấu dũng với ai đó! Cô ngớ ngẩn rồi! Rõ ràng cô không ý thức được rằng trí với dũng chỉ là hư vô, thứ đầu tiên không chống đỡ được chính là thể lực của cô!

Thư Tâm sờ sờ tay mình, tức giận không thôi: Thực ra cô thực sự có theo ai đó rèn luyện, tuy nhiên trước mắt cũng chỉ được mấy trận.

Thư Tâm quay đầu, lừa mình dối người lại tiếp tục nhắm mắt, kiên quyết che đậy cảm giác, chậm rãi xoay người, quay lưng về phía người nào đó rồi mới lén kéo chặn che đầu – muốn chết! Sao cô phải làm chuyện mất mặt như vậy? Tối hôm qua, người con gái giận dữ tận trời, hung hãn định đấu lại, cuối cùng kế hoạch bất thành lại để cho Boss cả người đầy “huân chương chói lọi” kia tuyệt đối không phải là cô. Tuyệt đối không phải là cô.

Oa oa... Hiểu Hiểu, mình hận cậu! Chuyện này tuyệt đối là có liên quan đến cậu!

Thư Tâm ôm đầu núp trong chăn, buồn bực co người lại, chặn lại bị kéo kéo hai cái. Thư Tâm theo phản xạ có điều kiện vội kéo chặt chặn lại, quần bách kêu lên ai oán.

Boss cười cười chậm rãi vươn tay, còn chưa đợi anh bắt được thì tay kia đang nắm góc chăn đã vội rứt vào trong. Sau đó co người lại, tự biến thành con sâu béo.

Cuối cùng Boss bật cười, tiếng cười vui vẻ đã lâu rồi chưa có được.

Anh cúi người ôm lấy con sâu béo, sâu béo vội vặn người rồi cuộn tròn hơn giả chết. Boss cười không thể dừng lại, ngực rung rung khiến Thư Tâm dù còn cách một lớp chăn cũng có thể cảm nhận được.

Boss vỗ vỗ lưng con sâu béo, trêu chọc:

- Được rồi, không khó thở sao? Mau ra đây.

Không có phản ứng.

Mắt Boss cong cong, như nghĩ ra điều gì mà khẽ a lên một tiếng, cuối cùng không cười cười kích thích đối phương nữa, nghiêm túc nói:

- Thư Thư, em cứ giằng hết cả chặn thể này chẳng lẽ là muốn anh nude đi ra ngoài sao?

Sâu béo run người, Boss nhin cười kéo kéo thử hai cái, cuối cùng cũng lôi được ai đó ra ngoài. Đầu tiên là kéo ra được quả đầu rồi tung, sau đó hai mắt đang trợn trừng và cuối cùng là gò má đang đỏ bừng lên.

Thư Tâm kẹp chặt chặn không chịu buông tay, nhìn Boss nửa ngày cuối cùng mới phần hận chỉ trích:

- Anh... hôm qua rõ ràng cô đã chuẩn bị hai chiếc chặn!

Mắt trợn tròn như con mèo đang xù lông.

Boss cúi xuống thơm má Thư Tâm rồi nghiêm túc gật đầu:

- Đúng thế, nhưng một chiếc đã bị đá xuống đất rồi.

Ánh mắt thuận thể quét qua như đang ám chỉ.

Ánh mắt Thư Tâm dao động, cứng đầu nói:

- Nhất định không phải em đá!

Boss rất biết nghe lời:

- Đường nhiên, tối qua anh cố gắng hơn em nhiều.

Mắt Thư Tâm như bốc khói, hoàn toàn đỏ thắm, sau nửa ngày mới vô lực ném gối đầu vào khuôn mặt nhìn như chính trực của Boss:

- Boss... anh là đồ lưu manh!

- Có sao? Anh chỉ nói thật thôi mà, Thư Thư, có phải em nghĩ linh tinh không?

Boss vươn tay đón lấy gối đầu rồi thực sự lưu manh nói:

- Hôm nay rõ ràng anh chưa làm gì cả!

Cuối cùng, Thư Tâm bất lực quay đi, quần chăn nằm ra mép giường, tự đánh đầu mình. Rốt cuộc cô gặp phải vận xui gì mà lại cho rằng người đàn ông này đáng tin cậy! Lưu manh! Chính là thằng cha lưu manh!

Không! Thư Thư, thực ra cô nên gọi anh ấy là biến thái. Là gã vừa được đặc ý một chút thì đã cợt nhả.
()

Vì thế, cứ như vậy, hai người cứ nói chuyện qua lại, lúc rời giường thì đã hơn 10h sáng. Đi quanh nhà một lượt, phát hiện cả nhà đều rất im ắng. Mà ngay cả bữa sáng, bà Trác cũng đã rất tâm lý đặt trong phòng bếp mấy chiếc bánh ngô và hai túi sữa đậu nành để sẵn trong lò viba, rất tiện lợi.

Hai người nhìn nhau, có chút mất tự nhiên quay mặt đi. Điều lớn thế này còn được cha mẹ đối xử như đứa trẻ con lười biếng, cảm giác thật kì diệu.

Bên cạnh bữa sáng là một tờ giấy, Thư Tâm cầm lên xem, trên giấy là một chuỗi kí tự như rồng bay phượng múa khiến Thư Tâm nhìn cả ngày cũng chẳng hiểu ra làm sao.

Boss đem sữa đậu nành đi tới, dựa đầu vào vai Thư Tâm nhìn qua, nhìn được hai giây thì thở dài: “Là mẹ anh để lại lời nhắn, bà nghiên cứu nhiều văn thơ cổ, hơn nữa... chữ kia có phần hơi láu, em không hiểu là chuyện bình thường”.

Thư Tâm lặng lẽ liếc nhìn anh rồi giơ tờ giấy lên trước mặt anh, xem như tiếp nhận sự thật mình là kẻ mù chữ với gia đình này. Lúc quay đầu, Boss tiện tay bưng chén lên cho Thư Tâm uống sữa, sau đó đọc:

- Mẹ anh nói, gần đây công việc rất bận rộn, áp lực nhiệm vụ nặng nề, không thể ở nhà với em, bảo em đừng nghĩ nhiều, mặt khác...

Boss nhú mày, thở dài:

- Bảo anh tốt với em, bằng không sẽ ra mặt vì em. Đại khái là vậy.

Thực ra đoạn cuối còn hai câu nữa nhưng cũng phiền mẹ dám viết ra. Đại khái là đoán được Thư Tâm sẽ không đọc được chữ của bà.

Hai câu đó là: “Con ơi, hai tâm nguyện lớn của mẹ, một là con lấy vợ, hai là được mừng tuổi cho con của con (gần đây tiền lương mẹ tăng!). Xét thấy hai tâm nguyện này không thể tách rời, cho nên con còn phải cố gắng nhiều. P/s: Không hổ là con mẹ tối qua làm tốt lắm! ~(@_@)~ tiếp tục cố gắng lên! (Các bác trung niên trong truyện này toàn là hàng cực phẩm :v)

Boss nhìn mặt cười ở cuối tờ giấy, không nhìn được day day trán: Đây rốt cuộc là mẹ kiểu gì thế? Không phải bà là chuyên gia đồ cổ sao? Không ngờ còn tân tiến như vậy. Xoay người, mặt không biểu cảm rời khỏi phòng bếp, thuận tay vo tờ giấy lại, ném vào thùng rác.

Thư Tâm không phát hiện sự lạ, ngồi vào bàn ăn bánh ngô, dương dương tự đắc:

- Thật không? Vậy từ nay về sau anh phải ngoan ngoãn hầu hạ em đó!

Boss đang cắn một cái bánh ngô rồi buông, liếc nhìn cô một cái, đột nhiên vươn người qua bàn, nhìn Thư Tâm mỉm cười:

- Yes! My queen!

Thư Tâm run tay đánh rơi luôn bánh ngô vào ly sữa đậu nành, thầm nghĩ: Lưu manh! Đúng là lưu manh!

Boss ho khan hai tiếng rồi ngồi xuống, vùi đầu ăn, Thư Tâm hoảng hốt đối diện nhìn Boss đang đỏ mặt. Cho nên mới nói, thực ra không phải ai cũng khó khăn năng lực mạnh, nhất là với Boss vốn chưa tập luyện gì nhiều, chính là một sự thách thức mà.

Bữa sáng trở nên yên lặng, hai người xấu hổ ngồi đối diện không dám nhìn nhau, cả phòng chỉ nghe được tiếng ăn uống. Thậm chí qua mấy phút đồng hồ sau, đến cả tiếng uống sữa đậu nành cũng chẳng còn nghe được.

May mà đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo vang đã hóa giải không khí xấu hổ này. Chỉ có điều, khi Thư Tâm đứng dậy nghe máy, hoàn toàn không ngờ cú điện thoại này lại tạo ra một cục diện xấu hổ khác.

Vương Hiểu Hân.

Thư Tâm không biết vì sao Vương Hiểu Hân lại biết số của mình nhưng giọng nói trong điện thoại cả đời này cô cũng không thể quên. Cho nên chẳng hề “alo” mà chỉ lạnh lùng hỏi:

- Vương Hiểu Hân?

Boss ngồi đối diện thoáng ngẩng đầu lên, đi vòng qua bàn ăn, ngồi xuống cạnh Thư Tâm.

Phòng rất yên tĩnh, cho nên cả Boss cũng có thể nghe thấy giọng nói trong điện thoại, tuy không quá rõ ràng.

- Đúng, là tôi!

Đầu dây bên kia yên lặng một hồi. Thư Tâm không nói gì, cô chẳng biết mình có gì cần nói với người con gái này không. Cô ta cho dù chẳng phải là kẻ thù của mình thì cũng nên là người xa lạ, không nên cùng nhau xuất hiện.

- Tôi muốn mời chị đến dự hôn lễ của tôi, hôn lễ của tôi và Trần Gia Lạc.

Thư Tâm ngẩng đầu nhìn Boss, sự khác thường khi nghe được câu nói này đã biến mất.

Hít sâu một hơi, Thư Tâm ngồi dựa vào thành ghế nhưng lưng vẫn thẳng tắp, mỉm cười tựa như lần nhận được cú điện thoại nửa đêm hôm nào.

- Vương tiểu thư, tôi không biết cô nói lời này là có ý gì. Nếu là để thị uy hay thăm dò thì tuyệt đối không cần. Tôi và Trần Gia Lạc đã ly hôn, tuyệt đối sẽ không dây dưa gì với anh ta nữa, thậm chí còn chưa từng nghĩ sẽ quay lại làm bạn bè gì đó.

Mấy câu nói chia tay rồi còn có thể làm bạn thì chỉ có trẻ con mới tin. Cho dù bị đứt tay cũng còn để lại sẹo huống chi là vết thương lòng? Nên dừng lại mọi thứ, bắt đầu lại một lần nữa, cắt đứt sạch sẽ mọi thứ để tránh mình thành cái gai trong mắt người đến sau, như vậy có lẽ cũng bớt “đáng thương” hơn nhiều.

- Đương nhiên, nếu để khoe khoang thì càng không cần.

Thư Tâm quay đầu nhìn Boss, cười cười rồi vừa kiêu ngạo lại vừa xấu hổ nói :

- Tuy rằng ly hôn chẳng phải là chuyện tốt lành gì với phụ nữ nhưng tôi rất may mắn, tôi đã gặp được người rất tốt, tôi vô cùng... may mắn.

Thực sự.

Mắt Boss sáng rực lên, ôm eo Thư Tâm.

Điện thoại yên lặng hồi lâu, Thư Tâm và Boss nhìn nhau mỉm cười, cũng không để ý, mãi đến khi bên tai có người nói một tiếng “Chúc mừng” thì mới lấy lại tinh thần.

Thư Tâm xấu hổ quay đi rồi đáp lại một câu cảm ơn. Người trong điện thoại như biến thành người khác:

- Thực ra mời chị đến tham dự hôn lễ chỉ là ý của tôi thôi. Gia Lạc không biết, tôi chỉ là muốn mời chị đến dự thôi, không có ý như chị nói. Thật đó! Huống chi, đến giờ tôi còn gì đáng để khoe khoang?...

Trong điện thoại, bất ngờ lại thấy vẻ phiền muộn của Vương Hiểu Hân, không hề có niềm vui khi đạt được tâm nguyện, điều này khiến Thư Tâm thoáng giật mình. Nhưng dường như chỉ trong chớp mắt mà thôi. Thư Tâm cười cười, cầm tay Boss, lắc lắc đầu:

- Không, tôi vẫn sẽ không đi. Chia tay là chia tay!

Thư Tâm không ngờ lại có ngày mình sẽ bình tĩnh nói chuyện điện thoại với người đã hại mình phải ly hôn, thậm chí, cô nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung một câu:

- Vương Hiểu Hân, nếu tôi là cô thì tôi tuyệt đối sẽ không mời vợ trước của chồng đến tham dự hôn lễ, nói thực ra, lúc trước chúng ta không quen biết, giờ vẫn thế.

- Tôi...

- Không, xin cô nghe tôi nói hết đã. Tôi không biết cô mời tôi đến rốt cuộc là vì cái gì nhưng chẳng nhẽ cô chưa từng nghĩ tôi sẽ dùng thân phận gì để đến đó sao? Tôi phải chịu đựng ánh nhìn của bao người? Tôi là vợ cũ của Trần Gia Lạc rồi lại nhìn anh ta lấy vợ mới, đúng là nực cười. Cô thấy đấy, dù hôm nay cô có vẻ muốn hòa giải với tôi nhưng thực ra cô chưa từng nghĩ cho tôi. Cô còn quá trẻ, Vương Hiểu Hân, cô chưa hiểu hết được mọi thứ.

- Không biết cư xử đúng không? Tôi... biết, đáng tiếc, hình như đã muộn.

Bên kia thoáng yên lặng, Thư Tâm cũng có hơi ngạc nhiên với những lời này của Vương Hiểu Hân.

Boss có chút khó chịu dựa lại gần, chạm vành tai, lồng mái tóc, bất kì người đàn ông nào chắc cũng không hào phóng đến độ ngay sáng sớm sau khi cùng người yêu thân mật lại bị người đàn ông khác chắn ngang một cước. Nhất là đó lại còn là chồng trước của người yêu mình. Hèm, dù sao cũng là thì quá khứ rồi.

Đột nhiên Boss cảm thấy, ngữ pháp tiếng Anh quả thực khiến người ta thấy vui vẻ, đó chẳng qua chỉ là quá khứ còn hiện tại và tương lai của Thư Tâm đều là của anh, không ai có thể đoạt đi được.

- Tôi biết rồi, hôn lễ của tôi và Trần Gia Lạc sẽ cử hành vào cuối tuần sau tại nhà hàng Phủ Thiên. Thứ định cho chị xem, lúc nào sẽ gửi ảnh cho chị.... Chúc mừng chị đã có được cuộc sống mới tốt đẹp, còn nữa, chị Thư, rất xin lỗi.

Trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút, Boss cọ cọ tai Thư Tâm rồi lẩm bẩm:

- Gì thế?

Thư Tâm cười, lắc đầu nói:

- Không có gì, chỉ cảm thấy thì ra trẻ trung, xinh đẹp không hẳn đã là lợi thế.

Tuổi trẻ thì dễ làm sai nhưng xinh đẹp thì tỉ lệ làm sai sẽ tăng thêm gấp mấy lần.

63. Chương 63

Thư Tâm vừa nghĩ đến việc mình ý loạn tình mê mà xảy ra quan hệ ngay trước mặt cha mẹ người ta thì quần bách đến độ không dám gặp ai. Nghĩ lại, cha mẹ Boss làm việc bận rộn, hôm qua phải khó lắm mới giành ra chút thời gian đi gặp con dâu, Thư Tâm càng không hề áy náy đưa ra ý kiến có nên không quấy rầy hai cụ nữa không?

Không ngờ Boss lại đồng ý ngay.

Thư Tâm hoài nghi nhìn lại Boss, thầm nghĩ, chắc Boss cũng xấu hổ?

Nhưng Boss lại lạnh tanh khiến Thư Tâm nhìn trái nhìn phải cũng chẳng nhìn ra được gì, chỉ đành cúi xuống. Cô không hề biết, Boss sớm đã thông báo cho cha mẹ mình. Lúc này anh đang nóng lòng chờ đợi

chuyến đi ngọt ngào của hai người – ồm ồm nóng bỏng. Tuy rất nhiều người không tin nhưng trên thực tế, dưới vẻ mặt bình tĩnh như núi băng của Boss chính là trái tim rực lửa đó.

Vĩnh viễn đừng bao giờ nghi ngờ vào nhiệt tình của người đàn ông rơi vào lưới tình. Hơn nữa, đây còn là người đàn ông già hiếm hoi mới rơi vào lưới tình đã sắp 30 tuổi, lại còn chưa từng hẹn hò bạn gái, cho nên vẫn coi là già.

- Coi như là đi nghỉ trăng mật trước là được.

Boss lén nhìn Thư Tâm, lòng gật gù.

Vì vậy, dưới sự chỉ đạo qua tin nhắn của mẹ già, Boss dẫn Thư Tâm đi dạo hết cả Tây An và rất nhiều nơi xung quanh. Chỉ tiếc, rất nhanh thôi anh đã phát hiện đây căn bản chẳng hề ngọt ngào như những gì anh chờ mong. Thư Tâm đi dạo một buổi về đến nhà luôn nằm lăn ra ngủ, thậm chí còn xem nhẹ sắc mặt khó coi của anh.

Nhưng nhìn vẻ hưng phấn, chờ mong của cô thì anh lại thỏa hiệp.

Boss rất buồn bã, tự phỉ nhổ mình ý chí không kiên định.

Vì vậy, những ngày nghỉ nhanh chóng kết thúc trong sự trần trọc của Boss, lúc rời khỏi Tây An, bà Trác kéo tay Thư Tâm cười:

- Thật là ngại quá, Thư Thư, gần đây thực sự là quá bận nên không thể đi cùng cháu. Lăng Vân có bắt nạt cháu không? Lần sau nhé! Chờ bao giờ hai bác rảnh nhất định sẽ đưa cháu đi chơi. Không bằng hôm nào hai bác đến gặp cha mẹ cháu nhé.

Bà Trác cười tủm tỉm, không hề biết lời mình nói có gì bất ổn, Thư Tâm đột nhiên ý thức ra được ý nghĩa trong lời của bà, mặt xấu hổ, vội nhìn qua Boss thì đã thấy Boss đang đứng trong sảnh sân bay, miệng hơi nhếch lên.

Thư Tâm khẽ gọi một tiếng “bác”, thực sự không biết phải đáp sao, bà Trác lập tức nghiêm mặt tỏ vẻ giận nói:

- Gọi cái gì thế? Sao còn chưa sửa?

Boss đằng sau lập tức lén đẩy đẩy Thư Tâm, lưng Thư Tâm ngứa ngáy hơi uốn éo người, cuối cùng, dưới ánh mắt cổ vũ của bà Trác, đột nhiên cảm thấy một nguy cơ quỷ dị, cuối cùng tiến bộ gọi một tiếng:

- Mẹ...

Boss lập tức thở phào một hơi, đứng sau lưng Thư Tâm, ở góc độ Thư Tâm không thể nhìn được mà nhìn mẹ mình đầy tán thưởng. Bà Trác mỉm cười thỏa mãn, vênh mặt như thể đang nói: “Con à, mẹ lợi hại chưa này”.

Ở bên, ông Trác bất đắc dĩ quay đi nghĩ: Vì sao một người thành thật, trung hậu như ông lại có bà vợ và thằng con gian trá như vậy? Cuối cùng lại cảm thấy có chút thương cho Thư Tâm. Thôi vậy, thật thà sẽ có phúc của người thật thà, con bé cứ tiếp tục ngoan ngoãn như vậy đi.

Sau khi trở về, đương nhiên Thư Tâm rời khỏi khách sạn, về lại nhà mình. Giờ quan hệ của cô và Boss đã khác trước, thực sự không cần phải ở lại khách sạn nữa.

Nghĩ một chút, Boss cố ý sắp xếp phòng cho cô như vậy cũng là có chút lòng riêng nha... Lòng Thư Tâm cảm thấy ngọt ngào.

Từ sau khi Trần Gia Lạc chuyển đi, nhà Thư Tâm luôn bỏ không, tuy Boss không hài lòng với việc Thư Tâm ở lại căn nhà tràn ngập kí ức với người đàn ông khác nhưng hiển nhiên cũng không thể vì sự không hài lòng mà bỏ không nhà mãi được. Anh còn chưa xa xỉ đến mức đấy. Đương nhiên, anh đã bắt đầu đi chọn nhà, chỉ cần có nhà mới thì căn nhà vốn nhìn kiểu gì cũng không thuận mắt này lập tức sẽ biến mất ngay. Bán cũng được, thuê cũng được, liên quan gì đến anh!

Ừm, đúng thế, chỉ là vấn đề nhà mới... Sau khi trở về, Boss và Thư Tâm lại đi gặp cha mẹ Thư Tâm, đương nhiên lần này so với lần mượn danh đến ăn cơm để lung lạc lòng người thì có tính chính thức hơn nhiều.

Đầu tiên, Boss đứng thẳng người, nhìn cha mẹ Thư Tâm nói một bài diễn thuyết dài, cuối cùng nắm tay Thư Tâm chốt lại:

- Hai bác hãy cứ giao Thư Thư lại cho cháu, cháu sẽ đối tốt với cô ấy. Cha mẹ cháu cũng rất yêu quý Thư Thư, hai bác không cần lo lắng.

Hai ông bà sớm đã đoán trước được kết quả ngồi nhìn nhau, sau đó bà Thư đại diện nói:

- Bác muốn hỏi cháu có tính toán gì với chuyện sau này không? Bác có nghe Thư Thư nói, sau khi hết nhiệm kì thì cháu sẽ quay về tổng công ty ở Mỹ đúng không? Hai bác chỉ có mỗi một mình Thư Thư, nói thật, nếu bảo để nó đi xa như vậy, thực sự hai bác cũng không yên tâm.

Mất thấy Thư Tâm ngồi bên có chút sốt ruột đang định mở miệng, bà Thư lập tức lườm con gái, lòng cảm khái vì con gái đã lớn muốn cũng không giữ được, thầm nghĩ: Con bé này, một lần như vậy rồi mà chưa khôn lên được? Bây giờ vẫn chưa biết bình tĩnh sao? Tự muốn đẩy mình qua chẳng phải là mất giá sao?

Boss trấn an vỗ vỗ tay Thư Tâm, dùng ánh mắt thành khẩn nhất nhìn bà Thư:

- Đúng vậy, theo kế hoạch từ trước thì là như thế ạ.

Anh nhìn thoáng qua Thư Tâm như bảo cô hãy tin ở mình rồi mới nói tiếp:

- Nhưng nếu có thể ở bên Thư Thư thì cháu cũng đã có tính toán rồi. Đương nhiên là trước mắt thì chưa thể chắc chắn được. Thứ nhất, sau khi hết nhiệm kì, cháu về Mỹ, qua 1,2 năm phát triển lên rồi sẽ xin được về nước hoặc làm cho công ty khác cũng được. Kinh nghiệm làm việc của cháu chắc chắn là sẽ đủ sống. Trong thời gian này, nếu Thư Tâm đồng ý thì có thể theo cháu sang Mỹ rèn luyện. Cháu nghĩ hoàn cảnh làm việc khác sẽ cho cô ấy trải nghiệm mới. Cháu cũng sẽ chăm sóc cô ấy thật cẩn thận, tin chắc rằng so với những người xin ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu còn tốt hơn nhiều. Cháu cũng sẽ không để hôn nhân giữa hai đứa làm ảnh hưởng đến cuộc sống của Thư Thư, nếu có thì cũng sẽ hạn chế tối đa. Theo cháu thấy, đây là lựa chọn tốt nhất, chỉ cần 1,2 năm, cũng không quá lâu.

Boss nói xong, bà Thư ngồi đối diện cũng kim lòng không đậu, khề gật đầu, vẻ mặt thoải mái hơn nhưng Boss thì vẫn không thể thoải mái, lại nghiêm túc nói ra khả năng thứ hai.

- Ngoài cái này ra thì cháu cũng có một suy nghĩ khác.

Anh nắm chặt tay Thư Tâm, hơi nghiêng người về phía trước, trịnh trọng, từ tốn nói từng câu từng chữ:

- Nếu Thư Thư và hai bác không yên tâm với điều này thì cháu có thể từ chức ở AC.

Lời này vừa nói ra, đừng nói là Thư Thư suýt nhảy dựng mà ngay cả bà Thư cũng hoảng hốt, ông Thư cũng trịnh trọng lắc đầu nói:

- Đừng nói linh tinh thế, nếu cha mẹ cháu biết thì phải ăn nói sao?

Nhất là Thư Thư nhà tôi?

Lời này ông Thư không nói ra nhưng vẻ mặt lại biểu hiện rõ. Cha mẹ nhà ai cũng sẽ không cam lòng thấy con mình khó khăn nuôi lớn lại chỉ vì người khác mà chẳng coi tiền đồ của mình ra gì. Dù người đó cũng là một phần tương lai của con mình.

Bọn họ cũng là cha mẹ, suy bụng ta ra bụng người, cũng không thể để người giỏi giang như vậy tự hủy đi tiền đồ được.

Hai ông bà nhìn nhau rồi lại nghiêm túc nhìn Boss.

Đầu tiên, Boss trấn an Thư Tâm rồi mới nói:

- Không ạ, quyết định này cháu cũng đã nghĩ kĩ rồi. Mọi người hẳn nên tin nguyên tắc đối nhân xử thế của cháu. Cháu tuyệt đối không đem chuyện tiền đồ của mình ra để đùa bỡn, như vậy là vô trách nhiệm với bản thân cháu, cha mẹ cháu, cũng sẽ ảnh hưởng đến cả Thư Thư nữa.

Lúc này hai ông bà mới thoáng thoải mái hơn một chút. Boss nắm tay Thư Tâm, nói năng trôi chảy, anh nói lại rành mạch những suy nghĩ của mình. Anh có thể vì Thư Tâm mà bỏ qua một số thứ bởi những điều

đó không quan trọng bằng Thư Thư. Nhưng anh tuyệt đối sẽ không lợi dụng sự áy náy của Thư Thư để trói cô bên người. Những gì có thể trở thành mâu thuẫn sau này, anh sẽ loại trừ sớm. Có lẽ anh luôn lạnh lùng nhưng tuyệt đối không thiếu sự dịu dàng.

- Đầu tiên, bằng cấp của cháu không kém, hơn nữa thành tích hai năm qua ở AC, cháu tin chỉ cần ra ngoài thì vẫn có thể vào làm ở bất kì công ty nào trong nước. Đương nhiên, có lẽ điều kiện sẽ kém hơn AC nhưng cũng chẳng là bao nhiêu. Mấy năm gần đây, rất nhiều xí nghiệp, tập đoàn phát triển rất tốt. Tuy vẫn còn nhiều mặt trái nhưng trên thực tế thì ở cấp cao sẽ không tiếp xúc đến những điều đó...

Boss cười đầy ý vị:

- Bởi vì tính chất của một số tập đoàn nên đại đa số còn chưa đến lượt “người ngoài” phải xen vào. Cháu nghĩ cũng có thể ứng phó được. Hơn nữa, cũng chẳng ai quy định rằng cháu sẽ phải ở lại xí nghiệp nào đó cả đời đúng không?

Bà Thư vui mừng khẽ gật đầu, thấy Thư Tâm đã đặt toàn bộ sự chú ý vào Boss, vẻ mặt kinh ngạc, cảm động thì không khỏi buồn cười. Lắc đầu, bà Thư kéo chồng mình lên, để phòng khách lại cho hai người trẻ tuổi đang cần không gian để nói chuyện thêm.

- Cháu đã nghĩ kĩ rồi thì bác cũng không nói gì thêm. Con bé Thư Thư giao lại cho cháu. Về phần lựa chọn của hai đứa thì hai đứa tự quyết, cha mẹ cũng không thể quyết định thay được.

Thấy người đàn ông ngồi trên ghế nghiêm túc như thể có thể nắm bắt mọi thứ lại vì một câu nói của mình mà vui mừng, lòng bà cũng cảm thấy mềm lại: Hi vọng lần này bà không nhìn nhầm.

Lại kéo kéo chồng, lúc này mới thấy ông chồng nhà mình không cam lòng xách hai chai rượu Lăng Vân mới mang đến rồi chậm rãi đứng lên. Bà Thư không khỏi cười cười đầy ý vị nhìn qua Boss, lúc này mới nói tiếp:

- Về chuyện sau này, chờ lúc nào cha mẹ cháu rảnh thì bàn bạc thêm nữa.

Boss nghiêm túc nhìn theo bóng dáng nhạc phụ nhạc mẫu, vội đáp:

- Vâng thưa cha mẹ!

Nhạc phụ, nhạc mẫu thoáng khựng lại rồi mới biến mất ở sau cửa.

Không thể không nói, so với Thư Tâm nhẩn nhẩn nhí nhí, Boss ra tay đúng là mạnh mẽ, vang dội, biết tận dụng mọi cơ hội.

64. Chương 64

Thư Tâm và Boss ngồi trong phòng khách. Bọn họ dựa sát vào nhau. Thư Tâm còn cọ cọ cái đầu nhỏ của mình vào bờ vai Boss hai cái.

Một cái ôm thuần túy, Boss thỉnh thoảng vỗ nhẹ lưng cô khiến cô rất thoải mái. Hưởng thụ sự thoải mái này một lát rồi Thư Tâm mới nói:

- Đi Mỹ đi, chúng ta cùng đi.

Cánh tay vỗ về lưng cô khựng lại, Boss nhẹ nhàng bàn bạc:

- Không miễn cưỡng chứ?

Thư Tâm lắc lắc đầu trên vai Boss:

- Không, tuyệt đối không. Chỉ 1,2 năm thôi mà.

Thư Tâm nói rất chân thành, rất cẩn thận, nói xong còn như để nhấn mạnh mà ra sức gật đầu, thậm chí còn đập cả vào vai anh. Điều này khiến Boss mỉm cười, nghiêng đầu thơm má Thư Tâm. Sau đó anh nắm lấy tay Thư Tâm, vuốt ve một hồi rồi mới nhẹ nhàng lồng chiếc nhẫn đã nóng rực trong túi ngực vào tay cô.

Đương nhiên Thư Tâm có phát hiện ra, giơ tay lên nhìn hồi lâu, không khỏi nhú mày nhìn người đàn ông bên cạnh:

- Cứ thế này có phải là em quá dễ dãi rồi không?

Boss cũng bắt chước cô, nhú mày rồi quay đầu nhìn Thư Tâm trong thoáng chốc, sau đó đột nhiên quỳ một chân xuống đất, trong ánh mắt thoáng qua tia vui vẻ, ngửa đầu nhìn Thư Tâm:

- Chẳng lẽ em muốn anh thế này?

Mặt Thư Tâm nóng bừng lên, vội nhìn về phía cha mẹ mình rồi kéo người đàn ông kia lên, thấp giọng nói:

- Mau đứng kên! Coi chừng bị cha mẹ em nhìn thấy! Anh... anh không thấy ngại sao?

Boss lật tay nắm lấy tay Thư Tâm, giọng nói trầm thấp, trang nghiêm:

- Đương nhiên là không, anh đang làm một việc rất nghiêm túc.

Anh nắm lấy tay Thư Tâm, hôn lên ngón tay đeo nhẫn của cô.

Đôi môi nóng, nhẩn lạnh, Thư Tâm cảm thấy mu bàn tay mình bỗng nhiên dâng lên một luồng khí nóng, chạy ngược theo cánh tay mà lan đến cả tim mình.

Lại ngẩng đầu lên, đôi mắt đen của anh tràn ngập tình cảm, giọng nói nhẹ nhàng như tiếng vĩ cầm, ưu nhã động lòng người:

- Vậy... Thư Thư, em có đồng ý lấy anh không?

Tai Thư Tâm đỏ bừng, thấp giọng thì thào một câu nhưng giọng nói lại nhỏ như muỗi kêu.

Boss nhìn khẩu hình đoán chữ, trong đôi mắt lộ rõ sự vui mừng.

Anh vẫn quỳ gối trước mặt người con gái mình yêu, hơi ngẩng đầu, khuôn mặt luôn lạnh lùng hơi mỉm cười:

- Em đang nói gì? Đồng ý?

- Anh!

Thư Tâm giận dữ lườm người đàn ông trước mặt, vừa định quyết tâm nói được hai chữ “Em nói...” thì đã bị cắt ngang.

- O, hai con tiếp tục đi.

Ông bà Thư vừa ra khỏi phòng, thấy thế lại xấu hổ rút người vào.

Thư Tâm yên lặng nhìn, đại khái qua vài giây, mặt cô đỏ bừng lên, đâm vào ngực Boss thật mạnh khiến Boss đang quỳ ngã dập mông xuống đất.

Thư Tâm như đã hả giận, ôm eo anh lớn tiếng nói:

- Em nói em đồng ý! Em đồng ý, được chưa!!!

Người đàn ông ngồi dưới đất ôm lấy Thư Tâm, quần áo bị Thư Tâm vò nhàu.

Nhưng anh lại vui vẻ cười, cười ngây ngô hồi lâu rồi mới khẽ thì thầm vào tai cô nàng đang xấu hổ:

- Đúng thế, anh cũng muốn nói... Anh yêu em, my girl.

Hai người nhìn nhau, đều vui vẻ mỉm cười. Nhưng đến lúc ăn cơm, nhìn về mặt “cha mẹ hiểu, cha mẹ hiểu” của hai ông bà thì dù Boss mặt dày cũng không chống nổi. Vì vậy không lâu sau, hai người vội bỏ chạy trốn chết, để lại ông Thư chấp tay sau lưng, cảm khái lắc đầu:

- Chắc ! Chắc!

Bà Thư liếc nhìn ông, bẻ ngón tay, buồn bực nói:

- Nhanh như thế đã muốn kết hôn sao? Nhưng chọn ngày, chọn nơi tổ chức rồi cả khách mời nữa còn chưa bàn bạc. con bé Thư Thư kia nhìn cũng biết là không làm được, thằng bé Lăng Vân... lại không có kinh

nghiệm. Không được, không được, kể cả có kinh nghiệm thì những chuyện thượng vàng hạ cám này để cho đàn ông con trai làm tôi không yên tâm

Bà Thư khổ não bẽ bẽ đốt ngón tay:

- Ai, vẫn phải tìm cơ hội gặp mặt cha mẹ Lăng Vân mới được. Đây cũng không phải là chuyện một bên gia đình có thể làm chủ, không thể để bên thông gia không hài lòng.

Ông Thư nhìn bà, lắc đầu, chắp tay sau lưng đi tới, ấn bà ngồi xuống sofa. Bởi vì mặc sườn xám nên bà phải chỉnh lại tư thế ngồi rồi mới quay lại nhìn.

Ông Thư trợn mắt nói:

- Việc gì bà phải nghĩ nhiều như thế? Con cháu khác có phúc của con cháu? Bà quan tâm quá cũng có được gì? Lần trước chẳng phải cũng suy nghĩ đủ kiểu rồi sao?

Xoay người, ông rót một chén rượu, say sưa nhấp một ngụm, khoát chỉ híp mắt lại, lười biếng dựa người vào thành ghế, chậm rãi nói:

- Ấy dà, tôi thấy bà đã quản quá nhiều rồi, thêm nữa thì cũng chỉ là dệt hoa trên gấm thôi. (Làm việc thừa)

Bà Thư giật mình, sau đó trợn tròn mắt, túm được ly rượu trong tay chồng, nhìn vào đôi mắt kính ngạo của ông rồi cười rất dịu hiền:

- Hôm nay ông uống quá chén đúng không? Lúc trưa uống với Lăng Vân hai chén? Suy nghĩ vì sức khỏe ông, tôi đành phải bỏ phí chén này vậy.

- Ôi chao, ôi chao...

Ông Thư ảo não hô hai tiếng, trơ mắt nhìn chén rượu ngon hương thuần chảy vào đường cống thoát nước, không nhận được có chút thất vọng vì âm mưu bất thành.

Tan tâm, ngồi trên xe Boss, Thư Tâm lại phát hiện hình như đường đi không đúng lắm.

Boss nắm tay lái:

- Tuy lễ cưới cần cha mẹ hai bên bàn bạc mới định ra được nhưng mà...

Dừng đèn đỏ, Thư Tâm thấy Boss quay đầu lại, mỉm cười hòa hoãn:

- Chúng ta có thể đi xem áo cưới trước. Những chuyện này tốn rất nhiều thời gian, em cứ từ từ mà chọn.

Mỗi người con gái đều chẳng lạ gì với chiếc váy cưới trắng tinh khôi, dù là chưa từng mặc qua nhưng từ nhỏ đến lớn đã có bao lần mong chờ.

Đương nhiên, lần trước Thư Tâm cũng từng mặc áo cưới nhưng vì suy nghĩ cho Trần Gia Lạc nên cũng không chọn lựa kĩ, quá mất thời gian. Lần này hiển nhiên là khác.

Lúc Thư Tâm mặc áo cưới lên người, chính cô cũng có chút ngượng ngùng.

Người đàn ông đang ngồi trên ghế mây đọc tạp chí ngẩng đầu lên, đôi mắt đen thoáng nhìn, một lát sau mới mở miệng nói:

- Ừm, anh cảm thấy cũng được nhưng chiếc thêu hoa chìm đẹp hơn. Chính là cái em thử lần thứ ba ấy.

Cô bán hàng miệng giật giật, chắc đây là lần đầu tiên gặp phải người đàn ông cùng bạn gái đi thử áo cưới lại trung thực như thế, không mỉm cười tán thưởng là đẹp quá, em mặc cái gì cũng đẹp khiến cho phụ nữ rất vui mừng.

Nhưng Thư Tâm lại mỉm cười. Cô thích người đàn ông này, có gì thì nói thế, tuyệt đối sẽ không lừa dối cô. Cho nên cô nghiêng đầu hỏi anh:

- Tức là muốn chọn bộ đó?

Nhưng lời nói kế tiếp của Boss lại một lần nữa làm cho cô bán hàng đang ở bên đỡ vạt váy miệng giật giật. Anh đặt tạp chí xuống bàn uống nước, quy củ khép tạp chí lại, thoáng suy nghĩ rồi mới quay đầu, cau mày nhìn Thư Tâm:

- Ý của anh là trong số những bộ em mặc thì bộ đó là thích hợp nhất.

Hai cô nhân viên khác đứng từ xa không ngừng liếc nhìn bên này, lúc này đã chạy tới thì thầm với nhau.

- Đúng là quá khó tính!

- Ai dà, cậu không thấy thế là hạnh phúc sao? Có ông chồng tỉ mỉ giúp cậu chọn áo cưới như thế. Nghĩ mà xem, khi cậu khoác bộ váy cưới do chồng tỉ mỉ lựa chọn, đi qua thăm đồ, nghe cha xứ làm lễ. Đúng là... quá hoàn mỹ. Giọng nói có hơi háo sắc.

- Ừm, nghĩ cũng đúng, như chồng mình còn chẳng buồn đi dạo phố với mình, lúc nào cũng phàn nàn! Giọng nói ỉu xiu.

Mà cô nhân viên bên cạnh Thư Tâm mắt sáng bừng lên, vẻ mỗi một biến mất:

- Ừm, nếu những chiếc áo cưới này quý khách không thích, không biết quý khách có muốn đặt thiết kế riêng? Trong cửa hàng của tôi có nhà thiết kế riêng. Đương nhiên, hai người có thể xem qua tác phẩm của nhà thiết kế. À, đúng rồi, bộ váy quý khách khen được khi nãy chính là một trong những tác phẩm của nhà thiết kế này.

Thấy người đàn ông trước mặt có vẻ động lòng, cô nhân viên lập tức cố gắng hơn:

- Cửa hàng áo cưới của chúng tôi có chi nhánh trong cả nước, là cửa hàng lớn nhất nước, cũng có hợp tác với một số cửa hàng trên thế giới. Cho nên nếu quý khách thích thiết kế của nước ngoài, chúng tôi cũng có thể giúp đặt hàng và sửa chữa. Nhưng nếu ngay cả thiết kế cửa hàng tôi cũng không có thì tin chắc quý khách qua cửa hàng khác cũng không thể tìm được.

Cô nhân viên tự hào ưỡn ngực:

- Đương nhiên, những sản phẩm này dù sao cũng không phải là may riêng cho ai nên có thể sẽ không hợp với tiểu thư đây. Nếu muốn thực sự hoàn mỹ thì tôi vẫn khuyên hai vị đặt thiết kế riêng. Nhưng giá sẽ hơi mắc hơn một chút.

Cô nhân viên uyển chuyển nhắc nhở một câu rồi chờ đợi đôi vợ chồng này đưa ra quyết định.

Thư Tâm có chút chần chừ. Tuy áo cưới đẹp là ước mơ của mỗi người phụ nữ nhưng nói thật, nó cũng chẳng có nhiều giá trị sử dụng. Đa số ít người mua, chỉ thuê mà thôi. Theo cô thấy, mua một bộ về đã là xa xỉ lại còn đặt thiết kế riêng... thực sự cũng không cần thiết.

Cho nên cô lắc đầu với Boss, cười nói với cô nhân viên có chút thất vọng:

- Tôi nghĩ không cần, chọn bộ khi nãy là được.

- Được, xin tiểu thư đọc số đo, chúng tôi sẽ chỉnh sửa lại cho cô. Ngày mai chuyển đến được chứ?

- Không! Nếu tiện thì ngày mai chúng tôi sẽ đến gặp nhà thiết kế ở đây, bàn chuyện đặt thiết kế riêng.

Đưa tay ngăn Thư Tâm lại, Boss đẩy mắt kính, chậm rãi nói:

- Thư Thư, anh nghĩ anh nên tặng cho vợ mình một hôn lễ hoàn mỹ. Hơn nữa chuyện này với anh mà nói cũng không quá khó khăn.

Lúc ra khỏi cửa hàng áo cưới thì đã hơi muộn. Dù sao cũng là tan làm rồi mới đi dạo. Thư Tâm thử váy vài lượt giờ cảm thấy hơi mệt, cô tự nhiên kéo tay Boss, dựa đầu vào người anh.

Boss vuốt tóc Thư Tâm, lại cảm thấy Thư Tâm đang cọ cọ trên người mình, sau đó nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Boss khẽ cười:

- Không cần, em không bao giờ phải cảm ơn anh gì cả. Của anh chính là của em.

Anh đưa tay mở khóa xe, tách một tiếng.

- Trong khả năng của anh, anh sẽ cố gắng làm cho em được hạnh phúc. Như áo cưới cũng vậy. Đương nhiên nếu vượt quá năng lực của anh thì đồ may sẵn cũng được. Bởi vì ít nhất anh phải giải quyết các vấn đề khác, tỉ như cuộc sống cơm no áo ấm, lãng mạn có thể xếp sau.

Thư Tâm vui mừng bật cười, đôi mắt long lánh nhìn người đàn ông trước mặt:

- Anh nghiêm túc... nghiêm túc chứ Boss!

Boss nhú mày:

- Thực ra em có thể đổi lại cách xưng hô.

Thấy Thư Tâm mím môi không nói, Boss đẩy gọng kính, khẽ thì thầm vào tai cô:

- Ví dụ như... ông xã?

Nhưng khiến anh tức giận chính là, anh cố ý nói mập mờ nên nói rất bé, thế cho nên mới bị một giọng nói sắc nhọn đột nhiên vang lên đè ép sạch sẽ.

Cái này, đừng nói là không hề mập mờ mà thậm chí còn thành trò cười!

Boss buồn bực đẩy gọng kính, nhìn qua phố đối diện, đã thấy bên đó là hai người không xa lạ. Tạ Hồng Anh đang nổi cơn lôi đình và Vương Hiểu Hân với vẻ mặt khiêu khích.

65. Chương 65

Đối diện, Tạ Hồng Anh mặc chiếc áo lụa đỏ kiểu thời Đường, trên thêu vài chữ Phúc rất nổi bật, trông rất có vui vẻ. Nhẫn vàng trên tay cũng tháo đi nhiều, chỉ đeo một chiếc nhẫn và một chiếc vòng phỉ thúy. Vòng phỉ thúy xanh biếc, quần áo rộng rãi khiến cho Tạ Hồng Anh vốn đã béo nay lại càng thêm “phúc hậu”. Mới nhìn qua thì quả thực không thể nhận ra chính là người phụ nữ tục tũn đã từng đại náo AC trong trí nhớ của Boss, cơ hồ đã không thể nhận ra.

Đối diện bà, Vương Hiểu Hân cũng thay đổi rất nhiều khiến Thư Tâm càng thêm sợ hãi.

Trong trí nhớ của Thư Tâm, bất luận là cô gái nửa đêm hẹn cô ra ngoài nói chuyện hay là cô gái cố gắng mỉm cười trong AC đều rất ngọt ngào, động lòng người. Nhưng cô gái trước mặt đầu đội mũ lưới trai, mắt ủ rũ, giữa ngón tay... còn kẹp một đầu thuốc lá.

Dường như tất cả sự ngọt ngào của tuổi thanh xuân đã biến mất, cả người Vương Hiểu Hân toát ra sự mệt mỏi và ... quật cường?

Thư Tâm nhìn qua bên kia, chợt cảm thấy cũng chẳng hề thoải mái như cô đã nghĩ.

Thực ra, tuy chưa tổ chức tiệc cưới nhưng Vương Hiểu Hân và Trần Gia Lạc đã đăng kí kết hôn.

Nhưng trong mắt Tạ Hồng Anh, đã đăng kí kết hôn thì chính là người nhà bà, đương nhiên là phải chạy quanh con bà. Lại thấy kết hôn phải tiêu tốn nhiều tiền như vậy, làm nhiều việc như vậy thì không vui, suốt ngày lằm bằm, lầu bầu. Máy hôm nay cũng có nói đôi câu khiến con trai không vui, mâu thuẫn với Vương Hiểu Hân thì càng ngày càng lớn.

Nhưng Tạ Hồng Anh không ngờ, lần này đến cả con cũng không đứng về phía mình, như hờn dỗi mà đòi mở tiệc cưới thật lớn. Tạ Hồng Anh càng nghĩ càng giận.

Nhưng lần trước ép con ly hôn với Thư Tâm, lại gián tiếp hại chết đứa cháu trong bụng Thư Tâm, tự cho là có được đứa cháu trai khác, kết quả là...

Bản thân Tạ Hồng Anh ăn không ngon ngủ không yên còn không nói nhưng con trai gây rối với mình một hồi. Thực ra bà không dám chống đối con, sợ con sẽ hận mình thì kết cục của mình sẽ giống như quả phụ trong thôn, cưới vợ thì không biết mẹ nữa, đuổi mẹ ruột ra khỏi cửa, sống chết mặc bay.

Nếu là trước kia, Tạ Hồng Anh sẽ không nghĩ đến chuyện này. Con của bà, một tay bà nuôi lớn, tính tình thế nào bà còn không hiểu? Cho nó gan nó cũng không dám quát mắng bà! Nhưng lần này tự mình làm sai, vài phần chột dạ. Hơn nữa, Tạ Hồng Anh ở trong thành phố, không có ai tán gẫu với mình, chỉ suốt ngày xem TV, vì vậy xem được không ít chương trình xã hội, hoảng hốt phát hiện, thậm chí có người còn không cần cha mẹ!

Lúc này Tạ Hồng Anh mới hoảng sợ. Thực ra bà không hiểu rõ cho nên mới vậy, TV truyền bá đương nhiên là các trường hợp điển hình, dù là thiếu số nhưng lại mang tính tranh luận cao thì người xem mới có đề tài để thảo luận. Mặc dù mỗi ngày bà đều xem, cảm thấy cách vài ngày lại xảy ra một chuyện như vậy nhưng trên thực tế, cả nước có hơn tỷ người, thực sự làm ra những chuyện như vậy thì có được mấy người?

Tạ Hồng Anh như một năm bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, bị đứa con luôn ngoan ngoãn mắng ột hồi thì hoảng hốt.

Vì vậy, so ra, bà càng ngày càng mềm yếu đi thì Vương Hiểu Hân lại càng ngày càng bướng bỉnh.

Đã sắp tổ chức tiệc cưới nhưng dường như Vương Hiểu Hân lại chẳng còn hào hứng nữa, để mặc Tạ Hồng Anh không cam lòng nhưng vẫn phải lo lắng, mình thì chỉ vênh chân ngồi trên ghế, thỉnh thoảng mỉm cười khiến Tạ Hồng Anh khó chịu. Tạ Hồng Anh từng bị nhiều người mắng chửi nên vô cùng miễn cảm với những kiểu châm chọc, mỉa mai như thế.

Nhưng có một số việc dù Vương Hiểu Hân không quan tâm nhưng cũng không tránh khỏi, tỷ như việc chọn áo cưới. Trần Gia Lạc đương nhiên là chủ trương đi thuê, lại thêm rất nhiều việc cần chuẩn bị nên để Vương Hiểu Hân tự đi chọn. Thật không ngờ, Vương Hiểu Hân cố ý chọn cửa hàng rất sa hoa, cho dù là thuê... lúc hỏi giá tiền, Tạ Hồng Anh sợ tới mức thì tắt thở, mắng Vương Hiểu Hân là đồ ăn cướp.

Để Tạ Hồng Anh không khách khí mắng như vậy, người ta sao có thể thoải mái. Dĩ nhiên là “khách khí” mời hai người ra cửa. Vì vậy, hai người đi chưa được bao xa đã lại cãi cọ. Vương Hiểu Hân nghe bà ta cằn nhằn thấy phiền nên đẩy Tạ Hồng Anh về, lại không ngờ Tạ Hồng Anh đuổi theo, gây rối giữa đường.

Tạ Hồng Anh không hề phát hiện bên này có hai “người quen”, chỉ vào Vương Hiểu Hân mắng rất sáng khoái. Mất cháu nội lại thêm mấy ngày uất ức vừa qua khiến Tạ Hồng Anh chẳng hề nể nang chút nào.

- Cô là đồ dê tiện, chỉ biết tiêu tiền! Con tôi cưới cô đúng là họa tám đời! Cô còn dám đẩy tôi? Không sợ thiên lôi đánh chết! Cô nhìn cô có khác gì quỷ không? Có phải là cô nghĩ rằng con tôi nghe lời cô? Tôi nói cho cô biết, đó là con tôi! Tôi muốn đuổi cô đi chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi. Đừng nghĩ giờ con tôi nghe lời cô thì cô có thể gây sự! Vào cửa nhà tôi, tôi chính là mẹ cô, tôi muốn trị cô thì thiếu gì cách! Tốt nhất là an phận cho tôi.

Vương Hiểu Hân nghe xong lời này thì lại cười cười, búng điều thuốc rồi ngẩng đầu, tiến đến trước mặt Tạ Hồng Anh, chỉ thiếu điều dán mặt vào nhau, vẽ mặt trào phúng:

- Lời này của bà hay lắm, con bà giờ còn phải nhìn mặt tôi mà sống đấy! Trừ phi anh ta không muốn mất đi thể diện, địa vị hiện có. Anh ta chẳng làm gì được tôi đâu!

Tạ Hồng Anh biến sắc, môi run run, chỉ vào Vương Hiểu Hân, tay cũng run:

- Cô... đồ dê tiện! Cô nói cái gì?

Vương Hiểu Hân gạt tay Tạ Hồng Anh đi, cười lạnh nhìn bà:

- Đúng thế! Tôi dê tiện đấy! Tôi dê tiện thì tôi sợ gì? Đúng, con bà đúng là tốt với bà cho nên cái gì cũng giấu bà. Bà có dám hỏi xem vì sao con bà phải lấy tôi không? Cả hai mẹ con bà đều thật quá ngu xuẩn, tự cho là đúng, nghĩ là tôi không biết gì sao? Tôi nói cho bà, hai mẹ con bà không làm gì được tôi đâu, tốt nhất các người nên cẩn thận một chút, bằng không tôi có thể làm cho các người chịu đủ đấy!

Cô rút mẩu thuốc lá đi, lấy chân day day, không hề để ý đến sự hoảng hốt, nghi ngờ, sợ hãi của Tạ Hồng Anh, mỉm cười quay đi, sau đó lại thấy Thư Tâm và Boss đứng ở bên này đường.

Vương Hiểu Hân thoáng sững người, sau đó cười vẩy vẩy tay:

- Khéo thật? Đi chọn áo cưới?

Thư Tâm nhìn nhưng không thể nhận ra. Boss mặt lạnh tanh, ôm vai Thư Tâm, mở cửa ô tô rồi đẩy Thư Tâm vào trong.

Vương Hiểu Hân cũng bước vội qua nhưng lại khiến một chiếc taxi phải phanh gấp lại khiến tài xế chửi mắng một trận. Nhưng Boss đang định đóng cửa xe lại vẫn bị cô ta kéo ra.

Boss bất ngờ ngẩng đầu, Vương Hiểu Hân lại cúi đầu cười với Thư Tâm:

- Có muốn đi nói chuyện một lát không.

Cuối cùng ba người cùng đến một nhà hàng. Vương Hiểu Hân nói muốn ăn kem ở nhà hàng này, còn nhiệt tình để cử cho Thư Tâm một loại kem mới. Nhưng lúc giới thiệu cho Boss lại bị Boss lạnh lùng từ chối. Boss chỉ cần một ly nước đá.

Vương Hiểu Hân cũng chẳng nói gì, chỉ nhún nhún vai.

Vương Hiểu Hân như vậy khiến Thư Tâm cảm thấy lạ lẫm, nhưng cũng có chút quen thuộc. Thiếu nữ tuổi cô, đa số đều là thế, hoạt bát, tùy tiện.

Boss ngồi cùng Thư Tâm, Vương Hiểu Hân ngồi đối diện hai người, híp mắt ăn kem, cầm muống trong tay rồi lại chọn một món đồ uống màu mè.

- Cô có gì thì nói đi? Cô rảnh nhưng chúng tôi không rảnh.

Boss lạnh lùng nhìn cô ta, nắm tay Thư Tâm đặt dưới bàn:

- Mặt khác, nếu có thời gian thì cô có thể về AC để nhận quyết định sa thải. Tôi nghĩ hẳn cô cũng không muốn đi làm nữa.

Vương Hiểu Hân buông tay cầm kem:

- Chuyện đó à... cũng chẳng sao cả.

Cô thấy vẻ mặt Boss lộ rõ sự chán chường thì chu miệng:

- Vốn là không có cách nào nên mới định thử một lần.

Lúc này Boss mới nhìn thẳng vào Vương Hiểu Hân:

- Cô muốn thế nào?

Vương Hiểu Hân cười cười, chớp mắt nói:

- A, quả nhiên là bị anh nhìn thấu, đúng là lợi hại!

Boss mất kiên nhẫn:

- Muốn gì thì cứ nói, tôi không thích mấy người cứ tự cho là đúng.

Lúc này Vương Hiểu Hân mới trầm mặt, quấy quấy ly nước lạnh:

- Không có gì, tôi muốn làm cho Trần Gia Lạc phải trắng tay thôi.

Cô ngẩng đầu nhìn Thư Tâm đang kinh ngạc, dựa vào ghế, bất đắc dĩ buông tay:

- Tôi vốn cho rằng không phải là mình tôi đa tình, không ngờ tôi lại nhầm.

Vương Hiểu Hân nghiêng răng nói tiếp:

- Tôi thừa nhận, tôi hận Trần Gia Lạc! Nếu anh ta không cho tôi hi vọng thì tôi đã chẳng như vậy? Chỉ là, cuối cùng anh ta cho tôi được cái gì? Anh ta khiến tôi cảm nhận được sự tuyệt vọng của hai bàn tay trắng. Anh ta có thể đối xử với tôi như vậy thì dựa vào cái gì mà tôi không thể đối xử với anh ta như vậy.

Vương Hiểu Hân vênh mặt, như con rắn đang thở.

Boss nhìn cô ta cười cười, Thư Tâm ở bên cũng lắc lắc đầu, từ tốn nói:

- Với Trần Gia Lạc, bảo tôi không hề để ý là không thể.

Vừa nói xong đã cảm thấy tay bị người véo, quay đầu lại thì thấy Boss đang lo lắng. Thư Tâm buồn cười.

- Nhưng tôi sẽ không trả thù anh ta. Bởi vì anh ta hại cô trắng tay nhưng bây giờ tôi cũng đã có cuộc sống mới. Tôi không muốn vì anh mà ảnh hưởng đến mọi thứ. Cho nên cô không cần nói những lời này với tôi. Giống như lần đầu tiên gặp nhau tôi đã nói, Vương Hiểu Hân, cô vẫn còn quá non nớt.

Lòng bàn tay lập tức bị Boss khẽ gãi gãi, Thư Tâm suýt thì phì cười nhưng vẫn cố nhịn. Người đàn ông bên cạnh tâm tình cũng tốt hơn, lại cười như có như không.

Đại khái vì để che dấu, chỉ trong chớp mắt, người đàn ông này lại tỏ vẻ lạnh lùng, còn xoay người gọi bồi bàn đến tính tiền. Vương Hiểu Hân không cam lòng vỗ bàn đứng dậy.

Wương Hiểu Hân khóc, cúi đầu khẽ mắng:

- Chị nói thì nhẹ nhàng, dễ dàng lắm. Chẳng qua vì cuộc sống mới của chị tốt hơn trước nên mới thoải mái như vậy. Chị chỉ ước bỏ được anh ta để leo càn cao đúng không? Nhưng còn tôi? Tôi vì anh ta mà sửa đổi, cắt đứt với bạn bè cũ, thậm chí... ngay cả anh Ngưu Nhị cũng mất. Nhưng anh ta lại đối xử với tôi như vậy! Sao tôi có thể không hận?

Cuối cùng mặt Thư Tâm sầm xuống, động tác tính tiền của Boss cũng khựng lại, xua tay bảo Boss tạm lui xuống.

Thư Tâm cầm ly nước lạnh còn chưa động đến của Boss, té thẳng vào mặt Vương Hiểu Hân, nhìn thẳng vào đôi mắt đang hoảng sợ của cô. Thư Tâm lạnh lùng nói:

- Tỉnh táo chưa? Tôi nhớ lần đầu gặp nhau tôi đã hắt cho cô một ly café? Nhưng lần đó tôi không cố ý, còn lần này, tôi thực sự muốn hắt vào mặt cô!

66. Chương 66

- Tôi chỉ... không cam lòng.

Nước lạnh chảy dài theo tóc rơi xuống mặt bàn, tay chống bàn của Vương Hiểu Hân khẽ run:

- Tôi chỉ là rất hối hận! Tôi vẫn cho là tôi không thêm để ý, chỉ là đến khi thực sự nghe anh Ngưu Nhị nói xin lỗi tôi mới hiểu, không phải tôi không để ý mà vì tôi nghĩ rằng... tôi nghĩ rằng sẽ không bao giờ mất anh ấy.

Cuối cùng Vương Hiểu Hân gục mặt vào bàn khóc òa lên, khóc đến co người lại, như đang khóc tang ai vậy.

Khi còn trẻ luôn cho rằng mọi thứ đều vây quanh mình, với những thứ dễ dàng có được thì càng cố tỏ vẻ không thêm để ý. Chỉ là, đợi đến khi những thứ đó đã trở thành thói quen nhưng đột nhiên biến mất mới giật mình nhận ra, biết thế chẳng làm.

Chẳng có ai đứng mãi một chỗ để chờ ai.

Cho nên Thư Tâm nắm chặt bàn tay người đàn ông bên cạnh, lòng cảm thấy ấm áp, may mắn. Người đàn ông này, ngay từ đầu cũng không hề có ý tiến tới với cô, tự mình hai năm để kết liễu đoạn tình cảm thầm kín trong lòng. Thật may vì cô đã nắm bắt được nó.

- Đã làm thì phải có dũng khí gánh chịu.

Thư Tâm đặt khăn giấy vào tay Vương Hiểu Hân.

- Tôi không muốn liên quan gì đến cô nữa, Vương Hiểu Hân. Từ nay về sau, mặc kệ có chuyện gì, xin cô đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa.

Cô kéo tay người đàn ông của mình, bước ra khỏi nhà hàng, sau lưng còn truyền đến tiếng khóc của cô gái kia. Chỉ là, liên quan gì đến cô?

Hôn lễ của Vương Hiểu Hân và Trần Gia Lạc cô không để ý, chỉ nghe nói qua là đã hủy. Về phần cuối cùng Vương Hiểu Hân đã làm những gì, Thư Tâm cũng không rõ, bởi vì từ sau hôm đó, nói rõ không liên quan, cô ta cũng không quấy rầy Thư Tâm thêm nữa.

Nhưng hôn lễ của Thư Tâm cũng sắp bắt đầu, mọi thứ tiến hành theo đúng kế hoạch.

Báo cáo doanh số quý này của AC trình lên, cả công ty đều vui mừng. Tuy còn cách một chút so với cam đoan của Boss với tổng công ty nhưng vẫn còn một quý nữa. Nhìn kiểu gì cũng là chắc chắn.

Trong bữa tiệc mừng công, trước mặt mọi người, Boss mời người phụ trách do công ty phái đến – Will tiên sinh, tiến hành chuyển giao.

Thì ra Boss đã nói rõ tình hình với bên kia, mà xét thấy công việc của anh về cơ bản là đã hoàn thành, sau đó chỉ là đưa mọi thứ vào hoạt động nên tổng công ty cũng hào phóng cho anh nghỉ kết hôn. Người nước ngoài dường như rất có hứng thú với cái này. Nhiều bạn bè ở Mỹ cũng gửi mail chúc mừng.

Mọi người trong công ty cùng Will tiên sinh ăn cơm, giới thiệu các lãnh đạo cấp cao cho Will tiên sinh. Thực ra những người này Will tiên sinh đã biết từ lâu, chẳng qua là phép lịch sự thôi.

Giới thiệu xong, lại ngồi thêm một lát, Boss nháy mắt ra hiệu với Thư Tâm, lấy cớ ra ngoài.

Lúc ra cửa, Will tiên sinh khoảng 40 tuổi – độ tuổi phong độ nhất giờ cao ly rượu trong tay với anh, nhìn nhìn trêu chọc khiến Trác Lăng Vân đã thoát khỏi chức Boss mỉm cười.

Bên ngoài còn chưa tối lắm nhưng thời tiết đã chuyển lạnh. Trác Lăng Vân chờ ở bên xe, thấy Thư Tâm từ xa đi tới, vội lấy áo choàng trong xe ra khoác cho Thư Tâm.

Thư Tâm cười với anh, lên xe, nhất thời hai người cũng không biết đi đâu, cứ ngồi trên xe trò chuyện.

Bãi đỗ xe rất yên tĩnh, cũng không quá sáng, không khí có vẻ mập mờ.

Trác Lăng Vân lòng ngứa ngáy, nhìn Thư Tâm, nghiêm túc nói:

- Khụ... anh đã từ chức.

Thư Tâm nháy mắt mấy cái, Trác Lăng Vân vẫn nghiêm túc:

- Cho nên từ nay về sau không được gọi anh là Boss nữa.

Cuối cùng, dịu dàng nói:

- Phải gọi là ông xã!

Anh quay đầu, nhìn vẻ mặt nhu hòa của Thư Tâm, ngữ khí dịu dàng như ôm lấy tim cô.

Thư Tâm mỉm cười, vươn người tới ôm cổ Trác Lăng Vân, trong ánh mắt chờ mong của anh, thoáng tỏ vẻ nghiêm túc giống như đối phương:

- Không được! Theo quy củ! Đợi kết hôn rồi nói!

Trác Lăng Vân cười cười, đột nhiên cảm thấy lời này rất quen, nghĩ nghĩ mới nhớ, bình thường anh đều dùng những lời này để nói với cô thư ký Misha, không ngờ giờ lại bị Thư Tâm dùng để đáp trả. Chỉ đành rầu rĩ khởi động xe, trầm nghĩ: Chẳng lẽ dạo này Thư Tâm chơi thân với cô nàng Misha kia!

Ánh đèn loang loáng qua cửa sổ xe như những con đom đóm đang bay qua.

Lúc rẽ vào một đường khác, Thư Tâm đột nhiên thấy hai bóng người quen thuộc mà xa lạ loáng qua, không nhận được quay đầu lại, quả nhiên là Trần Gia Lạc và mẹ anh ta.

Đèn đỏ, xe dừng lại ở chỗ rẽ, Thư Tâm liếc qua là có thể nhìn thấy, Trần Gia Lạc giờ rất gầy, mặt hóp vào, trông rất chán chường. Trước kia anh ta vô cùng nghe lời mẹ giờ lại trợn mắt cãi nhau với mẹ mình trên đường cái. Anh ta nói quá lớn, quá nhanh, Thư Tâm không hiểu anh ta đang nói gì, lại thấy mẹ anh ta đang ngồi bên bồn hoa ven đường khóc.

Tuy trời đã tối nhưng Trần Gia Lạc nói quá lớn, xung quanh vẫn có nhiều người nhìn lại. Có một cô bé được mẹ dẫn đi mua hoa quả, nhìn thấy thì ngây ngô hỏi:

- Mẹ, chú kia đáng sợ quá. Người đó... là mẹ của chú ấy sao?

Mẹ cô bé sợ tới mức vội dẫn cô bé đi nhanh, lúc đi qua xe Thư Tâm, vừa đi vừa dạy dỗ con mình:

- Con đừng có học theo anh ta! Loại đàn ông này rất đáng sợ, với mẹ mình còn cục cằn như vậy, chưa biết chừng sẽ đánh đập vợ con nữa đó.

Cô bé tỏ vẻ cẩn thận, trưởng thành sớm, gật gật đầu:

- Vâng, từ nay về sau con sẽ không tìm chồng như thế ạ!

Thư Tâm bị cô bé con cố ý tỏ vẻ người lớn làm cho phì cười. Trác Lăng Vân ngồi bên nhìn cô đầy bất đắc dĩ.

- Trần Gia Lạc bị sa thải rồi. Công ty đó là xí nghiệp quốc doanh, vốn rất chú ý đến tư cách đạo đức của nhân viên. Chắc Vương Hiểu Hân bị anh ta chọc giận quá nhiều nên bất chấp thể diện, quyết định ngọc đá cùng vỡ. Ngày tổ chức cưới đã làm loạn một trận, hai người nói hết chuyện trước kia, ngay trước mặt bao nhiêu người, đúng là giấu cũng không giấu được. Ngay hôm sau, Trần Gia Lạc bị sa thải.

Thư Tâm kinh ngạc:

- Vương Hiểu Hân... sao ác như vậy? Cô ta là con gái, có hại chẳng lẽ không phải là tự hại mình? Chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?

Trác Lăng Vân cong cong môi:

- Không! Cô ta thông minh lắm. Em có biết vì sao cô ta vào được AC không? Là anh đồng ý! Nhưng sếp Dụ đã xin cho cô ta chẳng những là khách hàng của AC mà còn là khách hàng của công ty Trần Gia Lạc.

Thư Tâm cảm thấy đầu đau đau, Trác Lăng Vân lại cười lạnh:

- Em đã hiểu chưa? Người có quan hệ với Vương Hiểu Hân không chỉ có một Trần Gia Lạc. Chỉ có điều, sau chuyện Trần Gia Lạc, có lẽ cô ta cũng sẽ ngoan ngoãn hơn nhiều. Nhưng Vương Hiểu Hân có thể nhẫn tâm đối phó với Trần Gia Lạc như vậy thì còn ai dám động vào cô ta? Những người kia có mà cổ tiền cô ta đi như tiền Phật còn không được. Những người đàn ông đó từ đầu dám qua lại với Vương Hiểu Hân là vì biết cô ta có mưu đồ, muốn tiền, muốn công việc. Cho nên bọn họ không sợ nhưng đến khi tận mắt thấy Vương Hiểu Hân phát điên chẳng còn cần gì cả nữa thì ai dám dây vào? Chỉ có thể thỏa mãn nguyện vọng của Vương Hiểu Hân, coi như dàn xếp cho xong.

Trác Lăng Vân cười nghiền ngẫm:

- Cho nên, chuyện Trần Gia Lạc bị sa thải, một mặt là do anh ta tự chuốc, mặt khác cũng là cho những người từng có quan hệ bất chính với cô ta phải nôn ra phí bịt miệng.

Thư Tâm lấp bắp:

- Vương Hiểu Hân...

Nhưng nghĩ lại thấy cũng có thể hiểu.

Trần Gia Lạc bị cô ta hại đến nước này, mẹ Trần Gia Lạc lại đánh đá như vậy, sao có thể bỏ qua cho cô ta.

Cô gái trẻ tuổi kia chẳng biết là chạy trốn hay là sẽ chịu bao đau khổ.

Trác Lăng Vân vỗ vỗ tay lái, thản nhiên nói:

- Nhưng đời này của Trần Gia Lạc coi như xong rồi. Anh ta thành trò cười cho người trong ngành, có công ty nào muốn nhận. Nói thật, em đừng nghĩ trong nước nhiều công ty nhưng trên thực tế? Thương trường luẩn quẩn, đếm đi đếm lại cũng là ngần ấy người, đều quen biết cả. Anh ta ngã một vố như vậy, một truyền mười mười truyền trăm... Huống chi anh ta cũng không có chỗ dựa, xí nghiệp nhà nước lại là nơi hủ hóa nhất. Anh ta ở đó nhiều năm, sớm đã quen, nếu nhảy ra ngoài sẽ gặp nhiều khó khăn. Dù sao, bây giờ anh ta cũng đừng hòng lẫn lộn ở đây nữa.

Trác Lăng Vân giải thích xong, nghiêng đầu nhìn Thư Tâm, vẻ mặt vô tội, không hề cảm giác mình cố ý nghe chuyện này là có gì bất ổn:

- Nếu không phải hôm nay gặp bọn họ thì anh cũng không định nói cho em. Anh chỉ ước em không quen biết gì bọn họ. Chuyện trên thương trường rất phức tạp, em nghe rồi biết thế thôi.

Trác Lăng Vân thấy Thư Tâm trầm ngâm thì có chút bất mãn, kéo tóc Thư Tâm, nhướn mày:

- Không bằng nghĩ đến hôn lễ của chúng ta đi.

Thấy Thư Tâm ngẩng đầu lên, lúc này Trác Lăng Vân mới hài lòng:

- Công ty cho nghỉ phép hai tháng, chúng ta có thể đi nghỉ trăng mật rất dài, em muốn đi đâu?

Mặt mày anh vui vẻ thì tiếng khắc khẩu bên kia lại kéo tới.

Lòng Trác Lăng Vân trầm xuống, ngẩng đầu nhìn đèn xanh đèn đỏ, lại nghe thấy bên ngoài xe quả nhiên vang lên giọng nói của người kia, cẩn thận như không dám tin:

- Thư... Thư Thư?

Thư Tâm quay đầu lại thì thấy Trần Gia Lạc mặt tái nhợt đang chạy đến, liên tục gọi tên cô. Thấy cô quay đầu lại thì càn vồ cửa kính xe.

- Thư Thư... em mở cửa ra! Thư Thư!

Đường dành cho người đi bộ, đèn xanh đã chuyển thành đèn vàng, mắt thấy mọi người đã rục rịch chuẩn bị đi, Trần Gia Lạc vội vã. Tạ Hồng Anh ở bên đang khóc lóc lại xông lên như phát điên, cách cửa sổ xe chỉ vào Thư Tâm mà mắng:

- Mày là đồ sao chổi! Con đàn bà lăng loạn này! Mày là đồ xui xẻo! Trời ơi, tôi tạo nghiệt gì thế này.

Nói xong lại đặt móng nằm vật ra đó, không ngừng dậm dậm lên đất khóc.

Mặt Trác Lăng Vân sầm xuống, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, không hề để ý đến vẻ mừng rỡ của Trần Gia Lạc, Trác Lăng Vân nghiêng người qua, lạnh lùng nói:

- Nhữ chi tì sương, ngã chi mật đường*. Xin Trần tiên sinh đừng quấy rầy vợ tôi nữa. (Ý là với anh đó là thạch tín nhưng với tôi đó là mật ngọt. Chưa nghĩ ra câu nào của Việt Nam gần với như này :)

Sau đó giẫm chân ga, đèn vàng mới chuyển xanh, đi thẳng, bỏ lại Trần Gia Lạc đang ngơ ngác, hối hận đằng sau.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Trác Lăng Vân, lòng Thư Tâm thấy buồn cười nhưng vẫn cố ý nói:

- Nói lại, em đúng là người phụ nữ lăng lợ.

- Đó là bà ta không biết nhìn người.

Trác Lăng Vân rầu rĩ nói, sau đó vươn tay nắm tay Thư Tâm, đột nhiên lại nói:

- Tổ chức hôn lễ ở Maldives được không?

Thư Tâm kinh ngạc chớp mắt:

- Ôi? Tốn tiền lắm!

Trác Lăng Vân rầu rĩ lái xe, thầm nghĩ: Đúng là muốn tiêu tiền! Anh muốn cho người đàn ông kia không được nhìn thấy hôn lễ của em! Cho anh ta hối hận! Hối hận đến chết thì càng tốt!

Lúc này lòng lại có chút vui vẻ, theo như anh lên quan sát người đàn ông kia, hiện giờ chắc là cũng không kiếm được tiền để đi Maldives một chuyến rồi!

He! Đừng nói Maldives, nếu anh ta muốn sống tiếp ở thành phố này, cứ tự nghĩ mình không may gặp phải người xấu thế này thì chưa biết chừng đến tiền về quê cũng chẳng có.

Nghĩ như vậy, lòng Trác Lăng Vân lại thoải mái, cực kì thoải mái.

67. Chương 67

Ban đêm là lúc thần bí nhất, nhất là ở Nhật Bản, khi mặt trời vừa lặn xuống núi, màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ chiếu rọi, thành phố với những tòa cao ốc cưỡi đi lớp áo phồn hoa của ban ngày, khoác thêm một chiếc áo quuyền rũ.

Đây là một đất nước đặc biệt, kiên cường đến độ người ta không thể tưởng tượng hết, đồng thời, cũng trụy lạc đến độ người ta không thể tưởng tượng nổi.

Trác Lăng Vân đến để xử lý việc công ty AC tiến quân vào thị trường Nhật Bản và một vụ mâu thuẫn với xí nghiệp bản địa. Người Nhật Bản luôn bài xích người ngoại quốc như vậy, bọn họ luôn nói không thích người nước ngoài. Họ có hùng tâm tráng chí muốn chiếm lĩnh thế giới, mà khi bọn họ gặp được quái vật tuyệt đối giỏi hơn họ thì sẽ nín nọt như lúc này.

Điều này làm cho Trác Lăng Vân có chút không quen.

Mặc dù như thế, Trác Lăng Vân vẫn bàn bạc rất nghiêm túc với mấy người trên năm mươi tuổi kia, theo thái độ áp úng của bọn họ, lần đàm phán này đại khái là không thể tiến hành tiếp, có lẽ mấy lão già tham lam, xảo hoạt này cần thương lượng? Dù sao, giữa bọn họ tuy có cạnh tranh, mâu thuẫn nhưng Trác Lăng Vân là đại diện của AC lại là đối thủ chung của bọn họ – ngay trước mắt!

Trác Lăng Vân hiểu rõ, sau đó chủ động kết thúc sự tra tấn với tất cả mọi người.

Tin chắc ai nấy đều thở dài một hơi, trong đó một người tên là Yamamoto dùng tư thái trưởng giả, chủ nhà cười chiêu đãi Trác Lăng Vân, Trác Lăng Vân thản nhiên tiếp nhận. Sau đó, ông già kia mời vào một cô gái trẻ, đẩy tới trước mặt Trác Lăng Vân, vui vẻ nói:

- Đây là cấp dưới trong công ty tôi, tiểu thư Reiko, Trác tiên sinh vừa mới đến Tokyo, mong rằng trong lúc còn chưa quen với nơi này thì hãy để Reiko đưa Trác tiên sinh đi thăm thú.

Ông ta nói đầy ẩn ý:

- Ban đêm ở Tokyo cũng rất đẹp, hi vọng Trác tiên sinh yêu thích.

Trác Lăng Vân nhìn thoáng qua cô gái kia, khá trẻ, trông như mới chỉ học cấp 2. Ánh mắt anh lộ rõ vẻ quái dị. Mặc dù biết, ở Nhật Bản có rất nhiều cô gái trẻ sẽ làm tất cả mọi việc xã giao, thậm chí vì khách hàng lớn của ông chủ, cấp dưới xinh đẹp bị đem ra cũng là chuyện bình thường mà ngay cả cha mẹ những cô gái đó cũng ít khi ngăn cản. Nhưng thực sự tiếp xúc vẫn khiến cho Trác Lăng Vân khó mà tiếp nhận.

Giờ anh đã 30, thêm vài tuổi thì bằng tuổi cha của cô bé này, cũng không biết... cô gái này đối mặt với anh có khó chịu không, huống chi, anh còn vợ con...

Nghĩ như vậy, ánh mắt Trác Lăng Vân lại nhu hòa lại. Anh đột nhiên cảm thấy, trước khi đến Nhật Bản đã nghĩ đến các loại tình huống sẽ xảy ra nên cùng Thư Tâm ôm gối nói chuyện cả đêm. Chắc vì nguyên nhân này nên chuẩn bị cho công việc có phần hơi thiếu sót.

Chỉ mong Thư Tâm đã được anh tiêm phòng rồi thì sẽ không giận.

Trác Lăng Vân đẩy đẩy gọng kính, thản nhiên nói:

- Chắc đành lãng phí ý tốt của Yamamoto tiên sinh rồi, tôi không quá trẻ, chắc sẽ không có tiếng nói chung với tiểu thư Reiko.

Yamamoto hiểu ý cười cười, cũng không trách mà chỉ xoa tay cho cô gái nhỏ trông đáng yêu, gọn gàng kia rời đi. Trước khi đi, cô gái kia còn tủi thân cắn môi nhìn Trác Lăng Vân nhưng Trác Lăng Vân cũng mặc kệ.

Lão già Yamamoto vui vẻ nói:

- Vậy sao, là chúng tôi sơ sót. May mà tôi nhớ được, Hân tiểu thư cũng đến đây chứ?

Mấy người còn lại đều cười, liên tục gật đầu nói đúng, còn bổ sung thêm:

- Hân tiểu thư cũng là người Trung Quốc, hẳn là sẽ có tiếng nói chung với Trác tiên sinh.

Trác Lăng Vân chỉ đành đứng lên, gật đầu cảm ơn:

- Vậy đa tạ!

Có người tiến lên, đưa anh ra ngoài.

Những quy củ ở đây, Trác Lăng Vân là người ngoài đến, muốn gia nhập vào thị trường này thì nhất định phải tuân theo. Trừ phi có ngày, đến lượt anh đưa ra quy tắc.

Cách thức chiêu đãi này đã thành một thói quen, nếu cố từ chối, chẳng những khiến người Nhật Bản cảm thấy anh không có lễ độ, hơn nữa càng khiến bọn họ bất an, làm cho bọn họ cảm thấy sự xâm lược mạnh mẽ. Cho nên Trác Lăng Vân tiếp nhận. Nhưng nhận rồi, sau đó thế nào lại là do anh quyết định.

Trác Lăng Vân đứng ở cuối hành lang, nhấn tin cho Thư Tâm vẫn còn đang ở Mỹ, cẩn thận giải thích sự “bất hạnh” của anh.

Lúc này chắc Thư Tâm còn đang nằm trong chăn ngủ khi?

Trác Lăng Vân nghĩ vậy, không nhịn được cười cười.

Thư Tâm mang thai, đã hơn bốn tháng, rất ham ngủ, như con heo lười.

Cũng chính vì điều này nên bọn họ đã hoãn lại thời gian về nước, ở lại Mỹ điều dưỡng một thời gian ngắn. Hộ lý và y học ở nước ngoài dù sao cũng tốt hơn trong nước.

Tuy về lý mà nói, thai nhi hơn bốn tháng đã ổn định. Nhưng thứ nhất, Thư Tâm không còn trẻ, thứ hai, Thư Tâm đã từng xảy thai ba lần. Điều này khiến Trác Lăng Vân luôn rất cẩn thận. Nếu không phải vì anh có nguyện vọng muốn về nước, mọi việc bên thị trường Châu Á anh đều nhận làm thì sẽ không phải rời khỏi Thư Tâm, bay sang bờ bên kia Thái Bình Dương.

Tin nhắn vừa gửi đi, sau lưng cũng truyền đến tiếng bước chân, thư ký vừa rời đi giờ cung kính nói:

- Trác tiên sinh, vị này chính là Hân tiểu thư, trong thời gian Trác tiên sinh ở lại Tokyo sẽ do Hân tiểu thư chịu trách nhiệm, nếu có yêu cầu gì, xin Trác tiên sinh cứ nói.

Trác Lăng Vân quay đầu lại, nói lời cảm tạ, sau đó thoáng ngơ ngác: đó là Vương Hiểu Hân...

Tuy đã qua hai năm nhưng những chuyện lúc trước Trác Lăng Vân vẫn còn nhớ rõ, thực sự không ngờ, ở nơi đất khách quê người lại gặp lại cô ta.

Trác Lăng Vân nhìn qua Vương Hiểu Hân một lượt, thấy rõ vẻ phong trần trên người cô – mặc dù cô ta trang điểm cẩn thận, trang nhã, mặc váy công sở lịch sự nhưng Trác Lăng Vân vẫn thấy rõ được điều đó.

Vương Hiểu Hân hiển nhiên là cũng đã nhận ra Trác Lăng Vân, thoáng ngơ ngác rồi cười cười, vươn tay ra với anh, nói đầy hàm ý sâu xa:

- Thật vui khi được gặp anh, Trác tiên sinh. Hi vọng sự chiêu đãi của tôi sẽ làm anh thoải mái.

Trác Lăng Vân như thể lần đầu gặp mặt, cũng bắt tay cô ta rồi nhanh chóng thả ra, thản nhiên nói:

- Cảm ơn!

Mọi thứ đều thu xếp khá ổn, đi dạo qua một vài con phố, ăn bữa cơm rồi về chỗ ở.

Vương Hiểu Hân đưa anh về một khách sạn không tồi, sau đó thuê phòng – chỉ một phòng.

Vương Hiểu Hân tay kẹp thuốc lá, tóc búi cao, trông sắc sảo, già dặn. Váy công sở chắc còn bị cô ta sửa đi một ít, lúc đi kéo qua kéo lại, gần như là lộ ra cả quần lót.

Bộ dáng cô ta trông khá tang thương, lại có vẻ phong tình, già dặn, như có như không mà quyến rũ người khác. Ngay cả người làm trong khách sạn, lúc đi qua cũng đều phải liếc mắt nhìn theo.

Trác Lăng Vân yên lặng nhìn cô thuê phòng, cũng chẳng ngăn cản. Sau đó, Vương Hiểu Hân hơi khoác tay anh, dù anh giãy ra nhưng cô ta vẫn làm theo ý mình rồi kéo anh lên lầu.

Phòng rất được, vừa vào phòng, Trác Lăng Vân đã đẩy Vương Hiểu Hân đang cố sấn lại. Vương Hiểu Hân thoáng cười nhạt, cũng không phản kháng, ngược lại gơ hai tay rồi lùi ra phía sau.

Cô ta đã chẳng còn là người con gái chỉ biết dùng vẻ đáng yêu và nước mắt để hấp dẫn đàn ông. Cô ta đã hiểu, nhiều khi, chỉ là không muốn đưa phụ nữ về nhà, đàn ông thích sự vụng trộm, mập mờ hơn nhiều...

Đây là nguyên nhân mà nhiều gã đàn ông dù lúc đầu mắng nào là lẳng lơ, nào là kĩ nữ nhưng lúc sau lại vẫn rất nhiệt tình. Đây chính là bản chất của đàn ông.

Trong phòng còn có một quầy bar, Vương Hiểu Hân không khách sáo lấy bình rượu trong tủ lạnh ra, chẳng thèm nhìn giá cả.

Dù sao, số tiền cô ta cầm được từ chỗ lão già Yamamoto cho việc này cũng không ít, lão già kia vẫn còn cần cô để moi tin của Trác Lăng Vân.

Cũng không biết liệu có làm cho lão già kia thất vọng không.

Ánh đèn mờ ảo, không khí cũng dần ái muội, Vương Hiểu Hân ngồi trên ghế cao trước quầy bar, hơi nghiêng người, bởi vì cô ta nghiêng người về phía trước khiến bộ ngực đầy đặn hiện rõ. Vương Hiểu Hân không thèm để ý, thậm chí quần lót cũng bị lộ vì động tác ngồi của cô ta.

Sau đó, cô ta nhấp một ngụm rượu, cảm thấy đã lâu rồi không được thoải mái thế này, cho nên lại dựa vào quầy bar, híp mắt lại nhìn người đàn ông từng biết từ hai năm trước, sau đó phát hiện, mình vẫn còn rất ghen tỵ với Thư Tâm.

Người đàn ông tốt như vậy, có năng lực, nhiều tiền, tuần tú hơn nữa còn chung tình – từ đầu đến cuối đều không nhìn mình một lần, bất kể mình có hấp dẫn cỡ nào.

Vương Hiểu Hân khẽ gõ gõ mặt bàn bằng đá cẩm thạch, đột nhiên cảm thấy, nếu có thể cùng người đàn ông này chơi bởi một lần, cho dù là mất tiền thì cũng được.

Vương Hiểu Hân dần dần chuyển mắt nhìn qua vòng eo và đôi chân dài của người đàn ông kia qua bộ vest, không nhịn được nuốt sáo.

Trác Lăng Vân quay đầu.

- Anh không có gì muốn hỏi tôi sao?

Vương Hiểu Hân cảm giác ánh mắt mình đã hơi hoa lên, vì vậy một tay cầm ly rượu, một tay cầm bình rượu vang, chậm rãi, cố gắng quyến rũ nhất có thể mà trượt xuống ghế, sau đó uốn éo đi đến gần Trác Lăng Vân, đặt ly rượu bên môi anh.

Trác Lăng Vân quay đầu đi, lãnh đạm nói:

- Tôi không có hứng thú với cô nhưng nếu cô muốn tìm người để lắng nghe thì tôi cũng sẽ không ngắt lời đâu.

Vương Hiểu Hân thoáng giật mình, mắt hơi cay cay rồi cố nhịn lại – cô sớm đã qua cái tuổi có thể làm nũng, tùy tiện rồi, mà bên cạnh cũng đã chẳng còn ai để cô làm nũng.

Cô mệt mỏi cười cười, ngồi xuống đối diện Trác Lăng Vân.

Tuy vậy gần vẫn rất gần nhưng cô ta không cố ý xê dịch, hấp dẫn người đàn ông này nữa.

Cô ta sớm đã phát hiện, bất kể là hai năm trước hay bây giờ, người đàn ông này cô ta không thể quyến rũ nổi. Bởi vì trong lòng anh đã có một người khác không ai có thể thay thế.

Có lẽ, một người có thể lắng nghe lại càng hiếm có.

Vương Hiểu Hân nghĩ vậy, dốc ngược bình rượu, rót đầy ly rồi uống một ngụm lớn.

- Nói cái gì? À, nói xem tại sao tôi lại đến đây nhé. Ban đầu, Tạ Hồng Anh mắng mỗ, đánh đập tôi, lưng tôi có rất nhiều vết sẹo, giờ vẫn còn nhưng tôi nghĩ, chắc anh không muốn xem. Sau đó, có một ngày, nhân lúc bọn họ không ở nhà, tôi nhảy từ tầng hai xuống, chân bị gãy rồi trốn trong một phòng khám nhỏ một thời gian dài mới đi lại được. Sau đó, tôi gặp một người, theo ông ta vài tháng, ông ta dẫn tôi tới Nhật Bản...

Vương Hiểu Hân thoáng dừng lại:

- Nhưng mà, ông ta cũng chẳng phải là người đàn ông chân chính, muốn hái hoa ngắt cỏ nhưng lại sợ vợ. Vợ ông ta đột nhiên nổi cơn, muốn đi kiểm tra xem ông ta có ăn vụng ở ngoài không, vì vậy, chạy đến nơi dễ lảng nhãng nhất để xem, lập tức phát hiện ra tôi đang đi theo ông ấy, vì thế...

Vương Hiểu Hân buông tay, ngửa đầu uống cạn ly rượu, cuối cùng lau miệng, cười híp mắt:

- Vì vậy, vợ ông ta dẫn theo nhiều người đến, xông vào đánh tôi một trận. Cuối cùng, ở lại đây, tôi cùng đường, chỉ đành đi theo con đường này. Nhưng cũng đâu có ít người như tôi, thêm tôi vào cũng không nhiều. Nhưng tiếng Trung của tôi lưu loát, tiếp khách Trung Quốc thì được ưa thích hơn.

Giống như lời anh nói, Trác Lăng Vân chỉ lắng nghe mà không nói một lời, điều này khiến Vương Hiểu Hân cảm thấy cũng không tệ lắm. Rất nhiều lời cho rằng sẽ phải giữ kín trong lòng giờ có thể nói ra lời.

- Tôi vẫn nghĩ, rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì, kết quả, một người chị em nói cho tôi biết, tôi không có đạo đức nghề nghiệp. Buồn cười không? Anh có thể tưởng tượng được đạo lý đó không? Cô ấy nói, người như chúng tôi, kiếm tiền là được, kiếm tình cảm chính là vượt quá giới hạn. Tôi từng đọc được một câu ở trên mạng. Cảm thấy quá con mẹ nó đúng. Bạn có thể giành được một người đàn ông trung niên tuần tú thì cũng sẽ có gấp bốn lần số phụ nữ đến giành đàn ông với bạn (Chả hiểu gì???). Tôi... lúc đầu tôi ngu ngốc thành ra bây giờ... đến nhà cũng không thể quay về. Tôi chẳng còn mặt mũi về gặp ai. Cha mẹ tôi chắc cũng đã coi như chẳng còn đứa con gái này. Qua bao nhiêu năm, chắc cũng chẳng còn nhớ tôi là ai. Tôi về chẳng phải khiến bọn họ thêm khó chịu sao? Hơn nữa, giờ tôi ở đây cũng chẳng tệ, vẫn kiếm được tiền.

Vương Hiểu Hân lấy ra một điều thuốc, quay đầu nhìn Trác Lăng Vân, quơ quơ điều thuốc trong tay:

- Hút không?

Trác Lăng Vân khó chịu cau mày: Thứ Tâm mang thai! Anh chưa bao giờ để người ám những mùi này về nhà.

Vương Hiểu Hân cười ra vẻ hiểu biết, cất thuốc lá lại, sau đó đứng lên, vỗ vỗ tay nhìn quanh bốn phía:

- Sao? Đêm nay thu xếp thế nào? Nếu là muốn cùng nhau một lần tôi cầu còn không được.

Cô ta quay đầu nhìn Trác Lăng Vân đầy quỷ dị:

- Hơn nữa, trông anh có vẻ như bị cấm dục đã lâu, sức bật chắc chắn sẽ rất đáng kinh ngạc.

Vương Hiểu Hân cúi người định đến gần Trác Lăng Vân:

- Một lần chứ? Dù sao cũng chẳng ai biết đâu, đúng không?

Trác Lăng Vân vươn tay đẩy cô ta ra, trong tiếng thét chói tai của Vương Hiểu Hân, cầm áo khoác của cô lên, mở cửa tổng cô ta ra ngoài.

Ầm một tiếng, cánh cửa lớn cứ như thế đóng sầm lại.

Vương Hiểu Hân nhảy lò cò đeo lại giày, oán hận đá cửa:

- Vô liêm sỉ! Mở cửa! Để cho tôi vào! Con mẹ nó, anh đúng là không phải là đàn ông! Con mẹ nó nữa!

Động tác quá mạnh, gót giày hơi trượt trên sàn nhỏ, Vương Hiểu Hân đau đến nhe răng trợn mắt, tiếng mắng cũng không dừng lại. Qua một hồi lâu, ngay cả phục vụ cũng đến xem cô ta, Vương Hiểu Hân mới thừa nhận mình không phải là đối thủ của người đàn ông này.

Tuy không cam lòng, Vương Hiểu Hân vẫn lấy điện thoại, nhắn tin vào số của Trác Lăng Vân mà trước đó Yamamoto đã in, tỏ vẻ đáng thương: “Van xin anh mở cửa cho tôi vào đi! Đêm nay tôi không qua đêm trong phòng anh thì tiền sẽ không về tài khoản. Anh xem, chai rượu tôi vừa uống đủ để tôi phải làm mất cả tháng trời. Chẳng lẽ anh muốn để tôi tha hương chết đói sao?”

Sau nửa ngày, điện thoại im lặng, trong phòng cũng im lặng.

Vương Hiểu Hân điên tiết, thở hổn hển hồi lâu, cố gắng kiềm chế rồi lại nhấn tin: “Con mẹ nó, anh có tí thông cảm nào với đồng hương không? Lão nương không lên giường của nhà người là được chứ gì? Tôi sẽ ngủ ngoài phòng khách.

Cuối cùng, cửa phòng mở ra, tóc Trác Lăng Vân hơi rối, vẫn còn hơi ướt nước.

Vương Hiểu Hân không thể không chấp nhận sự thật, ngay lúc mình đang nổi điên thì người đàn ông này đang thoải mái nằm trong bồn tắm mát xa kia.

Vương Hiểu Hân nghiêng răng nghiêng lợi nhưng vẫn phải tỏ vẻ nịnh nọt đi vào, sau đó tìm một chỗ thoải mái trên ghế salon ở phòng khách, nằm xuống giả chết, sợ người đàn ông này lại đuổi mình ra ngoài.

Cuối cùng, cô nghe được tiếng anh đi vào phòng ngủ, sau đó đóng cửa phòng ngủ lại.

Vương Hiểu Hân đứng lên, nương theo ánh trăng nhìn căn phòng khách xa hoa này, nhìn nửa ngày rồi lại cười thê lương. Ngồi xuống, cuộn tròn người lại, đưa tay định hút thuốc nhưng nghĩ nghĩ rồi lại thôi.

Vương Hiểu Hân nương theo ánh trăng đi đến bên máy tính trong phòng, bật QQ sau đó nhìn cái nick duy nhất trong list bạn bè nửa ngày.

Đó là thành quả khi đến Nhật Bản không bao lâu, thiếu chút nữa chết đói, dùng những đồng tiền cuối cùng để lên mạng.

Cô giả làm một cô gái trẻ, add nick QQ của Ngư Nhị.

Cô giả vờ là một cô gái trẻ đơn thuần, kiêu kỳ, tựa như những đứa trẻ có thể nhìn thấy ở bất kì đâu ở quê cô.

Cô giả vờ là người từ quê mới ra, lên thành phố học, trò chuyện với Ngư Nhị. Kể chuyện nhà cửa, học hành và cả những thay đổi trong cuộc sống.

Những thay đổi đó cô hoàn toàn không biết nhưng Ngư Nhị rất vui vẻ kể lại cho cô gái nhỏ ra ngoài lặn lội, không sợ phiền hà.

Từ đó về sau, cô không còn nói chuyện với Ngư Nhị nữa, cô sợ càng nói, càng tự mình là một cô bé. Nhưng giờ đây, cô không thể trở về là một cô bé con được nữa.

Chỉ đôi khi lòng thực sự mệt mỏi mới mở QQ chỉ có một người bạn ra nhìn.

Ngư Nhị không ghi không gian nhưng thường xuyên thay đổi chữ ký, từ đó Vương Hiểu Hân biết được không ít.

Mấy hôm trước, cô thấy Ngư Nhị ghi anh muốn kết hôn, lời nói bộc lộ rõ sự vui mừng.

Cô không tưởng tượng được cô dâu trông thế nào, đại khái là người ở trấn trên, Ngư Nhị luôn rất thương gia đình, đi đâu xa rồi cũng trở về trấn nhỏ đó.

Trấn nhỏ ấy thực ra cũng không quá nghèo, chỉ là một thị trấn bình thường. Nhưng lúc trước nhìn kiểu gì cô cũng thấy chướng mắt. Chướng mắt nơi nhỏ bé đó, chướng mắt với những con người nơi đó.

Mãi cho đến ngày cô hỏi: “Anh Ngư Nhị, anh có còn muốn lấy em không?”, lại nghe được câu trả lời ngoài ý muốn, người kia nói: “Xin lỗi Hiểu Hân” thì cô mới cảm thấy, lòng như có cái gì đó đang sụp đổ...

Nếu như... Có thể trở về quá khứ... Thật tốt...

Cô đưa tay, chỉ vào người bạn duy nhất, cuối cùng chọn nút xóa.

Không thể quay về, cô đã sớm biết.

Mà phòng ngủ trong kia, Trác Lăng Vân lấy điện thoại di động ra, chiều đã nhấn tin rồi, giờ lại nhấn thêm một tin bổ sung: Gặp Vương Hiểu Hân đi tiếp khách. Anh sẽ xử lý tốt, anh hứa. Về anh sẽ kể tỉ mỉ. Chú ý sức khỏe, phải ăn uống đầy đủ, không được ăn đồ lạnh...

68. Chương 68

Sau khi Trần Gia Lạc mất việc, Tạ Hồng Anh bắt đầu đi phải trông nom, cùng con ở lại thành phố hơn nửa năm.

Trong hơn nửa năm này, trong lòng Tạ Hồng Anh luôn đau xót, nhìn con trai mình ngày ngày đi tìm việc làm, ngày ngày bị từ chối, tính nét ngày một tệ đi, Tạ Hồng Anh đã rơi không ít nước mắt.

Mấy công ty không có mắt đó, rõ ràng có nơi đã thông báo cho con bà hai ngày sau tới phỏng vấn, nhưng đến hai ngày sau, lúc con bà đến phỏng vấn, cái thứ đầu giả đó lại nhìn con bà với ánh mắt hết sức kì lạ, rồi cười ha hả trả lại hồ sơ cho con bà.

Tạ Hồng Anh từng nghe con mình nói, bọn người đó chỉ là mượn cớ, nói rằng cái công ty gì đó con bà làm ngày trước, không giống với ngành nghề của họ, khiến Trần Gia Lạc vừa về đã mở miệng chửi mắng, vương vãi rượu khắp phòng, uống say rồi lại chửi tiếp, chửi xong thì nôn, nôn xong ... Tạ Hồng Anh chỉ biết lau nước mắt vác con lên giường ngủ.

Mấy ngày đầu, Tạ Hồng Anh còn có thể bắt Vương Hiểu Hân làm theo ý mình, la mắng cô gái mà trong mắt bà là vô dụng này chăm sóc cho con bà nhưng sau đó, đến Vương Hiểu Hân cũng bỏ đi, những chuyện thế này lại đến tay Tạ Hồng Anh.

Trong lòng Trần Gia Lạc không vui, uống rượu xong là gây rối, căn hộ họ thuê càng ngày càng bé, những người xung quanh cũng bắt đầu dị nghị, mỗi lần Trần Gia Lạc gây rối xong Tạ Hồng Anh lại phải ra cửa cãi vã một trận.

Tuy vẫn may Tạ Hồng Anh cãi nhau với người ta cũng có kinh nghiệm rồi, trước giờ vốn chưa bao giờ thua, nhưng không ngờ, sau ba tháng họ thuê căn hộ, chủ nhà nhất quyết không cho họ ở thêm nữa.

Vậy là Tạ Hồng Anh chỉ có thể mang hết đồ đạc, dắt theo con trai mặt mày ủ rũ của mình trở về quê.

Thực ra, người không muốn về quê nhất chính là Tạ Hồng Anh.

Lúc đầu, Tạ Hồng Anh được Vương Hiểu Hân mời lên thành phố, thì dương dương tự đắc bỏ đi, bà nói với những người khác rằng, con bà muốn đón bà đi hưởng phúc, đi hưởng tuổi già, mà giờ... lại lủi thủi dắt thằng con người không ra người ngợm không ra ngợm về đó, thử hỏi Tạ Hồng Anh còn mặt mũi nào nữa.

Vậy nên thời gian về là lúc tối, nhân lúc mọi người ngủ say rồi, Tạ Hồng Anh dắt theo con, vác theo cái bao to, cứ thế lén lút vào trong làng.

Nhưng Tạ Hồng Anh lại không biết, gần đây trong làng hay có trộm, có hai nhà bị mất trộm gà, còn có nhà thấy dấu chân trong chuồng trâu.

Phải biết rằng, trâu cày ở nông thôn là chuyện lớn. Tuy giờ rất nhiều loại máy móc, nhưng người ta chỉ là hộ nhỏ, lấy đâu ra tiền mua mấy thứ như thế.

Vậy nên, về cơ bản, một đội sản xuất mới có một hai con trâu cày, bao nhiêu người chăn người nuôi, đến mùa thu hoạch, cùng nhau dùng. Mấy tên trộm ở quê cũng đều biết điều này, vốn không bao giờ liều mạng đụng vào nó. Anh trộm gà trộm vịt, chẳng ai thèm chấp anh, nhiều nhất cũng chỉ có mấy bà chanh chua đánh đá chửi bới nguyên rửa mấy hôm, nhưng giờ anh mà dám đụng vào trâu cày, kể cả những người nông dân dốt nát, cũng phải đi báo án!

Thế là, Tạ Hồng Anh tay lôi một người lớn lúng ta lúng túng, vác theo cái túi vừa to vừa nặng, lúc vào làng trông như thể kẻ trộm. Chỉ nghe thấy mấy tiếng chó sủa, bà còn chưa kịp nhận ra điều gì, chó giữ nhà tứ phía xung quanh cũng sủa theo, rồi đèn trong làng đều bật lên.

Rồi thấy trong nhà gần cổng làng nhất, một lúc có mấy người đàn ông chạy ra, có người chậm tay chậm chân, vừa hét “DKM” (bà con tự hiểu) vừa mặc áo. Còn người tay chân nhanh nhẹn thì đã nhặt đòn gánh xông tới trước mặt Tạ Hồng Anh còn đang ngỡ người ra.

Trần Gia Lạc có chán nản thế nào, do dự thế nào, nhìn thấy cảnh như thế này cũng phải tỉnh ra, một tay đỡ lấy cái đòn gánh đó, một tay đẩy Tạ Hồng Anh ra, rồi gào lên : “Các anh định làm gì?”

Đèn trong làng không chiếu được tới đây, vốn đã không nhìn rõ rồi, Trần Gia Lạc lại lâu rồi không về quê, mọi người đều không quen giọng của anh. Lại thêm việc dạo này anh liên tục nát rượu, tự giày vò bản thân, sớm đã trông không ra người, còn ai nhận ra anh ta nữa.

Từng nhà từng nhà trong làng, đều bị tiếng chó sủa với tiếng ồn ào làm tỉnh dậy, lần lượt bật đèn lên, không ít người còn mặc áo đeo giày, hỏi “Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?”, tay đã cầm sẵn đòn gánh, cuốc xẻng, gậy gộc. Thậm chí có người đã tháo xích thả chó ra rồi.

Trần Gia Lạc hoảng hồn, kéo đòn gánh trên tay một cái, định kêu lên, nào ngờ giọng của đối phương át hết giọng anh, vừa phát hiện “vũ khí” của mình bị tước mất, lập tức hô hào mấy người vai u thịt bắp phía sau: “Mau tới đây, mau tới đây đi! Thằng trộm chó chết này, để tao cho nó một trận! Mẹ nó, dám trộm gà nhà ông! Xem ông đánh gãy chân nó đây!”

Trần Gia Lạc còn chưa kịp giải thích gì, chỉ kịp kêu lên một tiếng, tay đã bị người ta bẻ ra sau, xương kêu cách một tiếng, thêm một cái thúc mạnh, bụp một tiếng rồi ngã cắm đầu xuống đất, khiến câu: “Là tôi! Đừng đánh! Đừng đánh!” của Trần Gia Lạc trở thành: “Ư... Ư...” , sau đó thấy lưng quần đau.

Trần Gia Lạc kêu lên một tiếng, toàn thân giật giật, nhưng chưa kịp bật lên thì đã bị người ta đánh một cách tàn nhẫn, lại đổ rầm xuống đất.

Tạ Hồng Anh bị những người chạy đến xem quây kín, lúc này cũng coi như hoàn hồn rồi nhưng không tài nào chen vào trong được, chỉ nhìn thấy bóng người này người nọ, đầu người nhấp nhô, người bên trong ai ai cũng giận dữ, còn có người lớn tiếng: “Đánh cho ông! Đánh chết thằng chó đó cho ông! Mẹ nó!”, Tạ Hồng Anh cũng không còn để ý mặt mũi gì nữa, cứ thế vừa khóc vừa gào: “Đừng đánh! Đừng đánh nữa! Là con trai tôi đây!”

Có người cầm đèn pin soi qua hướng Tạ Hồng Anh, Tạ Hồng Anh bị soi chói cả mắt, quay mặt đi chỗ khác. Chỉ nghe thấy có tiếng đàn bà kêu: “A! Đây chẳng phải con dâu nhà họ Trần sao! Ôi trời, dừng tay dừng tay! Đừng đánh nữa! Nhận nhầm người rồi!”

Mấy người đàn ông đang sôi nổi bỗng ngơ ra, các bà ra can chồng mình, Tạ Hồng Anh nước mắt nước mũi rùng rùng chạy tới, bối con mình ra từ hố bùn , đèn pin được soi tới, thấy Trần Gia Lạc đang khe khẽ khóc, trên mặt chỗ tím chỗ bầm, lại thêm một vết chân nữa.

Tạ Hồng Anh khóc rống lên, ôm đứa con đang run run kêu đau mà rống: “Con của tôi! Thằng con đáng thương của tôi! Lũ người đáng chết này!”

Người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, cảm giác ă năn lúc nhìn bộ dạng thảm hại Trần Gia Lạc hết sạch khi nghe được mấy câu chữ này . người vừa rồi đánh tàn nhẫn nhất, cho Trần Gia Lạc cả cái đòn gánh mắng lại: “Khóc! Khóc gì mà khóc! Mẹ nó! Nếu không phải tại nó chả nói câu nào, bọn tôi có đánh tàn nhẫn thế không? Ai bảo mẹ con nhà bà len lén lút lút như kẻ trộm thế!”

mắt Trần Gia Lạc sưng vù, môi thì toàn bầm dập, cũng không biết khu ruộng này thường ngày có phải hay thả gà thả vịt hay không, cái vị trên môi ... Trần Gia Lạc chỉ thấy buồn nôn. Lúc này dù có nghe thấy mấy câu ngửa tai vậy, anh cũng chẳng nói được, môi anh cử động nhẹ, cũng đã đau lắm rồi.

Tạ Hồng Anh cũng hoảng sợ, ôm chặt con mình nhìn đám người đang lúng túng đứng quanh một cách căm hờn: “Các người ... Các người ... Việc tốt các người làm! Tôi nói cho các người, hôm nay tôi ghi rõ lại! Các người đền con cho tôi! Đền con cho tôi! ”

Ai mà không tức được chứ, đánh hội đồng vốn dĩ là không đúng nhưng Tạ Hồng Anh mắng nhiếc như thế, có ngay một bà đáp trả: “Được thôi! Bà không muốn Trần Gia Lạc bị bắt nạt, thì đi mà bắt nạt chồng tôi ấy! Là đàn bà dễ bắt nạt hơn đây!”

Cũng có bà quen cãi vã với Tạ Hồng Anh rồi cũng chen vào: “Được rồi nhà họ Trần kia, con chị lén lén lút lút thế, lại vác bao nhiêu đồ, ai biết anh ta là ai chứ? Ai lại nửa đêm canh ba về nhà bao giờ? Đến chút phong thanh cũng không thấy! Con trai bà không kêu được, bà đứng bên cạnh cũng không biết mà kêu à? Bà nói một tiếng là được, không nói rồi người ta tưởng bà là trộm đánh cho, còn trách được ai.”

Tạ Hồng Anh tức không nói nên lời, nhưng hôm nay người bị bà mắng cũng không ít, tất cả đều đứng trên một con đường, giờ cũng đã xì xào nói với nhau.

Phía này có tiếng “Phải đấy phải đấy, ai còn biết là con trai bà ấy chứ? Bao nhiêu năm không về rồi còn gì.”, phía kia có câu “Con trai thì không nhận ra, nhưng mẹ thì mới đi chưa được nửa năm, mà không biết nhờ ai đó báo trước? Đây chẳng phải tự làm tự chịu à?”

Tạ Hồng Anh đầu óc quay cuồng, cũng chẳng chen miệng vào đâu được.

Dầu sao việc cũng đã rồi, bị chửi cũng chửi rồi, đánh cũng đánh rồi, đứng dậy nhờ trai tráng công Trần Gia Lạc vào bệnh viện huyện, thu nhặt các đồ của Trần Gia Lạc bị rơi gửi về nhà.

Thế là, Tạ Hồng Anh và Trần Gia Lạc lần này về quê, còn chưa nhìn thấy nhà, đã phải vào bệnh viện ở.

Trần Gia Lạc đa phần chỉ bị thương ngoài da, ở chỉ hai ngày, rồi vì tiền thuốc men đắt đỏ mà ra viện, cầm theo một túi thuốc to, nhờ Tạ Hồng Anh dìu, hai người cúi đầu lẳng lặng về nhà.

Lúc về nhà, hai mẹ con mỗi người một suy nghĩ, nhưng đều sợ người ta nhìn thấy. Thế là, Tạ Hồng Anh bỏ ra mấy ngày trời quét dọn căn nhà đầy bụi của mình, không dám ra khỏi nhà, sợ bị người ta châm chọc.

Bà như thế này, còn gì để người ta nhìn vào nữa? Nhớ lại ngày trước khoe khoang kiêu ngạo, Tạ Hồng Anh xấu hổ chỉ muốn chui đầu vào trong cổ áo.

Trần Gia Lạc cũng không biết có phải bị trận đánh này làm ngu muội đi không, không còn ra hình người nữa.

Cả ngày chẳng để ý cái gì, chỉ biết uống rượu, Tạ Hồng Anh mắng cũng mắng rồi, đánh cũng đánh rồi, thực sự không còn cách nào với anh nữa.

Đây là đứa con duy nhất của bà, từ bé đến lớn luôn ở bên cạnh bà, dù nghèo dù khổ, cũng chưa bao giờ bà để con thiệt thòi, thấy con mình thời gian gần đây đáng thương như thế, Tạ Hồng Anh cũng không thể nào từ bỏ được.

Tạ Hồng Anh đã quen hưởng thụ mấy năm rồi giờ lại phải toan tính mọi việc, lo trông Trot, lo trông nom con mình. Tạ Hồng Anh nghĩ, hay là, lấy vợ cho nó nhỉ? Ôi dào, cũng không được, con bà đang sống tốt là thế, nếu không phải bà xen vào, có khi, giờ cũng có cháu bé rồi cũng nên.

Tạ Hồng Anh càng nghĩ, càng thấy tội lỗi với con, Tuy hàng ngày bà khuyên con đừng uống rượu, chú ý sức khỏe, nhưng khi con xin tiền thì bà vẫn đưa. Nhưng không ngờ, chỉ qua mấy ngày, Trần Gia Lạc lại vướng vào cờ bạc.

Khi có mấy thanh niên bặm trợn đến nhà đòi tiền, Tạ Hồng Anh tức run người. Nếu không có người trong làng nhìn thấy, gọi người tới giúp, chỉ sợ căn nhà mà Tạ Hồng Anh vất vả xây nên giờ cũng không còn.

Từ lần đó, đàn bà trong làng cũng không cố ý châm chọc trước mặt Tạ Hồng Anh nữa, tuy sau lưng vẫn bàn tán xôn xao, nhưng cũng không tùy ý như trước nữa. Nhưng sự thông cảm của những người đó, lại làm Tạ Hồng Anh càng tức hơn: sự thông cảm đó, từ khi bà được gả về, từ khi bà trở thành góa phụ, đã luôn luôn đi theo bà. Bà không cần!

Đêm hôm đó, Tạ Hồng Anh cuối cùng cũng đặt quyết tâm, Phải tìm bằng được một người vợ cho con!

Tạ Hồng Anh vất vả lắm mới tìm được một đám trong làng, cô gái đó bà cũng gặp một lần, là người thật thà chăm chỉ, tuy có hơi nhiều tuổi một chút, hơn con trai bà hai tuổi, còn đã từng li hôn, nhưng tốt xấu thì vẫn là gái chưa có con, ở cái tuổi này, gái chưa có con không nhiều nữa. Thậm chí về ngoài thế nào Tạ Hồng Anh cũng không để ý nữa. Bà cũng thấy nhiều rồi, những cô gái về ngoài đẹp, thì đều chẳng có ai tốt! Nếu đã vậy, cứ thật thà chất phác, mới không lãng nhăng ong bướm, mới là tốt.

Tạ Hồng Anh phải nói mãi mới bảo được đứa con nát rượu mặc bộ vest lâu rồi không đụng đến, cắt gọt đầu tóc râu ria, hầy, đẹp trai nho nhã khỏi nói.

Tạ Hồng Anh Càng nhìn càng thích, trong lòng nghĩ: “Đừng nói cái đất này, kể cả ở thành phố lớn, cũng chưa chắc tìm được đứa đẹp trai như con trai mình đâu! Cô gái kia kiểu gì cũng bị con trai mình hút hồn.”

Gặp nhau ở một quán ăn nhỏ, Tạ Hồng Anh cũng đã gặp cô gái ấy và mẹ của cô, cô gái ngẩng đầu nhìn lên, trông có vẻ thẹn thùng không tự nhiên.

Tạ Hồng Anh quay sang nhìn, cười thầm trong lòng, lập tức thẳng người trở lại: “Không hổ là con trai mình! Nhìn vẻ ngoài này! Đẹp trai vậy cơ mà!”

Tạ Hồng Anh hôn ha hôn hờ kéo con trai qua phía đó, cũng không để ý con trai mình nghĩ gì, như thể là theo bước bà tới nơi nào đen tối, càng ngày càng tối ...

Vậy là, đến trước bàn ăn, đối đối phương đứng dậy, Tạ Hồng Anh chuẩn bị mở miệng giới thiệu, Trần Gia Lạc vung tay Tạ Hồng Anh ra, giận dữ chỉ vào cô gái mà nói: “Đây là cô gái mẹ tìm cho con à? Chỉ thế này thôi à? Muốn cưới thì mẹ đi mà cưới? Con không cần”

Một mùi thuốc nồng phả vào mặt Tạ Hồng Anh, Tạ Hồng Anh còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Trần Gia Lạc đã vùng vằng bỏ về. Đối Tạ Hồng Anh hết hoảng nhận ra con mình nói gì, thì thấy cô gái đối diện nước mắt đầy mi, mẹ của cô gái tức giận nói: “Đàn ông như thế à, sao lọt vào mắt con gái nhà tôi! Chút bản lĩnh cũng dèch có, cái loại đàn ông khốn nạn chỉ biết dựa vào mẹ xin tiền! Đi thôi con!” nói xong, cả bàn đi hết, đến cơm còn chưa đụng tới.

Qua sự việc này, tính cách kì quái của Trần Gia Lạc được đồn ầm lên, không ai muốn giới thiệu con mình hay người thân cho nhà đó nữa, Tạ Hồng Anh vác mặt đến không biết bao nhiêu nhà, đến đâu cũng bị từ chối, cuối cùng cũng phải từ bỏ.

Tạ Hồng Anh vừa giận vừa lo, vừa cảm thấy mất mặt, cứ thế, Trần Gia Lạc vẫn không quan tâm gì, cả ngày không làm ăn gì chỉ uống rượu cờ bạc, Tạ Hồng Anh bị dọa mấy lần, chửi mấy lần, cuối cùng ăn cũng không nổi.

Tuổi bà cũng không hẳn đã cao nhưng nuôi Trần Gia Lạc từ bé đến lớn, vốn cũng chịu khổ bao nhiêu rồi. Sau này Trần Gia Lạc hiểu thuận, chăm sóc tốt cho bà, thực sự cho bà hưởng thụ mấy năm. Nhưng, sương mai quen rồi khổ không chịu được, Tạ Hồng Anh đã quen với cách sống nhàn hạ, tự nhiên một ngày trời sập xuống, cái gì cũng đến tay bà, ngay cả hoa màu mấy năm không trồng trọt gì cũng mình bà quản lí. Gặp phải mùa thu hoạch, một mình bà già yếu, dù có nhờ thêm bao nhiêu người, thì cũng mệt đứt hơi rồi.

Cứ thế vừa tức vừa vội vừa mệt, trong lòng còn tủi thân, sau một thời gian, cơ thể cũng không thể chịu được.

Lúc Tạ Hồng Anh ra đi, đang là mùa đông.

Trần Gia Lạc râu rìa rậm rạp khắp mặt quỳ trước giường bà, mấy năm nay, lần đầu tiên anh khóc thảm thiết, miệng cứ lẩm bẩm: “Mẹ! Mẹ đừng dọa con! Mẹ, đều là lỗi của con, con biết lỗi rồi, mẹ dậy đi mẹ!”

Ngón tay Tạ Hồng Anh từng béo tròn giờ thì gầy trơ xương, mu bàn tay vàng vọt, cái nhẫn vàng trên tay thì không còn thấy nữa.

Trần Gia Lạc khóc hết nước mắt, Tạ Hồng Anh cũng coi như trút được bực tức, gắng hết chút sức lực cuối cùng nhắc nhở con: “Gia Lạc, mẹ cũng chẳng có tâm nguyện gì khác, chỉ mong ... chỉ mong con sinh ẹ đứa cháu. Con ... con hãy cưới đi, sinh con đi ... nhớ ... nhớ nói với mẹ một câu...”

Tạ Hồng Anh cứ thế ra đi, Trần Gia Lạc cuối cùng cũng thoát khỏi mê muội, nhưng giờ còn cô gái nào chịu cưới anh nữa?

Tạ Hồng Anh tự hào nhất anh là sinh viên, học bao nhiêu thứ, lúc anh nghèo khó thiếu thốn, những thứ đó lại chẳng để làm gì. Mà ở nông thôn, mấy việc gieo mạ, cấy cuốc, Trần Gia Lạc trước giờ đã làm bao giờ, học mãi không làm được. Mấy năm sau, nghĩ lại cuộc sống ngày trước ở thành phố, nghĩ lại người vợ xinh đẹp hiền dịu từng ở bên mình, như thể chỉ là một giấc mơ.

Trần Gia Lạc hơn bốn mươi tuổi, cuối cùng cũng có chút của cải, nhà cửa sửa mới, cưới được cô vợ.

Vợ anh là người nơi khác, người ta mai mối, eo thô bụng tròn, nói chuyện to tiếng, vang đến cả bên kia dốc cũng nghe thấy.

Bà mai nói vợ như thế này dễ nuôi, biết làm việc, Trần Gia Lạc lúc đó cũng chẳng còn đẹp trai tuấn tú như hồi trẻ, cứ thế gật đầu đồng ý, cho bà mai một khoảng tiền lớn, đem bản sao giấy chứng nhận kết hôn đốt trước mộ Tạ Hồng Anh.

Kết quả, mới cưới được hai tháng thì còn tốt, chẳng bao lâu sau, cô dâu đó đã hiện nguyên hình.

Thì ra, người phụ nữ này vô cùng cay nghiệt, lần trước kết hôn, chỉ thích đánh đập chồng, cãi vã với cả làng, anh chàng đó không chịu nổi cô, lại không có cách nào đối phó, may mà anh em trong nhà cũng ra mặt, tìm người chinh đồn cô ta một trận, cô ta sợ rồi, thì cũng li hôn xong. Sau này tìm người mai mối, gả đến nơi không ai biết cô ta là ai.

Thực ra cô ta cũng là người có năng lực, chuyện đất đai nhà cửa đều có thể quản lí. Chỉ là tính cách mạnh bạo thái quá. Gặp Trần Gia Lạc, nhìn anh tuy là người quê mùa từ đầu tới chân, nhưng bề ngoài lại hơn hẳn anh chồng cũ. Cô gái nào mà không thích đẹp chứ? Cô ta cũng yên tâm vui vẻ chịu gả cho anh.

Ai ngờ rằng, Trần Gia Lạc chỉ được cái vẻ bề ngoài.

Chuyện đồng ruộng làm không ra gì thì chẳng nói rồi, ngay cả chuyện giường chiếu... dù là người sống một mình gần hai chục năm như Trần Gia Lạc cũng không đáp ứng nổi cô này.

Người phụ nữ này quản lí hết mọi việc trong nhà, trừ khi làm việc trên giường ra còn lại đều không coi Trần Gia Lạc ra gì.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tính cách cô ta vốn đã không tốt, dù nói dù mắng không có tác dụng, cô ta bắt đầu động tay động chân.

Lúc đầu Trần Gia Lạc còn đánh trả, đến nỗi hàng xóm đều đến khuyên nhủ, sau này nhiều rồi, hàng xóm cũng coi như không thấy gì, trừ bọn trẻ con thích hóng hớt ra, không ai quan tâm nữa.

Trần Gia Lạc dù có đánh, cũng không ác bằng phụ nữ, cầm cái gì cũng dám đánh, bất kể là đòn gánh hay dao thái rau. Trần Gia Lạc lúc đầu còn mạnh tay, lúc sau thì sợ, mà đã sợ rồi, làm sao phản kháng lại được nữa.

Thế là cứ vài ngày, không theo ý vợ, Trần Gia Lạc lại bị đánh. Suốt mấy năm qua, tính cách Trần Gia Lạc càng giống một đồng mùn nhão, không dám nói gì hết, ngoan ngoãn đến đáng thương.

Cưới được bốn năm năm, cô ta cũng mang thai.

Trần Gia Lạc giờ mới vui vẻ một chút, kết quả sinh ra lại là bé gái, mà đáng vẽ, lại giống vợ hơn.

Trong lòng Trần Gia Lạc có chút không ưng, nhưng không ưng thì để làm gì? Tuổi anh cũng lớn rồi, chắc gì sinh được tiếp, việc nhà thì cái gì cũng là vợ quản, tuy cuộc sống tốt hơn lúc anh ở một mình, nhưng Trần Gia Lạc trước giờ vẫn cảm thấy không vui.

Trần Gia Lạc cùng vợ vui vẻ ôm đứa con sáu tháng đi chụp bức ảnh cả gia đình, đốt đi ẹ. Rồi lúc đốt, Trần Gia Lạc không chịu được khóc, bò ra trước mộ mẹ mình khóc không nên lời.

Vợ anh lần này không nói gì, hừ một tiếng rồi bế con về.

Trần Gia Lạc bò ra trước mộ, muốn nhớ lại cuộc sống ngày xưa, lại nhận ra, không thể nhớ ra điều gì nữa, ngay cả khuôn mặt của người vợ hiền dịu, cũng đã mờ nhạt trong kí ức của anh.

Anh hối hận, hối hận lắm, nhưng giờ thì để làm gì.

Trời tối, vợ gọi Trần Gia Lạc về ăn cơm, Trần Gia Lạc lau nước mắt, rồi cúi đầu men theo bờ ruộng đi về.

69. Chương 69: Khổng Tước Thấm Ngọc

Thấm Ngọc có biệt danh là khổng tước, anh vốn cảm thấy không tệ, tốt xấu gì cũng là khen anh tuấn tú mà? Chỉ là, Trác Lăng Vân là thằng cha không có mắt, sau khi biết chuyện này, nhìn anh một lượt, hôm sau mua cho anh một đĩa phim thể giới động vật, sau đó ngồi trong phòng khách xem đĩa phim vài giây rồi lại quay đầu nhìn anh rồi lại quay qua xem phim, sau đó gật gật đầu, nói:

- Giống thật!

Lòng Thấm Ngọc ngứa ngáy, cuối cùng hạ mình chạy tới xem, nhìn xong giận dữ: Trên TV vừa vặn chiếu tới cảnh cái mông trần của con công.

Đéch đờ được! Thấm Ngọc nổi giận!

Thực ra Thấm Ngọc biết rõ, ngoại hiệu này tuyệt đối không phải là do Trác Lăng Vân đặt ra tuy nhiên cái tên biến thái kia chắc hẳn đã ngầm đặt cho anh một đồng biệt danh. Nhưng người ta không dám nói trước mặt nên anh cũng đành coi như không biết!

Những người tự kỉ luôn có được bản lĩnh này, chuyện không biết thì coi như không tồn tại. Làm gì có ai như thằng cha Trác Lăng Vân \$@&*&#\$, đâm ngay vào chỗ đau của người ta!

Thấm Ngọc thắm quyết định, Trác Lăng Vân, cậu đừng để tôi tìm được cơ hội hành hạ lại cậu.

Thấm Ngọc và Trác Lăng Vân gặp nhau khi du học ở Mỹ, ngay từ đầu chỉ là gặp qua vài lần, bởi vì đều là người Hoa cho nên giúp đỡ nhau được gì thì giúp, về sau tiếp xúc thêm, cảm thấy đối phương không tệ, có thể làm bạn. Cuối cùng, vì không quen với người nước ngoài cùng phòng, hai người quyết định thuê chung một phòng.

Lúc ấy, điều này khiến cho rất nhiều người bất ngờ, nguyên nhân là, hai người đều là những người cá tính tương đối mạnh, đều không thích là người yếu thế. Mà hai người trước sau như một, cũng lại giải thích dựa vào điều này. Lý do của Thấm Ngọc là, không thể để người khác có cơ hội tập kích nửa đêm, còn lý do của Trác Lăng Vân là, không muốn ở chung với mấy người bất nháo.

Nhưng trên thực tế, chuyện ở chung này, Thấm Ngọc đã phải cố ý kiểm tra một lượt. Tỷ như, ngày đầu tiên dọn đến ở chung, anh cố ý mặc bộ áo ngủ bằng lụa tím đi từ phòng tắm ra, lười nhác bảo Trác Lăng Vân đi tắm.

Lúc đó, Thấm Ngọc tự cảm thấy, áo ngủ bằng lụa tím rất hợp với làn da trắng của mình, hơn nữa tóc còn ẩm ướt, tuyệt đối là rất quyến rũ. Chỉ là! Hãy chú ý đến từ chỉ là này! Phản ứng của Trác Lăng Vân là gì? Trác Lăng Vân kia chỉ à một tiếng rồi đặt sách xuống, cứ thế lướt qua Thấm đại khổng tước đi vào nhà tắm! Nhìn cũng chẳng nhìn Thấm đại khổng tước đang vừa cố sức quyến rũ vừa thắm cảnh giác lấy một lần.

Thấm đại khổng tước ra vẻ phong lưu lau tóc khựng lại, lòng thầm gật đầu, cảm thấy bạn cùng phòng này rất an toàn, rất thoải mái nhưng an toàn rồi, thoải mái rồi, Thấm đại khổng tước lại bất mãn: Chẳng lẽ sức quyến rũ của mình giảm?

Cũng không phải Thấm đại khổng tước ảo tưởng rằng bất kể nam hay nữ đều sẽ bị mình hấp dẫn, là kinh nghiệm bị thắm mười mấy năm qua nói cho anh biết điều này, cũng làm cho anh có thói quen tự mãn và luôn luôn cảnh giác.

Lúc Thấm Ngọc lên cấp hai, vẫn chỉ là cậu học sinh đơn thuần, bởi vì ánh mắt tán thưởng của người xung quanh mà có hơi đắc ý một chút, về phần hay thay đổi bạn gái thì... chẳng qua cũng chỉ là vấn đề sĩ diện của cậu nhóc con mà thôi.

Năm này, Thấm Ngọc lại phải trải qua một bước ngoặt khác người, chính thức trở thành một con khổng tước – năm đó, anh bị một nam sinh khác tỏ tình.

Người đó là đội trưởng đội bóng rổ của trường, cao lớn, bề ngoài... bỏ qua cái nhìn ác ý của Thấm Ngọc thì thực ra cũng không tệ lắm.

Nhân vật phong vân vừa cao lại vừa tuấn tú như vậy, chắc chắn là nổi tiếng với đám nữ sinh. Nhưng nam sinh kia luôn lãnh đạm, chưa từng hẹn hò. Không ngờ cậu ta làm vậy càng được đám con gái coi trọng, càng

chạy theo người này. Vô tình khiêu chiến Thẩm Ngọc luôn tự kỉ kia. Cho nên, Thẩm Ngọc cũng có chút ấn tượng với người này.

Vì vậy, đôi khi người nọ chơi bóng rổ, Thẩm Ngọc cũng đến xem vài lần, nếu người đó chạy tới trước mặt Thẩm Ngọc, Thẩm Ngọc tuyệt đối sẽ nhìn lại bằng ánh mắt khinh miệt, mấy lần đều khiến người trong đội bóng rổ nhà người ta muốn xông lên xử lý cái tên Thẩm Ngọc mặt trắng chuyên gia khiêu khích đội trưởng nhà mình. Nếu không có đội trưởng can lại thì Thẩm Ngọc khi ấy ngoài khuôn mặt ra chẳng có gì khác chắc ăn đủ. Đáng tiếc lúc ấy Thẩm Ngọc luôn tự nghĩ mình là tốt đẹp lại không nghĩ ra được điều này, chỉ ngẩng cao đầu như con khổng tước, uốn ngực bỏ đi.

Năm thứ hai, vị đội trưởng đội bóng rổ này – chứ có trách tôi không nhớ tên anh ta, thẳng nhai Thẩm Ngọc này, bạn không thể trông mong nó nhớ được tên của những người nó ghét đâu.

Cái gì? Bảo người này không hề đáng ghét như vậy? Được rồi, vậy thì các bạn cứ tìm Thẩm Ngọc mà sỉ nhục anh ta là được, dù sao vẫn thế, vẫn là người Thẩm Ngọc không nhớ được tên.

Năm thứ hai, đội trưởng đội bóng rổ đứng ngoài cửa phòng học gọi Thẩm Ngọc, Thẩm Ngọc ngay thơ cũng không thích nhưng vẫn kiêu ngạo đi cùng. Trong chốc lát mới phát hiện ra đối phương dẫn mình đi đến rừng cây nhỏ sau trường học.

Lúc ấy, Thẩm Ngọc mới 14 tuổi, nhìn đội trưởng đội bóng rổ cao to đằng trước lại nhìn lại dáng người gầy yếu của mình, lại ngẩng đầu nhìn rừng cây rậm rạp, lòng Thẩm Ngọc bất an, không hề cảm thấy đây là nơi thánh địa như suy nghĩ của những cô, cậu học trò yêu sớm, chỉ cảm thấy... quá âm trầm... quá vắng vẻ...

Vì thế vẻ mặt dần trở nên cảnh giác, Thẩm Ngọc bất mãn mở miệng, đội trưởng đội bóng rổ vội dừng bước, xem như một chút an ủi với Thẩm Ngọc.

Nhưng sự an ủi vừa có tác dụng được một lát thì đối phương lại trắng trợn tỏ tình khiến Thẩm Ngọc suýt thì hôn mê bất tỉnh.

- Anh... anh... anh...

Lúc đó Thẩm Ngọc chưa được bình tĩnh, cứng họng, mặt đỏ tới mang tai, chỉ vào mặt mình rồi tức giận mắng:

- Anh nhìn cho kỹ đi! Tôi là con trai! Con trai!

Đối phương cúi đầu, nhưng đội trưởng đội bóng rổ nhà người ta dù sao vẫn cao hơn Thẩm Ngọc chưa phát dục nhiều, liếc một cái đã thấy mặt Thẩm Ngọc đỏ bừng:

- Anh biết... Anh biết rõ em là con trai. Nhưng mà... anh thích con trai.

Đối phương nói xong câu đó, cảm suýt chạm vào lồng ngực, lúc đó Thẩm Ngọc không đủ bình tĩnh, trong lúc kinh ngạc đã nói ra một câu khiến anh phải hối hận cả đời nhưng cả đời cũng không chịu thừa nhận:

- Anh nghĩ cái gì thế hả? Đồng tính luyện ái à?

Những lời này ăn sâu trong trí nhớ Thẩm Ngọc, có lẽ vì đó là người con trai đầu tiên tỏ tình với Thẩm Ngọc, có lẽ vì sau này lớn lên Thẩm Ngọc mới biết lời nói này khiến người khác tổn thương cỡ nào. Chỉ là, năm đó còn ngây thơ, anh chỉ phẫn nộ, phẫn nộ vì đối phương lập tức trợn trừng mắt, vừa then vừa giận nhào tới, ôm lấy anh, hết hôn rồi lại gặm.

Lúc ấy, họ vẫn chỉ là trẻ con mà thôi.

Cũng từ lúc ấy trở đi, Thẩm Ngọc mới bắt đầu học võ, luyện quyền.

Anh ghét cảm giác bất lực, thậm chí sau đó một đoạn thời gian, tinh thần anh rất sa sút.

Mẹ của Thẩm Ngọc là một người phụ nữ ưu nhã, rất nhanh đã phát hiện được sự khác thường của Thẩm Ngọc, cũng moi được chút thông tin từ miệng Thẩm Ngọc. Vì để an ủi con mình, mẹ Thẩm Ngọc chọn ra cách thích hợp với Thẩm Ngọc nhất. Bà cảm thấy chuyện này khiến con mình bị áp lực quá lớn, vì thế đầu tiên là ca ngợi sự quyền rũ của Thẩm Ngọc, an ủi từng chút một tâm hồn bị nhạy cảm của Thẩm Ngọc, lại không ngờ, người càng tự kỉ thì khả năng đối chọi với đả kích càng cao, bởi vì bọn họ luôn có tư duy logic

riêng mà người bình thường không thể hiểu nổi. Vì vậy, Thẩm Ngọc khôi phục lại bằng tốc độ mà mẹ anh cũng không ngờ, cứ thế tiến thẳng lên con đường khổng tước tự kỉ, hơn nữa càng không thể cứu vãn nổi.

Thẩm Ngọc càng không thể quay đầu thì làm việc càng đường hoàng, sức quyến rũ từ từ dâng lên. Điều này khiến cho sau này thực sự có không ít người cùng giới tỏ tình với Thẩm Ngọc. Có lẽ là vì trước lạ sau quen, dần thành quen, thì ra chính là như vậy.

Thẩm Ngọc tự nghĩ, lời mẹ nói quả không sai, sức quyến rũ của anh quả nhiên là bất chấp giới tính.

Thẩm Ngọc vừa yêu nghiệt vừa dương dương tự đắc như vậy sau này sang Mỹ học, ở đất nước cởi mở này sống cuộc sống như cá gặp nước. Thực sự anh cũng không cảm thấy người khác có lòng tà với mình, chỉ có điều, dù là mình cố ý thử Trác Lăng Vân để tránh phiền phức sau này nhưng bị người ta khinh bỉ trắng trợn như vậy, một cái liếc mắt còn không bố thí cho thì lòng Thẩm Ngọc vẫn không được thoải mái chút nào.

Thẩm Ngọc tức giận bất bình vì bị Trác Lăng Vân vô tình làm tổn thương trái tim khổng tước, mau chóng thay áo ngủ tím, lái xe đến một quán bar quen thuộc.

Ngây người trong quán rượu gần một tiếng, từ chối lời mời gọi hoặc trắng trợn hoặc kín đáo của 11 người thì lúc này Thẩm Ngọc mới lại phấn khởi lái xe quay về. Cho dù là gió lạnh bên ngoài cũng không thổi bay được vẻ dương dương tự đắc của anh.

Nhưng khiến Thẩm Ngọc không quá thoải mái chính là, tại sao 11 người tới mời gọi mình thì đến 7 người là đàn ông?

Tuy anh đã quen với việc bị những người đàn ông thổ lộ, yêu mến, cũng từ chối rất thành thạo rồi nhưng anh vẫn thích những cô gái xinh đẹp, quyến rũ hơn.

Thẩm Ngọc đã nghĩ ra cách giải quyết vấn đề, cắt bết mái tóc dài nuôi suốt hai năm qua. Lúc cắt, thằng ôn người Mỹ cảm kéo, vẻ mặt không nở như muốn Thẩm Ngọc bỏ đi ý định này nhưng lại càng khiến Thẩm Ngọc thêm kiên quyết, hung hăng nói:

- Cắt ngay!

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: các người còn tưởng tôi là phụ nữ nữa đi!

70. Chương 70: Nhật Ký Của Cha Ngọc

Ngày X tháng X năm X

Đột nhiên phát hiện ra một kênh radio, DJ đại khái khoảng 30, 40 tuổi, giọng nói nhu hòa, nói chuyện từ tốn, cẩn thận giảng giải về việc chăm sóc sức khỏe bà mẹ, trẻ em, vì thế ngày nào cũng tranh thủ lúc lái xe đều chuyển qua kênh này nghe.

Trong lúc nghe phát hiện nhiều từ tiếng Anh có vẻ là từ chuyên ngành, nghe không hiểu lắm, vì vậy đi loanh quanh, cố ý mua một quyển từ điển chuyên ngành về, đợi tối Thư Tâm ngủ, bật đèn đầu giường xem.

Thư Tâm mới mang thai được một tháng, đang trong giai đoạn nguy hiểm, trong lòng tôi thực sự rất lo lắng nhưng lại không dám nói ra, vì để cô ấy được thoải mái nên đành phải tự mình tìm hiểu một chút.

Ngày X tháng X năm X

Tình cờ phát hiện, trong công ty có một đồng nghiệp nữ tuổi trung niên lúc rảnh rỗi thường thích kể kinh nghiệm làm mẹ với mọi người, lòng thầm hoan hỉ nhưng cũng không tiện hỏi mãi. May mà người kia an vị ở ngay cạnh máy đun nước. Vì thế, từ sáng đến trưa uống được hơn mười cốc nước, buổi chiều bụng căng tròn, về nhà mặt tái mét khiến Thư Tâm sợ hãi. Vì vậy quyết định mua sách về xem thì hơn.

Ngày X tháng X năm X

Lúc lái xe chỉ chăm chú nghe radio vượt đèn đỏ, lòng ảo não, hận không thể gọi cho tổng đài đổi thời gian phát thanh. Si tâm vọng tưởng, đương nhiên là không có kết quả.

Ngày X tháng X năm X

Bị cấm dục ba tháng, càng ngày càng bức bối, người Thư Tâm rất mát, buổi tối ngủ hay bất giác lăn sang chỗ tôi, mỗi lần đều khiến tôi nửa đêm tỉnh lại, tay sờ người cô, cảm thấy mát như đá.

Vì vậy ôm cô ấy ngủ, vì vậy càng khó chịu.

Hôm nay Thư Tâm hỏi có phải gặp chuyện gì buồn bức, phiền toái, không biết nên trả lời thế nào, nói tâm tình không tốt cho qua chuyện, Thư Tâm nghi hoặc nhưng cũng không hỏi thêm.

Buổi tối, Thư Tâm lại lăn tới, lòng thầm mắng to, lấy chăn bọc Thư Tâm lại rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng, lấy điện thoại di động lên mạng tra số điện thoại của chuyên gia cố vấn 24/24, gọi hơn mười phút, là vợ của chuyên gia nhận.

Vì không mặt đối mặt nên không hề xấu hổ hỏi chuyện phòng the khi vợ mang thai. Vợ của chuyên gia rất có bản lĩnh, nói một tràng dài, lại có thể kéo từ đề tài ban đầu sang thuốc bổ thận tráng dương.

Vì vậy mất kiên nhẫn cắt lời, cuối cùng bà ấy mới tiếc nuối nói: Lúc đầu mang thai thực sự rất dễ bị xấy thai nhưng qua vài tháng, làm chuyện vợ chồng lại tốt cho việc sinh nở.

Dứt khoát cúp máy, luôn cảm thấy bị đối phương cười nhạo. Nhìn lại, cú điện thoại này rõ ràng là có thu tiền cước tư vấn theo giờ, phí còn khá cao, vì vậy lại thầm mắng một trận trong lòng.

Vào phòng tắm, tôi xin cô, cô nương năm ngón tay ơi. Tâm tình tích tụ lên giường ngủ, trong mơ thấy bụng Thư Tâm càng lúc càng lớn, vì thế hắc hừ* (Hèm, tiếng động chỉ việc... đại khái là nói về chuyện đó), không ngờ lại hắc hừ luôn thẳng con ra ngoài. Khi tỉnh lại, trời đã sáng.

Ngày X tháng X năm X

Một người đồng nghiệp mang hai dòng máu Trung Mỹ có con đầy tháng, tặng mỗi người một quả trứng gà đỏ.

Nhìn lại, người kia tuyệt đối rất tự đắc, vì vậy quyết định, chờ con sinh ra, cả nhân viên tạp vụ cũng tặng trứng gà luôn.

Ăn xong, tay toàn thuốc nhuộm, rửa hai lần vẫn không sạch.

Ngày X tháng X năm X

Đi công tác trở về, kinh ngạc phát hiện rằng mới hơn nửa tháng không gặp, bụng Thư Tâm đã to lên rất nhanh, như bơm không khí vào vậy. Vì thế, ngay cả lúc ôm lòng cũng sợ hãi.

Buổi tối nằm trên giường, ôm Thư Tâm, kể lại chuyện đi công tác cho cô ấy, cũng không giấu Thư Tâm chuyện gặp Vương Hiểu Hân, kể lại từng chút từng chút một, kể cả tình cảnh của Vương Hiểu Hân bây giờ, kể cả chuyện tôi cho Vương Hiểu Hân vào phòng.

Thư Tâm có chút cảm khái, nghe tôi bảo để Vương Hiểu Hân vào phòng còn lườm tôi.

Biết rõ cô ấy không giận, lòng lại có chút vui mừng.

Đừng cho là tôi không biết, hai năm qua, cô ấy sớm đã buông xuống, nếu thấy Vương Hiểu Hân thê thảm như hôm nay, chỉ sợ cô ấy còn dễ mềm lòng hơn tôi.

Chỉ có những người kiếm ăn xa xứ mới hiểu được tâm tình của tôi và cô ấy. Chỉ đơn giản là đồng hương, không ảnh hưởng gì đến bản thân thì cô ấy cũng sẽ giúp.

Vì vậy, ôm Thư Tâm hôn cô ấy nhưng mới được một lúc thì cảm giác đó lại dâng lên, vô cùng xấu hổ.

Đang định xuống giường thì Thư Tâm lại chủ động duỗi tay.

Lòng vừa kinh ngạc vừa cảm động, vì vậy mượn tay Thư Tâm phát tiết một lúc, cảm giác khó chịu lại tiêu tán.

Cuối cùng có thể an toàn ôm cô ấy ngủ, nhưng không ngờ nửa đêm vẫn tỉnh giấc, chắc đã thành thói quen.

Thấy Thư Tâm giờ xoay người cũng kêu một tiếng mệt nhọc, hận không thể giúp cô ấy nhiều hơn.

Cảm thấy là phụ nữ thật khổ.

Ngày X tháng X năm X

Lễ tình nhân, cho cô hộ lý nghỉ một ngày, đối phương vui mừng đi thẳng, vì thế lại mặc tạp dề xuống bếp.

Hai món mặn một món canh, tất cả đều dựa theo sách dạy nấu ăn cho phụ nữ có thai, tôi cảm thấy không tệ. Dù sao cũng từng thể hiện tay nghề trước mặt nhạc phụ, nhạc mẫu rồi, quả nhiên vẫn rất được.

Ăn cơm xong, một tay ôm eo Thư Tâm, hơi đỡ bụng Thư Tâm rồi cùng ra ngoài dạo một vòng.

Cùng Thư Tâm thả bước trên con đường rợp bóng mát ven đường.

Cô bé hàng xóm tôi thuê mất 5\$ rất có trách nhiệm chạy ra khỏi bụi hoa đằng sau, đưa một cành hoa hồng đang nở cho Thư Tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ngẩng lên nói: “Chú nói, chú mãi mãi yêu cô”.

Em trai của cô nhóc này cho rằng tôi chỉ thuê chị là bắt công, cho nên cậu nhóc tôi tốn 2\$ thuê về cũng phát huy tác dụng, đặt một cành hoa hồng khác vào tay Thư Tâm, non nớt nói: “Chú nói, cảm ơn cô đã vất vả”. Cậu bé chỉ vào bụng Thư Tâm đang nhô cao rồi nắm tay chị gái mình chạy đi.

Láo toét! Chỉ nói hai câu mà cũng đòi những 7\$, nhưng thấy Thư Tâm cảm động như vậy, chú đây không so đo với hai đứa nữa.

“Đúng là trẻ con thông minh, nhưng mà con tôi sẽ còn thông minh hơn!”

Hôn Thư Tâm ở bên ngoài vườn hoa hồng đang nở rộ, tôi có chút kiêu ngạo nghĩ vậy.

Ngày X tháng X năm X

Buổi chiều bắt đầu kế hoạch lớn, Thư Tâm dường như đã có dự cảm, cứ nhìn tôi mãi nhưng tôi chỉ giả vờ như không thấy.

Lại gọi điện tư vấn mất phí trong năm phút, xác nhận lại rồi càng thêm nhiệt tình. Đáng tiếc, ba phút liền lại phải nghe bà chị kia quảng cáo sản phẩm bảo vệ sức khỏe.

Ăn cơm sớm, ôm Thư Tâm bụng đã tròn xoe lên giường, bắt đầu cởi quần áo.

Chắc vì tôi quá vội vã, cuối cùng Thư Tâm phát hiện điều bất thường, kinh ngạc định ngăn cản tôi.

Tôi nhanh chóng lấy điện thoại ra, đưa đoạn ghi âm trò chuyện cho cô ấy nghe. Đương nhiên là có tua đi đoạn quảng cáo.

Thư Tâm đỏ mặt. Thật đáng yêu, kết hôn lâu như vậy mà cô ấy vẫn hay đỏ mặt.

Vì vậy đỡ Thư Tâm cẩn thận nghiêng người qua, để cô ấy nằm nghiêng cho đỡ mệt, lại mất không ít công sức dạo đầu rồi mới bắt đầu cày cấy.

Bởi vì còn đứa con trong bụng nên rất thông thả, chậm rãi, thực sự chính là đang tra tấn nhưng mà... cũng có cảm giác khác. Thực tế, sau khi mang thai dường như Thư Tâm càng nhạy cảm hơn, chạm một cái mà cả người đã đỏ ửng như tôm luộc, vì vậy nổi ý xấu, muốn nhìn cô ấy càng thêm thẹn thùng, xoay người qua, cố ý hôn tai Thư Tâm. Quả nhiên cô ấy la hoảng lên, xấu hổ đến độ người nóng bừng lên. Cảm giác rất rõ ràng... khiến tôi cũng thoáng sửng sốt.

Nhưng tôi biết rõ khuôn mặt tôi tuyệt đối có sức thuyết phục, người bình thường căn bản không thể nhìn ra tôi đang nghĩ gì.

Vì thế, cái gì cũng đổ hết lên đầu chuyên gia. Quả nhiên Thư Tâm chỉ nhìn tôi một lát rồi lại đỏ mặt vùi đầu xuống. Sau đó...Muốn làm gì thì làm... Quả nhiên tâm tình thoải mái!

Ngày X tháng X năm X

Thư Tâm mang thai đã hơn 9 tháng, ngày sinh dự tính cũng sắp đến, hận không thể lúc nào cũng nhìn cô ấy, sợ cô ấy sẽ xảy ra vấn đề gì.

Mỗi lần đi làm xa đều phải gọi điện thoại về một lần. Cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ cần nghe giọng nói của cô ấy là cũng có thể an tâm hơn.

Ngày X tháng X năm X

Con tôi thực sự quá lợi hại! Chọn đúng ngày cuối tuần để chào đời.

Chỉ có điều, lúc thấy con, tôi kinh ngạc tròn mắt, sao xấu như vậy? (hoho, sau này nó biết nó bóp cổ anh)

Không biết vì sao y tá có thể nhìn ra nghi vấn của tôi nên nói, trẻ em sinh ra đều thế, còn nó baby nhà tôi rất đẹp. Tâm tình lại thoải mái.

Tôi đã nói mà, baby nhà tôi tuyệt đối là đỉnh nhất!

Hôn lên trán Thư Tâm, cô ấy đang say ngủ, lòng cảm thấy bình an.

Ngày X tháng X năm X

Mở webcam nói chuyện với cha mẹ, cha mẹ thấy baby đều rất vui mừng, mẹ nói, bà thấy nhiều rồi, em bé trán cao như vậy, tuyệt đối là có phúc.

Đột nhiên nghĩ đến như đối tượng đi coi mắt của các bà mẹ, cảm giác chả còn muốn khoe chút nào nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-thu-dai-chien>